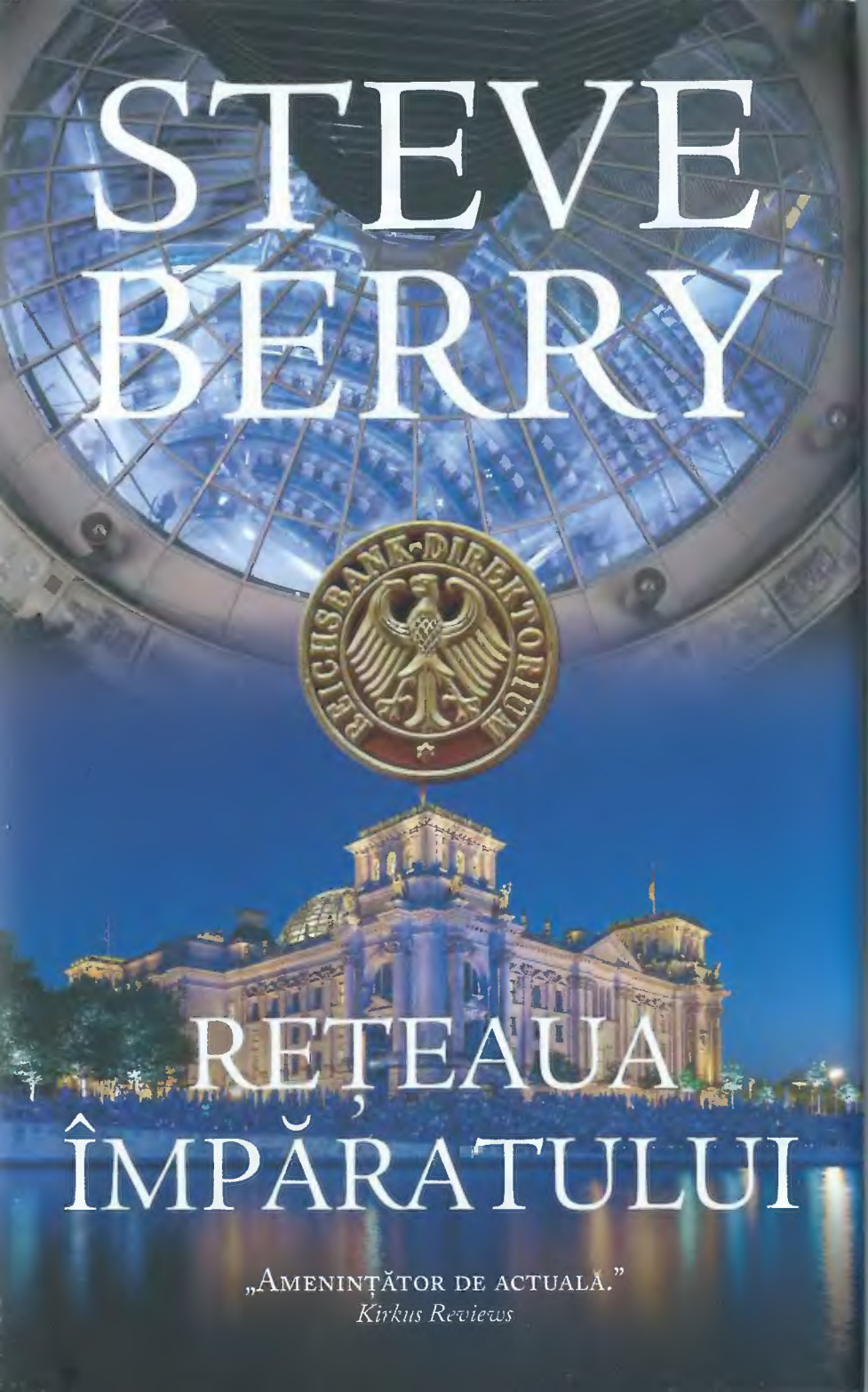

The background of the book cover is a composite image. The upper portion shows the interior of the Reichstag dome in Berlin, with its glass and steel structure illuminated from within. The lower portion shows the exterior of the Reichstag building at night, with its lights reflecting on the water in the foreground. Centered between these two images is the circular gold emblem of the Reichsbank, featuring an eagle with spread wings and the text 'REICHSBANK-DIREKTORIUM' around the perimeter.

STEVE BERRY

REȚEAUA ÎMPĂRATULUI

„AMENINȚĂTOR DE ACTUALĂ.”

Kirkus Reviews

Doi candidați se luptă pentru a deveni cancelar al Germaniei. Unul este un patriot care a slujit în ultimii șaisprezece ani, celălalt – un uzurpator, aprinzând flăcările urii naționaliste. Ambii adăpostesc secrete, dar numai unul știe adevărul despre celălalt. Ei se află pe un curs de coliziune, având ca punct central evenimentele unei zile fatidice – 30 aprilie 1945 – și ceea ce s-a întâmplat adânc sub Berlin, în fûrherbunker. Adolph Hitler și Eva Braun au murit acolo? Martin Bormann, confidentul apropiat al lui Hitler, a reușit să scape? Și, cel mai important, unde au dispărut miliardele din comoara nazistă în zilele de apus ale celui de-al Doilea Război Mondial? Răspunsurile la aceste întrebări vor determina cine devine următorul cancelar al Germaniei.

biblioteca rao

DE ACELAȘI AUTOR

ROMANE DIN SERIA „COTTON Malone“

Ultima colonie
Secretul Marelui Sigiliu
Taina președintelui
Enigma reginei
Răzbunare la Paris
Tezaurul împăratului
Trădare la Veneția
Conexiunea Alexandria
Moștenirea templierilor

ALTE ROMANE

Afacerea Columb
Al treilea secret
Profeția familiei Romanov
Camera de chihlimbar

STEVE BERRY

REȚEAUA , ÎMPĂRĂTULUI

Traducere din limba engleză

GABRIEL STOIAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BERRY, STEVE

Rețeaua împăratului / Steve Berry; trad. din lb. engleză: Gabriel Stoian. -
București: RAO Distribuție, 2022

ISBN 978-606-006-728-3

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEVE BERRY
Kaiser's Web
Copyright © 2021 by Steve Berry
Toate drepturile rezervate

Rețeaua împăratului
© RAO Distribuție, 2021
Pentru versiunea în limba română

2022

ISBN 978-606-006-728-3

*Pentru Kelley Ragland,
Editoare de clasă mondială și o persoană extraordinară*

*Masele au prea puțin timp pentru a gândi.
Și predispoziția omului modern de a crede în ceva
este incredibilă.*

ADOLF HITLER

PROLOG

BAVARIA, GERMANIA
SÂMBĂTĂ, 8 IUNIE
10.40 A.M.

Danny Daniels se bucura de libertatea de nu mai fi președintele Statelor Unite. Fără îndoială, îi făcuse plăcere să aibe o funcție atât de prestigioasă. Și vreme de opt ani își îndeplinise misiunea cât de bine putuse. Cu toate acestea, de fapt, iubea viața așa cum se desfășura ea acum. Când era capabil să se deplaseze de voie. Să meargă oriunde voia. Să facă ce dorea.

Refuzase protecția Serviciului Secret după încetarea mandatului, pentru că avea acest drept, susținând că dorea să îi scutească pe contribuabili de taxe. Însă adevărul era că nu îi plăcea să aibă în jur dădace, pentru că foștii președinți nu reprezentaseră niciodată o amenințare pentru cineva.

Desigur, era recunoscut.

Acesta era apanajul poziției deținute.

Așa cum îl învățase mama lui, când se întâmpla asta, se arăta politicos și comunicativ. Însă aici, în sudul Bavariei, într-o dimineață de duminică ploioasă de la sfârșitul primăverii, șansele de a fi recunoscut erau firave. Și, pe de altă parte, mandatul lui expirase în urmă cu șase luni. Practic, în politică, o asemenea perioadă

echivala cu o eternitate. Acum era senator la primul mandat pentru statul Tennessee. Și venise aici ca să ajute un prieten.

De ce?

Pentru că acesta este rostul prietenilor.

Găsise cu ușurință secția de poliție din Partenkirchen. Orașelul montan era atât de aproape de Garmisch, încât era dificil de spus unde se termina un municipiu și unde începea celălalt. Edificiul din granit se înălța în interiorul spațiului fostului stadion olimpic construit, din câte știa el, în 1936, când Germania a găzduit pentru ultima oară Jocurile Olimpice de Iarnă. Dincolo de el, în depărtare, pantele alpine veșnic verzi, pline de pârtii de schi, nu mai aveau prea multă zăpadă.

Venise să discute cu o femeie care fusese reținută din ordinul expres al cancelarului Germaniei. Numele acesteia era Hanna Cress. Cu o zi în urmă, o anchetă a Europolului dezvăluise că era cetățeană a statului Belarus, fără cazier. Totodată, se aflase din surse on-line că deținea un apartament într-o clădire de lux din Minsk, un automobil Mercedes Clasa C și călătorise în afara țării de origine de paisprezece ori în anul anterior, fără să evidențieze clar ce ocupație avea.

Din câte se părea, nimeni nu o instruisese în arta discreției.

Se întâmpla ceva deosebit, intuiția îi spunea asta.

Îndeajuns de important, încât vechea lui prietenă, cancelarul Germaniei, îi solicitase sprijinul.

Lucru care îl atrăsese. Faptul că cineva avea nevoie de el îi dădea o senzație plăcută.

O găsisse pe Hanna Cress într-o încăpere mică pentru interogatorii, care nu avea ferestre, în schimb, lumina era orbitoare și podeaua pardosită cu gresie de o culoare ternă. Intrase singur în cameră și închisese ușa, după ce ceruse ca nimeni să nu urmărească sau să înregistreze discuția lui cu ea, precizând că acestea erau instrucțiunile date de cancelar.

– De ce sunt reținută? a întrebat ea pe un ton nepăsător, vorbind engleza în mod mulțumitor.

– Cineva a socotit că acesta ar fi locul cel mai potrivit pentru a ne cunoaște.

Danny nu voia ca ea să îl domine.

Ea scoase încă un nor de fum din țigaretă.

– De ce a trimis un fost președinte american ca să discute cu mine? Situația asta nu te privește.

El a făcut un gest din umeri și s-a așezat, după care a pus pe masă un plic galben închis.

Iată că fusese din nou recunoscut.

– Nu mai sunt președinte. Sunt un simplu cetățean.

Ea a pufnit în râs.

– E ca și cum ai spune că aurul e un metal comun.

Bună replică.

– Am venit în Germania ca să predau un plic, a spus ea, arătând spre el. Nu ca să fiu arestată. Iar acum, un fost președinte american vrea să discute cu mine?

– S-ar părea că este ziua ta norocoasă. Mă aflu aici ca să ajut o prietenă. Pe Marie Eisenhuth.

– Veneratul cancelar al Germaniei? Chiar pe *Oma*?

El a zâmbit auzind acea poreclă. Bunică. A națiunii. O referire atât la vârsta ei, cât și la perioada de timp cât Eisenhuth avusese funcția de cancelar. În Germania nu există limite de mandat. Rămâi în funcție atâta vreme cât te vor oamenii. Practic, lui Danny îi plăcea acest sistem.

Ea a mai savurat un fum tras din țigaretă, după care a stins chiștocul în scrumieră.

– Ai venit să discutăm. Hai să vorbim. Și după aceea poate mi se dă drumul să plec.

Acea femeie apăruse cu o zi în urmă în Garmisch pentru o întâlnire care fusese stabilită după o serie de e-mailuri către biroul cancelarului, venite din partea unui anume Gerhard Schüb. Ideea fusese de a transmite o serie de documente de la Schüb prin intermediul lui Cress. Lucru care s-a întâmplat. Asta explica prezența

plicului. Apoi Cress fusese arestată. De ce? Bună întrebare, la care cancelarul, vechea lui prietenă, nu îi răspunsese destul de mulțumitor. Dar cine era el ca să pună la îndoială metodologia? El se mulțumea să participe la acea acțiune.

– Cine e Gerhard Schüb? a întrebat el.

Ea a zâmbit, iar expresia de pe fața ei a evidențiat o vânătaie de pe partea dreaptă a feței. Pata vineție întina trăsăturile ei altfel plăcute. Avea pielea albă ca laptele, iar linia gurii și a nasului o făceau să fie atrăgătoare într-un mod ciudat, deși ochii ei albaștri erau încețoșați și sugerau distanțarea.

– E un om care încearcă să ajute, a spus ea.

Acesta nu era un răspuns.

– Te mai întreb o dată. Cine este Gerhard Schüb?

– Un om care știe multe. A făcut semn către plic. Și vă oferă o părticică din ceea ce cunoaște.

– Dar de ce nu vine personal să vorbească?

– Nu vrea să fie găsit. Nici măcar de *Oma*. A tăcut câteva clipe. Și nici de foști președinți. Femeia l-a privit pătrunzător. Nu înțelegi nimic din toate astea, adevărat?

În ciuda insultei, Danny a surprins mesajul nerostit.

Sunt mai multe lucruri decât vrei să știi.

– Există oameni și lucruri din trecut care încă au înțeles și astăzi, a spus ea. Un mare înțeles. Așa cum va afla cancelarul german – dacă urmărește această pistă. Spune-i lui *Oma* să insiste pentru a fi victorioasă.

– Spre ce?

– Spre victorie.

Un răspuns ciudat, însă el l-a ignorat. A ridicat plicul.

– În el este o filă cu numere pe ea. Arată ca niște coordonate GPS. Adevărat?

Ea a confirmat printr-o mișcare din cap.

– Din câte mi s-a spus, e un loc pe care trebuie să-l vizitați.

– De ce?

Ea a ridicat din umeri.

– De unde să știu? Eu sunt doar un mesager.

– Nu te-ai ostenit să vorbești despre asta ieri.

– Nu am avut ocazia. După ce am fost arestată și lovită peste față.

Asta explica vânătaia.

– Am citit celelalte documente din plic, a spus el. Se referă la lucruri care s-au întâmplat de mult. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Hitler. Naziști.

Ea a râs scurt și superficial.

– E uimitor ce înțeles poate avea istoria. Fii atent, fostule președinte, s-ar putea să afli lucruri noi.

El și-a dat seama că femeia avea să creeze probleme.

Însă el se specializase în lucruri dificile.

– Gerhard Schüb va fi instructorul meu?

– Herr Schüb nu vrea decât să vă ajute.

– În ce scop?

Ea a zâmbit.

– Să aflați adevărul. Ce altceva?

Femeia a întins mâna după pachetul de țigări. Danny a socotit că dacă ea va fuma încă una, s-ar putea să i se dezlege limba, de aceea i-a permis privilegiul. Ea s-a grăbit să aprindă țigara și, după ce a tras două fumuri lungi, a părut să se relaxeze.

Danny trebuia să afle mai multe.

În special despre originea documentelor din plic.

Apoi prima schimbare a apărut în ochii ei. O privire tristă și gânditoare, înlocuită brusc de spaimă, durere, apoi disperare. Mușchii feței i s-au contractat și contorsionat într-o expresie care anunța agonia. A scăpat țigarea dintre degete. A dus ambele mâini la gât. Limba i-a ieșit din gură și s-a înecat, apoi a încercat să inspire. Saliva ei a devenit o spumă care i s-a scurs de pe buze.

Danny s-a ridicat în picioare și a încercat să îi sară în ajutor. Ea l-a prins cu ambele mâini de sacou și a căscat ochii îngrozită.

– Kai... zer.

A scos o ultimă răsuflare, după care capul i-a căzut într-o parte, iar muchii gâtului au cedat. Strânsoarea mâinilor ei a slăbit, și s-a prăbușit în față, fără să cadă de pe scaun. În aerul eliminat prin ultima ei expirație s-a simțit un miros vag de migdale amare.

Un miros pe care el l-a recunoscut.

Cianură.

S-a uitat lung la pachetul de țigări de pe masă și la chiștocul care încă fumea pe podea.

Ce naiba?

Și ce a vrut să spună cu...?

Kaizer.

TREI ZILE MAI TÂRZIU

CAPITOLUL UNU

REPUBLICA BELARUS

MARȚI, 11 IUNIE

8.50 A.M.

Cotton Malone a întrevăzut imediat semnele care anunțau necazuri. Așa și trebuia, pentru că el trăia în acea stare de pericol mai des decât și-ar fi dorit. De exemplu, astăzi. Ziua a început în mod destul de nevinovat, cu dejunul luat la superbul hotel Beijing. Un colț de Orient într-o țară care a făcut parte din fostul bloc sovietic. Așa cum se cuvenea, beneficia de servicii de clasă, deoarece în acea călătorie avea companie.

– Detest avioanele, a spus Cassiopeia Vitt.

El a zâmbit.

– Spune-mi ceva ce nu știu.

Se aflau la 1 500 de metri altitudine și se îndreptau spre sud-vest, către Polonia. Pe sub ei defilau kilometri și kilometri de pădure nepopulată, orașele fiind puține și aflate la distanțe mari unul față de altul. Veniseră în est ca să îi facă un serviciu fostului președinte Danny Daniels, care apăruse la Copenhaga în urmă cu două zile și le prezentase o problemă. Cancelarul Germaniei căuta pe cineva pe nume Gerhard Schüb. O femeie din Belarus, pe nume Hanna

Cress, adusese în Bavaria niște informații incredibile, apoi fusese asasinată, dar nu înainte de a apuca să rostească un cuvânt.

Kaizer.

– *Credeți că voi doi ați putea face o călătorie până la Minsk să vedeți dacă puteți afla mai multe despre ea și/sau despre Gerhard Schub?* îi întrebuse Daniels.

De aceea închiriaseră un avion și în dimineața zilei precedente zburaseră din Danemarca până la Minsk și făcuseră investigații toată ziua.

Lucru care atrăsese atenția asupra lor.

– Crezi că putem ieși teferi din țara asta? a întrebat Cassiopeia.

– Aș zice că șansele sunt jumi-juma.

– Nu-mi place procentajul ăsta.

El a zâmbit.

– Până acum am reușit.

Abia scăpaseră din hotel după sosirea miliției care îi căuta. Reușiseră să ajungă la aeroport cu puțin înaintea urmăritorilor, dar descoperiseră că avionul cu care sosiseră cu o zi în urmă fusese confiscat. Așa că a făcut ceea ce ar fi făcut orice vânzător descurcăreț de carte, care fusese cândva ofițer de informații la Departamentul de Justiție al Statelor Unite, și a furat un alt avion.

– Chiar detest avioanele, a repetat Cassiopeia. Mai ales cele în care abia te poți mișca.

Numărul de aparate de zbor fusese limitat, iar el alesese un GA8 Airvan. Fabricat în Australia. Cu un singur motor, având aripile cu montanți exteriori, totul din metal, și cu o formă ciudată, asimetrică. *Cam pătrășos și semănând cu o cutie* ar fi fost o descriere mai potrivită. Proiectat pentru piste neamenajate și aterizări în zone rurale. Zburase cu un asemenea aparat în urmă cu câțiva ani, și îi plăcuse. La modelul acesta, cele opt scaune din spate dispăruseră, realizându-se o cabină ceva mai spațioasă. Reclamele pictate pe fuzelaj confirmau faptul că acest aparat se folosea pentru zboruri de viteză și fusese ușor să îl pornească fără cheie.

Malone a urmărit-o pe Cassiopeia privind pe fereastră, spre sol.

– Nu e chiar rău, a spus el.

– Totul e relativ.

Ea arăta splendid. Amestecul de gene latine și arabe dădea naștere unor femei extraordinar de atrăgătoare. La asta se adăugau inteligența și istețimea, plus curajul de leoaică, iar aceste calități o făceau irezistibilă. Puține lucruri o deranjau, însă ura frigul și, dacă el detesta spațiile închise, ea detesta înălțimile. Din păcate, niciunul din ei nu putea evita asemenea neplăceri.

– Știi unde ne aflăm? a întrebat ea.

– Cred că la nord de Brest, care se află exact la granița cu Polonia. Speram să zăresc orașul undeva spre sud.

Apreciase din ochi cursul de urmat, păstrând soarele dimineții în spatele avionului și urmând o direcție spre sud-vest folosindu-se de busola de la bord. Dacă zburau prea departe spre nord, aveau să ajungă în Lituania, ceea ce le putea aduce noi necazuri. Ei voiau să ajungă în Polonia, în siguranța oferită de Uniunea Europeană. Comisia de Securitate a statului Belarus semăna foarte mult cu KGB-ul sovietic. Își păstrase până și numele, având și reputația de instituție care încălca principalele drepturi ale omului. Oamenii instituției se făceau vinovați de folosirea torturii și execuțiilor. De aceea Malone nu voia să simtă pe propria piele urmările unor asemenea metode de anchetare.

A ținut puțin strâns în mână palonierul, care ieșea din podea, și nu era prins de panoul de comandă. Avea o vizibilitate excelentă prin parbriz și geamurile laterale. În fața lor, cerul era senin, iar solul devenise o mare de copaci deși. Întunecat, un drum șerpuia printre copaci, trecând uneori prin dreptul câte unei case de fermă.

Iubea zborul.

Pentru el, un avion era ca o ființă în sine. Cariera lui trebuia să fie în domeniul zborului. Însă lucrurile se schimbaseră. Ceea ce, având în vedere meandrele din viața lui, părea o minimalizare a situației.

A verificat rapid indicatoarele de la bord. Viteza, 148 de kilometri pe oră. Combustibil, 170 de litri. Din punct de vedere electric, totul era bine. Comenzile răspundeau perfect.

Dedesubt a zărit în depărtare orașul Brest.

Perfect.

– Uite acolo reperul nostru, a spus el. Mai avem puțin până la frontieră.

Parcurseseră cei 194 de kilometri de la Minsk într-un interval rezonabil. După ce vor intra în spațiul aerian polonez, va găsi un aeroport comercial pentru a ateriza, după care vor părăsi țara cu primul zbor disponibil. Era mult prea riscant să folosească în continuare avionul furat.

A redus turația motorului, scăzând viteza de zbor, și a reglat flapsurile, permițând avionului să coboare până la 300 de metri. Voia să traverseze frontiera la mică altitudine, pentru a nu fi depistat de radare.

– Hai, că merge, a spus el.

A menținut compensarea stabilă, fără a face ca sunetul elicei cu două pale să varieze. Motorul părea să funcționeze fără să facă vreun efort deosebit. Aerul de la joasă altitudine a izbit aripile, dar acest lucru nu era ceva alarmant.

Apoi a văzut.

O explozie de lumină.

Printre copaci.

Urmată de apariția unui proiectil de sub coronament, îndreptându-se drept spre avion.

A tras de palonier și a făcut avionul să se încline pe o aripă, într-o manevră strânsă cu localizare, care a făcut aripile să ajungă aproape perpendicular față de sol. Din fericire, aparatul era rezistent și a putut face față virajului, însă viteza redusă a acționat împotriva lui, astfel încât a început să se prăbușească.

Proiectilul a explodat deasupra lor.

– Grenadă propulsată de rachetă, a spus el, acționând palonierul și silind clapeta de accelerație în față, sporind viteza. Se pare că n-au uitat de noi.

A redresat avionul și s-a pregătit să ia altitudine.

La naiba cu ideea de a evita depistarea de către radare. Erau atacați.

– Proiectile spre noi, a răcnit Cassiopeia, care se uita cu atenție prin parbriz.

– Unde?

– Sunt două. Din ambele părți.

Grozav.

A accelerat la maximum și a acționat flapsurile la un unghi care să permită ascensiunea aproape verticală.

Au urmat două explozii. Una a fost departe de aparat, fără să îi provoace vreo avarie, însă cea din stânga lor a făcut o gaură fumegândă în aripă.

Motorul a început să dea rateuri.

A dus o mână spre regulatorul de amestec de carburant și a închis rezervoarele din aripa stângă, sperând că va evita pătrunderea aerului în conductele de alimentare ale motorului. Continuau să ia altitudine, dar motorul a început să găfâie pentru a funcționa.

– Asta nu e bine, a spus Cassiopeia.

– Ai dreptate.

S-a zbătut să evite zdruncinăturile și trepidațiile, dar palonierul vibra între picioarele lui.

– Știu că nu vrei să auzi așa ceva, dar ne vom prăbuși.

CAPITOLUL DOI

Cassiopeia sigur nu voia să audă așa ceva.

Nici pe departe.

Avionul a continuat să zboare în condiții vitrege. Nu era un scenariu ideal. Cassiopeia și-a îndreptat privirea spre altimetru, și a observat că se apropiau de 1 000 de metri.

– De ce urcăm? a întrebat ea.

Cotton lupta cu comenzile avionului, care păreau să se opună la fiecare manevră.

– Pentru că urcăm în loc să ne prăbușim. Scoate-ți centura de siguranță și du-te în spate să vezi dacă există parașute.

Ea s-a uitat neîncrezătoare la el, dar și-a dat seama că nu era cazul să comenteze. El făcea tot ce putea pentru a-i menține în aer, și ea trebuia să îi fie recunoscătoare pentru asta. Și-a desfăcut centura de scaun și s-a eliberat din chingile de umăr.

Avionul s-a zdruncinat serios.

S-a prins de spătarul scaunului, apoi a mers împleticindu-se spre compartimentul din spate. De o parte și de alta a spațiului liber se aflau banchete. În afară de acestea, nu mai exista altceva.

– Nu văd nimic, a strigat ea.

– Caută în interiorul băncilor, i-a spus Cotton.

Cassiopeia s-a repezit spre latura din dreapta a avionului și s-a lăsat să cadă în genunchi. S-a prins de banchetă și a ridicat perna

lungă, care era fixată în balamale. Dedesubtul ei era o parașută. A scos-o din compartiment, după care a trecut pe partea cealaltă a avionului și a ridicat perna de pe bancă. Nu a găsit nimic.

Doar o parașută?

Așa ceva nu era cu putință.

Cotton a continuat să lupte.

Comenzile pentru ruliu și tangaj păreau să răspundă, însă erau greu de manevrat. Trebuia să fie atent pentru a evita angajarea în limită de viteză. A retras flapsurile, ceea ce a ajutat la creșterea vitezei. Performanțele avioanelor erau apreciate în funcție de ceea ce transportau, încotro mergeau și cât de repede puteau ajunge la destinație. În condițiile existente, acest aparat se comporta nemai-pomenit de bine.

Racheta avariase aripa și suprafețele de comandă. După lovitură, combustibilul se scurgea, golind astfel o parte din rezervoarele pe jumătate pline pe care le avuseseră la decolare. Motorul a continuat să reziste, elicea nu mai mușca aerul, ci mai curând îl mângâia. Palonierul părea moale între picioarele lui Malone, ceea ce însemna că în timpul ascensiunii probabil cedase voletul de capotă. Cu toate acestea, a reușit să redreseze aparatul, echilibrându-l pozitiv la altitudinea de 1 200 de metri.

Și, în tot acest timp, au continuat să zboare spre sud-vest.

Dinspre sol nu au mai fost lansate proiectile, ceea ce, a sperat el, însemna că pătrunseseră în spațiul aerian polonez. Însă îi era imposibil să știe asta, pentru că la sol nu se vedeau decât copaci.

Palonierul i s-a smuls dintre degete, iar avionul a încetat să mai zboare. Indicatoarele de bord parcă înnebunisera. Presiunea și indicatoarele de ungere cu ulei au arătat zero. Avionul se cabra ca un taur înfuriat.

- Nu există decât o parașută, a strigat Cassiopeia.
- Pune-o pe tine.
- Poftim?
- Fixează-ți parașuta aia blestemată.

Cassiopeia nici măcar nu atinsese până atunci o parașută, darămite să folosească una. Săritura cu o parașută dintr-un avion în zbor era ultimul lucru pe care ar fi crezut că îl va face în această viață.

Podeaua de sub tălpile ei a vibrat de parcă sub ea s-ar fi declanșat un cutremur. Motorul se chinuia să îi mențină în aer, însă atracția gravitațională se străduia să îi tragă pe amândoi spre sol. Și-a trecut brațele prin hamul de umeri, a adus chinga rămasă printre picioare și a făcut cataramele să se închidă cum trebuia.

- Deschide ușa laterală, a strigat Malone. Grăbește-te. Nu mai pot menține mașinăria asta în zbor multă vreme.

Ea a întins mâna spre zăvor și a făcut panoul ușii să culiseze pe șine, după care l-a fixat pe poziția deschis. Un val puternic de aer cald a năvălit în interior. Dedesubt, solul se derula cu viteză, deocamdată la mare distanță.

- Va trebui să sărim, a spus Cotton, încercând să acopere zgomotele din jur.

Cassiopeia auzise bine?

- Nu avem de ales. Nu pot face avionul să aterizeze, și el nu va mai rămâne multă vreme în aer.

- Nu pot să sar.

- Ba da, poți.

Ba nu, pentru că nu știa cum. Fusese destul de rău că se afla în avion în momentul incidentului. Asta o storsese de tot curajul. Dar să sară în gol? De la o asemenea înălțime?

Cotton și-a desfăcut centura care îl ținea în scaun și s-a rostogolit din el. Rămas fără pilotaj, avionul s-a înclinat în față, apoi în spate. A mers împleticit spre Cassiopeia, și-a petrecut brațele pe după talia ei, îmbinându-și mâinile între parașută și coloana ei vertebrală.

Stăteau față în față.

Aproape.

A făcut câteva mișcări care i-au dus pe amândoi spre ușă.

– Cotton...

– Prinde în mână inelul de deschidere a parașutei, i-a spus el. Numeri până la cinci, și după aceea tragi de el.

Ochii ei au exprimat groaza care o cuprinsese.

– Așa cum mi-ai spus tu cândva, când am intrat în panică, a zis el, acum suntem doar noi doi aici, și eu te țin în brațe.

A sărutat-o.

După care au sărit din avion.

Cotton mai făcuse salturi cu parașuta, dar niciodată în doi, ținându-se strâns de altă persoană, fără să fie prins în ham, fără ochelari de protecție și căzând de la o altitudine atât de redusă.

Imediat după ce s-au desprins de cabină, au început să se rotească. Un jet de aer arzător i-a biciuit fața și l-a făcut să asurzească. O senzație de uscăciune acră i-a zgâriat gâtleejul și i-a șters ochii. S-a simțit ca și cum s-ar fi aflat într-un tambur al unei mașini de spălat, pentru a fi uscat. Cu toate acestea, trebuia să își păstreze stăpânirea de sine și să spera că același lucru era valabil și pentru Cassiopeia, pentru ca ea să își aducă aminte să numere până la cinci și să tragă de cordonul de deschidere a parașutei. El nu putea face asta în locul ei, pentru că avea nevoie de toate puterile ca să își țină mâinile prinse în jurul corpului ei.

Rotația lor s-a redus și el a observat avionul care se îndrepta spre sol. Trebuiau să se depărteze cât mai mult de locul dezastrului, iar asta nu părea a fi o problemă.

Brusc, și-a simțit capul tras spre spate, și amândoi au fost smuciți cu putere, iar asta însemna că, în cele din urmă, Cassiopeia numărase până la cinci. A văzut parașuta ieșind din sacul de spate, iar curelele de suspensie s-au întins când voalura a prins aer. Amândoi au fost azvârliți spre cer, după care s-au stabilizat, începând să coboare ceva mai lent spre dimineața care devenise tăcută.

– Te simți bine? a întrebat-o el, vorbindu-i la ureche.

Ea a dat aprobator din cap.

– Acum trebuie să întinzi mâinile și să tragi de frânghiile glisorului pentru a dirija parașuta, a spus el.

– Spune-mi ce să fac.

El a rămas impresionat de cât de bine rezista Cassiopeia. Acesta trebuia să fie cel mai mare coșmar al cuiva care suferea de acrofobie.

– Trage tare cu mâna stângă.

Ea i-a ascultat sfatul, iar coborârea lor a suferit un viraj pentru o apropiere mai abruptă. Malone voia ca parașuta să se îndrepte spre un luminiș pe care îl zărise, unde nu erau copaci. Aterizarea pe un teren dur părea preferabilă trecerii printre crengi de copaci.

– Trage mai tare, a spus el.

Ea l-a ascultat.

Însă se îndepărtau cam mult de ținta pe care el o stabilise.

Și nu mai aveau aer.

A hotărât să încerce singur, de aceea și-a desprins mâinile cu care o ținea din spate, prinzând imediat frânghiile glisoare ale parașutei, folosindu-și toată greutatea pentru a mișca voalura și pentru a-i modifica traiectoria.

Mai aveau doar câteva secunde de coborâre.

Malone se ținea strâns de Cassiopeia, răsucindu-se la fiecare mișcare, simțind că între el și prăbușirea spre moarte existau doar

zece degete. Cassiopeia a înțeles care era amenințarea, de aceea și petrecut brațele în jurul taliei lui și s-a ținut strâns.

El a apreciat acel gest.

Și a continuat să tragă de frânghiile glisoare.

Au reușit să evite coroanele copacilor.

– Când atingem solul, să îți îndoi genunchii, a spus el. Nu cumva să opui rezistență la contactul cu pământul. Lasă totul să se desfășoare firesc.

Se apropiiau de sol cu repeziciune.

– Acum, dă-mi drumul, a strigat el.

Și amândoi au atins pământul.

Ea a fost trasă de voalură. El s-a desprins de ea, aterizând pe partea dreaptă, după care s-a rostogolit pe solul pietros.

El s-a oprit.

Și a expirat, reușind să își relaxeze nervii încordați.

Se părea că nu-și fracturase nimic.

Era uimitor că organismul lui de aproape cincizeci de ani putea îndura o astfel de izbitură.

Cassiopeia stătea întinsă pe pământ, iar voalura se așeza treptat peste ea.

Malone a auzit o explozie în depărtare.

Era avionul.

Care se prăbușise undeva.

CAPITOLUL TREI

Cassiopeia respiră cu greu, străduindu-se să nu se sufoc. Făcuse o mulțime de lucruri periculoase care presupuseseră incendii, apă, explozivi, arme de foc și pumnale. Cu toate acestea, nimic, dar absolut nimic nu se compara cu ceea ce tocmai se întâmplase. Înălțimile reprezentaseră mereu o problemă pentru ea, dar una pe care reușise să o controleze și să o depășească. Desigur, nu se confruntase niciodată cu o coborâre din cer, cale de mii de metri, având pe altcineva agățat de ea, pentru că nu avuseseră la dispoziție decât o parașută.

– Ai pățit ceva? a întrebat-o Cotton în timp ce se apropia în fugă de ea.

– Nu. Mă simt bine. Apoi a ridicat glasul: Tocmai am sărit dintr-un avion. Ce parte din asta nu o consideri dementă? Respirația ei refuza să se calmeze. Asta a fost ceva dincolo de orice mi-aș dori să simt vreodată. Realitatea îi asalta mintea. Am sărit dintr-un avion. Ba nu. Am fost smulsă din acel avion.

El a îngenuncheat în fața ei.

– Bine că măcar am apucat să te sărut.

– Serios? Și asta îndreaptă lucrurile?

El i-a cuprins obrajii între palme.

– Am înțeles.

Două cuvinte. Asta spunea totul.

Cassiopeia s-a uitat direct în ochii lui verzi.

Apoi și-a amintit ce se întâmplase în Washington, DC, când colurile fuseseră inversate, și el intrase în panică, înfruntând cea mai cumplită spaimă. Ce îi spusese ea atunci? *Acum, suntem doar noi doi aici, și eu sunt lângă tine.* Exact ce îi spusese el.

Avea dreptate.

El s-a zbatut să depășească senzația de panică și i-a atins o mână.

- Știu.

- Nu am avut timp să discutăm problema. Trebuia să sărim înainte ca avionul să-și piardă echilibrul. Dacă începea să se răsucescă, nu am mai fi putut sări cu parașuta. Malone a privit spre cerul dimineții, apoi spre câmpurile întinse și copaci. Sper să fi ajuns peste graniță.

La fel spera și ea.

A ajutat-o să se ridice și să elibereze cataramele, permițând pachetului golit să cadă la pământ. Voalura se pliase singură la câțiva metri de ei.

Cassiopeia l-a îmbrățișat și i-a inhalat mirosul.

El a strâns-o în brațe.

Cassiopeia cunoscuse mulți bărbați, de unii fiind foarte apropiați, dar niciunul nu se compara cu Harold Earl „Cotton“ Malone. Era înalt și cu pieptul lat. Părul lui ondulat, tuns îngrijit și frumos, părea să aibă întotdeauna luciul pietrei vechi, șlefuite. Era un om direct, cu gusturi clare și convingeri puternice. Însă pe buze părea să i zăbovească un surâs amuzat, ceea ce sugera o latură diabolică, despre care ea știa că era atrăgătoare. El provenea dintr-o familie cu rădăcini adânci. Mama lui se născuse în Georgia, în sudul Statelor Unite, iar tatăl lui fusese militar de carieră, care absolvise academia navală de la Annapolis, și ajunsese comandant de submarin, dar murise când nava lui se scufundase. Cotton i-a călcat pe urme, urmând cursurile Academiei Navale, apoi studiasse la o școală de pilotaj pentru a deveni pilot pe avioane de vânătoare.

Însă nu își încheiase studiile.

Ăjuns la jumătatea lor, le întrerupsese și ceruse să fie repartizat la corpul Avocatului General și fusese admis la facultatea de drept a Universității Georgetown, pe care a absolvit-o și și-a luat licența pentru a profesa. După absolvire, a lucrat ca avocat în cadrul Marinei.

Apoi a urmat altă schimbare de direcție.

A ajuns la Departamentul de Justiție al Statelor Unite, la o unitate specială numită Magellan Billet¹, condusă de Stephanie Nelle, o femeie față de care el avea un respect deosebit. A rămas în acea organizație doisprezece ani, după care s-a pensionat anticipat, a divorțat, s-a mutat în Danemarca, unde a cumpărat un magazin de carte vechi.

O adevărată schimbare.

Însă acest bărbat știa ce voia.

Și cum să obțină ce își propunea.

În urmă cu câțiva ani, când se cunoscuseră în Franța, niciunul dintre ei nu rămăsese impresionat de celălalt. Însă acum se iubeau. Alcătuiau un cuplu. Cunoscuseră și binele, și răul, dar traversaseră toate încercările împreună. Ea avea o încredere nețărnută în el, iar ultimele câteva minute tocmai demonstraseră exact acest lucru.

Și-au dat drumul din brațe.

– Avionul acela prăbușit va atrage o deosebită atenție, a spus el. Trebuie să ne îndepărtăm de el.

Ea l-a aprobat.

– Și trebuie să dai un telefon.

Cotton a băgat mâna într-un buzunar și a scos telefonul mobil care provenea din dotarea Magellan Billet. Fusese proiectat special

¹ Organizație fictivă angrenată în luptă împotriva terorismului (n.r.)

pentru transmisii codificate, cu localizator GPS prin satelit. Deși el nu mai era agent activ, Stephanie Nell îi permisesese să-l păstreze. Probabil pentru ca ea să îl găsească mai ușor când avea nevoie de vre-o favoare din partea lui.

Lucru care se întâmpla destul de des.

Dar era posibil ca acest lucru să nu se mai întâmple.

După cele întâmplate în Polonia cu o săptămână în urmă, americanii nu îl vor apela curând. El și actualul președinte, Warner Fox, nu se văzuseră față în față. Era preferabil ca ei doi să nu se cunoască. Lucru care nu avea să întâmple după ce Fox afirmase că Malone era acum *persona non grata*. Deci nu va mai primi nicio mesaj de la Washington.

Dar cum era intitulat cântecul lansat de Doris Day? *Que sera sera*¹.

Da. Se întâmplă și prostii.

Din fericire totuși, alte servicii străine de informații îl vor angaja din când în când, astfel că nu avea nimic de pierdut dacă nu mai lucra pentru americani.

A încercat să sune, dar nu avea semnal. De aceea a înșfăcat pachetul de pe sol și s-a apucat să strângă parașuta, dorind să abandoneze totul sub copaci. Trebuia să existe o șosea sau un drum în apropiere. Vreo fermă. Un sat. Ceva. Odată ajuns acolo, putea spera că telefonul va funcționa. Dar dacă rămânea izolat în pădure, măcar avea lângă el singura persoană cu care voia să fie. Fusesse căsătorit mulți ani. Împărtășise cu fosta soție multe bucurii și suferințe. Avuseseră chiar și un copil. Fiul lui, Garry. Când divorțaseră, credea cu toată sinceritatea că nu va mai cunoaște dragostea. Apoi a apărut Cassiopeia. Exact așa. Din senin.

Trăgând în el.

Amintirea l-a făcut să zâmbească. Un început de-a dreptul ostentativ.

¹ Cântec lansat de Doris Day în 1956 în filmul *Omul care știa prea multe*, regizat de Alfred Hitchcock.

Un lucru a dat naștere altuia, și apoi altuia, iar acum alcătuiau o echipă.

Mai mult decât o echipă, și asta din multe motive.

Au luat împreună parașuta și s-au îndreptat spre copaci. În depărtare, Malone a auzit un duduie care a străbătut dimineața altfel liniștită.

Știa ce reprezenta acel zgomot.

Palele unui elicopter.

A încercat să stabilească direcția din care se apropia elicopterul și a intuit că era vorba de vest.

– Se aude tot mai tare, a spus Cassiopeia.

– Vine spre noi.

S-au grăbit să ajungă între copaci, unde s-au adăpostit, apoi au ascuns parașuta sub niște tufișuri. Duduie constant al palelor elicopterului a continuat să se audă până când un aparat NH90 a apărut deasupra coronamentului. Avea însemnele NATO pe fuzelaj.

Era o confirmare.

Reușiseră să ajungă în Polonia.

Bătăile ritmice ale motorului s-au apropiat și mai mult odată ce elicopterul cobora, apoi a aterizat în mijlocul luminișului. Ușa laterală s-a deschis, și în cadrul ei a apărut un bărbat îmbrăcat cu blugi și un sacou albastru închis și purtând ghete. Era înalt, cu umeri largi, și avea părul des și alb. A coborât și a traversat luminișul, îndreptându-se spre ei, apropiindu-se cu siguranța celui care se știe la comandă, lucru care fusese adevărat în timpul mandatului său.

– Danny Daniels, a mormăit Cassiopeia.

CAPITOLUL PATRU

Cotton a ieșit dintre copaci alături de Cassiopeia. S-a bucurat să îl vadă pe Danny, care știuse mereu cum să își facă intrarea în scenă. Singurul lucru care lipsea erau acordurile din *Hail to the Chief*.¹ Bărbatul masiv s-a apropiat hotărât de ei și a îmbrățișat-o pe Cassiopeia, care i-a răspuns la îmbrățișare. Între ei existase mereu o legătură aparte. Nu era vorba de ceva romantic, ci mai curând o relație dintre un tată și fiica lui. Ea îl admira, iar sentimentul părea a fi reciproc.

Toată lumea e bine? a întrebat Danny. Ați avut parte de o dimineață ieșită din comun.

Cum ne-ai găsit? a întrebat Cotton.

Ți-am depistat telefonul mobil. Și am așteptat la baza noastră de la Grafenwöhr.

Malone știa despre baza militară din apropierea frontierei dintre Germania și Polonia, unde se afla cel mai mare teren de instruire internațională din Europa.

Ai apărut pe multe canale de comentarii în dimineața asta, a spus Danny. Posturile de ascultare ale NATO au prins de veste despre faptul că ai furat un avion și ai pornit într-un zbor neautorizat,

¹ Imnul intonat la ceremoniile oficiale la care participă președinții americani, compus în 1812 de James Sanderson și adoptat în 1954.

și au monitorizat toate transmisiile. Belarușii se așteptau se te doboare.

– Puteai să ne avertizezi, a spus Cotton.

– Știi prea bine regulile. Nu îi putem lăsa să afle că știm tot ce fac. Totul a fost legat de ceea ce te-am rugat să faci?

Cotton a confirmat printr-o mișcare din cap.

– Asta înseamnă că da.

Danny a chicotit.

– Se pare că există mai multe lucruri decât se văd cu ochiul liber. Din fericire, oamenii de treabă de la bază mi-au oferit o plimbare cu elicopterul ca să văd ce ți s-a întâmplat.

– Apreciem atenția pe care ne-o acorzi.

Danny s-a uitat în jur.

– Unde e cealaltă parașută?

– Nu a existat a doua, a spus Cassiopeia. Am împărțit totul, mai puțin periutele de dinți și înghețata.

Danny a scuturat din cap.

– Și cum a fost?

– Oribil, a răspuns Cassiopeia. Dar necesar, având în vedere circumstanțele.

Fostul președinte a zâmbit.

– Țsta-i un mod optimist de exprimare.

– Ai avut vreodată plăcerea asta? a întrebat ea.

– O dată. Cu mult timp în urmă. Când eram în armată. Atunci am hotărât că nu mai vreau să sar vreodată dintr-un avion.

– Te înțeleg perfect.

Cotton îi îngăduia vechiului său prieten luxul de a ajunge la subiectul care îl interesa de fapt. A simțit că problema prezentată în urmă cu două zile rămânea la fel de gravă.

– Ați aflat *ceva* despre Hanna Cress? a întrebat Danny.

– Doar câteva crâmpie. Am mai fi avut nevoie de o zi sau două. Am încercat să nu atrag atenția, lucru care nu mi-a reușit.

Danny a clătinat din cap.

Suntem în mare încurcătură. Acum trei zile am văzut-o pe Cotton murind în camera de interogatorii a unei secții de poliție, otrăvită cu cianura strecurată într-o țigară. Acum știm că țigările erau fost aduse de ofițerul de serviciu, care a declarat că un alt ofițer, probabil de la Berlin, i le-a dat când femeia a vrut să fumeze. Cine, ce, unde și când? Nimic. S-a uitat în jur și s-a purtat firesc. Iar acum a dispărut.

- Dar nu au existat camere de supraveghere? a întrebat Cotton.

- Din belșug. Dar niciuna nu a înregistrat fața individului. A fost precaut.

- Ceea ce înseamnă că era un profesionist.

Danny a confirmat cu o mișcare din cap.

- Exact.

Elicopterul aștepta în lumină, iar palele rotorului se roteau cu viteză mică, făcând tufșurile înalte să se zbată în curent.

- Apropo, a spus Danny, președintele Czajkovski îți transmite salutări de la Varșovia. A trebuit să îi solicit favoarea pentru a aproba această incursiune în spațiul aerian polonez. Lucru ciudat, după ce a aflat că e vorba de tine, mi-a spus că pot face orice doresc. Nu a pus nicio întrebare. Poți să-mi explici motivul?

Cotton a zâmbit.

- Nu ești singurul care îmi datorează favoruri.

Danny Daniels era unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care îl cunoscuse Cotton vreodată. Fusesse ales de două ori președinte al Statelor Unite în urma unor victorii zdrobitoare. Aveau împreună o istorie îndelungată, întărită de legătura strânsă a lui Danny cu Magellan Billet și Stephanie Nelle. La început, au fost relații strict de serviciu. În prezent însă, Danny și Stephanie erau apropiați, pentru că Danny divorțase de soție și se întâlnea în mod deschis cu Stephanie.

Magellan Billet era creația exclusivă a lui Stephanie. O unitate specială din cadrul Departamentului de Justiție, alcătuită din doisprezece agenți, cei mai mulți cu pregătire juridică sau militară,

care acționau exclusiv sub îndrumarea ei în cazul unor misiuni extrem de sensibile ale departamentului. Devenise serviciul aflat la dispoziția lui Daniels pentru soluționarea unor probleme delicate. Acest lucru nu se mai întâmpla în cazul noului președinte, Warner Fox. În realitate, probabil că zilele acestui serviciu erau numărate.

– Ce mai face Stephanie? l-a întrebat Cotton pe Daniels.

– Încă e suspendată din funcție, dar nu concediată. Ea a spus foarte răspicat că nu vrea ajutorul meu și că nu trebuie să mă implic în lupta ei cu Casa Albă. Nimic. *Nada*. Dumnezeu știe, dar e greu. Însă asta fac.

În săptămâna precedentă, în vreme ce Cotton câștigase capital în ochii președintelui Poloniei, Stephanie stărnise mânia președintelui Statelor Unite, fiind amenințată cu concedierea.

– Fox o lasă să se lege în vânt, a spus Danny. Țasta e stilul lui. Spre cinstea ei, Stephanie gestionează bine situația. Din fericire, ea face parte din serviciul civil, de aceea beneficiază de o audiere. Se va desfășura cu ușile închise și va rămâne secretă, dar e totuși o audiere. Asta va dura ceva timp. Eu nu pot face nimic, așa că aștept.

– Cu toate astea, ești aici, în pădurile din estul Poloniei, a spus Cassiopeia. Având la dispoziție un elicopter NATO.

Daniels a chicotit.

– E bine să fiu cine sunt.

– Noi am nimerit orbește în situația asta, a spus Cotton, socotind că va fi o întâlnire scurtă și să culegem niște informații. Se vede treaba că este vorba de mai mult de atât. Poate c-ar trebui să ne luminezi și pe noi.

– Alegerile din Germania bat la ușă. Știați asta?

Malone și Cassiopeia au clătinat din capete.

– Curând se vor desfășura alegerile parlamentare. După aceea, Bundestagul nou ales se va întruni pentru a alege cancelarul Germaniei. Pentru a ocupa această funcție, candidatul trebuie să obțină votul majoritar al membrilor legislativului. Nu doar din partidul

sau. Ci al tuturor partidelor. Germanii au un nume pentru asta: *Kanzlermerheit*. Majoritatea cancelarului.

Pare greu de ajuns într-o asemenea funcție, a spus Cotton.

Da, dacă ținem seama de numărul mare de partide politice. La ultima analiză, erau în jur de patruzeci. Ba, mai rău, voturile pentru funcția de cancelar sunt secrete. De aceea nimeni nu știe cum votează membrii Bundestagului. Asta permite multe alianțe schimbătoare.

Spre deosebire Congres, în care votul pentru președintele Camerei era public, iar fiecare membru trebuie să își declare în mod deschis sprijinul sau opoziția.

Și aici este buba, a spus Daniels. Președintele Germaniei propune o persoană pentru funcția de cancelar. De obicei, aceasta este președintele partidului care obține cele mai multe locuri în Bundestag în urma alegerilor. Dar dacă această persoană nu poate obține o majoritate, Bundestagul își alege propriul candidat. Dacă nu reușește, atunci lucrurile se încurcă rău. Din fericire, începând cu 1949, toți cancelarii au obținut majoritatea de la prima sesiune de vot, astfel că acest scenariu nu a existat până acum.

Până acum? a întrebat Cotton.

Danny a confirmat printr-o mișcare din cap.

Se profilează o mare agitație. Ca la circul Fraților Ringling.¹ Practic, un circ cu trei ringuri, care ar putea să capete diferite direcții. Iar peste șase luni, situația va deveni și mai complicată. Atunci se vor organiza alegerile pentru Parlamentul European. Un eveniment care se petrece o dată la cinci ani, când statele membre își aleg reprezentanții naționali. Și se anticipează mari probleme. Felul în care se desfășoară lucrurile în Germania ar putea influența mersul Uniunii Europene.

Cotton începea să vadă gravitatea situației.

¹ Referire la cei șapte frați Ringling, care au înființat unul dintre cele mai mari circuri din SUA în secolul al XIX-lea.

– Cancelarul german are puteri enorme, a precizat Danny. El îi alege pe toți membrii Cabinetului. Guvernul german este format de cel care deține această funcție. În prezent, cancelarul este Marie Eisenhuth. O prietenă a Statelor Unite. Dar și o persoană decentă, care se străduiește să facă tot ce poate pentru țara ei. Însă există și alt candidat care încearcă să îi ia funcția.

– Și el reprezintă problema? a întrebat Cassiopeia.

– Cam așa ceva.

– Și cum îl cheamă?

– Theodor Pohl.

CAPITOLUL CINCI

KÖLN, GERMANIA

11.00 A.M.

Theodor Pohl și-a dat seama că a apărut o problemă. Nu în ceea ce privea mitingul, care decurgea bine. Mulțimea părea entuziasmată, oferind amestecul potrivit de urale și aplauze. Era perfect pentru camerele de filmat care îl urmăreau permanent și care, pentru moment, erau concentrate asupra podiumului pe care stătea el.

Mesajul lui era același la fiecare pas.

Germania pentru germani.

Politicile liberale de imigrare și naturalizare băgate pe gât de Aliați după cel de-al Doilea Război Mondial trebuiau să înceteze. Nu mai era cazul să împace lumea pentru lucruri care se petrecuseră cu aproape un secol în urmă. Gata cu Germania condusă de germani pentru non-germani. Sloganul de campanie, condensat, fusese bine ales. *Noua Patrie unificată s-a născut prin luptă, dar merge înainte prin propria putere.*

Însă nimic militarist.

Avea mereu grijă să își nuanțeze retorica. Mesajul lui era, pur și simplu, că o economie puternică era sinonimă cu o națiune puternică. Dar nu cu euro. Încă o dată, acest lucru fusese impus de dorința fixă de a fi cât se poate de binevoitori. Așa fusese mereu, și

așa va fi mereu, ceea ce se potrivea cu sloganul pe care îl inventaseră consultanții lui plătiți regește.

Zurück in die zukunft.

Înapoi spre viitor.

Iar aceste cuvinte par să aibă rezonanță, atrăgând tot mai mulți oameni la mitingurile organizate de el. Mulțimea de astăzi a fost deosebit de inspiratoare. I-a plăcut una dintre pancartele care au devenit obișnuite la mitingurile lui.

WIR SIND DAS WOLK.

Noi suntem poporul.

A rămas în umbra catedralei cu două turle, construită în stil gotic, din Köln, al cărei exterior impresionant este sculptat într-un filigran copleșitor. Catedrala se află în apropiere de gară, în mijlocul unui tumult comercial, fiind tulburată în seninătatea ei doar de oamenii aflați în trecere și de uruitul traficului. Într-o parte a pieței care înconjoară biserica foarte veche s-au strâns cel puțin douăzeci de mii de oameni. Puriștii au declarat acel loc drept inima și sufletul orașului Köln.

Iar el nu avea de gând să îi contrazică.

– Priviți ce se află în spatele meu, a strigat el la microfon, acest monument care arată ce poate săvârși omul cu mintea și trupul. Această capodoperă copleșitoare a arhitecturii. Dimensiunile sale reflectă doar puterea. (A făcut o scurtă pauză pentru ca efectul să fie deplin.) Aici este sufletul orașului Köln.

Aprobându-l, mulțimea a ovaționat entuziasmată, lucru cu care el se obișnuise.

Cu toate acestea, apăruse o problemă.

A simțit-o în privirea unui bărbat care stătea izolat, în apropiere de intrarea într-unul dintre magazinele care existau în jurul pieței catedralei. Îl observase imediat ce urcase la tribună, deoarece știa că Josef Engle nu era omul care să își facă griji. Cu toate acestea, ceva i-a spus că asociatul lui era tulburat. Poate era vorba de postura lui, sau de lipsa de atenție față de acel miting.

Îra greu de precizat.

Și totuși, ceva se înâmplase.

În acel moment însă, nu se putea arăta îngrijorat, de aceea și-a îndreptat atenția asupra oamenilor care își rezervaseră timp în aceea zi ca să vină și să îi asculte mesajul.

Doresc să devin cancelarul acestei națiuni, iar partidul meu dorește să obțină controlul asupra Bundestagului, deoarece avem o viziune pentru Germania pe care cred că o împărtășiți cu toții. Nu mai trebuie ca vreunul dintre noi să se rușineze de nebunia altei generații. Am plătit pentru păcatele comise de ultimul Reich. Acei oameni au dispărut. Sunt țărână în mormintele lor. Nu va exista un al patrulea Reich. Astfel de idei sunt absurde. A tăcut câteva momente, pentru ca efectul vorbelor lui să fie complet. Vreme de trei sferturi de secol, această națiune a fost silită să accepte persoane pe care alte țări ale lumii le-au vrut alungate. Această situație umilitoare trebuie să înceteze.

Știa că acea afirmație va stârni un ecou în mințile oamenilor. În Köln și în jurul lui trăiau o sută de mii de imigranți turci, iar prezența lor nu era bine văzută. După încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, Alianții impuseseră o clauză în Constituția germană prin care era prevăzută imigrarea liberă, cu un control redus sau inexistent. Mesajul lui Pohl era simplu: Pluralismul amenința sufletul german. A răcnit cuvintele care aveau să fie auzite în întreaga țară.

– *Ausländer raus.*

Afară cu străinii.

Oamenii au ovaționat în semn de aprobare.

L-a observat din nou pe Engle, care rămăsese în apropiere de intrarea în acel magazin. Acolitul lui provenea din fosta Germania de Est, caracterizată de duritatea asociată cu foștii comuniști. Numele de familie însemna „înger“, însă acel bărbat numai înger nu era. Engle depășise barierele sociale pe care unificarea le impusese discret asupra oamenilor din Germania Democrată. Pășea cu vigoarea unui om trecut puțin de cincizeci de ani, la care se adăuga

aspectul sofisticat dat de un bronz permanent și de o barbă în stil Van Dyke¹, presărată cu fire cărunte, argintii. O înfățișare dezarmantă, precum aceea a unui gentilom din zona rurală.

Pohl s-a concentrat din nou asupra mulțimii.

– Influențele americane distrug bogata noastră moștenire germană. Avem mâncare americană, televiziune americană, filme americane, cărți americane și așa mai departe. Tinerii noștri se bucură de aceste influențe străine și nu-și pot aminti de vremea când lucrurile tipic germane erau considerate importante. Ei știu doar că a avut loc un război, că s-au întâmplat lucruri oribile și că trebuie să plătim prețul pentru toate acele greșeli.

Oamenii au izbucnit din nou în urale.

– Să nu mă înțelegeți greșit. Nu propovăduiesc nimic legat de fostul Reich de O Mie de Ani. Resping fiecare dintre politicile promovate de el. Tot ce a făcut acesta a fost rău. Nu sprijin violența de niciun fel pentru atingerea unui scop politic. Nici acum, dar nici vreodată. Vreau doar ca Germaniei să i se permită să existe într-o formă care să fie sprijinită de majoritatea germanilor.

A cercetat cu privirea fețele oamenilor, urmărind speranța pe care cuvintele lui păreau să o nască. Era momentul să încheie. A arătat cu degetul, iar gestul lui a fost perceput de toți oamenii din mulțime. Înapoi spre trecut, prieteni. Acesta mi-e scopul. Vă rog să îl acceptați ca și cum ar fi al vostru.

Aplauze frenetice.

Camerele de televiziune surprinseseră totul. Pohl și-a înălțat brațele, pentru a primi toate acele urale. L-a căutat din ochi pe Engle și, prin privirea lui reținută, i-a sugerat acestuia că trebuiau să stea de vorbă. Acolitul lui s-a îndreptat spre o limuzină parcată ceva mai departe de piață.

Pohl a coborât de pe podium, s-a îndreptat spre aceeași limuzină și a urcat în ea.

¹ Barbișon asemănător cu cel ales de pictorul flamand Van Dyke (1599-1641).

Engle i-a zâmbit și a spus:

- Hanna Cress a murit.

Acea femeieie apăruse în scenă pe neașteptate. Nu făcea parte din plan. Și asta impusese o acțiune hotărâtoare.

- Tu te-ai ocupat de asta?

Engle a confirmat mișcând din cap.

- Și ce a mers prost?

În scenariu au pătruns americanii.

Acest lucru era supărător.

- Spune-mi mai multe.

Pohl l-a ascultat pe Engle care i-a povestit cum fostul președinte, Danny Daniels, în prezent senator, apăruse la Partenkirchen, unde o interogase pe Hanna Cress, care mai apoi murise acolo.

Nu putea exista decât o sursă a unei asemenea complicații.

Marie Eisenhuth.

CAPITOLUL ȘASE

SUDUL CENTRAL AL GERMANIEI

Cancelarul Marie Eisenhuth s-a uitat pe fereastra elicopterului. Înainte de aterizare, ceruse să fie dusă în zonă, aflată la șaiszeci și cinci de kilometri de Bayreuth, ca să vadă cu ochii ei acea oroare.

Dedesubt se înălțau piscurile tocite ale munților Harz. Pantele munților erau înțesate de păduri de molizi argintii și brăzdate de văi în care satele stăteau cuibărite în apropierea unor lacuri și a unor râuri cu ape domoale. Cunoștea sloganul promovat de oamenii de la relații publice. Tărâmul zânelor, un regat fermecat, unde copiii puteau fi transformați de vrăjitoare în prinți și prințese, un loc în care domneau miturile. Încă își aducea aminte de tatăl ei, care îi povestea despre fântâna din Goslar.¹ Bați de trei ori în bazonul cel mai de jos al fântânii la miezul nopții, și diavolul va apărea imediat.

Zâmbea întotdeauna când își amintea de tatăl ei. Moartea lui, în urmă cu cincizeci de ani, încă îi producea suferință când își aducea aminte.

Elicopterul s-a înclinat spre dreapta.

Locul respectiv se afla exact în fața ei.

¹ Fântâna reprezintă un simbol al orașului minier Goslar din Germania.

În mijlocul unei păduri de pini, pe pantele unuia dintre cei mai vechi munți, în toamna anului trecut, fusese observat un spectacol ciudat. Cu mult timp în urmă, în jur de cincizeci de zăde fuseseră plantate dinadins pentru ca ele să creeze o svastică uriașă. Odată cu apropierea toamnei, sclipitoarele culori galbene și portocalii ale zadelor intrate în latență apăruseră într-un contrast puternic cu pinii veșnic verzi, permițând simbolului obscen să domine peisajul. Un pilot observase acel semn și îl raportase autorităților, și toată lumea s-a arătat surprinsă că acest lucru nu fusese remarcat mai de mult. Cea mai plauzibilă explicație era că acei copaci nu intraseră în stare de latență în mod simultan, moment în care cineva aflat în aer ar fi putut vedea totul. În cele din urmă, se luase hotărârea ca zădele să fie doborâte, iar Marie și-a dat seama că era o ocazie potrivită pentru a realiza o fotografie bună. De aceea se organizase o campanie pentru a atrage o parte substanțială din transmisiile naționale de știri.

S-a uitat în jos, spre copaci, dintre care cei mai mulți fuseseră doborâți, însă contururile svasticii rămăseseră în spațiul deschis. Fuseseră tăiați și alți copaci pentru a modifica pentru totdeauna acea imagine. Trecuse multă vreme de când național-socialismul își dăduse duhul, însă unele rămășițe ale nazismului se încăpățânară să rămână vii. Spectacolul dinaintea ei putea fi socotit benign prin comparație cu ura etnică și violența nediscriminată împotriva străinilor, care, din păcate, erau din nou în creștere.

A făcut un semn către pilot ca să aterizeze, iar elicopterul s-a așezat pe sol.

A coborât din aparat.

Niciun agent de securitate nu s-a grăbit să o urmeze. Doar ea, venită să înfrunte trecutul. În jur se foiau o mulțime de reporteri. A recunoscut multe dintre chipurile lor, pentru că făceau parte din grupul de presă care o asalta mereu.

– Este o scenă memorabilă, a spus o corespondentă din Frankfurt.

- Un monument uitat pentru o greșeală oribilă. Când venea vorba de trecut, cancelarul era întotdeauna foarte precaută. Însă trebuie să ne amintim că Hitler nu a ajuns la putere pentru că existau prea mulți naziști, ci pentru că, pur și simplu, existau prea puțini democrați.

Tema era una obișnuită.

Guvernarea era în mâinile poporului.

O tactică ce se dovedea prudentă, având în vedere că adversarul ei încerca să o atragă într-o dezbatere morală privind răspunderea etnică. Însă ea nu degeaba deținuse funcția de cancelar în ultimii șaisprezece ani ca să se lase ademenită de o asemenea momeală.

S-a îndepărtat, iar reprezentanții presei au urmat-o.

Pădurea din jurul ei aparținea câtorva corporații naționale. O parte din pădure era întreținută, iar cea mai mare parte fusese cumpărată în urmă cu multă vreme pentru câțiva pfenigi. Acel memorial din copaci fusese sigur plantat de un grup din cadrul Tineretului Hitlerist, oameni care folosiseră cândva regiunea Harz drept un refugiu de vacanță. Una dintre numeroasele tabere în care tinerii erau îndoctrinați să devină național-socialiști, printr-o combinație hipnotică de sport, muzică și camaraderie.

Marie Eisenhuth și-a croit drum prin acel pâlț de plante veșnic verzi.

În față se înălța o zadă magnifică, ultimul copac dintre cei care compuneau acea imagine supărătoare.

I s-a părut că era păcat să distrugă o asemenea frumusețe de plantă. Însă, precum nazismul, care infectase sufletele și mințile celor mai buni oameni din Germania, copacii aceia reprezentau o pacoste pentru tot ce era frumos din jurul lor.

Și nu doar pentru ei înșiși.

Ci pentru ceea ce reprezentau ei în mod colectiv. În minte i-a revenit ceva ce auzise cândva. *Un nazist nu înseamnă nimic, patruzeci de naziști reprezintă o problemă, iar patruzeci de mii aproape că au cucerit Europa.*

Și-a mutat privirea spre solul pădurii. Acesta nu era presărat de vegetație. Încă o dată, simbolismul era evident. Părea că în umbra lui Hitler nimic nu părea să crească în mod normal.

S-a întors spre o cameră de televiziune:

· Am ceva de spus.

Reporterii s-au bulucit în jurul ei.

· Adversarului meu îi place să declare: *Înapoi spre viitor*. Adevărat, el nu venerază trecutul și nici nu sprijină vreuna dintre politicile de pe acea vreme. Tot ce face el ne reamintește de asta cu fiecare ocazie. Îi face plăcere să reafirme în mod constant naționalismul german. El susține că identitatea noastră se află doar în limita granițelor noastre. În această privință, afirm că nu sunt deloc de acord.

Prin această afirmație, ea își asuma un risc calculat. Însă așa cum îi recomandasera consilierii ei în mod repetat, campania lui Pohl depindea de populația vârstnică a Germaniei. Cei mai mulți susținători ai lui aveau șaiszeci de ani sau mai mult. Și Pohl se apropia de șaptezeci de ani, iar ea avea șaptezeci și cinci de ani. Din politete, oamenii din presă denumiseră competiția dintre ei drept o *bătălie a experienței*. Era un mod amabil de a spune că amândoi erau vârstnici. Lucru interesant totuși era că baza electoratului ei era compusă din tineri, femei și persoane cu educație superioară. O altă deosebire esențială dintre ei: ea era catolică, iar el, protestant – iar religia avea însemnătate pentru alegătorul german.

– Vreți să spuneți că Pohl are vederi de extremă dreapta? a întrebat-o unul dintre reporteri.

– Spun că este prea sigur de ceea ce afectează această țară. Socotește că imigrația este cauza problemelor noastre, că unificarea a distrus economia. Le-a aruncat reporterilor un zâmbet. Diversitatea este benefică. Pentru toată lumea.

A surprins tăietori de lemne îndreptându-se către pâlcul de zădă cu drujbe în mâini.

Apoi și-a îndreptat din nou atenția către reporteri.

- Există probleme. Nu ne putem îndoi de asta. Partidele noastre politice își pierd din forță. Sindicatele dispar. Numărul credincioșilor este în declin. Suntem al doilea mare exportator din lume, dar avem costurile cele mai mari cu forța de muncă între țările industrializate. Pesimismul a devenit o boală, care ne paralizează dorințele. Adversarul meu nu face nimic pentru a alina aceste suferințe. În schimb, le folosește, declarându-se mulțumit că națiunea este furioasă și derutată.

A observat că tăietorii de lemne își ocupaseră poziția în apropierea unui copac. Se uitau în direcția ei, așteptând ca ea să termine de vorbit.

- *Keine experimente.* Fără experimente. Asta e deviza mea. *Înapoi spre viitor* nu e decât un șablon care va crea mai multe probleme. Viziunea mea este înainte.

Le-a făcut semn tăietorilor să înceapă.

Drujele au căpătat viață, iar lamele au mușcat din trunchiuri.

Și-a imaginat scena petrecută în urmă cu optzeci de ani, când tineri entuziaști au plantat puieții cu o grijă aproape religioasă, omagiind astfel un om pe care îl considerau zeu, respectând un ideal pe care niciunul dintre ei nu îl înțelegea.

Aparatele de filmat înregistrau atacul asupra copacului bătrân.

Una dintre drujbe s-a oprit, deoarece lama ei s-a blocat în lemn. Tăietorul de lemn a eliberat lama și și-a continuat atacul. Ea a zâmbit văzând rezistența copacului și s-a gândit la mesajul subtil de ură transmis de Theodor Pohl.

Și a sperat că poporul german era la fel de rezistent.

CAPITOLUL ȘAPTE

Cotton s-a așezat în compartimentul din spate al elicopterului, alături de Cassiopeia și Danny Daniels. Zburau pe deasupra Poloniei, spre Germania. Fiecare avea căști cu microfon legate în circuit închis, astfel că nimeni nu putea auzi discuția dintre ei.

– Theodor Pohl a avut șase mandate în Bundestag, a spus Danny. E din landul Hesse. Deține o proprietate întinsă acolo, care se numește Löwenberg.

Cotton a tradus încet. Muntele Leului.

– Chipurile, este un anticomunist înfocat. Eu am unele îndoieli. Până acum trei ani, când partidul lui a ajuns să controleze aproape un sfert din Bundestag, nu a fost socotit un candidat credibil pentru funcția de cancelar.

– Și cel care are un cuvânt greu de spus în cadrul adunării naționale trebuie luat în seamă, a adăugat Cotton.

Danny a dat aprobator din cap.

– Are voce de demagog, față de profet și cuvintele lui au ecou. E un populist. Pur și simplu, profită de temerile xenofobe. Explotează noua dreaptă, dar se distanțează de elementele fanatice. Imigrarea este un subiect delicat în Germania, dar lui îi face plăcere să zgândărească acest nerv viu. Nu e o atitudine pronazistă sau ceva de genul ăsta. E vorba doar de o simplă temă naționalistă.

Ceea ce era de înțeles.

Cotton știa că legea germană interzice existența oricărui partid politic ce promovează violența. Fără saluturi à la Hitler sau svastici. Nimic care să amintească de fostul al Treilea Reich. Însă asta nu însemna că acele idei nu persistaseră.

Înțelept este acela care vorbește fără să-și sloboadă limba.

– Noua dreaptă capătă forță în întreaga Europă, a spus Danny. Chiar și în țara care te-a adoptat.

Cotton era familiarizat cu politica din Danemarca, unde exista una dintre cele mai dure legi antiimigrare din Europa. Sistemul de asistență socială aplicat din leagăn până la mormânt era unul dintre cele mai bune, de aceea conservatorilor de acolo le era foarte ușor să propovăduiască izolaționismul. Acum era aproape imposibil să obții azil, permis de ședere sau să beneficiezi de asistență socială. Permisul lui de rezidență rămânea temporar, putând să fie revocat oricând.

– Cum spuneam, a continuat Danny, după alegerile pentru Bundestag, urmează alegerile pentru Parlamentul European. Atunci se va vota pe tot continentul. Există temeri reale că noua dreaptă ar putea acapara Parlamentul Uniunii Europene. Se acționează deja de câțiva ani în această direcție. Oamenii își dau seama că nu pot scăpa de UE, deși ar vrea mult acest lucru. Și nici nu pot cere ieșirea din Uniune, țară după țară. De aceea au hotărât să schimbe fundamental lucrurile din interior. În acest scop, au nevoie de voturi în Parlamentul European. Și acționează pentru a realiza asta.

Cotton își rezervase timp în ultimii ani pentru a se familiariza cu Uniunea Europeană. Fusese un experiment încă de la început. Douăzeci și opt de țări strânse laolaltă în baza Tratatului de la Roma din 1957, legate atât de puternic între ele prin moneda comună, comerț liber și granițe deschise încât războiul între ele nu mai reprezintă o opțiune viabilă. Singura problemă fusese descurajarea naționalismului. În urmă cu cinci ani, în cadrul ultimei runde de alegeri pentru Parlamentul European, participarea la vot a fost de aproximativ 40 la sută. Nu a fost bine. Din păcate, multor

partide mai centriste din Europa le-a lipsit tinerețea, vigoarea și energia necesare pentru a concura cu frenezia noii drepte. Și cine ar controla cel puțin o treime din Parlamentul UE ar putea bloca numiri vitale, respinge anumite politici și impune tradiționaliști în posturi-cheie, influența miliarde de lucruri, printre care comerțul și imigrarea. Nu a fost de ajutor faptul că națiunile vest-europene sunt în dezacord cu cei mai noi membri ai Uniunii Europene – toate din Est, foste state-satelit ale Uniunii Sovietice –, care au atras slujbe și industrie din Occident prin forța de muncă ieftină și facilități fiscale.

Un nou tip de bătălie Est-Vest.

O bătălie pe care Occidentul o pierde.

– Theodor Pohl se pricepe să folosească furia, a spus Danny. Se definește drept *macher*. Un om de acțiune. Și, din nefericire, asta este el. Poate realiza lucruri. Marie Eisenhuth e mai curând *seher*. O vizionară.

– Văd că ai devenit bilingv, l-a tachinat Cassiopeia.

– Am și eu momentele mele. Dar există patru lucruri care îl fac pe Pohl să fie periculos. E inteligent. Nu e prost. E hotărât. Și, aspectul cel mai important, se poate explica pe sine cu o elocvență pe care alții o aprobă cu ușurință. Ideile lui naționaliste devin acceptate pe scară largă în toată Germania. Partidul lui ar putea obține un număr mare de voturi pentru Bundestag.

Elicopterul continua să zboare spre vest, iar deplasarea era lină. Nici măcar Cassiopeia nu părea deranjată de acel zbor. Aflaseră între timp că avionul Airvan se prăbușise în pădure și nimeni de la sol nu fusese rănit.

– Fiecare țară europeană pare să aibă propria personalitate carismatică, aparținând noii drepte, a spus Danny. Propriul Theodor Pohl, care toarnă gaz peste focul ultraconservatorismului și care alimentează temerile. Sistemul german face ca problema să fie chiar mai acută. Întrucât există multe partide politice, este îndoielnic că vreunul va obține o majoritate. Prin urmare, conducerea va

fi realizată de o coaliție. Pohl a făcut alianțe cu creștin-democrații și cu democrații liberi, îndeajuns pentru a-i permite să devină cancelar. Însă, pentru asta, el și partidul lui trebuie să obțină mai multe voturi decât Marie Eisenhuth și partidul ei la alegerile ce vin. Partenerii lui politici așteaptă să vadă cum votează populația și abia după aceea finalizează alianța. Aceștia vor să migreze spre dreapta, dar, pe de altă parte, vor să se asigure că e calea cea bună.

– Presupun că Eisenhuth are o dilemă asemănătoare, a spus Casiopeia. Dacă ea are câștig de cauză, celelalte partide o vor susține?

– Desigur.

– Bine, dar ce legătură are asta cu noi? a întrebat Cotton.

– Alegerile se apropie. Mai sunt aproximativ șaizeci de zile până atunci. În urmă cu trei săptămâni, cancelarul Eisenhuth a primit un e-mail. Danny a ezitat. Iar după aceea, alte două mesaje. Toate veneau, chipurile, de la un bărbat pe nume Gerhard Schüb. Ceea ce avea de spus el a atras atenția cancelarului, de aceea s-a stabilit o întâlnire vinerea trecută, când a fost predat un pachet cu documente, care a fost înmănat personal unui reprezentant al cancelarului. Curierul a fost Hanna Cress, femeia care a fost arestată, apoi asasinată. Și mai există o bubă la această problemă. Noi am mai fost în contact cu acest Gerhard Schüb. Prin intermediul lui Jonathan Wyatt.

Un nume cunoscut lui Cotton.

Un fost agent operativ de informații, american. Nu îi era nici-decum prieten. O vreme, fuseseră chiar dușmani. În cele din urmă, ajunseseră față în față pe o insulă din Canada, și își reglaseră conturile.

– Cu puțin înainte de acea mare neplăcere de acum câțiva ani, cauzată de încercarea de asasinare a mea la New York, a spus Danny, Wyatt a avut o confruntare în Chile cu un om pe nume Gerhard Schüb. A prezentat un raport privind cele întâmplate. Când a vorbit cu mine despre această problemă, cancelarul Eisenhuth m-a întrebat dacă știam ceva despre acest Schüb. Am făcut investigații prin Stephanie, iar ea mi-a vorbit despre Chile. Potrivit celor afirmate de Wyatt, Schüb s-a sinucis acolo.

– Wyatt e un om periculos, a spus Cotton. Întotdeauna a fost așa. Vrei să spui că a mințit în acel raport?

Danny a clătinat din cap.

– Mai curând a fost manipulat. Credem că a fost făcut să creadă că Schüb a murit. Am la mine raportul lui. Danny a aruncat o privire spre ceasul de la mână. Mai avem jumătate de oră de zbor până ieșim din Polonia. Vă rog pe amândoi să citiți asta și, încă ceva, o parte din ce a fost predat vinerea trecută de Hanna Cress.

Danny a vârât mâna sub sacou și a scos câteva foi de hârtie, pe care i le-a întins lui Cotton.

Le-au citit împreună.

CAPITOLUL OPT

30 aprilie 1945. Starea de Spirit a fűhrerului s-a deteriorat din ce în ce mai mult față de ziua de ieri, când generalii l-au informat că Berlinul era pierdut și că încă nu se declanșase contraofensiva Armatei a 11-a de Panzere, despre care el credea că va salva Reichul. Aproape că a luat foc în momentul în care a aflat că Himmler negocia independent de el pacea cu Aliații. Acea acțiune îl făcuse să suspecteze orice legat de SS, inclusiv realitatea capsulelor de cianură care fuseseră aduse la buncărul lui.

– Sunt falsuri, a răcnit Hitler. Acel fermier laș, Himmler, vrea să mă ducă de viu la ruși, pentru ca ei să mă expună ca pe un animal de la o grădină zoologică.

A prins între degete una dintre capsule și a afirmat că aceasta nu era decât un sedativ.

– Răutatea este peste tot, s-a lamentat el.

Pentru a se asigura că în capsule era otravă, spre sfűrșitul dimineții, s-a retras la suprafață și a urmărit cum una dintre ele a fost administrată alsacianului său preferat. Câinele a murit imediat, iar acest lucru a părut să îl satisfacă. După aceea, fűhrerul a coborât din nou în buncăr și le-a dăruit celor doi secretari personali câte o capsulă, afirmând că își dorea să le fi oferit un cadou mai bun în semn de despărțire. Ei i-au mulțumit pentru amabilitate, iar el i-a lăudat pentru serviciile pe

care i le făcuseră, exprimându-și regretul că generalii lui nu i-au fost la fel de credincioși.

Mai devreme, în jurul orei două dimineața, toți oamenii fuseseră convocați în buncăr: ofițeri, femei și bărbați. Hitler a apărut însoțit de Bormann. În ochi i se vedea aceeași sticlire aburoasă, care apăruse în ultima vreme, iar o șuviță de păr îi stătea lipită de fruntea transpirată, și el mergea târșăit, părând să fie cocârjat de dureri. Mătreața îi strălădea presărată pe umeri, densă ca un praf. Partea dreaptă a corpului îi tremura, imposibil de controlat. Poporul german ar fi fost uimit să vadă starea de slăbiciune a Conducătorului Suprem. Noi stăteam aliniați într-un rând, iar fűhrerul a început să ne strângă mâinile. Saliva i se scurgea din colțurile gurii. Bormann a urmărit totul în tăcere. L-am auzit pe Hitler murmurând în timp ce se îndepărta. „Alles in ordnung.“ Totul este în ordine.

Am simțit toți că sfărșitul era aproape. Acest om, care, prin simpla forță a personalității lui, dominase atâta vreme o națiune întreagă, era pe cale să își curme zilele. Ne-am simțit atât de ușurați, încât ne-am grăbit să ajungem la nivelul solului și am organizat un dans în biroul cancelarului. Ofițerii superiori, care în zilele dinainte abia dacă ne băgau în seamă, ne-au strâns mâinile și ne-au vorbit în mod deschis. Toți ne-am dat seama că, după război, Germania avea să arate cu totul altfel. Se va produce o reșezare, nu doar între oameni, ci și în ordinea socială. Toți cei care au participat la acel dans au putut să înțeleagă această realitate, iar eu am văzut, foarte amuzat, cum se destrămau ego-urile.

Spre amiază, veștile nu erau deloc bune. Trupele rusești ocupaseră parțial Cancelaria. Fusesse cucerit și cartierul Tiergarten. Se pierduseră și Piața Potsdamer, și Podul Weidendammer. Hitler a acceptat aceste informații fără să exprime nicio emoție. La ora 2.00 p.m., a luat prânzul împreună cu secretarii și cu bucătarul. Soția lui, Eva, care de obicei mânca alături de Hitler, nu era acolo. Căsătoria dintre ei nu avea mai mult de o zi, iar absența ei de lângă Hitler era ceva ce nu scăpa atenției. O căsătorie foarte ciudată. Vuietul bătăliei,

care răzbătea de la sol. Pereții cenușii și reci. Un miros de mucegai și umezeală, care pătrundea în toate, aducând cu sine aroma detenției. Fiecare dintre ei declarase că provenea din strămoși pur arieni, care scăpaseră de boli ereditare. Goebbels și Bormann fuseseră martori oficiali. Mireasa și mirele abia dacă au zâmbit când au depus jurămintele. Un gen bizar de împlinire și de eșec copleșitor.

După masa de prânz, Hitler și soția lui au apărut împreună, iar noi am fost chemați din nou. S-a petrecut o nouă despărțire, de rămas-bun, fără mari emoții, după care führerul și Eva Braun au plecat spre apartamentul lor privat. Toți ceilalți, în afară de câțiva, am fost trimiși afară. După câteva minute, am auzit o împușcătură.

Cotton a ridicat privirea de pe pagină.

Elicopterul continua să se îndrepte spre vest.

– Nu e nimic nou aici. Am mai citit relatări similare. Eva Braun a înghițit conținutul capsulei cu cianură, iar Hitler s-a împușcat în cap. Cadavrele lor au fost duse la suprafață și arse, iar apoi au fost îngropate. Rușii au găsit cadavrele, dar nu au declarat acest lucru, și au dus rămășițele la Moscova. Stalin a vrut ca Aliații să creadă că Hitler era încă în viață. Acesta a fost modul în care a luat toată lumea prin surprindere și a justificat ocuparea Europei de Est. Toate amănuntele au apărut la lumină în anii '90, după prăbușirea Uniunii Sovietice, când le-au deschis arhivele. A ridicat foile de hârtie în aer. Însă acestea par a fi informații din primă sursă. De unde au apărut?

Danny a ridicat din umeri.

– De la Moscova. Din vechile arhive sovietice. Istoricii au crezut multă vreme că în buncărul führerului a existat un spion sovietic. Până și Hitler a crezut asta.

Malone știa povestea *das Leck*. Scurgerea de informații. Acestei situații îi fuseseră atașate multe nume, cam la fel cu speculațiile

privind persoana care fusese acel Gâtlej Adânc¹. Acel mister fusese soluționat. Însă *das Leck* nu fusese găsit.

– Continuați să citiți, a spus Danny.

Bormann a ajuns primul în cameră după ce s-a auzit împușcătura. Mirosul de cianură l-a făcut să-l usture ochii și l-a silit să se retragă câteva momente, cât aerul s-a curățat. Hitler zăcea pe partea stângă a canapelei, având o gaură de mărimea unei monede în craniu. Eva Braun zăcea pe partea dreaptă a canapelei. O vază plină cu lalele și narcise albe se răsturnase de pe o masă din apropiere, stropind cu apă rochia ei albastră și pătându-i coapsele. Nu se vedeau urme de sânge pe corpul ei, ci doar rămășițele unei fiole din sticlă, care îi punctau buzele. S-a adus o pătură din lână, și cadavrul lui Hitler a fost învelit în ea. Linge, valetul fűhrerului, și doctorul Stumpfegger au dus cadavrul până la nivelul solului. Bormann a învelit cadavrul Evei Braun într-o pătură. A pus-o pe un umăr și a scos-o din încăpere. Una dintre gărzi l-a somat, iar el s-a oprit pe coridor. A urmat o scurtă discuție, după care Bormann a depus cadavrul Evei în anticamera alăturată. A tratat cu garda, după care a revenit și a predat cadavrul Evei Braun lui Kempe, care, la rândul lui, l-a dat unui ofițer SS, care l-a transportat până în grădina Cancelariei.

Cele două cadavre au fost așezate alături, și peste ele s-a turnat benzină. Tunurile rusești bubuiau în depărtare, iar cineva a spus că rușii erau la mai puțin de două sute de metri depărtare, în apropiere de gara de metrou Stadmitte. O bombă a explodat în apropiere, silindu-i pe îndoliați să se retragă într-un adăpost de lângă o verandă. Bormann, Goebbels, Günsche, Linge și Kempe erau cu toții acolo. I-am urmărit din pragul ușii care dădea spre buncăr. Günsche

¹ Pseudonim dat informatorului care, în 1972, a furnizat informații despre implicarea președintelui Richard Nixon în Scandalul Watergate.

a înmuiat o cârpă în benzină, a aprins-o și apoi a aruncat-o peste cadavrele celor doi. Au erupt flăcări înalte. Toți au rămas în poziție de drepti, au salutat, apoi s-au retras. Eu am fost ultimul care s-a retras. Înainte de a închide ușa, am stat câteva momente și am urmărit flăcările. Prin minte îmi trecea un singur gând, un amănunt pe care nu voiam să îl uit niciodată: când am depus pe sol cadavrul Evei Braun, rochia ei albastră nu mai era umedă.

– N-am mai auzit așa ceva, a spus Cassiopeia. Am citit *Ultimele zile ale lui Hitler*, de Trevor-Ropes, dar și alte relatări despre care s-a susținut că erau definitive. Dar niciuna dintre ele nu a menționat ceva asemănător despre Eva Braun.

– Experții germani sunt de acord cu tine, a spus Danny. Acestea sunt informații noi, probabil furnizate de un spion sovietic care se afla acolo. Citești o traducere în engleză a raportului original, care a fost scris în limba rusă. Hanna Cress a furnizat un plic plin cu documente fotografiate, fiecare dintre ele purtând pe el sigiliul și stampila sovietică. Însă aici apare și partea cu adevărat fascinantă. Aceste documente au fost predate vinerea trecută. Însă un rezumat al acelorași informații, scris de Jonathan Wyatt, apare în raportul lui, prezentat către DC, privind ceea ce s-a întâmplat în Chile în urmă cu câțiva ani. Informații aproape identice, care ne fac să credem că, probabil, el a citit aceeași relatare. Se pare că i-au fost prezentate de acel om pe nume Gerhard Schüb.

Cotton a făcut legătura și a agitat paginile.

– Crezi că Schüb a fost *das Leck*? El a scris asta?

Danny a ridicat din umeri.

– Nu știm ce să credem. Tot ce știm este că această relatare nemijlocită a apărut deja de două ori, pe două continente, iar numitorul comun este un om pe nume Gerhard Schüb.

Trebuia să recunoască faptul că era vorba de mai mult decât o simplă coincidență.

Cancelarul Eisenhuth m-a rugat să discut cu Hanna Cress în numele ei și să aflu ce se putea. Ea a dorit ca problema să rămână acoperită și să nu folosească propriii oameni. Am încercat să o întreb pe Cress, însă ea mi-a spus puține lucruri. Doar ce v-am povestit mai devreme. Însă înainte de a muri a pronunțat un cuvânt: *kaiser*. Inutil să spun că totul depășește puterea mea de înțelegere, de aceea am hotărât să apelez la experți.

Ceea ce explica de ce Danny apăruse la Copenhaga în ziua de duminică și de ce se afla acum aici.

Crezi că Eva Braun a supraviețuit evenimentelor din buncăr? a întrebat Cotton. Că, într-un fel sau altul, a scăpat?

De ce nu, la naiba, a spus Danny. Nimeni nu știe precis ce s-a întâmplat în buncăr. După război, cei care au fost acolo s-au contrazis unul pe altul prin declarațiile pe care le-au făcut. Nu a existat o investigație medico-legală care să dovedească ceva. Nu au existat cadavre. Nimic. Iar sovieticii au contaminat probele care s-ar fi putut afla acolo. Și să ne gândim și la altceva. Braun s-a întors la Berlin pe 15 aprilie 1945. Hitler o trimisese în Alpi pentru a fi în siguranță. Ea a presupus că ea s-a întors din dragoste și fidelitate. Asta a fost una dintre hotărârile cele mai prostești din toate timpurile. Armata rusă se apropia, iar orașul era pe punctul de a fi cucerit. Prin urmare, ea s-a întors în acel cuib de vipere? La o moarte sigură sau la închiisoare? Doar din dragoste și fidelitate față de Hitler?

Îmi se părea improbabil, trebuia să recunoască asta. Și totuși.

– Ce nu ne spui?

– Știu că va părea o nebunie, dar o parte din informațiile preluate de Hanna Cress susțin că Eva Braun putea fi însărcinată. Se presupune că ea s-a întors pentru a legitima copilul prin căsătoria cu Hitler.

– Asta-i o nebunie, a spus Cassiopeia.

– Tot ce se poate, dar informațiile aduse de Cress susțin că Braun și Bormann au primit ordin să părăsească buncărul. Misiunea lor era să se asigure că progenitura lui Hitler va supraviețui.

– Și Hitler de ce nu a plecat? a întrebat Cotton.

Danny a ridicat din umeri.

– N-am idee. În materialele care au fost predate nu se oferă nicio explicație.

– Dar copilul acela s-a născut? a întrebat Cassiopeia.

– Nu știm. Informațiile pe care le avem nu menționează așa ceva. Însă avem asta.

Danny a scos dintr-un buzunar o foaie de hârtie împăturită și i-a întins-o lui Cotton, care a desfăcut-o.

El și Cassiopeia au studiat acele informații.

– Asta e certificatul de naștere al lui Theodor Pohl. Se spune că s-a născut în Hesse, pe 23 decembrie 1952, copilul lui Wilfrid și al Corneliei Pohl. Ieri, niște experți au analizat discret aceste documente. Există niște discrepanțe. Care țin probabil de falsuri. Este posibil să nu se fi născut acolo unde spun documentele.

– Câți ani are Pohl? a întrebat Cassiopeia.

– Potrivit biografiei lui, are șaiszeci și nouă de ani.

– Deci nu se pune problema ca Theodore Pohl să fie copilul lui Hitler, a spus ea.

Danny a clătinat din cap.

– Nicidecum. Însă, în baza informațiilor pe care le avem, el ar putea fi fiul lui Martin Bormann, care s-a născut la aproape un deceniu după încheierea războiului.

Cotton a înțeles imediat implicațiile.

– Asta ar ajuta-o pe Eisenhuth să câștige alegerile.

Danny a dat aprobator din cap.

– Întocmai. Acum îți dai seama de ce ne interesează atât de mult problema asta.

– Am înțeles, a spus Cotton. Dar e o idee cam trasă de păr.

– Probabil, dacă ne gândim din nou la ceea ce s-a petrecut în Chile în urmă cu câțiva ani. Jonathan Wyatt pare să fi trecut printr-o adevărată experiență. În raportul lui descrie un conac plin de obiecte decorative naziste, două sicrie dedesubtul casei, în care

a presupus că se aflau Eva Braun și Bormann, altul în care se afla Gerhard Schüb și încă unul, în care se găsea alt agent american, Christopher Combs, plus o comoară de aur nazistă. Așezată pe o coloană de un metru și optzeci pe șase paleți, potrivit declarației lui Stephanie afirmă că i-a fost greu să ignore această informație, astfel că a fost trimisă o echipă pentru a investiga, iar aceasta a descoperit că respectiva casă se afla exact unde precisase Wyatt. El presupune că este deținută de fratele lui Schüb. Nu e adevărat. A fost proprietatea unui cuplu de bătrâni, care trăiesc în Ecuador. Recent, a ars complet. Nu a rămas nimic, în afară de cenușă. Nu a rămas nimic din ceea ce a raportat Wyatt că exista acolo.

Îmi aduc aminte de Chris Combs, a spus Cotton. Directorul adjunct al CIA: un om care a dispărut.

Care nu a fost descoperit nici până astăzi, a spus Danny. Potrivit părerii lui Wyatt, Combs a fost ucis de Gerhard Schüb.

Wyatt este ca un elefant într-un magazin de porțelanuri, a spus Cotton. Dar mincinos nu este.

Așa a spus și Stephanie. Deci există încă un motiv pentru a explica prezența mea aici. Din punctul nostru de vedere, toate acestea au fost uitate. Acum nu mai suntem la fel de siguri. Ar putea fi și alte lucruri.

Bormann. Braun. Ce s-a întâmplat cu adevărat în buncărul Führerului la sfârșitul războiului? Cu copilul lui Hitler? Cu fiul lui Bormann? Cotton s-a văzut silit să admită că totul era foarte espititor.

Anglia a ieșit din Uniunea Europeană, a spus Danny. Extrema stângă a precipitat Grecia în haos economic. În Ungaria, un partid neofascist a făcut guvernul să devină extremist. După război, sosirea în masă a imigranților a pus la grea încercare resursele majorității țărilor membre ale UE. Suedia, Italia, Ungaria și Austria au glisat spre dreapta. Grecia, Irlanda, Portugalia și Spania sunt în pragul falimentului. La toate astea se adaugă creșterea economică aproape zero din ultimii zece ani, și faptul că Rusia devine mai

puternică de la o zi la alta, iar Uniunea Europeană este un butoi cu pulbere pe cale să explodeze.

Nimic din toate acestea nu prevestea ceva bun.

– Germania are economia cea mai puternică și populația cea mai mare din Europa. Felul în care funcționează ea influențează mersul Uniunii Europene. Însă sondajele recente arată că un sfert din alegătorii germani sunt indeciși, iar restul sunt împărțiți între Eisenhuth și Pohl. E o cursă foarte strânsă.

– Deci orice ar putea să încline balanța într-o parte sau alta, a spus Cotton.

– Ai prins ideea. Orice. Chiar și niște zvonuri nefondate, indiferent cât de trase de păr ar fi ele. Nu îi putem permite lui Theodor Pohl să ajungă cancelar.

– De ce nu se ocupă Washingtonul de problema asta?

– Se ocupă, a spus Danny. Numai că președintele a reușit foarte repede să își facă un inamic din Marie Eisenhuth. El a făcut chiar și o aluzie publică privind sprijinul lui pentru Pohl. Acesta este încă un motiv pentru care am apelat la tine. Trebuie să ne asigurăm că Eisenhuth va câștiga. Și, ca să vă spun adevărul gol-goluț, nu există bani ca să vă plătim pentru timpul cât veți acționa. Va fi muncă voluntară. O favoare pe care mi-o faceți mie. Vă voi rămâne dator.

Lui Cotton îi plăcea să i se datoreze servicii.

– Trebuie să vă mai spun ceva, a zis Danny. Trebuie să vă dați acordul imediat, ori să renunțați. Vă ascult.

Malone a aruncat o privire spre Cassiopeia, care a ridicat din umeri în felul ei atrăgător, prin care voia să spună: „Mă bag în treaba asta, dacă te bagi și tu“.

Elicopterul a vibrat slab, ca și cum ar fi fost și el de acord.

– Ne băgăm, a spus Cotton.

CAPITOLUL NOUĂ

Asta este ce-mi amintesc despre vizita pe care i-am făcut-o lui Martin Bormann în vara anului 1955. Ne-am întâlnit cu ocazia sărbătoririi zilei de naștere a fiului său. Băiatul avea trei ani, și noi ne-am delectat cu tort și bere la o petrecere cu vecinii. Bormann m-a întrebat despre Nürnberg și despre procesele de război, care se încheiaseră de mult. L-am amintit faptul că Aliații dăduseră anunț în ziare pentru a-l înștiința că fusese condamnat în absență. În ceea ce o privea pe Gerda, prima lui soție, a deplâns moartea ei, dar nu cu tristețea celui care tânjește după iubirea pierdută, ci mai curând pe un ton ușor dezamăgit din cauza eșecului. Știa de moartea ei de cancer în martie 1946. Convertirea ei la catolicism îl dezgusta în mod deosebit, la fel și faptul că ea încredințase copiii lor unui preot catolic. Îl interesa soarta copiilor lui, dar își dădea seama că, la fel ca toată lumea, ei îl credeau mort. Acum era preocupat de noua lui familie și de răspunderea pe care o avea.

Înainte de a muri, Hitler își făcuse testamentul. După război, documentul a fost publicat în ziarele din toată lumea, și declarațiile cuprinse în el erau bine cunoscute. Bormann era numit executor testamentar. El mi-a spus exact ce a scris Hitler. „Mor fericit, pentru că știu că ea va răspândi sămânța unei renașteri scilicitoare a mișcării național-socialiste.“ Bormann lua în derâdere un asemenea vis. Nu manifesta nicio dorință de a reinnoi mișcarea nazistă. S-a arătat pragmatic prin afirmația că ideea lui Hitler fusese prost gândită și

la fel de prost aplicată. Desigur, acum, când putea privi retrospectiv, descoperise clar toate greșelile comise. Hitler fusese martor la căsătoria lui cu Gerda. Primul lor născut primise numele de Adolf, în onoarea nașului său. Bormann îl slujise pe Hitler cu supușenia unui câine de pază, devenind un participant activ la tot ce făcea el.

L-am întrebat ce voia să spună, iar el mi-a explicat că național-socialismul era mort. Nici comunismul nu va sfârși mai bine, a remarcat el. Era inevitabil ca toate regimurile-marionetă din Europa de Est să se prăbușească. Hitler a anticipat acel rezultat, iar Bormann era de acord cu el. Occidentul va domina lumea, de asta era sigur. Nu era în mod necesar de acord cu un asemenea rezultat, numai că politica și istoria stabiliseră deja învingătorul.

Îi plăcea să spună că orice guvern care trebuie să își silească cetățenii să rămână între propriile granițe este sortit pieirii încă de la început. Din nou, alt comentariu ciudat din partea unui om care ajutase la exterminarea mai multor milioane de oameni, mulți dintre ei concetățeni.

Am vrut să îl întreb ce provocase o asemenea transformare a unui om despre care țineam minte că era obsedat de putere. Însă am rămas tăcut și, pur și simplu, l-am ascultat polemizând.

Înfățișarea lui fizică se schimbase. Rămăsese cu fața pământie, rotundă și cărnoasă, cu nări largi, având ochii mijiți permanent, privind cu aceeași nepăsare pe care o țineam minte din timpul războiului. Însă slăbise. Nu mai era rotofei. Și devenise musculos, având o ținută care degaja un aer de mulțumire. Încă se răsfăța cu haine de lux, etalând un sacou din cașmir, pantaloni care îi veneau perfect și purtând cizme sclipitoare. Mi-am amintit ce a afirmat cândva Hitler despre el: „Termină orice începe. Are grijă să execute ordinele. Un om brutal“. De aceea am fost conștient că acest gentleman de țară, aparent plăcut, era totuși un diavol.

În acea zi însă, dispoziția lui Bormann îi trăda optimismul. Fiul lui împlinise trei ani și primise un ponei cadou. Animalul fusese crescut la o fermă din apropiere. Bormann s-a lăudat că proprietarul lui

insistase să îi facă acest dar. Nimeni nu îi cunoaște identitatea adevărată, și se pare că războiul a fost dat uitării. Bormann era doar unul dintre imigranții germani care se stabiliseră în munții și văile din jur, unii având legătură cu războiul, cei mai mulți având un trecut care nu era cunoscut.

Băiatului părea să îi placă poneiul. Și am observat o afecțiune sinceră a lui Bormann față de copil. Nu îl crezusem capabil de emoții. Și totuși, față de copil se poartă altfel. Probabil este vorba de faptul că nu i-a rămas nimic altceva. Și totuși, nici nu a vrut să audă de defetism. Național-socialismul era mort, a repetat el, dar există loc pentru altceva. O mișcare care să treacă dincolo de acapararea îndrăzneată a puterii. L-am întrebat ce voia să spună cu asta, însă a refuzat să-mi explice.

Cotton a terminat de citit cu voce tare paginile pe care i le dăduse Danny. El și Cassiopeia fuseseră lăsați în Bavaria, în apropierea unei mașini care îi aștepta. Danny își continuase călătoria cu elicopterul. Cassiopeia conducea pe o șosea șerpuitoare de la poalele Alpilor, la sud de München. Evident, dacă informațiile din acele pagini erau autentice, autorul lor era o persoană din interiorul lumii naziste. Și se părea că acea persoană ar fi discutat cu Martin Bormann în 1955. Erau menționate și alte întâlniri, în 1957, 1959, 1962 și 1964. Fiecare întâmplare era descrisă în amănunt, cu observații personale privind acele întâlniri.

Cotton a ridicat privirea.

– Dacă informațiile astea sunt reale, înseamnă că Bormann a supraviețuit multă vreme după încheierea războiului. Uimitor.

S-a uitat la munții cu piscuri ascuțite și la zăpada care încadra șoseaua asfaltată. Și-a adus aminte de o carte pe care o găsisese la Milano în urmă cu câteva luni, o primă ediție, legată în piele, din secolul al XIX-lea. Și ceea ce spusese Rousseau despre Alpi. *Nicio câmpie, indiferent cât de frumoasă ar fi ea. Vreau râuri repezi,*

stânci, brazi, păduri întunecate, munți, poteci care urcă și coboară pante abrupte și prăpastia înspăimântătoare de o parte a drumului.

Cotton a fost de acord. Măreția peisajului era incontestabilă.

Spre sfârșitul după-amiezii au trecut prin sate tăcute.

La câțiva kilometri nord de un sătuc, printre copacii cărora le dădeau frunzele primăverii târzii, în îmbrățișarea dealurilor impunătoare, era cuibărit un lac. Stâncile cenușii se înălțau spre cer, aproape perpendiculare deasupra apei liniștite. Zăpada continua să pudreze golurile dintre piscurile cele mai înalte. Și totuși, apa a fost aceea care i-a atras atenția. O pată de indigo în peisajul altfel arid, atât de intens încât părea că lacul era la fel de adânc pe cât de înalte erau piscurile care îl înconjurau. Asta i-a amintit imediat de un fiord norvegian, în care apa era întemnițată la fel la poalele unor înălțimi amețitoare.

Lacul avea o lungime de aproape un kilometru și jumătate, iar Cassiopeia, respectând îndrumările pe care i le dăduse Danny, a condus mașina paralel cu malul, virând de pe șosea pe un drum de pământ. Drumul purta la un doc din beton, care se întindea spre apa sigur rece ca gheața. A parcat, și a văzut o casă pe malul celălalt. Era prea mică pentru a fi un palat, și prea impunătoare pentru a fi o cabană. Pereți din granit și căptușiți cu pietricele de râu încastrate în beton. Avea două etaje, cu o cupolă care se înălța în centrul clădirii. Casa era situată pe culmea unei pante, dincolo de ea se aflau pâlcuri dense de pini și molizi, având în față iarbă deja înverzită, iar munții blocau orice acces spre exterior în afara căii pe apă. În soarele după-amiezii, pereții străluceau ca o lumânare dintr-o cameră întunecoasă, iar apele albastre ca cerneala ale lacului nu se puteau deosebi de umbrele copacilor aflați dincolo de ele. Întreaga scenă era o imagine pe care o ilustrată Baedeker ar fi visat să o recomande amatorilor. Danny îi spusese că acea proprietate era deținută de cancelarul Eisenhuth.

O moștenire de familie.

Tăcerea a fost spartă de chemarea îndepărtată a unui cuc.

Au mers spre doc, de capătul căreia era legată o șalupă mică. Două agenți de securitate îi așteptau. Câteva clipe mai târziu, goneau peste lac, traversându-l.

Cotton era tulburat.

Informațiile care circulau afirmau că Theodor Pohl ar putea fi fiul lui Martin Bormann. Dar de ce lua toată lumea acest lucru în serios?

Ușor de bănuir.

Pentru că așa voiau oamenii să creadă.

Parcă a auzit din nou ceea ce spusese Danny despre Marie Eisenhuth. Scipitoare. Competentă. O femeie hotărâtă, care traversase multe furtuni politice. În urmă cu douăzeci de ani, o serie de scandaluri financiare doborâse cei mai mulți oameni din conducerea partidului ei, azvârlind ierarhia în haos. Ea se ridicase și, în cele din urmă, căpătase controlul, conducând Germania în calitate de cancelar în ultimii șaisprezece ani. Doar Helmuth Kohl și Angela Merkel reușiseră o asemenea longevitate. Bavareză, născută și crescută în cadrul renumitei familii Herzog, care avea legături istorice cu familia Wittelsbach. După cum afirma ziarul *Oberbayer*, o bavareză dintr-o familie cu tradiții catolice din vechime. Tatăl ei fusese industriaș în timpul războiului, judecat la Nürnberg, dar achitat. Ulterior, compania lui, Herzog Concern, a ajutat la reconstruirea Germaniei, izbăvirea pe care Occidentul a oferit-o multor germani, având în vedere amenințarea mai presantă prezentată de comunism. Complexul industrial Albert Herzog fusese necesar pentru supraviețuirea economiei chinuite a Germaniei de Vest. Munca sclavilor și încălcările drepturilor omului au fost făcute uitate. Războiul se încheiase, Occidentul avea nevoie de campionii săi, iar recompensele erau foarte generoase, bineînțeles, a socotit el când s-a uitat din nou la conacul magnific de pe celălalt mal al lacului.

Însă, în același timp, și-a pus întrebări.

De ce actualul cancelar al Germaniei și fostul președinte al Statelor Unite luau totul în serios?

CAPITOLUL ZECE

Cassiopeia a rămas impresionată de acel conac, admirând felul în care o altă femeie bogată, printr-o moștenire, reușise să își etaleze norocul. La fel ca și propriul ei castel francez, această proprietate germană fusese restaurată cu dragoste și decorată într-un stil care să reflecte o tradiție îndelungată.

Au fost conduși într-un salon mărginit din tavan până la podea de rafturi de bibliotecă ornamentate. Un covor colorat proteja podeaua din lemn, iar tapițeria din catifea de un roșu deschis a fotoliilor și canapelei completa perfect nuanța neobișnuită de albastru deschis a pereților. Picturi în ulei, înnegrite de vreme, înfățișau bărbați căliți din secolele trecute.

Marie Eisenhuth s-a ridicat de pe canapea.

Era o femeie în vârstă – Danny spusese că avea șaptezeci și cinci de ani –, scundă și zveltă, având părul cărunt prins într-un coc cât se putea de simplu. Purta un taior negru din lână și i-a examinat cu o privire care transmitea tăria și încrederea. Danny le explicase că ea avea o purtare firească, iar aceasta îi atrăgea pe oameni.

Danny știa câteceva despre asta având în vedere că această tră-sătură îl caracterizase.

Însă nu au perceput nimic superficial sau contrafăcut. Doar onestitatea, care părea să fie de necontestat. Era îndeajuns faptul că

care reușise să supraviețuiască celor patru alegeri foarte disputate din Germania, ca să capete porecla de *Oma*.

Apreciez foarte mult că ați venit amândoi, a spus în engleză, cu o pronunție tipic germană. Eu și Danny ne cunoaștem de ceva vreme, și eu am încredere în judecata lui. El spune că excelați în ceea ce faceți și că mă pot încrede în voi.

Cotton și Cassiopeia i-au strâns mâna și s-au așezat.

Gazda lor a făcut un semn, spunând:

Tot Danny a spus că președintele Fox nu este de încredere. A spus că n-ar fi pe lista voastră de persoane preferate.

Cotton a zâmbit.

Acesta ar fi un mod diplomatic de a expune situația.

Nu e prieten nici cu mine, a spus cancelarul. Din anumite motive, a dat ordin ca apelurile mele telefonice să fie monitorizate.

Asta reprezenta o știre extraordinară.

În urmă cu câteva luni, un informator dezvăluise faptul că Agenția Națională de Securitate spionase convorbirile telefonice pe mobil ale cancelarului Eisenhuth și ale altor lideri din lume. De ce? Iusă Casa Albă nu negase acuzațiile. Asta părea a fi clar o încălcare a codului încrederii. Aliații nu trebuiau să găsească motive pentru a se spiona unii pe alții.

- Pur și simplu, nu am încredere în el, a spus cancelarul.

- Cu toate acestea, sunt curios. De ce nu folosiți serviciile de informații proprii? a întrebat-o Cotton. De ce aveți nevoie de noi?

- Să zicem că relațiile mele cu Bundesnachrichtendienst (BND)¹ sunt... în cel mai bun caz, încordate. În cel mai rău caz, inexistente. BND nu aprobă un mare număr din inițiativele mele politice, iar câteodată face tot ce poate ca să le submineze. Pe de altă parte, avem motive serioase să credem că BND ar putea să fi fost complice cu Washingtonul în ceea ce privește decizia de a mă spiona. De aceea

¹ Serviciul Federal de Informații.

prefer să nu implic serviciul de informații. Această situație impune gradul cel mai mare de secretizare.

Cassiopeia a înțeles acest aspect, dar a reacționat:

– Dar serviciul ar trebui să lucreze pentru dumneavoastră.

– Asta pare să însemne din ce în ce mai puțin. Oamenii de acolo au acum propria agendă. Prefer să păstrez chestiunea secretă față de ei, motiv pentru care îi sunt recunoscător lui Danny pentru sprijinul acordat. Ați citit ceea ce v-am pus la dispoziție?

– Tot, în timp ce veneam încoace, a spus Cotton.

– Și acum, acele informații s-au imprimat în memoria voastră fotografică?

Cotton a zâmbit.

– Au rămas acolo. E vorba de un dar pe care l-am moștenit de la familia din partea mamei.

– E un dar prețios. Trebuie să recunosc că, la început, am crezut că toată treaba asta era o glumă, o farsă, că a existat un oportunist, nimic altceva, care încerca să se dea mare. Însă acum nu mai sunt sigură, mai ales după asasinarea acelei femei în Partenkirchen.

– Credeți sincer că Martin Bormann și Eva Braun au supraviețuit războiului? a întrebat-o Cassiopeia.

– De ce nu! Mengele a reușit. La fel și Deichmann. Și alți o mie de criminali de război au supraviețuit, la fel ca și Barbie.

– Israelienii i-au căutat vreme de decenii pe naziști. Vânători privați, precum Simon Wiesenthal, i-au căutat. Bormann nu ar fi apărut la suprafață?

– Cât de mult știi despre Martin Bormann?

– Am citit multe despre el, a spus Cotton. De fapt, am citit amândoi.

Cassiopeia a confirmat printr-o mișcare din cap.

– A fost un om extrem de secretos, a spus cancelarul. Secretarul particular al lui Hitler, o umbră, un șef de partid fără chip, pândind din fundal. Era sigur o persoană care se pricepea să dispară. Pe de altă parte, a fost paznicul porții celui de-al Treilea Reich. Nimeni

nu stătea de vorbă cu Hitler decât dacă reușea să treacă de el. A devenit o rețea de informatori dispersată în întreaga Germanie, care l-a ținut la curent cu tot ce se petrecea. Primea rapoarte de la el în fiecare sâmbătă seara. În ultima vreme, am citit câteva dintre aceste rapoarte. Sunt fascinante prin detaliile pe care le prezintă. În plus, el îi ținea sub control pe guvernatorii locali, așa-zișii *gaulliteri*, care conduceau teritoriile ocupate. Asta îi conferea o putere enormă.

Bormann și-a dat seama încă din februarie 1943 că războiul fusese pierdut. Atunci a început să facă planuri. Unul dintre ele a fost *Aktion Adeerflung*. Adică Proiectul Zborul Vulturului. O stratagemă complicată pentru a scoate din Germania aur, pietre prețioase, bani și alte valori. Celălalt plan a fost *Aktion Fuerland*, Proiectul Țara de Foc. Menit să asigure un loc sigur de refugiu pentru anumiți naziști în America de Sud.

Întrucât citise despre aceste planuri, Cassiopeia le cunoștea.

– Știm sigur că din această țară au plecat sume enorme de bani și de valori. În timpul războiului, naziștii au jefuit băncile naționale ale tuturor țărilor pe care le-au ocupat. Evidențele demonstrează că rezervele de aur ale Argentinei au sporit de la 346 de tone, în 1940, la 1 173, în 1945. Asta este o creștere enormă în timpul unui război mondial, și tot aurul a venit din Germania. Bormann s-a ocupat de finanțele partidului. Știa unde se afla fiecare valoare, fiecare ascunziș.

– Bine, dar concluzia acceptată este că Bormann a murit în aprilie 1945, în timp ce încerca să fugă din Berlin. După moartea lui Hitler, a spus Cotton. Am citit relatările. Mărturia a fost făcută la Nürnberg. Au existat martori care au susținut că el a murit într-o explozie. Și, din câte țin minte, testele ADN făcute pe oasele găsite în anii '70 la Berlin au confirmat că era vorba de scheletul lui.

– Toate acele relatări despre moartea lui s-au bătut cap în cap, a spus cancelarul. Nu există posibilitatea de a ști ce s-a întâmplat

când Bormann a încercat să fugă din Berlin. Armata rusă era pretutindeni. El era înconjurat.

– Și atunci, cum de a reușit să fugă?

– Nu am habar.

– Și ADN-ul? a întrebat Cotton.

– În 1998, când s-au făcut testele, noi am mințit întru câtva. Îl voiam mort pe Bormann. Nu câștigam nimic dacă păstram viu mitul că el supraviețuise. De aceea rămășițele acelea au fost „identificate” prin analiza ADN ca fiind ale lui. Parțial, scopul a acestei înșelătorii a fost să ademenim un fel de negare de la Moscova și o difuzare de informații din arhivele ei, care să contrazică acele așa-zise rezultate. Însă nu s-a întâmplat așa ceva. Doar tăcere. De aceea am incinerat rămășițele acelea și am împrăștiat cenușa în Marea Baltică, punând astfel capăt întregii povești.

Cassiopeia a auzit ceea ce Eisenhuth nu spusese.

Ca să nu mai poată fi testate din nou.

– Acum, mi s-au oferit informații noi, a spus Eisenhuth. Nesolicitate, aș putea să adaug, care par să provină direct din acele arhive secrete sovietice. Experții noștri susțin că documentele sunt autentice.

– Credeți că Gerhard Schüb a fost acel *das Leck*? a întrebat Cotton. Lucra pentru sovietici în timpul războiului?

– E posibil. Și s-ar putea să trăiască în Belarus. Dar mi s-a spus că nu ați reușit să aflați prea multe acolo.

– Asta e puțin spus, a intervenit Cassiopeia. În schimb, am învățat să sărim dintr-un avion cu o singură parașută.

Eisenhuth a părut impresionată.

– O adevărată provocare.

– Exact.

– Informațiile pe care le-ați primit explică modul în care Eva Braun a scăpat din buncăr? a întrebat Cotton.

– Doar în termeni generali. Și vă rog să rețineți, până în prezent nu s-a reușit o identificare sigură a vreunei rămășițe pământești

care să fi aparținut Evei Braun. Niciuna. Iar acel fragment de craniu, presupus a fi al lui Hitler, descoperit, chipurile, în 1945, la cimitirul din Berlin, a fost testat ADN în urmă cu câțiva ani. Rezultatele au arătat că era craniul unei femei cu vârsta sub patruzeci de ani, nu al lui Hitler.

Dar credeți că acele informații anonime sunt totuși autentice? a întrebat Cassiopeia fără să își ascundă scepticismul.

- Dacă sunt false, de ce a fost ucisă Hanna Cress? Cine a făcut un efort atât de mare ca să o reducă la tăcere? Și încă folosind țigări cu canură? Asta dovedește un anumit grad de rafinament, nu credeți?

Neîndoielnic, așa era.

- Să fim cinstiți, a propus Cotton. Credeți că dezvăluirea faptului că Theodore Pohl este fiul lui Martin Bormann îi va ruina cariera.

- Gândul acesta mi-a trecut în minte. E chiar așa de grav?

- Spuneți dumneavoastră.

Eisenhuth a zâmbit.

- Ești foarte direct.

- Riscurile meseriei. Îndeosebi când oamenii îmi cer mie, dar și altora să ne riscăm capul pentru ei.

- Ai dreptate. Și, da, vreau să pun capăt carierei lui Pohl. Prin orice mijloace. Din cauza tuturor problemelor create de imigrație, de rata mare a șomajului și de inflația care secătuiește economia, populația Germaniei este vulnerabilă.

- Deci alegeți calea ușoară spre victorie? Doar defăimându-vă adversarul?

În cele din urmă, pe fața lui Eisenhuth a apărut o undă de îmbujorare provocată de furie, care a dispărut repede când ea și-a recăpătat controlul.

- *Nein*, herr Malone. Încerc să aflu adevărul, lucru pe care această națiune îl merită. Nu ești de acord?

- Ba da. Și acesta e alt motiv pentru care mă aflu aici. Ce vreți să facem?

– Am nevoie de o conectare a tuturor acestor informații din partea cuiva independent, și se pare că această sursă ar putea exista în Chile. După primul contact, din fondurile mele, am angajat o persoană pentru a face investigații. A făcut o pauză. Acest om se află în Chile, dar nu face progrese. Vreau să vă duceți acolo și să preluați investigația. Doresc să stabilesc dacă informațiile pe care le avem sunt adevărate sau false. O acuzație nefondată ar fi dezas-truoasă... pentru toți cei implicați.

– Și dacă descoperim că sunt adevărate? a întrebat Cassiopeia.

– În acest caz, vom lăsa poporul german să hotărască dacă îl vor pe fiul lui Bormann în funcția de cancelar.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Cotton s-a uitat fix la Marie Eisenhuth, timp în care în cameră a lăsat liniștea preț de câteva momente. Afară, cucul auzit înainte a lansat din nou o chemare.

– Îmi dau seama cum sună asta, a spus Eisenhuth. Pare ceva de domeniul fantasticului. Însă noi știm că, grație Proiectului Țara de Foc, după război, mii de naziști și-au croit drum spre Argentina. De ce nu ar fi procedat la fel Bormann și Braun, și chiar Hitler? Vreau să știți că până la comiterea aceluiași asasinat am fost dispusă să resping toate astea drept ficțiuni. Hanna Cress a fost ucisă dintr-un anumit motiv și vreau cel puțin să știu care a fost acela.

– E primul lucru dintre cele auzite până acum care are noimă, a spus Cotton.

Apoi și-a mutat privirea spre lac.

Eisenhuth s-a ridicat de pe scaun și s-a apropiat de o masă aflată la capătul celălalt al încăperii. Pe tăblia lăcuită se aflau fotografii mărimate, care stăteau înclinate în suporturi.

– Te rog, a spus ea, făcând semn către fotografii.

Cotton și Cassiopeia s-au ridicat și s-au apropiat de ea.

Eisenhuth a arătat spre o fotografie în alb-negru, care purta semnele vremii, înfățișând o tânără și un bătrân.

– El a fost tatăl meu. Deși achitat la Nürnberg, el nu a uitat nicio clipă acea umilință. Lașii care au condus această țară și au

provocat toate nenorocirile s-au sinucis, au fost spânzurați ori au fugit în străinătate. Alți oameni, precum tatăl meu, cei care au fost, pur și simplu, siliți să participe, au rămas și au suportat pedepse.

Cotton a privit fotografia.

Albert Herzog zâmbea spre fiica lui. Era un bărbat scund, cu pieptul bombat, cu fața tăbăcită de vreme, cu părul rărit, însă negru. Având o privire reținută, care îi trăda modestia, ținându-și brațul drept petrecut pe după umerii fetei, se uita la obiectivul aparatului foto, având o atitudine iubitoare și paternă. Pe buzele lui subțiri se citea un zâmbet discret. Câți industriași germani cedaseră în fața atracției mâinii de lucru gratuite și a pieței asigurate? Hitler le oferea atât sclavi care să facă fabricile să funcționeze, cât și o mașină de război care să consume bunurile produse. Companiile producătoare de automobile, oțelăriile, magazinele de armament, băncile, contractorii din domeniul construcțiilor, producătorii de îmbrăcăminte, laboratoarele de cercetare și nenumărate alte concerne nu puteau să refuze ceea ce le oferea cel de-al Treilea Reich. Și din câte știa el, după încheierea războiului, niciunul nu s-a arătat dispus să înapoieze vreo marcă drept compensație. Nu avea de unde să știe dacă Alfred Herzog era un altfel de om. Pe moment, singurul lucru important era că fiica lui îl socotea drept o victimă.

Chipul lui Marie Eisenhuth arăta că ea era pregătită de luptă, iar Cotton a simțit voința unei femei care milita până la capăt pentru ceea ce credea.

Admira asta.

– Vreau să aflu dacă Martin Bormann a supraviețuit războiului, a spus Eisenhuth. Mă irită faptul că probabil a trăit până la adânci bătrâneți. Mă irită și ideea că stilul lui de viață, dar și al altora a fost finanțat cu bunuri prădate din alte țări ocupate și de la nenumărate victime. Dar vreau să știu asta, chiar dacă există doar o fărâmbă de adevăr.

Chiar credeți că Eva Braun era însărcinată și s-a căsătorit cu Hitler în buncăr, după care a plecat cu Martin Bormann ca să nască? a întrebat Cotton.

Nu știu, herr Malone. Informațiile pe care le deținem sunt foarte sărace din acest punct de vedere. Însă eu cred sincer că, așa cum indică documentele, ea și Bormann au scăpat. Pur și simplu, nu avem idee ce s-a întâmplat în buncăr. Tot ce știm provine din ceea ce ni s-a spus.

- Chiar dacă Bormann ar fi supraviețuit, acum ar avea peste o sută de ani, a spus Cotton. Trebuia să fi murit de mult.

- Însă fiul lui sigur trăiește. Eisenhuth a inspirat adânc. Potrivit informațiilor pe care le-ați citit, fiul lui Bormann s-a născut în 1952. La fel și Theodor Pohl. Știai că tatăl lui Bormann a purtat numele de Theodor? Și femeia care a murit ieri. Ultimul cuvânt pe care l-a rostit față de Danny a fost *Kaizer*. Știai că mulți din cercul intim al lui Pohl îl numesc la fel? Kaizer. Împărat. Mi s-a spus că ar fi un termen de respect. Pe de altă parte, dar sunt convinsă că Danny v-a spus asta deja, nu este ciudat că multe dintre aceste informații au apărut în urmă cu câțiva ani în Chile, provenite de la alt agent american. De la aceeași sursă: Gerhard Schüb.

Acest lucru era curios. Și enigmatic.

- Presupun că trecutul lui Pohl a fost verificat complet, da? a întrebat el.

- A fost primul lucru pe care l-am făcut. Registrele arată că s-a născut în Hesse într-o familie veche din partea locului, dar, așa cum vi s-a spus, s-ar putea ca acele informații să nu fie corecte. Există întrebări. Documentele noastre din perioada războiului și de după el sunt pline de discrepanțe. Date lipsă, dosare incomplete, falsuri și cu puține posibilități de verificare. Ca adult, Pohl a dus o viață publică destul de cunoscută. A urmat cursurile Universității Heidelberg, iar după aceea a intrat în afaceri. Toate fiind acțiuni care s-au dovedit foarte profitabile.

- Presupun că are bani, adevărat?

Cancelarul a confirmat printr-o mișcare din cap.

– Are ceva bani. A cumpărat câteva edituri germane în perioada cât această industrie era în declin. Le-a păstrat, le-a consolidat, și astfel a creat una dintre cele mai mari edituri din țară. Totodată, a investit masiv în bănci, și este membru în câteva dintre consiliile de administrație. Vă pot pune la dispoziție un dosar complet.

– Își plătește taxele? a întrebat Cassiopeia.

Știa că acest lucru reprezintă călcâiul lui Ahile pentru cei mai mulți oameni de afaceri de succes.

– Da, fără probleme pe care să le fi putut depista auditorii noștri, a spus cancelarul. Totul este în ordine. Singurele excese par să apară în politica pe care o promovează. Însă este un populist, iar astfel de oameni tind să meargă spre extreme. Sunt convinsă că puteți vedea de ce toate acestea mi-au atras atenția.

Cotton s-a văzut obligat să recunoască faptul că și el era intrigat. Nu era vorba de un mister obișnuit.

– După război, ultimele trei sferturi de secol au fost grele pentru Germania, a spus cancelarul. În primul rând, naziștii, apoi comuniștii ne-au dezbinat și ne-au brutalizat. În prezent, ambele moșteniri par să se fi combinat în furia extremiștilor din noua dreaptă. Când eram dezbinați, Germania de Vest descuraja în mod fâțiș fanatismul. Cu toate acestea, Germania de Est a urmat alt curs. Comuniștii au suprimat aproape totul, socotind că ura nu va mai exista, pur și simplu, pentru că nu îi vor îngădui să existe. După reunificare, când suprimarea a dispărut, grupurile de ură din fosta Germanie de Est au prosperat. Iar oportuniști precum Theodor Pohl exploatează acum acea frustrare colectivă.

Cotton a simțit sinceritatea ei. Această femeie, care fusese privilegiată în mod evident, deținătoarea unei proprietăți de la marginea unui lac alpin, părea în ton cu ceea ce afecta Germania.

– În 1920, Partidul Național Socialist a fost socotit o glumă, a spus Eisenhuth. Iar în 1933 a ajuns să conducă Germania. Dacă

istoria nu ne-a învățat altceva, măcar am aflat că trebuie să ne ferim de extremism... încă de la început.

Logica era sănătoasă, de aceea Cotton s-a gândit că nu era defel cazul să o respingă.

Timpul are obiceiul supărător de a îndepărta mizeria, a spus Eisenhuth. Dacă vreuna dintre informațiile ce mi s-au oferit se dovedește reală, denunțarea lui Pohl ar putea avea un efect descurajant asupra mișcării noua dreaptă care crește nu doar aici, în Germania, ci în întreaga Uniune Europeană. Cel puțin așa sperăm noi.

Cotton s-a simțit obligat să spună:

– Ori s-ar putea întâmpla contrariul, iar el ar deveni o atracție la mitinguri.

– Acesta este un pericol real. Însă eu nu vreau să las ca moștenire faptul că am dus țara la ruină și batjocură. Că am pregătit drumul pentru un om ca Theodor Pohl.

– I-am promis deja președintelui Daniels că vom face tot ce putem, a spus Cotton. E un tip pe care ți-e greu să-l refuzi. La fel e și în cazul dumneavoastră.

Eisenhuth a zâmbit.

– Ești un tip fermecător, a spus ea, apoi a arătat cu degetul spre el. Am fost prevenită în privința asta. Dar sunt încântată să beneficiaz de ajutorul vostru. Când puteți pleca spre America de Sud.

– Imediat, a spus Cassiopeia.

Marie a urmărit pe fereastra bibliotecii cum ambarcațiunea în care se aflau Cassiopeia Vitt și Cotton Malone s-a desprins de doc și s-a îndepărtat spre cealaltă parte a lacului. Și o parte a echipei ei de securitate i-a privit plecând.

Eisenhuth nu a putut hotărî dacă se simțea îngrijorată ori ușurată de faptul că în curând va primi un răspuns la întrebarea

privind genealogia adversarului ei. Era corect ce făcea ea? Probabil că ar fi fost mai bine să lase lucrurile să decurgă de la sine. Ce îi spusese Hanna Cress lui Danny Daniels? *Există oameni și lucruri din trecut care încă au înțeles și astăzi. Spune-i lui Oma să insiste pentru a fi victorioasă.*

Ce avertisment ciudat.

Ea a aruncat încă o privire spre masă și spre fotografiile tatălui și mamei ei. Ce ar gândi ei despre ea? Amândoi muriseră de multă vreme. Niciunul nu trăise îndeajuns ca să asiste la ascensiunea ei politică, și nu și-ar fi închipuit vreodată că ea va ajunge cancelar al Germaniei. În minte i-a revenit o poezie. Una pe care tatăl ei o cita deseori. Însă cuvintele i se întipăriseră în memorie:

*Turnurile sunt în flăcări,
Biserica este răsturnată
Primăria zace în ruine
Susținătorii sunt tăiați în bucăți
Fecioarele sunt dezvirginate
Și oriunde ai privi
Incendii, molime și moarte
Care strivesc inima și sufletul.*

Scriitorul se putea referi cu ușurință la Germania din încheierea Primului sau celui de-al Doilea Război Mondial. Ori la Germania de Est după moștenirea lăsată de comuniști. Însă Andreas Gryphius¹ scrisese aceste cuvinte în 1648, după Războiul de Treizeci de Ani.

Cunoștințele ei în materie de istorie erau vaste.

Peste o treime din populație măcelărită, o națiunea devastată, orașe rase de pe fața pământului, conștiința colectivă mutilată de

¹ Poet și dramaturg (1616-1664), socotit unul dintre cei mai importanți poeți ai barocului german.

violență și ură. Parcursul Germaniei părea a fi marcat de o asemenea nebunie. Pentru unii, dorința de a întemeia un imperiu, de a se extinde rămânea mereu supremă. Și exact când victoria parca la îndemână, lăcomia și aroganța provocaseră întotdeauna o prăbușire. Împărați ai Sfântului Imperiu Roman, regi prusaci, Bismarck și Hitler, toți făcuseră aceleași greșeli. Niciunul nu învățase din erorile trecutului, deși fiecare dintre ei preamărise cele realizate de înaintașii lor. Germania era din nou o națiune unită, având o nouă șansă de a exista ca organism politic.

Iar acest lucru înspăimânta lumea.

Ce spuse cineva?

*Iubesc Germania atât de mult încât sunt încântat să văd două.*¹

Însă cuvintele rostite de Malone au răsunat din nou.

– *Deci alegeți calea cea mai ușoară spre victorie?*

Dumnezeu îi era martor că voia să câștige. Nu putea nega acest lucru. Încă nu era pregătită să stea pe tușă. Iar dacă se va dovedi că Pohl era fiul unui monstru, asta îi va distruge reputația, și apoi, da, va avea cale deschisă spre victorie. Pe de altă parte, observația lansată de Malone putea fi adevărată. Dacă se dezvăluia trecutul lui Pohl, exista probabilitatea ca cealaltă parte să devină mai unită.

În acea privință, germanii se comportau ciudat.

Sondajele de opinie indicau faptul că oamenii erau divizați în două tabere oarecum egale. Și soarta lui Eisenhuth, a Germaniei și probabil chiar a Uniunii Europene putea să atârne în totalitate de ceva ce se putuse întâmpla sau nu în 1945.

Eisenhuth s-a întors de la fereastră și s-a gândit la săptămânile ce urmau. Foarte multe posibilități. Și fără garanții.

Multe riscuri.

– Dumnezeu să ne ajute pe toți, a spus ea în șoaptă.

¹ Maximă atribuită lui Giulio Andreotti (1919-2013), fost prim-ministru al Italiei.

CAPITOLUL DOISPREZECE

LANDUL HESSE, GERMANIA

8.00 P.M.

Pohl stătea la fereastră și savura vinul. Era o varietate locală, din struguri cultivați pe pantele terasate de deasupra Rinului, pe un sol care hrănise recolte încă de pe vremea romanilor. Îi plăcea acel amestec, aspru, dar nu amărui, care i-a adus aminte de tinerețe când, la universitate, băuse un vin asemănător și își dăduse seama că voia să conducă Germania.

Se bucura de o seară liniștită, lucru rar, după un discurs ținut mai devreme la Köln. În următoarele șase zile avea programate mitinguri în mai multe landuri. Întâi la Bremen, în nord, apoi în sud, la Mecklenburg, în sud, la Stuttgart, și încheind cu două zile în Saxonia și Dresda. Se obișnuise cu stilul american de campanie electorală, însă lucrurile erau complicate de procesul electoral complex din Germania. Nu existau alegeri primare. Partidele politice își numeau candidații. Votul se desfășura strict pe linie de partid. Finanțarea se făcea strict prin partid, iar contribuțiile individuale nu erau permise. Până și modul de cheltuire a banilor era supus unui control sever. Era permisă folosirea de afișe, panouri publicitare, fluturași, trimiteri poștale și mitinguri. Publicitatea la televiziune era, practic, gratuită. Reglementările erau menite să stopeze demagogii.

Și totuși, sistemul se preta în mod perfect manipulării.

Putea să cheltuiască suficient de mulți bani în mod înțelept, mdeosebi pe contacte directe cu alegătorii – trimeri poștale, vizite din ușă în ușă, evenimente politice –, și dacă adversarul proceda la fel cu aceeași vigoare, practic, orice alegere putea fi dirijată.

Exact asta intenționa el să facă.

A mai sorbit din pahar.

Logia care se termina cu o fereastră impresionantă în stil renesantist dădea spre curtea interioară a castelului. Cumpărase acea proprietate în urmă cu un sfert de secol, după ce un șir de foști proprietari o lăsaseră în paragină. Treptat, oameni fără locuință o invadaseră și împărțiseră interiorul ca pe un stup, smulgând ornamente, scoțând uși, ba chiar arzând lambriurile ca să se încălzească. Acest lucru, la care se adăuga uzura produsă de vânturi și intemperii, își ceruse tributul. Îi trebuiseră zece ani ca să recondiționeze clădirile vechi și să le modernizeze, dotându-le cu instalații de apă curentă, climatizare și energie electrică.

Adora rezultatele și botezase castelul Löwenberg.

Muntele Leului.

Nume care i se părea potrivit.

Din acel loc înalt, înconjurat de o prăpastie pe trei laturi, vedea pădurea care se întindea la neșfârșit. Adora landul Hesse. Un ținut de o varietate extraordinară. Între șirurile scunde de dealuri Taunus spre sud, cu crânguri de fagi și văi largi și minunatele păduri la nord de Westerwald, apăreau cele mai atrăgătoare locuri – Valea Lahn și *bergländ* (dealuri), unde afinele se coceau vara și ciupercile creșteau toamna. Acolo se aflau numeroase citadele antice și sate cu aspect medieval, precum și stațiuni balneoclimaterice și izvoare de apă minerală ce existau de pe vremea regilor prusaci.

Un cămin pentru o viață.

Era extrem de încântat de sine. Și de ce n-ar fi fost? Campania electorală decurgea potrivit planului. Sondajele de opinie erau încurajatoare, iar avântul era clar de partea lui. Se bucura că

angajase consultanți politici. Aceștia meritau fiecare euro pe care îl câștigau, iar în săptămânile următoare, calitățile lor vor fi cu siguranță puse la încercare, dar ei păreau să se ridice la înălțimea sarcinii pe care o aveau.

Îi plăcea chiar și noua lui înfățișare.

Consultanții îi recomandasera să slăbească zece kilograme și să adauge o nuanță de castaniu la părul lui argintiu. Drept urmare, acum arăta cu zece ani mai tânăr față de cei aproape șaptezeci pe care îi avea. Ochii lui albaștri, care cândva păreau încețoșați, erau acum mai vii, grație intervenției unui chirurg plastic, care făcuse pliurile să dispară fără ca acest lucru să fie observat de cineva. Un alt chirurg eliminase nevoia de a purta ochelari, iar un nutriționist îl sfătuisese cum să își mențină vigoarea printr-o dietă vegetariană, deși, în secret, câteodată se mai abătea de la acel regim strict. Fața lui, omniprezentă în întreaga Germanie, oferea aspectul unui om de stat hotărât. Nasul drept, obrații fermi și fruntea fără riduri impresionau, a socotit el. Arăta cât se putea de german, în toate privințele.

A savurat încă o înghițitură de vin și a îngăduit alcoolului să îi aline gâtul iritat. Pierduse șirul discursurilor ținute în ultimele câteva săptămâni. Avea impresia că încerca de o veșnicie să convingă alegătorii că viziunea lui pentru Germania era cea mai bună.

Curând, probabil va ajunge cancelar.

În curtea interioară a intrat o mașină. Șoferul a parcat și a stins farurile, după care a deschis portiera. Din mașină a coborât Josef Engle, vizibil în luminile din curte.

Asociatul lui îl însoțise de la Köln, dar plecase de la Löwenberg în urmă cu două ore. Pohl nu îl întreba pe Engle ce făcea în amănunțime, și nici acesta nu îi dădea explicații. Engle își făcea datoria cu o precizie de expert.

Și Pohl aprecia dăruirea lui.

Avea nevoie de oameni fanatici.

Aceștia acționau în baza unor principii bine înrădăcinate în psihicul lor, așa cum se combină pietrișul cu cimentul. Ceea ce crea

acea trăsătură de care el nu se putea lipsi, fie din partea angajaților lui, fie a poporului german.

Fidelitatea absolută.

A terminat de băut vinul din pahar și a continuat să se bucure de singurătate.

Viața lui fusese rareori marcată de liniște. După divorțul din urmă cu douăzeci de ani, femeile deveniseră o pacoste pentru el. Starea de om căsătorit fusese necesară în anii de început, când imaginea cântărea mai mult decât experiența. Alegătorii preferau, pur și simplu, un bărbat căsătorit, însă un șir de politicieni care aveau probleme de familie, unele dintre ele terminându-se cu divorțuri pline de amărăciune, desensibilizaseră populația și eliminaseră cerința formulată neoficial ca familia să fie o calitate care califică pe cineva pentru a fi ales. Era recunoscător că această ipocrizie dispăruse. A doua și a treia căsătorie deveniseră acum o normă, iar germanii, la fel ca și cetățenii oricărei alte națiuni occidentale, păreau dispuși să le îngăduie conducătorilor aceeași larghețe în viețile lor personale așa cum își îngăduiau și ei înșiși.

Și asta îl făcea să fie încântat.

Trebuise să scape de Gabrielle. Era o adevărată pacoste pentru că voia copii, ultimul lucru de care avea el nevoie. El se concentrase asupra partidului și a câștigării în alegeri. Și nu la limită. Voia să aibă mandate. Victorii care semnalau schimbarea. Dar nu un nou Reich. Acel cuvânt încă sugera duhoarea unui eșec anterior.

Lucru care, pentru el, era cea mai nefericită moștenire lăsată de Hitler.

Toate legile germane fuseseră concepute pentru a se evita uzurparea drepturilor individuale spre beneficiul statului, ideea fiind că naționalismul nu mai trebuia folosit ca subiect de mitinguri. Însă asta nu însemna că individul triumfa. Acum intra în sarcina birocrăților, judecătorilor și oficialităților locale, persoane care răspundeau de punerea în practică a legilor, fie să ignore, fie să

modifice reglementările pentru a se potrivi percepțiilor lor privind ceea ce era mai bine pentru Germania. Și asta explica violența etnică în creștere constantă, îndeosebi în fosta Germanie de Est, și incapacitatea lui Marie Eisenhuth de a stăvili acest fenomen.

Un punct slab.

Unul pe care intenționa să îl exploateze.

Ușa grea din lemn de stejar din celălalt capăt al încăperii s-a deschis. În oglinda creată de geamul ferestrei, a văzut reflecția lui Engle, asociatul lui, care tocmai intra. S-a întors și a întrebat, dorind să afle:

– Ce s-a întâmplat?

– Un american, Cotton Malone, și o femeie, Cassiopeia Vitt, s-au întâlnit cu Eisenhuth la castelul ei. Au discutat vreme de o oră. Iar acum, Malone și Vitt se îndreaptă spre Chile.

Aveau spioni în casa lui Eisenhuth.

Unii foarte buni.

– Ciudat cât de repede i-a implicat pe americani.

– Fostul președinte Daniels îi este prieten. Ea nu are încredere în serviciile noastre de informații și nici măcar în oamenii din echipa ei de securitate. Se pare că semințele de paranoia pe care le-am plantat au dat roade.

Pohl a zâmbit. Totul făcea parte dintr-o rețea pe care o crease cu multă grijă.

– Am făcut cercetări în privința lui Malone, a spus Engle. Fost ofițer de informații. Foarte respectat. Nu e un amator. Și Vitt are experiență. Ea este singura deținătoare a Terra.

Pohl cunoștea conglomeratul francez.

– Au plecat să-l găsească pe agentul pe care Eisenhuth l-a trimis la Santiago, a precizat Engle.

– Să ne asigurăm că-i vor găsi cadavrul.

– Mă ocup personal.

Era bine să audă asta.

– Este implicat și guvernul american?

– Nu există indicații în acest sens. Asta pare a fi o chestiune personală pentru Daniels, cel puțin deocamdată. Lucru explicabil. Eisenhuth nu vrea ca aceste chestiuni să devină de domeniu public. Așa cum am anticipat, ea va păstra secretul.

Până când circumstanțele aveau să impună declarații publice.

– Toarnă-ți niște vin, l-a invitat Pohl pe asociatul lui.

Engle a acceptat propunerea și s-a apropiat de masă.

– Spune-mi mai multe despre discuția pe care au avut-o.

– Doamna cancelar ține foarte mult să afle adevărul despre tine și Martin Bormann. I-a spus lui Malone despre tatăl ei și i-a arătat niște fotografii. După cum deja știam, ea este revoltată de ceea ce i s-a întâmplat lui.

– Deci știi de Alfred Herzog?

Engle a confirmat printr-o mișcare din cap.

– Au văzut fotografiile. Nu mai este nevoie să facem efortul ca ele să ajungă la ei.

Nici nu putea fi mai satisfăcut.

– Evenimentul mediatic în care au apărut copacii și svastica a dat bine în cadrul știrilor de seară, a spus el. Ea sigur crede că dacă dă în vileag presupusul meu trecut mă va sili să mă retrag din cursă. Probabil simte că realegerea ei este aproape. Un al cincilea mandat. De la Helmüt Kohl încoace, nimeni n-a mai reușit asta. Această senzație trebuie să fie îmbătătoare. Mai mult decât suficient pentru ca ea să înhațe momeala pe care i-o aruncăm.

Engle a savurat o gură de vin.

– Prezența americanilor ar putea crea probleme. Nu am anticipat un sprijin la un asemenea nivel. A fost suficient de neplăcut că a trebuit să ne ocupăm de Hanna Cress.

– Există vreun indiciu privind ceea ce i-a spus femeia aceea lui Daniels înainte de a muri?

Engle a clătinat din cap.

– Se pare că nu a rostit decât un cuvânt. Apoi a tăcut câteva momente. Kaizer.

Pohl știa că Henna Cress fusese angajată în Belarus ca mesager care să îi ducă informații lui Eisenhuth. La un anumit moment, trebuiau să fie prezentate documente originale, iar acel moment apăruse în vinerea precedentă. Atunci ea fusese arestată, lucru care venise ca o surpriză, însă nu într-un totu neașteptat. De aceea îi aranjaseră moartea într-un mod spectaculos. Fie și numai acea acțiune trebuia să fie suficientă pentru a stârni curiozitatea lui Eisenhuth și să o facă să plece pe o pistă falsă.

Însă Pohl a rămas curios.

– De ce o fi rostit Cress cuvântul *Kaizer*?

– Se pare că a făcut și ea investigații și a aflat că te bucuri să fii numit astfel.

– Dar cum de și-a dat seama că eram amestecat în treaba asta?

Toate contactele lor se realizaseră prin terți. Nici el și nici Engle nu discutaseră vreodată cu Cress.

Engle a ridicat din umeri.

– Nu știi asta.

Iar acest lucru îl sâcăia.

Acea poreclă era folosită exclusiv la reședința lui de aici, și era cunoscută doar de câțiva dintre asociații lui cei mai apropiați. Bărbați și femei care voiau să profite de ascensiunea lui la putere. De unde aflase Hanna Cress?

Și chiar se referise la el?

– Bine că a murit, a spus el.

– Ar mai fi problema cu americanii.

– Nu cred că ei contează, a spus Pohl. Îi vom ademini și pe ei, iar *herr* Malone și *fräulein* Vitt vor deveni încă două victime ale ambiției doamnei Eisenhuth. Sunt convins că poți adapta rețeaua pentru a include și decesul lor.

Engle a dat aprobator din cap.

– Însă americanii ar putea avea un anumit tip de acces de care nici noi și nici Eisenhuth nu ne bucurăm. Au resurse uriașe și

capacitatea de a obține și unele suplimentare. Pe de altă parte, au legături diplomatice care pot avea acces la bănci de date restrictive.

– Cum ar fi cazul Americii de Sud?

– Evident. Toată strădania noastră se bazează pe modul în care vom controla fluxul informațiilor.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să îi îndemnăm imediat pe această cale. Să nu le lăsăm timp ca să afle mai multe decât ne dorim.

– Eu plec spre Santiago peste două ore, cu un avion privat.

Pohl s-a apropiat de carafa cu vin și și-a turnat încă un pahar.

– Fii cât mai mult pe fază în problema asta, Josef. Este esențial ca totul să decurgă așa cum am plănuț. Sincronizarea este extrem de importantă.

– S-ar putea ca acești doi americani să nu fie ușor de dus de nas.

Pohl nu voia să audă comentarii pesimiste.

– Totul depinde de ceea ce vor descoperi. Fă ca totul să pară ispititor. Irezistibil. Nu uita, și ei sunt nerăbdători, iar timpul e pe terminate și pentru ei. Alegerile se apropie cu repeziciune.

A sorbit din paharul cu vin și a rămas pe gânduri un moment, pentru a-și analiza adversarii.

– Ei vor porni pe pistele lansate de tine. Sunt convins de asta.

Dar după ce utilitatea lor dispare, să-i ucizi pe amândoi.

CAPITOLUL TREISPREZECE

DISTRICTUL LACURILOR DIN CHILE

MIERCURI, 12 IUNIE

3.40 P.M.

Cotton s-a felicitat că dormise în timpul zborului. Danny Daniels aranjase transportul aerian cu un avion militar care plecase de la Baza Aeriană Ramstein cu destinația Santiago. Nu se dovedise a fi cel mai lin zbor, iar Cassiopeia făcuse ceva mai multe eforturi pentru a se adapta, dar în momentul în care avionul ajunsese la altitudinea de croazieră deasupra Atlanticului, ea se liniștise bând apă și ascultând muzică la căști și apoi ațipise.

Un avion-navetă al companiei Latam Chile către Puerto Montt, aflat la sud, a pus capăt călătoriei de aproape 1 040 de kilometri între Santiago și districtul lacurilor din Chile. Priveliștea din aer le-a înfățișat păduri verzi, lacuri cu apă de un violet închis și vulcani uriași, ale căror conuri acoperite de zăpezi aveau o culoare rubinie. După ce au aterizat, i-a așteptat o mașină cu tracțiune integrală, după care Cotton a condus spre nord, ieșind din oraș.

– Cât mai este până ajungem la coordonatele indicate? a întrebat-o el pe Cassiopeia.

– Cam o oră de mers. E lângă lacul Puyehue, în apropiere de granița cu Argentina.

Printre informațiile pe care le furnizase Hanna Cress existau coordonatele unui loc din zona lacurilor din Chile. Verificaseră cu ajutorul programului Google Maps și descoperiseră că acolo era o locuință. Ori o hacienda, așa cum era ea denumită în Chile. Planul era să ajungă întâi acolo, după care, a doua zi, să ia legătura cu omul pe care îl angajase Eisenhuth. Îl contactaseră telefonic și îi spusese tot ce știau, inclusiv ceea ce i se întâmplase lui Jonathan Wyatt în Chile, în urmă cu câțiva ani. Anchetatorul a acceptat planul lor, spunând că lucra la ceva și că a doua zi va fi pregătit să îi anunțe ce a descoperit.

Autostrada se bifurca, iar Cassiopeia i-a făcut semn lui Cotton să o ia la dreapta.

El a virat și a constatat că acum se îndreptau spre nord-est și urcau spre altitudini mai mari. Copaci ulmo uriași mărgineau șoseaua asfaltată, iar un strat gros de ierburi quila și de fucsia acoperea pământul de sub acei copaci.

În fața lor, un sconcs a ieșit brusc de pe șosea.

– Toată discuția asta despre Bormann m-a dus cu gândul la Henrik, a spus Cotton.

Henrik Thorvaldsen, prietenul lor, îi părăsise cu câțva timp în urmă. Fusese ucis la Paris. Cotton îi simțea lipsa bătrânului danez. Nu se despărțiseră în cei mai buni termeni, iar Cotton avea să regrete acest lucru tot restul vieții.

Henrik îi detestase pe germani.

Și asta din motive întemeiate.

Pe data de 9 aprilie 1940, la ora patru dimineața, 80 000 de soldați germani au năvălit spre nord, peste frontiera daneză, pătrunzând în Jutlanda de Sud. În același timp, alte mii de oameni de pe vasele care transportau cărbune au coborât din navele germane care erau trase la mal în portul Copenhaga. Au apărut și parașutiști. Bombardierele s-au ivit pe cer. Gărzile daneze de la palat au luptat pentru a-l proteja pe regele Christian, însă monarhul a cerut încetarea luptei la ora 6.30 dimineața și a permis ca Danemarca să fie ocupată.

Spre anul 1943, ocupația devenise brutală, astfel că, în efortul de a ține populația sub control, danezii au fost uciși cu miile.

– Martin Bormann a fost cel care a dat ordin ca populația daneză să fie terorizată, a spus el. Mitralierele erau îndreptate spre civili. Toți oamenii din poliția locală au fost trimiși în lagăre de concentrare. Bandele de teroriști atacau fără probleme prin toată țara. În acea perioadă de teroare, tatăl, mama, unchiul, mătușa și trei veri au pierit.

– N-am știut asta, a spus ea.

– Nu prea dorea să vorbească despre acest subiect. Însă mi-a spus povestea asta la un moment dat.

Venind din direcție opusă, un camion încărcat cu bușteni a trecut vuind pe lângă ei. În față, o căruță trasă de un bou ocupa acostamentul din pământ, de aceea Cotton a virat pe cealaltă bandă ca să evite un bărbat care avea pe cap un sombrero mare. În fața lor a apărut un lac, având malurile înțesate de copaci înverziți.

– Mă bucur că ești cu mine, i-a spus Cotton.

Cassiopeia a zâmbit.

– Reți un fel de mantra a acestei zile?

El a dat afirmativ din cap.

– E chiar atât de rău?

Cotton știa că ea citise recent o carte cu titlul *Cele cinci limbaje ale iubirii*. În esență, fiecare primește iubirea în cinci moduri. Timp de calitate. Cadouri. Acțiuni de slujire. Atingere fizică. Cuvinte de afirmare. În carte exista un test pe care îl făcuseră amândoi pentru a stabili care limbaj li se aplica fiecăruia. El a descoperit că limbajul iubirii la el se manifesta prin atingere fizică. Strângere de mână. O mângâiere tandră. Apropiere. Gesturi ca acestea îi spuneau foarte mult. Modul ei de a iubi erau cuvintele. Comentarii simple, directe, care făceau cealaltă persoană să se simtă apreciată.

De genul *Mă bucur că ești aici*.

– Am vorbit serios, a spus el.

– Nu credeam că ai acordat o asemenea atenție vorbelor mele.

- Nu-mi scapă multe când e vorba de tine.

El a zâmbit.

- Începi să te pricepi.

- Învăț repede.

- Uite, a spus ea, făcând un semn cu mâna către ceva aflat în lașă. Virează pe drumul acela lăturalnic.

Foloseau telefonul lui pentru a se orienta.

Cotton a încetinit și a intrat pe un drumeag presărat cu pietre, care urca șerpuit o pantă scurtă. După o sută de metri, drumul era blocat de copaci.

A oprit mașina și a apucat mânerul portierei.

- Se pare că de aici trebuie să mergem pe jos.

Cotton știa că se aflau la cel mult douăzeci de kilometri de granița cu Argentina, iar aerul rece și rarefiat i-a amintit de Alpi. În acea după-amiază târzie, cerul era senin. Din fericire, se îmbrăcaseră corespunzător, cu bluze cu mâneci lungi, jachete și ghete. Au mers prin pădure, urmând o potecă bine conturată. După zece minute de mers, mai mult la deal, au ieșit din pădure. Așa cum li se spusese, pe o faleză înierbată se afla o casă. Dincolo de ea, la o depărtare de câțiva kilometri, se înălța un vulcan ca o piramidă cu nuanțe albastrii, având pantele abrupte acoperite cu o mantie de copaci.

- Frumoasă priveliște, a spus ea. Și foarte izolată.

El a aprobat-o.

Însă crea impresia unei capcane.

S-au îndreptat spre casă.

Amândoi au băgat mâinile sub jachete și au scos fiecare câte un pistol automat, pe care le aveau grație faptului că intraseră în țară la bordul unui avion militar care beneficiase de statut diplomatic.

Terenul din jurul casei era cotropit de ierburi cafenii filiforme și buruieni dese. Gardul din sârmă ghimpată ruginise de mult, iar rămășițele unei împrejurări pentru animale zăceau pe sol. Câteva geamuri ale casei erau sparte. Pe unul dintre zidurile casei apăruse

o crăpătură șerpuitoare, ceea ce dovedea că zona era zguduită câteodată de cutremure, a presupus Cotton. Au ocolit clădirea, ajungând în spatele ei, de unde priveliștea oferită de munte era și mai spectaculoasă. O verandă din cărămidă, sufocată de ierburi, dădea spre o ușă deschisă și crăpată.

– Locul ăsta a fost părăsit de multă vreme, a spus el.

Înăuntru era semiîntuneric și frig.

Au trecut prin bucătăria spațioasă, plină de moloz și alte resturi și s-au îndreptat spre partea din față a casei. Încăperile erau mobilate sărăcăcios, totul fiind acoperit cu prelate mucegăite, peste care se depusese un strat gros de praf care degaja un miros acru. Perețele din partea îndepărtată a camerei era alcătuit din plăci de sticlă care încadrau o priveliște uimitoare a piscurilor pe care se aflau ghețari și o pajiște largă. Situația casei pe un platou înalt, cutreierat de vânturi, l-a făcut să se gândească la Berghof din Alpi.

Refugiul lui Hitler din munți.

O altă vilă văruiată în alb, cu camere spațioase, covoare groase și o terasă de pe care se putea admira minunatul peisaj montan. Ochiul nu putea descoperi diferențe mari între vulcanii din Anzi și piscurile zimțate ale Alpilor. Nici pădurea nu se deosebea prea mult. Coigue¹ și tepa² erau la fel de verzi ca și bradul, și pinul. Ambele regiuni transmiteau o imagine de măreție copleșitoare. Una pe care, din câte știa el, Hitler obișnuia să o impună vizitatorilor pentru ca aceștia să înțeleagă că marele conducător al Germaniei era stăpân peste ceea ce vedeau.

Copacii ulmo foșneau în vântul care îi izbea. Cotton a aruncat o privire spre podea, încercând să vadă dacă praful fusese curățat, dar nu a observat decât urmele lăsate de bocancii lor.

Au ieșit din salon și au trecut printr-un foaiier, pornind pe un coridor spre partea din spate a clădirii, mergând prin dreptul altor

¹ Specie de fag, caracteristică pentru Chile și zonele alpine din Argentina.

² Copac veșnic verde, endemic pentru Chile și Argentina.

camere în care piesele de mobilier erau acoperite cu huse. Mai toate lucrurile care acopereau pereții erau umflate de intemperii. Un șemineu din marmură roșiatică, ornamentat, i-a reținut atenția lui Cotton. Picturile de pe pereți nu sugerau nimic, pentru că erau acoperite cu pânză.

Ajunși în sufragerie, au ezitat, apoi au examinat lambriurile, care fuseseră roase și găurite de insecte. S-au întors și au privit de-a lungul unui alt coridor. O încăpere aflată la capătul acestuia din urmă a părut să îi atragă în mod irezistibil. Cotton a avut din nou grijă să verifice podeaua. Praful o acoperea precum zăpada. Nu se zărea nicio urmă de picior.

S-au oprit în pragul camerei de la capătul coridorului. Și aceasta oferea o priveliște uimitoare a Anzilor printr-o fereastră cu un geam puțin murdar.

Un condor plutea pe cer.

Ca și în celelalte camere, piesele de mobilier erau acoperite. Spre ușă, se găsea ceva ce părea a fi un birou. Pe pereții gri-maronii erau agățate coarne de cerb. Bucăți mari de pânză cafenie erau așezate peste ceea ce păreau a fi rafturi cu cărți, dar unele se desprinseseră. Cotton a văzut că pe rafturile din lemn de culoare neagră, înșesate de pânze de păianjen, erau aliniate cărți vechi. Ediții de artă și arhitectură, opere filosofice ale lui Nietzsche și Schopenhauer. Istorii ale Germaniei, Romei și Greciei. Goethe. Ibsen. Librete ale operelor lui Wagner. Mitologie nordică. Istorii militare.

Ceva din cele văzute i-au activat memoria eidetică.

Ceva familiar.

Pe peretele celălalt, Cassiopeia a îndepărtat una dintre husele pline de praf și a scos la iveală un stâlp din lemn, la capătul căruia se afla un vultur din metal, deasupra căruia era o svastică. De pe o placă argintie și neagră, având un nume scris pe ea, atârna un stindard din mătase, încadrat de o bordură în roșu, alb și negru, cu marginile uzate și cu ciucurii prăfuiți. Pe ea se afla o svastică neagră

deasupra unui cerc alb și cuvintele DEUTCHLAND deasupra, și ERWACHE dedesubt.

Germanie. Deșteaptă-te.

A citit numele de pe placă.

ADOLF HITLER.

– Nu vezi așa ceva în fiecare zi, a spus Cassiopeia.

Cotton a fost de acord. Apoi în mintea lui s-a limpezit acel fior al memoriei.

– Cărțile de pe rafturile astea au fost unele dintre cele preferate de Hitler. Mă surprinde că nu există cărți de Karl May, scriitorul favorit al lui Hitler. Autorul a scris romane de aventuri cu cowboy, însă viziunea lui despre Vest nu a fost nicidecum corectă. May nu a călcat niciodată în America. Am la magazin trei cărți scrise de el. Colecționarii plătesc o grămadă de bani pe ele. Și-a plimbat din nou privirea peste rafturi. Hitler a fost pasionat de cărți. A deținut o bibliotecă personală cuprinzătoare, iar cărțile erau puse în lăzi și expediate în locurile în care petrecea perioade mai lungi de timp. Cele mai multe au fost capturate de americani când au ocupat Bavaria.

A întins o mână și a extras un volum de pe raft, pe care l-a deschis la prima pagină.

– Cărțile astea nu sunt ale lui Hitler. Nu există numele lui înscris pe ele. El își însemnase toate cărțile. A pus cartea înapoi pe raft. Cele de aici sunt ale altcuiva.

Și-a plimbat ochii în jurul camerei, apoi a privit pe fereastra cu geam murdar și a văzut copacii fremătând în vântul rece. Într-un colț, ceva i-a reținut atenția. O sclipire în ultimele raze de soare. S-a apropiat de obiect și s-a aplecat. Praful învelea obiectul foarte strâns. Un soldat de jucărie. Din metal. Un SS-ist în uniformă completă, fiecare articol de îmbrăcăminte pictat în negru, maro și argintiu. A ridicat soldățelul de pe podea și a suflat asupra lui pentru a îndepărta praful.

Cassiopeia s-a apropiat de el.

Jucăria preferată de orice viitor nazist în anii '30, a spus el.

Și iat-o acum, după optzeci și cinci de ani, în mijlocul statului
 Chile.

Apoi în casă s-a auzit un zgomot puternic

Având pistoalele în mâini, s-au răsucit spre ușă.

Cotton a vârât rapid soldățulul în buzunar.

– Avem companie.

CAPITOLUL PAISPREZECE

SANTIAGO, CHILE

4.30 P.M.

Josef Engle pășea de-a lungul unui bulevard mărginit de copaci, urmărindu-și ținta, surprinsă la destinație.

În locul în care se aflase cândva magazinul de carte.

Acel loc se găsea în apropiere de Plaza de Armas, chiar în centrul orașului, aproape la mijlocul unei arcade de buticuri pitorești. Alături de el era o cafenea care expunea în vitrină un sortiment încântător de brânzeturi Camembert și Cheddar. Mâncase de seară acolo în câteva rânduri în cursul vizitelor precedente și se arătase încântat de gustul cârnaților condimentați și al salamului, despre care patronul susținea că erau făcuți chiar acolo. Punea la îndoială acele afirmații, însă îl admira pe lăudăros, pentru că obrăznicia era o calitate pe care se obișnuise să o accepte.

Știa că Cotton Malone și Cassiopeia Vitt se aflau în Chile. Cu o zi în urmă, se asigurase că totul era pregătit în districtul lacurilor, iar un raport preliminar trebuia să îi parvină cât de curând.

Ceea ce era bine.

O pregătire bună conduce la rezultatele dorite.

Clopotul unei catedrale de la capătul celălalt al bulevardului a răsunat, anunțând scurgerea unei jumătăți de oră. Nori de furtună

se rostogoleau peste vulcanii aflați spre apus, soarele de la sfârșitul după-amiezii se stingea treptat dindărătul unui nor. Odată cu căderea nopții, sigur avea să sosească și ploaia.

Ținta lui s-a oprit și a examinat strada.

Magazinul de carte dispăruse.

Explodase cu câțiva ani în urmă, când niște americani curioși se apropiaseră prea mult de el. Proprietarul lui, un chilian pe nume Gamero Dichato, fusese fiul unui imigrant german. Tatăl lui împreună cu nenumărați alți oameni se strecuraseră în Chile în anii grei de după cel de-al Doilea Război Mondial. Unii aveau rude care locuiau în zonă, descendenți ai emigranților originali care invadaseră partea centrală a statului Chile la sfârșitul secolului al XIX-lea. Tatăl lui Gamero fusese un diplomat de vârf din cadrul serviciului străin al Germaniei naziste, care s-a simțit binecuvântat că trăise în străinătate în timpul războiului, mai tot timpul în America de Sud. A putut să afirme cu toată tăria că nu avea niciun amestec în crimele de război comise de naziști. Magazinul de carte devenise un adevărat magnet pentru cei credincioși Germaniei, unul dintre multele depozite de carte din America de Sud. Din nefericire, grație unui agent american pe nume Jonathan Wyatt, sacrificarea lui Gamero devenise necesară.

Asta nu era ceva nou.

Rețeaua avusese nevoie de protecție tot timpul.

Și astfel, Gamero fusese ucis, iar magazinul lui de carte arsese până în temelii, și totul în efortul de a descuraja orice altă investigație. La cea dată, ideea era de a se păstra secretul. Însă acum scopul era cu totul altul.

Era limpede că ținta lui cunoștea situația. Un detectiv angajat de Marie Eisenhuth, care se afla în Chile de mai bine de o săptămână, iar orice mișcare a lui fusese monitorizată. Se putea ca influența americană să explice cunoștințele nou descoperite? Ei sigur știau de acest loc. Accesul la acest nivel de informații era exact lucrul despre care îl avertizase pe Pohl.

A observat că terenul pe care se aflase magazinul de carte rămăsese viran. Ciudat că nimeni nu îl cumpărase ca să construiască ceva acolo. Cândva, în interiorul magazinului existase un seif în care se găseau opt fișiere cu informații vechi, fiecare pagină fiind catalogată. Documente mult prea periculoase pentru a fi scoase din Chile. Se depuseseră mari eforturi pentru secretizarea lor, iar ultimul lucru pe care și-l dorea cineva era ca vreun agent vamal să ceară verificarea lăzii, ori, și mai grav, ca acele materiale să fie pierdute sau distruse. Din acest motiv se creaseră locuri secrete pentru păstrarea lor în Chile, Argentina, Paraguay și Brazilia. Doar puțini oameni știau locul exact în care se găseau ele, iar în prezent aceștia erau și mai puțini.

Acele fișete dispăruseră.

Arseseră.

Cu toate acestea, o mare parte din conținutul lor se păstrase.

Și, slavă Cerului, aveau să fie păstrate până vor fi necesare din nou.

Supraveghease personal distrugerea magazinului deținut de Gamero, regretând că acel om trebuia să moară, dar înțelegând că era necesar.

Acum revenise.

Pentru că avea nevoie de o nouă momeală ca să atragă alți prădători.

Mâncase de seară într-un mic restaurant local, în care atmosfera era prietenoasă și relaxată, iar la mese stăteau familii întregi. S-a întrebat ce îl atrăgea spre o asemenea liniște. Probabil că era vorba de instabilitatea propriei vieți, de o mamă pe care abia dacă o cunoscuse și de un tată necunoscut. Tatăl lui fusese un comunist fervent, care își asimilase noua familie în societatea est-germană. În cele din urmă, au devenit cu toții ca și statul, lipsiți de emoții și liniștiți. Încă din copilărie fusese învățat că tot ce conta era rezultatul. Iar în școala primară, apoi în cea gimnazială, în cea militară și, în cele din urmă, în STASI, obținuse rezultate bune și devenise

băgat în seamă. Binefăcătorul lui actual, Theodor Pohl, semăna foarte mult cu foștii lui șefi comuniști. Imoral, stăruiitor, fără pic de conștiință.

Ceea ce ușura mult lucrurile.

Principiile aveau prostul obicei de a influența rezultatele.

Stomacul lui a scos un sunet după plăcințele pe care le mâncase cu plăcere ceva mai devreme. Chelnerul îi recomandase o umplutură cu carne de vită, ceapă, măsline și un ou fiert tare, iar sugestia lui se dovedise a fi excelentă. Mâncase trei plăcințele și, ca să își aducă aminte de casă, ca desert mâncase o prăjitură cu cafea, glazurată cu frișcă. Chilenii numeau această prăjitură *küschendulce*, asta fiind unul dintre elementele care aminteau de influența germană care persista în întreaga țară. Când era copil, el numise acea prăjitură *mit schlag*¹, și nici măcar comuniștii nu îi puteau strica bucuria.

Seara se profila geroasă. Era aproape iarnă în emisfera sudică. Își petrecuse foarte mult timp călătorind prin Chile, Argentina și Brazilia. Acestea semănau mult cu Germania, însă prezentau alte așteptări. În general, oficialitățile erau accesibile. Slavă Domnului pentru asta. Dorința de perfecțiune a lui Pohl însemna că avea nevoie de prieteni în anumite locuri.

Mai ales acum.

Erau presați de timp.

Ținta lui a continuat să înainteze pe stradă.

Era esențial să păstreze pasul cu ținta și cu cei doi americani din sud. Însă așa cum zise Pohl despre Malone, Vitt și acest investigator, *Să ne asigurăm că ei îi vor găsi cadavrul.*

Adevărat.

Asta nu ar trebui să reprezinte o problemă.

¹ Prăjitură cu punch.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Cassiopeia a ocupat o poziție în dreapta ușii. Cotton s-a furișat spre stânga. Zgomotul puternic nu se repetase. Ieșind din cameră, a ținut pistolul în față. Coridorul dinaintea ei era cufundat în umbre adânci. S-a simțit înfrigurată atât din cauza necunoscutului ce o aștepta, cât și a aerului stătut și rece. Au înaintat amândoi spre capătul coridorului și s-au oprit în foaier.

Au auzit din nou un zgomot. Ceva ca un scrâșnet.

Venind din partea dreaptă.

Cassiopeia a trecut de Cotton, s-a lăsat pe vine, după care s-a deplasat de-a latul foaierei întunecat până la o arcadă care dădea cândva spre un salon impozant. Privirea ei era hotărâtă și oțelită, și arma era ațintită înainte. Era alertă și încordată, dar netemătoare, mai ales că Malone o acoperea cu arma lui.

Încă un sunet de metal frecat de metal care venea din partea din spate a casei.

Ea și-a îndreptat privirea spre dreapta, către coridorul care ducea înapoi spre locul prin care intraseră din bucătărie. I-a făcut semn lui Cotton să se concentreze asupra salonului, pentru ca ea să îl poată avea în vizor pe celălalt vizitator. Nu voia ca flancul lor să rămână neprotejat. Cotton a dat din cap în semn că a înțeles.

Ea s-a furișat pe coridor și a socotit că dacă înainta în viteză ar putea avea un avantaj, mai ales după ce intrușii continuau să își

lăcă simțită prezența. Și-a tras răsuflarea, și-a pregătit pistolul de tragere, apoi a năvălit în bucătărie.

Aflată pe unul dintre blaturi, la trei metri depărtare, o pumă se uita drept la ea. Felina grațioasă avea cam un metru lungime și coada de cel puțin încă jumătate. Capul mic avea urechi rotunjite, iar blana era maro-roșcată, ceva mai deschisă în partea inferioară a corpului, având bărbia și gâtul albe.

Animalul a scos un mârâit prin gura întredeschisă.

Și-a arătat caninii ascuțiți. Avea picioarele din spate încordate.

Cassiopeia s-a gândit să împuște acel leu de munte, dar nu dorea să facă asta decât în caz de necesitate. La urma urmelor, ea era intrusul în acea casă.

În partea din față a casei a răsunat un țipăt ascuțit. Nu era uman. Ci de animal. A urmat o serie de mârâieli și şuierături pe un ton scăzut.

A răsunat și o împușcătură.

Puma a sărit de pe blatul bucătăriei și a țâșnit afară pe ușa deschisă. Ea a urmărit animalul cu pistolul ațintit, după care s-a repezit spre partea din față a casei.

După aceea a înțeles că în casă erau două feline. Nu era ceva de neașteptat, având în vedere că acea casă pustie oferea un adăpost excelent.

Nu știa unde era Cotton. Cassiopeia s-a repezit pe sub arcada care dădea spre salon. Era pustiu.

– Unde ești, a strigat ea.

– Aici, a venit răspunsul lui.

Ea s-a strecurat pe coridor, către birou. Într-unul dintre dormitoare, Cotton stătea chiar în cadrul ușii.

– Am gonit felina și am silit-o să iasă pe fereastră după ce am tras un foc, a spus el.

Ea a dat aprobator din cap.

– Felina mea a plecat de bunăvoie.

Încăperea era mobilată modest, având doar un pat cu baldachin, fără saltea, o comodă mică și o noptieră, toate acoperite cu pânză. Pe pereți se vedeau fotografii înrămate. Imagini în alb-negru murdare de praf, de diferite dimensiuni, toate afectate de vreme, mai toate granuloase și umflate, având sticla care le acoperea destul de murdară.

Le-au examinat pe toate.

Oameni și locuri din zonă, deoarece frunzișul și munții li s-au părut cunoscuți. Într-una din ele, un bărbat stătea în picioare ținând un băiețel. Cotton a scos telefonul și a analizat imaginile lui Martin Bormann pe care Eisenhuth i le pusese la dispoziție.

– El este, a spus el. Fără îndoială.

Băiatul nu avea mai mult de doi sau trei ani.

– E făcută după război, a adăugat Cotton. Înfățișarea lui s-a schimbat.

Ea a comparat cele două imagini. Pe telefon, Bormann avea umerii lați, era îndesat, cu picioare în X și cu șuvițe subțiri de păr negru. Puțin buhăit, și având o cicatrice pe obrazul stâng.

– Fălciile dolofane au dispărut, a spus ea, arătând spre fotografia de pe perete. A slăbit mult, iar părul e tot rar, dar mai lung. Și cicatricea de pe obraz a dispărut.

– Asemenea lucruri se puteau rezolva, chiar și pe vremea aceea.

O altă fotografie înfățișa o femeie cu părul negru, lung și ondulat. Purta o fustă petrecută dintr-o stofă cu imprimeu floral. Pieptul slab îi era acoperit de o bluză strâmtă, cu mâneci scurte. În jurul taliei avea un șorț. Avea pomeți înalți, fruntea fermă, sprâncene pensate și un nas modest.

– Asta e Eva Braun, a spus el. Are părul mai lung și mai închis la culoare. Fața îi e puțin obosită, dar ea e. După război.

I-a arătat Cassiopei o fotografie cu Braun aflată alături de Hitler, pe care o avea pe telefon.

– Nu se deosebește mult, a spus ea.

Fotografia de pe perete era cu un cadru strâns, fără a dezvălui nimic din fundal, sugerând doar că era făcută în aer liber, iar în spatele lor se vedea ceva care părea a fi o construcție din lemn.

Mai existau alte câteva fotografii similare. Bormann cu băiatul. Bormann și Braun împreună. Niciuna nu sugera multe privind locul exact, și pe dosul lor nu era scris nimic care să ofere vreun indiciu privind locul ori data la care fuseseră făcute.

– Am fost trimiși aici ca să vedem astea, a spus el.

Ea l-a aprobat.

Tăcerea a fost tulburată de un sunet nou.

Motorul unei mașini.

Se apropia, cu motorul turat puternic.

S-au oprit amândoi în dreptul unei ferestre dechise. O camionetă înainta spre casă prin iarba înaltă, iar șasiul suporta cu greu denivelările și pietrele din cale. Era prea departe pentru a distinge multe detalii, dar în benă se aflau doi bărbați. Mașina nu s-a apropiat decât până la treizeci de metri, după care a virat brusc spre dreapta și a oprit. În mâinile celor doi au apărut puști cu care au tras spre casă spărgând fereastra camerei alăturate.

Apoi s-au ghemuit pentru a se feri de o eventuală ripostă.

Până când cei din casă au decis să răspundă atacului, cu motorul gemând, camioneta a dispărut între copaci.

Cassiopeia și Cotton s-au grăbit să iasă.

– Cine dracu' au fost ăștia? a întrebat ea.

– Bună întrebare.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

MÜNCHEN, GERMANIA

9.00 P.M.

Marie era obosită, dar știa că nu putea face publicul să aștepte. Ziua fusese solicitantă. Ținuse patru discursuri în diferite sectoare ale orașului, apoi participase la un miting uriaș în parcul municipal de distracții. Petrecuse acolo câteva ore, strângând mâini. Cina avusese loc la Schwabing, districtul aflat la nord de universitate, iar acum, la ultima ei apariție, avea în față un public format din tineri intelectuali, dornici să participe la o dezbatere activă.

– Ce pericole percepeți venind din partea noii drepte?

Întrebarea îi era adresată de o tânără cu părul blond ciufulit, care avea un inel din argint în nas.

S-a întors cu fața spre ea.

– Spuneți-mi, s-a confruntat Germania vreodată după război cu o amenințare serioasă din partea unui partid radical de dreapta? A făcut o pauză de o clipă, pentru ca întrebarea retorică să fie analizată de public. Nu. Nu am avut asemenea probleme. Desigur, există dialoguri otrăvite din belșug, dar dreapta radicală este mânjită cu același catran care l-a animat pe Hitler, și, din fericire, nu există posibilitatea de a scăpa de acea duhoare. E un miros care pângărește mesajul lor, dar, din păcate, nu descurajează oamenii

care sunt dispuși să asculte. De aceea trebuie să fim vigilenți și să ne asigurăm că mesajul lor de ură nu prinde la public.

Dar ce părere aveți despre violență? a întreat altcineva. Asta e mai mult decât retorică.

Avea răspunsul pregătit.

Înainte de unificare, radicalii strigau că, în afară de ei, nimeni nu are voința sau capacitatea să unifice Germania. Ei aveau soluții la toate problemele noastre. Apoi oamenii au contribuit la prăbușirea comuniștilor și la apariția unei singure Germanii. Dreapta radicală nu a avut decât o contribuție minoră sau deloc în ceea ce privește reunificarea. Acum, *noua* dreaptă trebuie să reacționeze la altceva. Ceva diferit. Acest lucru este imperativ, deoarece ea are nevoie de ură pentru a supraviețui. De aceea canalizează furia oamenilor împotriva imigranților și străinilor, învinuindu-i pentru tot ce susțin că merge rău în Germania. Acestea sunt acțiuni pornite din lașitate. Nu din patriotism. Violența este manifestarea furiei lor. Și e în creștere. Da. Însă împreună putem opri acest lucru.

Trebuia să fie precaută în privința cuvintelor folosite.

Bavaria era bastionul lui Theodor Pohl. Regiunea se dovedise mereu conservatoare. Embrionul partidului nazist apăruse la mai puțin de cinci kilometri de locul în care se afla acum. Berăriile locale continuau să anunțe cu mândrie vechea prezență a lui Hitler acolo, fără să lase impresia că s-ar simți vinovate. Nürnberg, aflat la nord, a devenit un centru al sărbătoririlor naziste și locul în care au fost create odioasele legi rasiale. În ce o privea, sondajele de opinie arătau că Pohl conducea cursa cu douăsprezece puncte procentuale, însă ea era hotărâtă ca măcar să micșoreze această diferență.

– Doriți ca această națiune – Germania noastră unificată – să cadă în dizgrație? a întreat ea publicul. Nu vă amăgiți. Sentimentele xenofobe sunt clar în ascensiune. Cimitirele evreiești sunt profanate săptămânal. Monumentele de la lagărele de concentrare au fost vandalizate. Atacurile împotriva grupurilor etnice sunt

tot mai numeroase. Trebuie să le îngăduim teroriștilor să domine societatea noastră? Trebuie ca lumea să cunoască Germania pentru ura sa – sau decența sa? Țara noastră, această națiune, este puternică în măsura în care poporul ei este dăruit ideilor de pace și libertate.

Cei din public au început să dea aprobator din cap.

Oamenii se dovedeau mai receptivi decât anticipase ea.

A aruncat o privire spre ceasul atârnat pe peretele din partea din spate a sălii. Răspunsese la întrebări vreme de aproape două ore, iar după ani și ani de politică învățase când era momentul să încheie. De aceea le-a mulțumit celor din public, a strâns mâinile câtorva, după care s-a retras spre stradă unde o aștepta o mașină cu care să traverseze orașul München.

– Ce facem mâine? a întrebat-o un asistent care stătea față în față cu ea. Tot neîncrezătoare sunteți?

– E puțin spus. Care sunt ultimele cifre din sondaje?

– Pe plan național, aveți 3 procente în fața lui. Însă marja de eroare este de 4 la sută, prin urmare, sunteți cam la egalitate.

– Ziua de mâine va reprezenta un risc real. Din câte țin minte, nimeni nu a fost atât de îndrăzneț în cursa pentru postul de cancelar. S-ar putea să apară o reacție adversă.

Și era convinsă de asta.

Mașina a pătruns pe Maximilianstrasse, foarte aglomerată, și s-a topit în traficul rapid de noapte.

– Mesajul lui Pohl prinde. Rezonanța lui e înspăimântătoare. În aceste momente, tăcerea ar putea fi fatală, a spus asistentul ei.

– Înseamnă că ar putea aștepta și ceea ce plănuiesc să exprim mâine.

Voia să afle vești de la Malone și Vitt și să știe ce se întâmpla în Chile. De acolo putea veni răspunsul. Însă deocamdată nu primise nicio știre de peste Atlantic.

Practic, nu avea de ales.

Cea mai mare greșeală era să nu acționeze acum.

Cincisprezece minute mai târziu, ea a urcat treptele unei scări din lemn până la etajul unu de la Karlshof, un hotel elegant, cu două sute de camere, oferind priveliști spectaculoase ale Karlplatz, care se afla în apropiere. Apartamentul ei avea trei camere, lucru pentru care se arăta recunoscătoare, deoarece Kurt, soțul ei, o însoțise de la casa lor, aflată la marginea unui lac.

Gute abend, i-a spus el.

În timp ce închidea ușa camerei, s-a întors spre el. Kurt stătea comod pe un fotoliu Regency și citea un ziar care apărea la München.

Am plecat după cină, a spus el. Am presupus că ți-ai dat seama de asta. Mulțimea aceea nu era pe gustul meu.

Ea observase plecarea lui și se arătase recunoscătoare pentru asta.

El manifesta tendința de a vorbi mai mult atunci când bea.

Kurt a împăturit ziarul și s-a uitat spre ea.

– Ai observat chelnerul care ne-a servit la cină? Individul a încercat în mod repetat să-mi vorbească. Nu știu din ce motiv. A clătinat din cap. Dezgustător. Țara asta este cotropită de oameni bruneți. Ei distrug țesătura care menține societatea întreagă.

Și ea observase chelnerul și îi adresase câteva cuvinte. Era cetățean german, născut în țară din părinți imigranți, care sosiseră din Turcia în urmă cu patru decenii, în primul val de muncitori-oaspeți – cei chemați în Germania pentru a ajuta la rezolvarea problemei, pe atunci grave, cea a lipsei de forță de muncă. Membrii familiei lui rămăseseră după ce le expirase viza, iar acum considerau Germania drept casa lor.

– Sper că vei continua să îți reprimi asemenea remarci, dar și bâlbele, atât față de tine, cât și de mine.

– A, n-ai motive de îngrijorare. N-aș face ceva care să îți periclitizeze poziția sau campania electorală. Sunt soțul cancelarului și îmi voi păstra părerile doar pentru mine.

Marie s-a întrebat cum puteau opt milioane de turci dilua șaptezeci de milioane de germani, însă xenofobia soțului ei era

împărtășită de un număr alarmant de mare de oameni. Iar scăderea ratei natalității la germani nu făcea decât să contribuie la acea temere. În vreme ce turcii, kurzii și nenumărați alți imigranți încurajau formarea de familii numeroase, germanii păreau să procedeze cu totul altfel. Unul dintre sloganurile cele mai recente de campanie ale noii drepte era că, în decurs de un deceniu, germanii vor deveni minoritari în propria lor țară.

– De ce trebuie să urăști?

Era o întrebare pe care ea dorea să o adreseze națiunii ca întreg. Kurt a aruncat ziarul pe o măsută din lateral.

– Nu urăsc pe nimeni. Nicidecum. Pur și simplu, mă întreb de ce țara *noastră* trebuie să devină lada de gunoi a întregii Europe.

– Probabil pentru că de două ori în decurs de cincizeci de ani am încercat să dominăm întreaga Europă. Fără a mai vorbi de cele șase milioane de evrei și de alte milioane de oameni care au pierit în două războaie. Eu aș socoti că ar fi nevoie de o despăgubire.

Motiv pentru care, în timpul mandatului ei, primise în Germania un milion de oameni care căutau azil. Oameni din Siria, Afganistan și Africa, care fugeau din calea violenței și opresiunii. Însă această politică a ușilor deschise îi adunase pe adversarii ei în cadrul unei opoziții strânse, pe care Pohl o exploatase.

Kurt i-a aruncat un zâmbet condescendent.

– Marie, toate acele atrocități reprezintă păcatele părinților și bunicilor noștri, nu ale noastre. Eu, și 99 la sută din germanii de astăzi, nu am făcut niciun rău cuiva. Și totuși, continuăm să plătim prețul pentru greșelile strămoșilor.

Obosită, ea s-a așezat pe un scaun.

– Kurt, chiar că mă bagi în sperieți. Tu și toți cei care îi sfâșiați pe ceilalți oameni ca să vă simțiți puternici. De ce e nevoie de așa ceva? Mi se pare o greșeală tragică. Nu poți fi mândru de tine decât cu prețul înjosirii altuia.

– Am șaptezeci și șase de ani, și sunt mândru că sunt german. Nu aș vrea să fac rău nimănui. Niciodată. Pur și simplu, pun la

nelocală necesitatea de a se continua imigrarea nediscriminatorie în această țară.

Ea a luat ziarul. Unul dintre consilieri o informase ceva mai devreme în legătură cu evenimentele zilei.

Ai citit articolul acela despre cele întâmplate în Thuringia? l-a întrebat ea. Patruzeci de skinheads, niște puști, între șaisprezece și douăzeci și patru de ani, au dezlănțuit violențe. Au atacat un comerciant turc, i-au furat banii, apoi au atacat fizic trei turiști spanoli. Au terminat la Buchenwald și au profanat și vandalizat lagărul de concentrare vreme de două ore, după care poliția a hotărât *în cele din urmă* să îi aresteze. Ulterior, toți au fost eliberați și nu au fost puși sub acuzare. Și tu nu vezi nicio problemă în asta?

El a clătinat din cap.

Cum am spus, oamenii s-au săturat să își asume păcatele comise de altă generație. Ei percep străinii drept persoane care le amintesc de asta. Nu înțelegi? Scuzele permanente nu fac decât să alimenteze nemulțumirile. Ceea ce scrie în ziar este un exemplu elocvent pentru ceea ce spun eu. Actele de violență de acest fel sunt doar manifestări ale frustrării colective.

Marie Eisenhuth s-a uitat la soțul ei și s-a minunat. Adevăratele lui sentimente ieșiseră la suprafață abia în ultimele decenii. Semăna cu tinerii de douăzeci de ani care, în anii '20, concepuseră național-socialismul și apoi convinseră o națiune întreagă să se incoloneze după ei.

Asta era cea mai mare temere a ei.

Germanii se înregimentau mult prea ușor. Doar câțiva îndrăzneau să preia conducerea, în vreme ce restul, la fel ca furnicile dintr-un mușuroi, îi urmau orbește. Un exemplu de astfel de greșală colectivă îi fusese sugerat ceva mai devreme de sondatorul ei de opinie care îi spusese că, deși comuniștii, practic, distruseseră Germania de Est, un număr surprinzător de mare de estici preferau întoarcere lor. Motivul principal pe care îl invocau aceștia era că existau *mai puține opțiuni*.

Ceea ce evidenția un viciu fundamental al societății ei.

În timp ce americanii sau britanicii nu aveau niciodată încredere deplină în guvernele lor și recurgeau la scepticism pentru a-i ține pe guvernanți în frâu, germanii păreau să își urmeze conducătorii cu o credință nețărmurită.

Bărbatul din fața ei reprezenta un exemplu grăitor.

Tată lui fusese un nazist înfocat, un industriaș care nu numai că îl finanțase pe Hitler, ci îi devenise partener de bunăvoie. După război, singurul lucru care l-a salvat de închisoare a fost faptul că firma Eisenhuth Industrie fusese socotită vitală pentru reconstrucția noii Germanii de Vest. Și astfel, familia a fost scutită de confiscarea averii în schimbul cooperării, însă socrul ei murise în urmă cu douăzeci și cinci de ani crezând în continuare cu ardoare că Hitler avusese dreptate.

– Mai pleci și mâine? a întrebat-o el.

Ea a perceput resemnarea din vocea lui.

El nu avea să înțeleagă, de aceea ea nu a spus nimic.

– Din tăcerea ta înțeleg că vei pleca. Marie, Dumnezeu să-ți ajute. Dar faci o greșală uriașă.

– Asta e părerea ta. Păstrează-o pentru tine, la fel ca și pe celelalte. Vorbea serios.

S-a ridicat și a pornit spre dormitorul ei. Camera lui era la celălalt capăt al apartamentului. Nu mai dormeau împreună de multă vreme.

– Îmi păstrez părerile pentru mine, a susținut el. Dar ăsta e beneficiul acestei mărețe democrații pe care o susții. Eu pot să-mi păstrez orice credință vreau. Tu ai dreptul la a ta, iar eu la a mea.

Ca întotdeauna, era inutil. Se mai angajaseră în discuții asemănătoare, iar ele se încheiaseră de fiecare dată cu același rezultat. El se arăta condescendent, iar ea se retrăgea. Bărbatul cu care se căsătorise în urmă cu patruzeci de ani devenise un străin. Îl socotise mereu diferit de membrii familiei lui, un german progresist, fiul unui nazist, dar nu și un moștenitor al acelor idei denaturate.

Cu toate acestea, ajunsese exact ca tatăl lui. Din fericire, Kurt era inofensiv. Părea mulțumit să se ocupe de afacerile familiei, își citea ziarele și dezbătea cu ea evenimentele. Atâta vreme cât doar la asta se reduceau eforturile lui politice, ea era mulțumită. Și-a amintit ce îi spusese asistentul ei în mașină.

În aceste momente, tăcerea ar putea fi fatală.

Prin urmare, mâine trebuia să se întâmple ceva.

Însă conflictul ei cu Kurt a scos la iveală dilema cu care se confruntau multe cămine germane. Filosofii diferite, obiective diferite. Bărbați și femei, copii și părinți, situați la capetele opuse al spectrului politic. Era mare păcat că politica dezbina permanent familiile germane.

Și, înțelegând acest lucru, s-a înspăimântat.

Și totuși, mai era ceva – trist, dar adevărat.

Dar soțul ei o înspăimânta cel mai mult.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

DISTRICTUL
LACURILOR DIN CHILE
6.40 P.M.

La volanul jeepului, Cotton a condus în oraș. Un indicator rutier aflat la o sută de metri în urmă anunța că numele așezării era Los Arana. Șoseaua asfaltată despărțea localitatea aproape în două, casele aflându-se la sud, iar magazinele la nord. În piața centrală erau copaci care produceau lămâi verzi. Conul vulcanului, pe care l-au văzut printre turlile unei biserici, se profila dominant în depărtare. Străzile erau tăcute, dar era începutul serii, după încheierea zilei de muncă.

A parcat în apropierea unei cafenele aglomerate.

După ce au intrat, au comandat mâncare și au studiat fotografiile găsite la fermă, pe care le scosese din rame.

– Asta vine ca o confirmare parțială la ceea ce i s-a spus lui Eisenhuth, a remarcat Cassiopeia.

– Cu condiția să fie reale.

– Nu va fi greu de stabilit.

Adevărat.

Și-a îndreptat atenția spre sandvici. Carnea condimentată era consistentă, iar pâinea, proaspătă. Nici nu-și dăduse seama până

atunci că i se făcuse foame. A surprins cu privirea un bărbat și un băiețel aflați la altă masă, iar bărbatul folosea un șervețel ca să ștergă sosul întins pe fața copilului. Trecuseră treizeci și șapte de ani de când doi ofițeri de marină veniseră la ei acasă, la o zi după ce el împlinise zece ani. Stătuse în camera de zi, alături de mama lui, în timp ce ofițerii au explicat că submarinul comandat de tatăl lui se scufundase și că toți marinarii de la bord muriseră. Stomacul i se strângea de fiecare dată când își aducea aminte de lacrimile mamei. Cadavrul tatălui său nu fusese recuperat, pentru că epava submarinului nu a fost găsită decât după câteva decenii. Încă îi simțea lipsa, dar se împăcase cu acea pierdere. Viața îl învățase că fiecare face alegeri. Bune și rele. Iar el făcuse și una, și alta.

La fel și tatăl lui.

Cassiopeia a ridicat fotografiile de pe masă și a examinat încă o dată fiecare imagine.

– Asta e o dovadă că Martin Bormann și Eva Braun au supraviețuit războiului.

El a sorbit din sticla de apă.

– Dar ce s-a întâmplat cu băiețelul acela? A crescut și a devenit Theodor Pohl?

– Bună întrebare.

Vorbise serios când afirmase că se bucura să o aibă alături de el pe Cassiopeia. Dacă Danny Daniels nu ar fi apărut duminică, ea s-ar fi întors în Franța după un weekend prelungit în Danemarca. Aceasta părea să fie constanta relației dintre ei. Câteva zile aici, câteva dincolo. Apoi, întâmplător, apărea câte o misiune pe care o îndeplineau împreună. Asta era o ocazie pentru întâlniri mai lungi. Dar Cotton trebuia să recunoască faptul că începuse să îi ducă dorul când ea nu se afla lângă el. Avea puțini prieteni – urmare atât a caracterului fostei lui ocupații, cât și a izolării pe care o căutase în mod intenționat, mutându-se în Danemarca. Fiul lui, Gary, rămăsese alături de el, și îl vizita de cel puțin trei ori pe an.

Lucru care îl bucura sincer.

Băiatul gândea sănătos. Discutase cu el despre viitor, și rămăsese surprins când tânărul de șaptesprezece ani se referise la o posibilă carieră în marină. Desigur, și Cotton alesese aceeași cale. Însă atunci fusese vorba de un băiat care reacționase față de moartea tatălui, într-o încercare de a-l onora în orice mod posibil. Dar care era motivația lui Gary? Greu de spus. Fiul lui era zgârcit la vorbă. Însă mai avea încă un an până să ia hotărârea finală. Trebuia să admită totuși că înrolarea băiatului în marină ar fi fost o idee minunată.

Ușa de la intrare a scârțâit când s-a deschis și doi polițiști au intrat în cafenea, mergând legănat. Ambii erau tineri și aveau pistoale prinse în tocuri. S-au apropiat de bar și au vorbit cu cel care luase comanda lui Cotton în urmă cu câteva minute. În timp ce a luat și ultimele îmbucături din sandvici, Cotton a continuat să îi urmărească pe cei doi cu coada ochiului.

Polițiștii au făcut semn către Cotton și Cassiopeia.

– Scuzați-mă, a spus unul dintre ei în engleză. Trebuie să discutăm.

Cotton s-a șters la gură cu șervetul.

– Și despre ce ar fi vorba?

Pe buzele polițistului s-a arcuit un zâmbet.

– Despre arme. Sunteți înarmați?

Lui Cotton nu i-a plăcut încotro mergea acea discuție.

– Da.

– Vă rog să le așezați pe masă.

– Avem dreptul de portarmă, a spus Cassiopeia.

– Tot ce se poate, a spus celălalt polițist, dar noi vrem să puneți armele la vedere.

– Și dacă refuzăm? a întrebat Cotton.

Polițistul și-a scos pistolul și l-a îndreptat spre el.

– Atunci vom proceda în alt mod.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

LÖWENBERG

LANDUL HESSE, GERMANIA

10.15 P.M.

Theodor Pohl a studiat silueta omului care se afla în fața lui. Era un bărbat grăsuț și scund, cu părul castaniu rărit și având chipul ca al unei morse. Însă el primise asigurări că Waltraud Klein, judecător cu greutate în tribunalul local al landului, era o persoană rezonabilă, iar în acele momente el avea nevoie de un jurist cu care să poată negocia.

– Herr Pohl, trebuie să spun că mă simt onorat că v-ați rezervat timp pentru a discuta cu mine, a zis oaspetele lui.

Cuvintele lui Klein au fost însoțite de un miros de tutun. Pohl detesta acel miros. Sugera o obișnuință, o slăbiciune. Însă și-a stăpânit emoțiile. Acest om nu trebuia să știe ce simțea el cu adevărat.

– V-am invitat aici, acasă la mine, deoarece știu de procesul care urmează să se judece săptămâna viitoare în prezența dumneavoastră.

O oficialitate a orașului fusese acuzată de incendiere după ce îi trimisese o scrisoare provocatoare președintelui Consiliului Central al Evreilor. În scrisoare, îl îndemna pe președinte să părăsească Germania și să îi ia cu sine pe toți membrii consiliului. Astfel de declarații fuseseră de mult interzise de legea germană, astfel că

persoana a fost arestată imediat. Cazul stârnise atenția generală, implicând rapid multe partide politice în acea dezbateră.

– Va fi un proces mare, a spus Klein, părând mândru de faptul că va participa la el.

Pohl a hotărât să treacă direct la subiect.

– Mi s-a spus că v-ați îndepărtat de la politica generală cu multă vreme în urmă.

Klein a confirmat printr-o mișcare din cap.

– După părerea mea, guvernele precedente au fost prea îngăduitoare față de comuniști.

– Suntem de aceeași părere în această privință. Helmut Kohl și succesorii lui au fost simpatizanți ai marxismului. A făcut o scurtă pauză, sperând că îl ghicise bine pe judecător. Mi s-a spus că și dumneavoastră sunteți de aceeași părere.

Pe fața plinuță a lui Klein nu a apărut nicio expresie. Judecătorul s-a mulțumit să îi arunce lui Pohl o privire alunecoasă.

– Tatăl meu a fost membru al partidului nazist. La fel și bunicul meu. Sunt oameni pe care îi respect în mod deosebit.

– Așa se cuvine. Dar credeți în ceea ce au reprezentat ei?

Trebuia să știe asta.

– Da.

Judecătorul a răspuns asta cu mândrie în glas.

– Și eu sunt mândru că mulți oameni din sistemul judiciar manifestă aceleași sentimente.

– Există oameni care nu consideră că trecutul a fost chiar atât de rău.

Prin mintea lui s-au derulat cifre. Statistici pe care le memorase. Ultimele sondaje naționale arătau că 42 la sută din germani credeau că național-socialiștii prezentau calități atât bune, cât și rele. 60 la sută erau convingși că prejudecățile împotriva evreilor vor exista în continuare. 40 la sută se recunoșteau drept simpatizanți ai extremei drepte. 27 la sută socoteau că germanii erau superiori oricărei alte națiuni, iar 17 la sută nu erau deciziși. Peste jumătate din

populația țării agreea sunetul cuvântului Patrie, în timp ce 25 la sută din populație considera că în rândul lor încă trăiau naziști.

I-a prezentat lui Klein aceste procentaje, după care a spus:

- Cel mai elocvent lucru este că 7 la sută din germani l-ar vota din nou pe Hitler. Aproape 30 la sută au considerat că, dacă nu ar fi existat războiul și problema evreiască, el ar fi fost considerat un mare om de stat. Mă irită faptul că multe dintre guvernele anterioare și-au ascuns incompetența perpetuând părerea că, într-un fel sau altul, încă rămânem datori lumii pentru ceea ce s-a întâmplat acum optzeci de ani.

- Presupunând că așa ceva s-a întâmplat.

- Întocmai.

Pohl nu credea nicio clipă că Holocaustul nu se produsese. Cu toate acestea, și-a dat seama că mulți oameni, precum acest judecător gras, care stătea față în față cu el, considerau cu fervoare că exterminarea evreilor, dacă ea existase, se produsese la scară redusă sau fusese inexistentă, fiind, de fapt, un mit creat de Aliați pentru a descuraja naționalismul german după război. Adevărul era că Pohl citise câteva dintre motivările legale ale lui Klein, publicate în ultimii douăzeci și patru de ani în care el fusese judecător, afirmând în una dintre ele că Holocaustul era o „teză istorică” și lamentându-se că alte țări măcelăriseră oameni fără să fie acuzate de ceva.

- Acuzatul în procesul care va urma este un om respectabil, a spus el. Convingerile lui politice sunt chestiuni care țin de inimă. Nu e terorist. Și nici nazist.

- Așa mi s-a spus, a zis Klein, cântărindu-l din ochi pe Pohl. Pot întreba ce interes aveți în acest proces?

- Voturi, domnule judecător. Există un segment important de populație care consideră că acest proces este nedrept. Națiunile din întreaga lume beneficiază de dreptul la liberă exprimare. Noi proclamăm același drept. Dar de obicei cenzurăm gândurile și sentimentele multor germani, iar acest acuzat este un exemplu clar. El și-a exprimat, pur și simplu, părerea.

Klein nu a răspuns, astfel că în cameră s-a lăsat tăcerea. Pohl știa că judecătorul luase o cină târzie, singur, la un hotel din apropiere, apoi fusese adus în secret la castel. Era esențial ca totul să rămână secret. Ultimul lucru pe care și-l doreau amândoi era ca vreun reporter bănuitor să stea la pândă.

– Am urmărit cu interes campania dumneavoastră, a spus Klein. Cuvintele dumneavoastră au înțeles.

Era exact ce voia Pohl să audă.

– Am nevoie de sprijinul dumneavoastră. Acuzatul trebuie eliberat. Odată cu hotărârea, faceți și o declarație. Trageți o linie. Mi s-a spus că procentul dumneavoastră de cazuri în care s-a făcut recurs după un proces este mai mic de 0,5 la sută. Faceți ca această hotărâre să nu poată fi atacată la Curtea de Apel. Vorbiți înțelept, dar nu pe ocolite, pentru a transmite mesajul.

– Asta ar putea da naștere unor tulburări.

– Și care ar fi problema?

Klein a înțeles, de aceea a zâmbit.

– Tulburări împotriva cărora vă veți opune prin acțiune, dar nu în principiu. Un apel către ambele extreme ale spectrului. Și celor de la mijloc, cei care prezintă importanță, domnule judecător. În prezent, cursa pentru control asupra Bundestagului este mult prea strânsă. Cel mai mult contează hotărârea alegătorilor de la mijlocul spectrului. Germanii care, în sufletul lor, cred ca și noi, dar nu vor exprima asta cu voce tare. Germanii care se exprimă în cabina de vot. Acolo, doar Dumnezeu știe ce aleg ei. Predicția mea este că vor gândi: „Germania pentru germani. Afară cu străinii“. A întins mâna spre masa aflată lângă scaunul lui și a luat un dosar. Oamenii lui făcuseră o treabă excelentă în ceea ce privea pregătirea. Presupunerile lor privindu-l pe Waltraud Klein se dovediseră corecte. Mai aveți și alte cazuri criminale în așteptare?

– Similare cu acesta?

Pohl a dat din cap, apoi a deschis dosarul și i-a explicat.

La Stuttgart, șase tineri bătuseră cu bâte de baseball un bărbat în propria lui casă până îl ucisese. Victima, în vârstă de douăzeci de ani, era rezident în Germania, dar croat prin naștere. Tinerii îl considerau un „element inferior“. Toți șase urmau să fie judecați pentru crimă.

Trei oameni, membri ai unui grup de extremă dreaptă, care îi urau pe cei care cereau azil, incendiaseră o clădire de apartamente dintr-un sat aflat aproape de granița cu Cehia. O fată de zece ani fusese mutilată oribil în acel incendiu. Cei trei urmau să fie judecați pentru incendiere. Judecătorul care judeca acel caz respinsese deja acuzația de omor.

Într-un sat mic din sud-vestul Berlinului se petrecuse cel mai grav incident dintre toate. Șaptezeci și trei de africani fuseseră mutați de autorități într-o clădire abandonată. Sătenii s-au opus în mod deschis acelei acțiuni. Se trimiseseră proteste scrise. Se organizaseră demonstrații. Se postaseră scrisori. Totul în zadar. Temându-se de violențe, clădirea era apărată de gărzi, dar, în mod inexplicabil, într-o noapte, în luna aprilie a anului precedent, gărzile nu erau la post, când în clădire au fost aruncate cocktailuri Molotov. Brigăzii de pompieri locale i-au trebuit douăzeci de minute ca să reacționeze, și, când, în cele din urmă, a sosit la locul faptei, nu a făcut nimic pentru a împiedica extinderea incendiului, permițând clădirii să ardă până în temelii. Niciun african nu a fost rănit, astfel că toți au fost mutați în alt oraș, dar doi localnici au fost acuzați de incendiere. Procesul lor urma să se desfășoare peste patru săptămâni.

– Cunosc acest ultim caz, a spus Klein. Am fost informat că acuzații au alibiuri. Solide.

– Adevărat. Deci achitarea lor nu va fi o problemă.

– Dar tulburările vor continua?

– Asta e ideea. Apoi, după alegeri, ne putem îndrepta atenția asupra acestor „solicitanți de azil“ și soluționăm conflictul cu hotărâre.

Klein și-a împreunat mâinile plinuțe în poală. Pohl știa despre trecutul lui. Un jurist de nimic care reușise să ajungă judecător cu ajutorul unor amici politici, care vedeau în el o persoană pe care o puteau manipula.

– Puciul Berăriei din 1923, repetat, a spus Klein.

Klein făcea corect legătura.

Pohl voia să îl determine să se identifice cu trecutul. Fanaticii aveau nevoie de legături. Într-un fel sau altul, acest lucru crea legitimitate pentru ceea ce, măcar pentru ei, era o revendicare îndrăzneță. Pohl știa că, pentru unii, puciul de pe 9 noiembrie 1923 continua să fie amintit cu o fervoare aproape religioasă – când Hitler, Göring, Himmler și Hess conduseseră trei mii de soldați din trupele de asalt până la Ministerul de Război din München în încercarea de a răsturna guvernul bavarez. În cele din urmă, poliția a ripostat și au urmat focuri de armă. Göring a fost rănit, iar Hitler s-a ales cu un umăr dislocat. Ulterior a fost arestat și condamnat la cinci ani de închisoare, executând doar un an, după ce alt judecător a interpretat legea după bunul plac pentru a sluji simpatizilor lui politice.

– Și dumneavoastră aveți prilejul de a participa la zămislirea unui lucru mareț, a spus Pohl. Ceva special pentru națiunea noastră.

– Nu sunt nazist, a afirmat Klein.

Pohl a fost cât pe ce să zâmbescă. Mulți oameni credeau ceea ce propovăduiau naziștii, dar puțini voiau să fie etichetați astfel.

– Nici eu nu sunt. Naziștii au dispărut. Mișcarea lor a eșuat. Nu va exista o renaștere. Dar asta nu înseamnă că unele idei ale lor nu sunt utile.

– Ce anume vreți să fac?

Pohl și-a arcuit buzele într-un zâmbet.

– Multe lucruri, domnule judecător. Multe lucruri importante.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

LOS ARANA, CHILE

6.00 P.M.

Sub amenințarea armelor, Cotton și Cassiopeia au fost scoși din cafenea și conduși la câțiva kilometri de oraș, la o cabană în stil tirolez, înconjurată de o pădure deasă, care părea extrasă chiar din Bavaria. Cotton și-a amintit experiențele anterioare privind organele legii locale. Carabineros de Chile exista de mult vreme ca instituție, având jurisdicție națională și fiind mandată cu menținerea ordinii. În trecut, Cotton colaborase cu Ministerul Securității Publice și constatare că toți oamenii instituției erau foarte eficienți și buni profesioniști. Asta fusese la Santiago. Acum însă se afla la nouă sute șazeci de kilometri în sud, într-o regiune rurală, recunoscută pentru influența germană care data din secolul al XIX-lea.

– Comandante Malone. Seniorita Vitt. Vă rog să luați loc.

Gazda lor stătea în picioare în mijlocul camerei spațioase, având tavanul în formă de A. Purta un costum închis la culoare, croit aproape în stil european. Avea părul lung și ondulat, strălucitor. Era zvelt și solid, cu un nas patrician, mustață și mâini mici. Cei doi carabinieri s-au retras imediat, ceea ce a sugerat că acest bărbat era șeful.

– Sunt Juan Vergara, ministru adjunct pentru investigații în Chile. Vă cer scuze că v-am întrerupt cina. Dar mă întreb de ce un avocat de la Departamentul de Justiție din America și o miliardară din Franța se află în țara mea fără știința mea, și încă înarmați.

Vorbea cu ușurință engleza, care era aproape fără accent. Radia un gen de farmec ce l-a făcut pe Cotton să se întrebe de ce apelasese la o tactică atât de hotărâtă.

– Și eu mă întreb de ce ministrul adjunct chilian pentru investigații manifestă atât de mult interes față de noi, a spus Cotton. Suntem convinși că aveți lucruri mai importante de făcut.

– Vehiculul dumneavoastră a fost văzut în cursul zilei în apropierea unei ferme. Una de care știm de ceva vreme. S-au înregistrat focuri de armă. Un fermier vigilant din vecinătate a notat numărul de înmatriculare al vehiculului. Am stabilit că este închiriat de o firmă locală de import despre care știu întâmplător că este un paravan pentru acțiuni de informații ale americanilor.

Mda, acum, Cotton a înțeles motivul acelui interes.

– Comandante Malone, guvernul meu cooperează cu al dumneavoastră, în multe privințe. Suntem aliați. Unele lucruri nu le înțeleg și nu prea sunt de acord cu ele, dar sunt un executant credincios. Dar asta? Nu anticipam așa ceva. De aceea vă rog să-mi spuneți ce treburi aveți în Chile.

Cotton s-a așezat.

– Se pare că știți multe lucruri despre mine. Dar nu mai sunt în marină de câțva timp.

– Sunteți o persoană cunoscută.

– E plăcut să fii apreciat. Și, apropo, m-am pensionat și din Departamentul de Justiție.

– E interesant modul în care vă petreceți anii de pensie.

Cotton a priceput mesajul, dar nu a mai dat și alte explicații.

– Unde sunt armele noastre? a întrebat Cassiopeia în timp ce se așeza.

Sunt reținute, și vi se vor înapoia în funcție de răspunsurile pe care le dați la întrebările mele.

Tonul vocii sugera că nici el nu se dădea bătut cu ușurință.

Cotton a hotărât că dacă va coopera va avea doar de câștigat. De aceea i-a povestit lui Vergara ce se întâmplase. Apoi i-a arătat fotografiile pe care le avea în buzunar și l-a întrebat:

- Recunoașteți pe cineva?

Chilianul a examinat imaginile cu atenție.

- Par foarte vechi. Eu am doar patruzeci și unu de ani, dar astea par să fi fost făcute cu mult timp înainte de nașterea mea.

Acea anchetă nu ducea nicăieri, de aceea Cotton a schimbat placa.

- Ce rost a avut acest spectacol exagerat cu polițiștii și cu confiscarea armelor?

- Intențiile dumneavoastră au fost neclare. E vorba de o vizită oficială? Acum, când spuneți că v-ați pensionat, acționați independent? Vrând să creați necazuri în țara mea? Dacă nu aflu mai multe, prevederea pare a fi justificată.

- Instituția dumneavoastră păstrează înregistrări privitoare la imigrația din anii '40? a întrebat Cotton, schimbând în mod deliberat subiectul.

- Ciudată întrebare. De ce ați avea nevoie de asemenea informații obscure?

- Se leagă de scopul misiunii noastre.

- Dacă nu știu care este această misiune, nu mai răspund la nicio întrebare. Dimpotrivă, dumneavoastră va trebui să răspundeți la întrebările mele.

- Misiunea noastră aici este aprobată de guvernul german, a spus Cotton. Verificați în mod oficial cu Berlinul. Cancelarul este implicat în mod direct. Chiar vă rog să luați legătura cu biroul ei. Și după aceea am nevoie de răspuns la întrebarea mea.

A hotărât să îl lase pe Danny Daniels în afara ecuației.

Deocamdată.

- Exact asta voi face.

Și Vergara s-a retras din cameră fără să mai scoată vreo vorbă.

– Îmi este clar că știe mai multe decât spune, a șoptit Cassiopeia. Nu încăpea nicio îndoială.

– Impresionantă casă.

Cotton s-a uitat în jur la amestecul interesant de lemn bavarez și mobilier scandinav, și a observat că nicio piesă nu era cumpărată la mâna a doua.

S-a întrebat dacă era casa lui Vergara sau a guvernului. Și chiar îi zărise cineva plecând de la fermă și reținuse numărul de înmatriculare? Acea afirmație era cam trasă de păr, a gândit el.

Ministrul s-a întors după douăzeci de minute.

– Mi s-a făcut legătura direct cu cancelarul. O femeie fermecătoare. A explicat prezența dumneavoastră și ne-a solicitat în mod oficial sprijinul. Apoi s-a așezat. Cum spuneam, aveți viață fascinantă ca pensionar, comandante Malone. Și dumneavoastră, senorita Vitt, proprietar unic al unei corporații europene. E interesant cum vă petreceți timpul. Oricum ar fi, ce poate face instituția mea ca să vă ajute?

Toate acestea se legau prea ușor ca să fie pe gustul lui Cotton, dar a decis să îi facă jocul lui Vergara.

– Căutăm doi germani care au imigrat în Chile după război. Cei doi din fotografii. Un bărbat și o femeie. E îndoielnic totuși că au intrat în țară în mod oficial, de aceea credem că au folosit nume de împrumut.

– Și cine sunt acești germani?

Cotton a ezitat, apoi a hotărât, fie ce-o fi.

– Martin Bormann și Eva Braun.

Pe fața polițistului a apărut o expresie de amuzament.

– Cred că glumiți, nu-i așa?

– De ce aș glumi? Încercarea lui de a fi amuzant i-a scăpat lui Vergara, de aceea a făcut semn către fotografii. Așa cum ați spus, acestea au fost făcute cu mult timp în urmă, iar noi credem că datează din anii '50.

Dar acești doi indivizi au fost vânați în întreaga lume.

Nu e adevărat, domnule ministru. Ambii au fost socotiți morți. El a considerat că Braun s-a sinucis în buncărul lui Hitler. Iar despre Bormann s-a presupus că a murit în ziua următoare în cursul unui bombardament declanșat de artileria rusă când încerca să fugă din buncăr. Nimeni nu i-a căutat în mod serios pe niciunul din ei.

Nu a exprimat ceea ce gândea, ceea ce și-a amintit că citise în timpul zborului. În 1947, Bormann a fost judecat în absență la Nürnberg și condamnat la moarte. În general, cadavrelor nu li se acorda o atenție deosebită. Și...

- Bormann nu a fost declarat în mod oficial decedat decât în 1973. Lista oficială cuprindea chiar și o concluzie ciudată cum că decesul *nu fusese stabilit în mod complet*.

Vergara a rămas tăcut un moment. A arborat o expresie stoică, într-o manieră studiată, ca și cum ar fi trecut printr-o rutină bine învățată.

- S-ar putea să am unele informații legate de această problemă, a spus el. La sfârșitul anilor '30, aici a trăit un bavarez. Un om pe nume Peter Graf. Fusese un funcționar minor care își pierduse slujba când naziștii au acaparat puterea. De aceea s-a mutat în Chile, și se distra publicând un buletin informativ pe teme politice și economice. Știu asta pentru că, pe vremea când eram carabinier la începutul carierei, am participat la o anchetă care a făcut ca dosarul lui să apară pe biroul meu. Istoria este o pasiune de-a mea. În 1948, Graf l-a vizitat pe contele Von Reichenbach. Acesta era alt refugiat care deținea o proprietate întinsă în sud, în apropiere de granița cu Argentina. Într-o zi, Graf se plimba prin jungla din apropierea proprietății, când au apărut trei călăreți care purtau poncho și sombrero. L-a recunoscut pe unul dintre ei ca fiind Martin Bormann. Îl cunoștea încă dinainte de război. Este de presupus că și Bormann l-a recunoscut pe Graf, a strigat, anunțând acest lucru, apoi a fugit spre graniță. Graf a făcut o declarație despre acest incident, dar, din câte știu, nu a rezultat nimic din acea anchetă.

– Îmi închipui că nu a fost singura identificare a lui existentă în evidențele chiliene, a spus Cassiopeia.

Vergara a confirmat printr-o mișcare din cap.

– Am citit altele, și mi s-a vorbit despre multe altele. Și nu doar despre senor Bormann. Au existat mulți criminali de război despre care se presupune că au ales Chile drept loc sigur de refugiu. Guvernul nostru s-a arătat foarte înțelegător față de nevoile lor. De ce? Nu am idee. Astăzi, atitudinea s-a schimbat. Am ajutat cu plăcere guverne străine prin reținerea și extrădarea oricărei persoane suspectate de a fi criminal de război. Ferma pe care ați vizitat-o este asociată de multă vreme cu germanii. De aceea, periodic, noi o verificăm.

– Naziștii mai sunt vânați aici?

Polițistul a clătinat din cap.

– Nu mai sunt. Au murit deja mai toți. Dar, așa cum am spus, din când în când, colaborăm cu guverne străine care continuă să facă cercetări. Lucru pe care îl fac chiar și acum.

– S-a făcut vreodată vreun efort major pentru a verifica prezența lui Bormann în Chile? a întrebat Cassiopeia.

– Nu am informații despre asta. Va trebui să deschid o anchetă despre această problemă.

– Ar fi o idee bine-venită, a spus Cotton.

Vergara a ridicat din umeri.

– M-aș bucura să fac asta. Nu există niciun motiv pentru a mai păstra secrete.

Probabil că nu. Însă asta nu explica uciderea unei femei într-o secție de poliție din Bavaria. Informațiile trimise către cancelarul german dezvăluiau o Eva Braun însărcinată și un fiu al lui Martin Bormann. Nu existau explicații nici pentru fotografiile, cărțile și alte obiecte personale de colecție spre care fuseseră dirijați să le găsească.

– Aveți idee de ce se aflau atât de multe obiecte naziste în acea casă de pe proprietate? a întrebat Cotton.

Nu este ceva neobișnuit. Amintiri ca acestea apar tot timpul. Există negustori care le cumpără și le vând. Legile noastre au declarat ilegal acest lucru, și chiar aplicăm prevederile lor. Însă practica persistă.

Cotton și-a amintit de un articol de știri din Argentina, publicat în urmă cu câțiva ani, despre o cameră secretă descoperită într-o casă din Buenos Aires, înțesată de sute de artefacte naziste. Cea mai mare ascunzătoare descoperită vreodată undeva.

Cui îi aparține acea fermă? a întrebat Cotton.

Unui emigrant german care a murit acum douăzeci de ani. Familia lui continuă să dețină acea proprietate, dar membrii acesteia nu mai locuiesc în Chile. Unul dintre numeroșii proprietari absenți.

- Cineva folosește acel loc, a spus Cassiopeia.

- Am ordonat deja supravegherea proprietății.

Cotton se simțea obosit. Avusese parte de o zi lungă și grea. Diferența de fus orar își spunea cuvântul. Iar ziua următoare nu părea să fie mai ușoară.

- Dacă am terminat, ne-ați putea duce înapoi în oraș? Avem nevoie de odihnă.

- Nu este nevoie. Puteți rămâne aici. Eu mă întorc la Santiago în noaptea asta, cu avionul. Îi voi lăsa la dispoziția dumneavoastră pe cei doi carabinieri care v-au adus aici. Ei vor aduce și vehiculul dumneavoastră din oraș.

Cotton a apreciat acest gest.

- Dar armele noastre? a întrebat Cassiopeia.

În ochii căprui și reci ai lui Vergara a apărut o undă de amuzament, apoi le-a zâmbit fermecător.

- Desigur, vă vor fi înapoiate.

Cu toate acestea, în vocea lui a răzbătut o notă de iritare.

Nu pregnantă.

Însă perceptibilă.

CAPITOLUL DOUĂZECI

JOI, 13 IUNIE

7.40 A.M.

Cotton a ieșit din cabina de duș și a întins mâna după prosop. Dormise bine, iar apa fierbinte îi dăduse o senzație plăcută. Ca de obicei, se bărbierise în duș, obicei pe care îl deprinsese în marină, ceea ce nu îl ajuta doar să nu se taie, ci și să economisească timpul, pentru că, pe lista lui de lucruri de făcut, bărbieritul se situa pe locul următor extragerii unui nerv la dentist.

Cabana avea etaj, unde existau două dormitoare spațioase, dar ei avuseseră nevoie doar de unul. Respectându-și cuvântul, Vergara plecase în seara precedentă, iar carabinierii dormiseră la parter. Nu depistase nimic ieșit din comun în cursul nopții, iar Vergara le înapoiase armele, așa cum promisese. Cotton nu era din cale-afară de impresionat de ministrul adjunct. Pusese prea multe întrebări și nu dăduse suficient de multe răspunsuri. Trebuia să ia legătura cu Danny Daniels, de aceea și-a înfășurat prosopul în jurul taliei și s-a îndreptat spre dormitor.

– Hei, marinarul, ai sosit de curând în port? l-a întrebat Casiopeia, aruncându-i o privire și făcându-i semn cu ochiul.

Ea stătea pe marginea patului, așteptându-și rândul la duș.

– Baia e a ta, a spus el, sărutând-o scurt.

El a zâmbit și s-a ridicat, dar, în timp ce el a trecut pe lângă ea, a reușit să îi smulgă prosopul, lăsându-l să cadă pe podea.

El a clătinat din cap și a recuperat prosopul.

Cassiopeia a aruncat o privire admirativă spre pieptul lui dezgolit și a făcut semn spre o cicatrice aflată dedesubtul pectoralului drept, unde părul refuza să mai crească.

– De fiecare dată când văd asta, mă cam crispez. Cred că te-a durut enorm.

El s-a uitat scurt la fosta rană.

– A fost nevoie de patruzeci de copii.

Rană căpătată în timpul ultimei lui misiuni pentru Magellan Billet, presupusă a fi comodă, în Mexico City. Nu presupunea niciun pericol. Totul urma să se desfășoare într-un tribunal. Interogare de martori. În calitate de avocat, nu de ofițer de teren. Însă totul devenise un adevărat haos. Patru oameni doborâți cu focuri de armă. El reușise să ucidă trei dintre atacatori, dar unul dintre ei reușise să îl împuște.

– Ce-ar fi să te fac să te simți mai bine după duș? a spus ea.

El a zâmbit.

– Abia aștept.

După care ea s-a îndreptat spre baie.

Cotton și-a scos laptopul din geanta de călătorie. Un model standard pentru Magellan Billet și programat special pentru transmisiuni codificate. Pe lângă telefon și ceas, Stephanie îl înzestrase și cu cel mai modern model. Una dintre regulile stabilite de ea impunea ca agenții să prezinte rapoarte cu regularitate, deoarece îi plăcea să știe ce fac oamenii ei. Și voia în mod deosebit să știe problemele apărute înainte ca ele să se transforme în catastrofe. Cotton nu mai lucra pentru ea, dar și-a închipuit că Danny Daniels voia același lucru. De aceea a deschis un canal securizat către numărul pe care Daniels i-l pusese la dispoziție, și a tastat:

E cineva acolo?

Era și timpul să primesc vești. Eisenhower mi-a spus că poliția chiliană i-a telefonat pentru confirmare.

Juan Vergara. Un tip arogant. Multe întrebări, puține informații. Doi carabinieri ne-au escortat sub amenințarea armelor până am ajuns la el. Nu-mi pare o idee fericită pentru o vizită de bun venit. S-a arătat fermecător și ne-a oferit o cabană în care să rămânem peste noapte, împreună cu două bone. Apoi el a plecat la Santiago. Știi ceva despre el?

Acum, da. Oamenii pe care i-am contactat mi-au spus că e cam arogant, dar competent.

Am descoperit unele confirmări privind informațiile. Fotografii. Par autentice. Ți le voi trimite.

Mă bucur să aud asta. Colaborează cu Vergara. Avem nevoie de sprijin local. Folosește-ți farmecul, acela cald și pufos, căruia nu-i rezistă nimeni. Și ținem legătura.

Am înțeles, domnule.

A șters textul codificat. Știa că informațiile nu vor fi stocate în trash bin-ul niciunui server. Dispăreau pentru totdeauna, încă o caracteristică specială, conform specificațiilor guvernamentale.

Dușul încă funcționa în baie.

Dacă tot avea câteva momente libere, s-a hotărât să studieze ceva. Niciodată nu strica să deții cât mai multe informații. Folosind un motor de căutare, a descoperit accesări ale unor site-uri despre Eva Braun. Citise despre ea de-a lungul anilor, nimic mai mult decât ceea ce se găsea pe alte site-uri despre Hitler și susținătorii lui. Apoi a găsit o pagină dedicată unei femei care, în aprilie 1945, a devenit doamna Adolf Hitler.

Eva Braun s-a născut în 1912 într-o familie catolică din clasa de mijloc, fiica unui profesor. L-a cunoscut pe Hitler în studioul prietenului ei, fotografii Heinrich Hoffmann, în

1929, pe care l-a descris față de sora ei drept „un gentleman de o anumită vârstă, cu o mustață caraghioasă și purtând o pălărie mare din fetru“. Ea lucra la Hoffmann ca secretară de birou, după care devenise lucrătoare în laboratorul fotografic, și a ajutat la prelucrarea fotografiilor lui Hitler. Blondă, cu o față proaspătă și fiind athletică, îi plăcea să schi-eze, să urce pe munți, să facă gimnastică și să danseze.

După moartea lui Geli Raubal, nepoata lui Hitler, cu care el avusese o îndelungă relație amoroasă, Braun a devenit amanta lui, locuind într-un apartament din München, în ciuda împotrivirilor tatălui ei. În 1935, după ce ea a încercat să se sinucidă fără succes, Hitler a dus-o într-o vilă dintr-o suburbie a Münchenului, aproape de casa lui. În 1936, ea s-a mutat la Berchtesgaden, unde a devenit gazda lui Hitler. A dus o viață izolată în refugiul din Alpi și, mai târziu, la Berlin. S-au depus toate eforturile pentru a se ascunde relația ei cu Hitler, deoarece se considera că fűhrerul era dedicat exclusiv națiunii germane. Puțini germani au avut cunoștință de existența ei. Nici măcar asociații apropiați ai lui Hitler nu știau sigur despre natura relației lor, deoarece Hitler prefera să evite sugestii privind intimitatea dintre ei, și nu se simțea niciodată în largul lui când se afla în compania ei. De fapt, deseori îi desconsidera și îi ignora inteligența. Ea își petrecea mai tot timpul făcând exerciții fizice, meditănd, citind romane de dragoste ieftine, urmărind filme romantice sau ocupându-se de propria ei înfățișare. Însă fidelitatea ei față de Hitler nu a scăzut nicio clipă. În 1944, după ce el a supraviețuit încercării de asasinat, ea a scris o scrisoare emoționantă, afirmând: „De la prima noastră întâlnire, ți-am jurat să te urmez oriunde, chiar și în moarte. Trăiesc doar pentru iubirea ta“.

În aprilie 1945, ea i s-a alăturat lui Hitler în buncăr și a murit alături de el, ca parte a unei înțelegeri de a se sinucide

împreună. Ea a fost auzită spunând: „E preferabil să moară alți zece mii de oameni decât el să fie pierdut pentru Germania“. Ceilalți membri ai familiei ei au supraviețuit războiului. Mama ei pe nume Franziska, care trăia la o fermă veche din Ruhpolding, din Bavaria, a murit la vârsta de nouăzeci și șase de ani, în ianuarie 1976.

Cotton a mai tastat o solicitare pentru motorul de căutare și a examinat alte trei site-uri despre Martin Bormann, după care a găsit un sumar concis:

Bormann s-a născut pe 17 iunie 1900 la Halberstadt, fiind fiul unui fost sergent-major prusac, care a devenit ulterior angajat al poștei. A abandonat școala pentru a lucra la o fermă din Mecklenburg. După ce a fost scurtă vreme tunar într-un regiment de artilerie la sfârșitul Primului Război Mondial, s-a înrolat în Rossbach Freikorps¹ din Mecklenburg. În 1924 a fost condamnat la un an de închisoare pentru complicitate la brutală ucidere din răzbunare a lui Walther Kadow (fostul lui învățător din școala elementară), despre care se bănuia că îl trădase pe un martir nazist față de autoritățile franceze de ocupație din zona Ruhr.

După eliberare, a devenit membru al Partidului Național Socialist, ajungând ofițer regional de presă în Thuringia, iar apoi administrator financiar. Între 1928 și 1930, a făcut parte din Comandamentul Suprem al SA, iar în octombrie 1933 a devenit unul dintre *Rechtsleiterii*² partidului. O lună mai târziu, a fost delegat al partidului nazist pentru Reichstag. Din iulie 1933 până în 1941, a fost șeful de Cabinet

¹ Grupări paramilitare de extremă dreapta, apărute în Germania după Primul Război Mondial, alcătuite din foști soldați și ofițeri.

² Lider național, al doilea grad ca importanță în cadrul partidului nazist după cel de führer.

al adjunctului f hrerului, Rudolf Hess, având  i funcția de secretar personal al acestuia.

 n această perioadă, zelos, adaptabil  i eficient, Bormann  i-a început treptat ascensiunea către centrul de putere, ajungând să st p neasc  mecanismul birocratic  i c stig nd încrederea lui Hitler.  n afară de faptul că a administrat problemele financiare ale lui Hitler, a ajuns să dețină puterea de a controla standardul de via   al *Gauleiterilor*¹  i *Reichleiterilor*, oamenii care administrau diferite landuri din Reich. Brutalitatea, grosolănia, lipsa de cultură  i aparenta lui insignifianță i-au făcut pe conducătorii naziști să  i subaprecieze abilit  ile. Fuga mentorului său, Rudolf Hess,  n Marea Britanie a deschis pentru el calea de a p  i pe urmele lui Hess în luna mai 1941, devenind șeful partidului. Ac ion nd din anonimatul func iei lui aparent lipsite de importanță, Bormann a devenit protectorul feroce al ortodoxiei naziste. S-a dovedit fanatic la extrem în ceea ce privea politica rasială, antisemitismul  i *Kirchenkampf*, războiul dintre biserici.

Treptat, a ajuns să controleze toate problemele legate de securitatea regimului, actele legislative, numirile  i promovările, îndeosebi dacă era vorba de personalul de partid. Totul trebuia să fie aprobat de el. La sf r itul anului 1942, Bormann era secretarul particular al lui Hitler. Era permanent în preajma lui, ocup ndu-se de amănunte administrative plictisitoare  i determin ndu-l pe Hitler să  i aprobe propriile strategeme.  n cele din urmă, a reușit să- i îndepărteze toți rivalii, inclusiv pe Goebbels, Speer  i chiar pe Eva Braun. Respect nd ordinul lui Hitler, de a „pune interesele națiunii mai presus de propriile sentimente  i de a

¹ Conducător al unui district din Germania nazistă sau al unui teritoriu ocupat de Germania.

se salva“, Bormann a fugit din buncărul fűhrerului pe 30 aprilie 1945.

Mărturiile privind ce s-a întâmplat după război sunt foarte variate. Potrivit lui Erich Kempka (șoferul lui Hitler), Bormann a fost ucis de un proiectil antitanc în timp ce încerca să treacă de liniile rusești. Cu toate acestea, persistă îndoieli, și, începând cu anul 1946, au fost semnalate multe apariții ale lui. În același an, soția lui, Gerda, a murit de cancer, dar cei zece copii ai lui au supraviețuit războiului. O relatare susține că Bormann a ajuns în America de Sud și s-a stabilit în Argentina. Alte relatări susțin că s-a stabilit în Brazilia și, respectiv, Chile. Nicio astfel de informație nu a fost confirmată.

Două persoane fascinante.

Fiecare jucase un rol în conspirația care a terorizat lumea vreme de doisprezece ani.

Era vorba de ceva mai mult în povestea lor?

Șirul gândurilor i-a fost întrerupt de soneria telefonului. S-a uitat la ecran și a văzut că îl apela Juan Vergara.

A răspuns.

– Noaptea trecută, la Santiago, a fost ucis un om. Înjunghiat cu brutalitate. Este cel despre care cancelarul mi-a vorbit seara trecută. Un investigator angajat de ea. Ea mi-a spus că el va colabora cu dumneavoastră și senorita Vitt și că trebuie să îl ajut în anchetă.

– Unde s-a întâmplat asta?

– În camera lui de hotel. Vă trimit o fotografie.

Fotografia s-a încărcat pe telefonul lui Cotton. O parte a cadavrului apărea în dreapta ecranului. Sânge pe podea. În stânga cadavrului se vedea un cuțit. Ba nu. Un pumnal. A mărit imaginea. Arma era neagră și argintie, și pe lamă avea înscris mottoul nazist, iar pe mâner erau gravate rune și vulturi. Cunoștea istoria acelor pumnale. Fuseseră create de Himmler și erau înmânate fiecărui

nou recrut SS în cadrul unei ceremonii care se desfășura într-un castel din Thuringia. Până în acel moment, văzuse pumnalul doar în fotografii.

– Știți ce semnificație are acel pumnal? l-a întrebat pe Vergara.

– Mi s-a spus. E unul dintre cele două motive pentru care v-am telefonat.

– Și care este al doilea?

– Există lucruri pe care trebuie să le vedeți.

– Nu-mi puteți spune?

– Nu la telefon. Voi trimite un avion după dumneavoastră.

– Bine. Cel puțin unul dintre noi va veni.

– Și celălalt?

– Va rămâne aici ca să vadă ce elemente noi apar.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

DACHAU, GERMANIA

2.40 P.M.

Marie a trecut de poartă și a intrat în lagărul de concentrare. A trăit pe rând sentimente de la teamă la îngrijorare și apoi de furie totală. Mottoul care îi întâmpina cândva pe cei proaspăt sosiți în lagăr i-a explodat în minte.

Arbeit Macht Frei. Munca înseamnă libertate.

Altă minciună nazistă.

Își asuma un risc enorm mergând în pelerinaj la unul dintre puținele bastioane ale național-socialismului. Dachau își câștigase cu precădere un loc aparte în istoria națională, deoarece acolo se înființase prima dintre fabricile morții create de Hitler, modelul pe care s-au bazat și toate celelalte lagăre.

Încă o frământa amintirea discuției pe care o avusese cu o seară înainte cu soțul ei, Kurt. Se trezise de câteva ori în cursul nopții, simțindu-se tulburată de atitudinea lui și de evidentă ei indiferență față de el. S-a întrebat dacă mai ținea la el. Ba și mai mult, l-a compătimit pentru că își păstra o asemenea furie inexplicabilă care îi întuneca judecata.

Însă sentimentele lui nu erau neîmpărtășite.

Theodor Pohl zgândărea o rană care încă nu se vindecase complet. Politica lui de ură, mascată sub termenul de patriotism, nu va face decât să întoarcă Germania spre trecut. Era nevoie ca cineva să ia atitudine. Și, în acel moment, ea era singura purtătoare de cuvânt care să se bucure de audiență pe plan național.

Însă riscurile erau reale.

Germanii moderni erau pacifiști recunoscuți. Nu voiau să li se vorbească de războaiele precedente, nici direct, nici indirect. În general, ei erau chinuți de vinovăția istorică, exprimându-și suferința prin mândrie.

Dar putea fi închisă acea rană?

Următoarele două zile puteau oferi un răspuns, însă călătoria de jumătate oră cu mașina de spre nord de München, pe care o îndurase cu greu, părea să slujească drept preludiu revelator. Foarte puține indicatoare rutiere precizau direcția în care se afla lagărul, ca și cum era mai bine ca acesta să nu fie găsit. Personalul ei o informase că în ultimii ani se înregistrase o scădere considerabilă a vizitatorilor germani. Marea majoritate a vizitatorilor lagărului de la Dachau erau turiști sau studenți. Școlarii mergeau acolo deoarece legea germană stabilise că ei trebuiau să facă asta, însă Pohl recomanda în mod deschis vizite școlare voluntare, o idee care, conform sondajelor de opinie efectuate recent, era agreată de 40 la sută din cetățenii germani.

Ceea ce reprezenta o altă tendință supărătoare.

Și-a amintit cum, la vârsta de unsprezece ani, făcuse acea vizită obligatorie acolo. Mama ei încercase să îi explice nebunia, iar ea reacționase cu nevinovăție tipică unui copil. Își petrecuse adolescența în Germania postbelică, într-o națiune aflată în ruine. Văzuse cum orașele se ridicaseră din moloz, iar peisajele rurale renăscuseră din distrugerea aproape totală.

Și ceea ce era cel mai rău: crearea a două Germanii.

Una liberă. Cealaltă, în sclavie. Una privind spre Occident. Cealaltă spre Răsărit. Sârma ghimpată, minele terestre și gărzile

înarmate țineau o populație închisă, și o împiedicau pe cealaltă să facă ceva.

Ce risipă de vieți! Și totul degeaba.

Și-a îndreptat din nou atenția asupra scenei din fața ei. Ziua era caldă, evidențiind doar un strat jos de nori venind dinspre Alpi spre sud. Perimetrul încercuit cu sârmă ghimpată, clădirile administrative din beton și turnurile de pază ale fostului lagăr de concentrare rămăseseră în picioare. Însă barăcile dispăruseră, pentru că fuseseră incendiate de eliberatorii Aliați. Din ele nu mai rămăseseră decât formele rectangulare presărate cu pietriș, marcând fundațiile, aranjate în șiruri, una alături de alta, ca niște sicrie pe jumătate îngropate, și o copie a unei barăci, reconstruită pentru a ilustra oroarea care fusese Dachau.

Unul dintre asistenții ei i-a făcut semn, iar ea s-a apropiat de o sculptură memorială, o reprezentare grotescă în metal a unor trupuri ghemuite în gardul din sârmă ghimpată. A văzut un podium cu fața spre sud. Lagărul reprezenta un fundal pentru imaginile pe care aveau să le transmită camerele de luat vederi. De obicei, vorbea liber, însă astăzi avea notițe scrise care o așteptau pe podium.

S-a apropiat de el și s-a îndreptat de spate.

– *Guten tag*. Am venit aici astăzi, în acest loc al răului, ca să îmi exprim părerile. Remarcile mele nu vor fi apreciate de toată lumea, însă câteodată cineva trebuie să aleagă o cale pe care alți o ocolesc. A făcut o pauză de un moment. Vreau să conduc în continuare această națiune, nu doar înainte, spre un viitor glorios, ci departe de un trecut rușinos. Înfruntarea aceluia trecut, asumarea adevărului reprezintă singura cale, cred eu, de a ne despovăra de ceva ce altă generație ne-a pus în spinare fără să se gândească la consecințe. Cum a fost posibil ca un lucru atât de oribil să existe în acest loc, în care, vreme de secole, fermierii nevinovați au trudit muncind pământul, iar artiștii și-au făcut meseria?

A dat răspuns acestei întrebări retorice spunându-le reporterilor despre încheierea Primului Război Mondial și despre dictatele

tratatului de la Versailles, care au impus închiderea unei fabrici de muniție din apropiere. După aceea, Dachau a avut cea mai mare rată a șomajului din Germania.

– Iar Hitler s-a slujit de această nenorocire. A folosit disperarea colectivă în folosul său politic. În 1933, când au fost informate că în apropiere va fi construit un lagăr de concentrare, care va angaja trei mii de oameni, autoritățile locale au fost entuziasmate.

Eisenhuth a ridicat în aer un exemplar din *Dachauer Zeitung*, ziarul local din acea vreme.

– Presa a declarat că acel eveniment reprezenta un *mare avantaj economic*. Orășenii au considerat lagărul drept o *instituție legitimă*. Un loc în care cei care nu se încadrau în societate – comuniști, socialiști, lideri de sindicate, clerici și, mai târziu, evrei – probabil că puteau fi reeducați.

Eisenhuth a ezitat, dar a permis cuvintelor ei să fie înțelese de ascultători, știind că oricine știa ce însemna cuvântul *reeducat*.

– Permiteți-mi să vă citesc ceva din ziarul *Dachauer Zeitung*, publicat în 15 iunie 1933. „*La ora 11.00 dimineăta, în fața lagărului de concentrare s-a desfășurat un concert. Deținuții, strănși foarte aproape unul de altul înapoia porților, au ascultat cu mare atenție muzica pe care a cântat-o o orchestră elegantă a trupelor de asalt. În jurul orei 3.00 p.m., un detașament SS a escortat fanfara trupei de asalt, într-o procesiune care a pornit de la lagărul de concentrare, prin oraș, până la restaurantul Zieglerheller, unde s-a desfășurat un concert impresionant. Comandantul lagărului s-a plasat în frunte, stând semeț pe un cal. Aceasta a fost o imagine care poate face ca inima oricui să bată mai iute.*”

S-a uitat intens spre mulțime și spre camerele de televiziune.

– Așadar, ați putea spune că acestea sunt cuvintele cuiva din presă care se teme să publice ceva contrar poziției partidului nazist. Iar într-o anumită măsură, această remarcă ar fi corectă. Din nefericire, există și alte elemente. La acea dată a existat o mare dispută între Dachau și satele din apropiere, Pritlbach și Etzenhausen, privind

care dintre ele va prelua administrarea acestui lagăr. Rapoartele de presă vorbesc de taxele care aveau să fie încasate pentru berea și alte bunuri care vor fi vândute în lagăr, fără a mai menționa întărirea relațiilor cu personalul acestuia.

A avut din nou un moment de ezitare.

– Și există și alte lucruri. Între 1942 și 1945, în fiecare zi, mai bine de 1 000 de deținuți mășăluiau spre fabricile și atelierele din această zonă ca muncitori-sclavi. De obicei, deținuții ruși și polonezi erau bătuți în timp ce veneau dinspre stația de cale ferată. Am citit mărturia unui deținut polonez care a afirmat: *„În drumul de la Friedenstasse eram scuipați tot timpul. Unii oameni ne amenințau cu pumnii ridicați, dar erau îndepărtați de soldații SS. Ne scuipau femeile și tinerii, mai ales băieții. A fost îngrozitor“*.

Câțiva dintre reporterii care o însoțiseră mereu în ultimele câteva luni s-au uitat uimiți la ea. Eisenhower și-a închipuit ce gândea de aceștia. Niciodată, un candidat pentru funcția de cancelar nu adoptase o atitudine atât de agresivă față de trecutul națiunii. Însă ea se baza pe concluzia specialistului ei în sondaje, care susținuse că marea majoritate a germanilor nu voiau să facă pași înapoi, indiferent cât de atrăgătoare ar fi fost retorica lui Theodor Pohl. Stând acolo, într-un loc în care fuseseră măcelăriți cu meticulozitate 30 000 de oameni, fără a mai socoti nenumărații ruși și polonezi care au fost uciși imediat după internarea acolo, ea spera să se diferențieze de adversarul ei.

– Permiteți-mi să clarific un lucru. Nu vreau să se afirme că nu au existat și acte de bunătate și de sfidare din partea unor oameni bine-crescuți, care și-au dat seama ce orori se petreceau la Dachau. Există multe rapoarte privind faptul că muncitorii-sclavi primeau mâncare adusă în secret. Există chiar declarații făcute în acest sens de soldații SS care îi păzeau și cărora li se făcea milă de ei. Din păcate, astfel de incidente au fost puține și rare.

Încetul cu încetul, ea a ajuns la esența mesajului pe care voia să îl transmită. O nadă pentru presupusul fiu al lui Martin Bormann.

Apelul primit mai devreme de la Danny Daniels confirmase că existau dovezi fotografice pentru a susține aceste acuzații. Era posibil ca Eva Braun și Martin Bormann să fi avut un copil împreună.

Însă acesta era Pohl?

Asta rămânea de văzut.

A ridicat în aer un exemplar din *National Zeitung*, un ziar extremist din anii '50, publicat de Partidul DVU, de extremă dreapta.

– În acest ziar există o relatare absurdă cum că, după război, soldații aliați i-au obligat pe prizonierii SS să construiască cuptoare și camera de gazare aici, la Dachau. Ceea ce există astăzi aici – camera de gazare fără ferestre, denumită Camera de Duș, și patru cuptoare de incinerare din cărămidă –, totul este considerat *un fals fără valoare documentară*.

A făcut semn către un asistent care stătea lângă latura îndepărtată a monumentului. Bărbatul a împins spre podium un cărucior din oțel inox. Roțile lui au zăngănit pe pietrele de pavaj. S-a oprit, a îndepărtat pânza de pe cărucior și s-a retras.

În el erau stive de cărți.

– Într-un fel sau altul, și aceste publicații neagă ceea ce istoria a înregistrat foarte clar.

A ridicat o carte de sub podium. Un membru al echipei ei așezase volumul acolo special pentru acest moment.

Eisenhuth a ridicat cartea în aer.

– Ele sunt similare cu această publicație. *Germania de-a lungul secolelor*. În această carte, lagărele de concentrare sunt socotite *necesare*, iar uciderea evreilor este caracterizată drept un simplu *act de dispreț*. Totodată, autorul nu găsește nicio problemă în susținerea ideii că acele cuptoare și camerele de gazare de la Dachau au fost construite de prizonierii SS *după* război. El se îndoiește că procesele postbelice ale unui număr de gardieni din lagăr au fost drepte. El susține că toți acuzatorii au fost *martori de profesie* și că gardienii nu au avut nicio șansă, deoarece nu s-a găsit niciun martor al apărării. Se ignoră faptul că cei nouăzeci și patru de martori ai apărării

au depus mărturii la procesul gardienilor acuzați de crime de război. Cartea condamnă și faptul că douăzeci și opt de gardieni au fost executați, considerând că aceasta a fost o *crimă la scară mare*.

A coborât cartea.

– Această așa-zisă relatare, *Germania de-a lungul secolelor*, și toate cărțile stivuite aici, în fața mea, au fost publicate de adversarul meu. Acesta este tipul de ficțiune din care Theodor Pohl obține profit. Genul de ficțiune pe care el îl consideră istorie. Acesta este omul care vrea să conducă Germania.

A făcut o pauză pentru a respira și a-și aduna gândurile.

Aruncase mănuașă.

Trăsese linia. Acum nu mai putea bate în retragere.

– Oamenii acestei națiuni trebuie să își pună o întrebare simplă. Sunt ei pregătiți să se ridice deasupra umilințelor pe care strămoșii noștri le-au aruncat asupra noastră? Pentru a face asta, trebuie să fim cinstiți cu noi înșine. Suntem un popor mare și puternic. Istoria noastră este una de realizări și de glorie. Cei doisprezece ani ai celui de-al Treilea Reich nu pot și nu trebuie să anuleze cultura noastră veche. Asta se poate întâmpla dacă noi, ca națiune, cedăm tentației de a nega și de a ne lăsa atrași de neadevăruri. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Nu putem schimba nimic. Nici nu putem răscumpăra vreodată acele păcate, pentru că ororile au fost prea mari. Dar ceea ce putem face este să nu îngăduim exploatarea emoțiilor noastre, amplificarea temerilor noastre sau negarea sentimentului nostru de bine. Cei dintre noi care se slujesc de teamă și de ură pentru a se înălța trebuie respinși. Este singurul mod în care ne asigurăm viitorul.

A coborât de pe podium și, urmând sfatul secretarului ei de presă, nu a răspuns la întrebări.

Mesajul ei era reprezentat de cuvintele rostite.

Întrebările puteau doar să dilueze impactul declarațiilor extraordinare pe care le făcuse. Acum urma să facă un tur al lagărului. Va fi văzută la camera de gazare, examinând cuptoarele și pășind

prin lagăr. După aceea, va pleca din Bavaria și va începe un turneu de două zile prin vestul Germaniei.

Mâine va fi în fruntea competiției sau...

Sau atât de departe în urmă încât nici nu va mai avea vreo importanță.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

SANTIAGO, CHILE

11.30 A.M.

Cassiopeia a coborât din mașină și a pășit pe trotuarul aglomerat. În jurul ei se ridicau clădiri mărețe, însă smogul dens a făcut-o să simtă că îi arde gâtul la fiecare răsuflare. Plaza de Armas era înțesată de cumpărători, iar întregul oraș părea animat și vibrant. Hotelul se afla la câțiva pași de ea, iar un carabinier stătea de pază la intrarea lui. Fumând o țigaretă, Juan Vergara aștepta răbdător la umbra unui ulm. Conform înțelegerii, un avion o adusese pe Cassiopeia în capitală. Ea urma să se ocupe de investigații acolo, iar Cotton rămăsese în sud pentru a face același lucru.

– Bun venit, senorita, a spus Vergara, arborând un zâmbet pe care ea l-a socotit imediat ca fiind mai degrabă supărător decât politicos. A stins țigara de trunchiul unui copac. Din câte văd, senor Malone a rămas în urmă. Să sperăm că va avea o zi fructuoasă. Aici, cadavrul a fost ridicat în urmă cu câteva ore, însă, în rest, locul crimei a rămas neatins. Am așteptat sosirea dumneavoastră.

Cassiopeia l-a urmat în hotel.

Particule de praf pluteau în razele albastrui de soare care pătrundeau prin ferestrele murdare din partea din față a hotelului. Fațada mică ascundea un lobby spațios și înalt și pereți

lambrisați, totul arătând puțin uzat, însă radiind un aer oarecum nostalgic. Au urcat pe scară până la primul etaj, unde un alt carabinieri stătea de pază în dreptul unei uși deschise. Înăuntru, o pată întunecată se întindea pe lemnul de esență tare. A observat forma neregulată a petei și dimensiunile ei. Se vedea că victima pierduse mult sânge.

Vergara a arătat spre podea.

– Cadavrul a fost găsit acolo, înjunghiat în piept, iar lama i-a pătruns în inimă. După cum vă puteți imagina, a sângerat abundent. A trecut peste un scaun din ratan și a ridicat o pungă din plastic. Acest pumnal a fost găsit alături de cadavru.

Cassiopeia a examinat pumnalul SS pătat de sânge.

– Astfel de arme nu se găsesc pe toate drumurile, a spus Vergara. E o armă unică.

– Au existat martori? a întrebat ea.

– Nu am putut găsi pe nimeni. Din nefericire, acesta este un hotel vechi, și nu are camere de supraveghere. Ora decesului se situează între această dimineață, foarte devreme, și târziu, în noaptea trecută. Deocamdată, nimeni nu a venit cu vreo informație utilă, dar ancheta este abia la început.

Cassiopeia și-a dat seama că el voia să îi pună întrebări. De aceea s-a oferit.

– Noi nu l-am întâlnit pe acest om. După cum știți, era angajat personal de cancelar. Planul era ca astăzi să luăm legătura cu el.

– Probabil că a fost ucis noaptea trecută pentru a împiedica desfășurarea acestei întâlniri.

Ea l-a aprobat. Era posibil.

– S-a găsit ceva aici? Notițe? Documente? Un laptop? Telefonul lui mobil?

Vergara a clătinat din cap.

– Nimic. Cel care l-a ucis a luat toate aceste lucruri. Doriți să explicați mai multe în legătură cu ceea ce se întâmplă? Este limpede că situația a... escaladat.

– Vom vedea. Când vom putea. I-ați spus lui Cotton că ar trebui să vedem ceva, adevărat?

– Decedatul a făcut câteva apeluri folosind telefonul fix din această cameră. Ele au fost făcute către un apartament din cealaltă parte a orașului. Acolo trebuie să faceți o vizită, dar mai întâi vreau să vedeți asta.

A mers cu Vergara până într-o zonă centrală din cartierul Providencia. Acolo existau multe străzi liniștite, nu foarte departe de centrul orașului, cele mai multe scutite de traficul intens. Predominau magazinele și restaurantele, precum și numeroase clădiri de apartamente noi și vechi.

A coborât din automobil.

Frunzele îngălbenite ale copacilor foșneau.

Vergara i s-a alăturat.

– În zona aceasta locuiesc mai mult persoane în vârstă. La câteva intersecții distanță sunt situate cele mai scumpe case vechi din oraș, care acum au fost transformate în birouri. Tot acolo se găsesc și cele mai multe ambasade.

Clădirea din cărămidă, de patru etaje, din fața ei părea a fi una dintre cele mai vechi din zonă, dar era într-o stare impecabilă.

Un ofițer în uniformă îi aștepta la ușa din față.

– Susțineți că acesta este un cartier scump? a întrebat Cassiopeia.

El a dat aprobator din cap.

– Întocmai.

Au intrat și au urcat pe scară până la etajul doi, unde ușa apartamentului era păzită de alt polițist.

– În prezent îl căutăm pe proprietarul apartamentului, a spus Vergara.

– Credeți că el este criminalul?

– Este posibil.

– Dacă e așa, se pare că a lăsat o urmă care ne va ajuta.

Vergara a zâmbit.

– Deocamdată, vrem doar să discutăm cu el.

Cassiopeia a examinat interiorul imaculat. Existau o cameră de zi, o sufragerie, o bucătărie, spații de depozitare, două dormitoare și două băi. Pereții erau zugrăviți în crem deschis, podeaua era din parchet laminat, iar apartamentul era caracterizat de un decor modern, dotat cu aparate și dispozitive electrocasnice de ultimă generație, printre care și un sistem stereo încorporat. Apoi a surprins priveliștea care se vedea de la fereastră.

– Bărbatul sau femeia asta trăiește bine. Totul îmi pare încântător.

– Am discutat cu proprietarul. Ocupantul își plătește chiria cu bani gheață, întotdeauna la timp, în fiecare lună. El locuiește aici de șase ani.

– Ce ar trebui să văd? a întrebat ea.

– Pe aici.

A condus-o pe o coridor scurt până într-un dormitor care fusese transformat într-o cameră de lucru, unde se aflau un mic birou, o canapea și trei casete din sticlă în care era expusă o colecție diversificată de fleacuri.

Câteva dintre ele i-au reținut atenția Cassiopeii.

Unul dintre obiecte, o apărătoare de gât din argint, în formă de inimă, pe care era prinsă o diademă aurită cu opt raze. În interiorul diademei se vedeau un vultur și un *Sonnenrad*. Cassiopeia știa că svastica încadrată de soare fusese o bijuterie nazistă apreciată. Alături de ea se aflau o bandulieră și niște mănuși. Pe un alt raft se găsea o mașină de scris, al cărui metal era ruginit și ciobit. A observat clapele. Șirul de clape cu cifre avea o funcție dublă, comutatorul activând punctuația obișnuită ca alternativă. Însă deasupra cifrei cinci exista o rună dublă sig¹, o adevărată raritate.

Pe raftul cel mai înalt se afla o statueta din porțelan. Atena, într-o robă înflorată, iar din palma ei desfăcută se înălța o coloană.

¹ Rună SS, folosită pe uniforme și alte articole ca simboluri ale ideologiei naziste.

Cassiopeia a ridicat statueta și s-a uitat pe fundul ei. Cele două rune legate erau gravate pe porțelan, ceea ce însemna că obiectul fusese produs prin munca unor deținuți din lagăre ca parte a uneia dintre industriile colaterale ale SS-ului.

– Sunt obscene, a spus ea.

– De acord. I-am anchetat pe vecini. Niciunul dintre ei nu a bănuțit că acest om era un simpatizant al nazismului. Însă niciunul dintre ei nu a intrat în acest apartament.

Cassiopeia s-a simțit iritată de faptul că i se furnizau informații cu țârâita.

– Nu cred că m-ați chemat până aici doar pentru atâta lucru.

– Iată, a spus el, și a făcut semn către un fișet metalic. Tot ce se află în cele patru sertare are legătură cu războiul.

– Ați studiat ce se află acolo?

El a făcut semn că nu.

– Nu s-a efectuat decât o verificare superficială, ceea ce a fost de ajuns ca să-mi dau seama că ar fi cazul să le vedeți. Vă rog.

I-a făcut semn să se uite mai de aproape.

Ea s-a apropiat de fișet și a deschis unul dintre sertare. Șiruri de dosare. Cassiopeia a luat câteva din mijloc și le-a dus la birou, după care s-a uitat în grabă la paginile fragile. Toate scrise la mașină, cele mai multe fiind copii. Multe dintre ele prezentau sigiliul celui de-al Treilea Reich. Cele mai multe erau înregistrări ale unor tranzacții financiare. Transferuri de aur. Deutsche Bank, Deutsche Orientbank, Banco Alemán Transatlántico și Banco Germánico erau cele care săreau în ochi. Toate între 1942 și 1951.

A mai examinat câteva pagini.

Erau menționate și corporații.

Siemens. Krupp. Mannesmann. Thyssen. IG Farben. Toate, companii germane care au sprijinit efortul de război nazist, împreună cu Schweizerische Kreditanstalt, o bancă din Zürich, ce asigura transferuri de la acele corporații spre bănci din Chile.

Vergara s-a uitat peste umărul ei la acele documente.

– Ce spune acolo?

– Nu știți germană?

El a clătinat din cap.

– Doar spaniolă și engleză. Știți germană?

Ea a dat afirmativ din cap.

– Cum de v-ați dat seama ce reprezintă documentele?

– Am folosit un traducător autorizat, care mi-a spus în mare ce conțin.

Cassiopeia a continuat să se uite.

Patru cuvinte de pe o pagină i-au reținut atenția.

Spende der Deutsche Wirtschaft.

Fondul pentru Afaceri Germane.

Bani primiți de la industriașii germani – dintre care unii contribuiau de bunăvoie, în vreme ce alții aveau nevoie de încurajări. Era prețul plătit de ei pentru privilegiul de a profita de Reich, și devenise cufărul personal al lui Hitler, ceea ce îl făcea să fie cel mai bogat om din Europa.

Un semn de recunoștință față de conducător.

Așa își amintea ea că era explicată existența acelui fond.

Banii se plăteau de obicei sub forma unei taxe de 0,5 la sută din statul de plată al unei companii, împreună cu un tarif încasat pe fiecare tonă de oțel sau baril de țiței produs, care se plătea direct către fűhrer. Toți istoricii s-au pus de acord, afirmând că aceste fonduri erau controlate exclusiv de Martin Bormann – sute de milioane de mărci –, care au dispărut după încheierea războiului. Iar aici exista dovada incontestabilă privind transferurile spre străinătate, inclusiv numerele de conturi și codurile de autorizare, cele mai multe aprobate prin semnătura lui M. Bormann, care avea legătură directă cu acel fond.

– Se menționează ceva important? a întrebat Vergara, care a observat interesul manifestat de ea.

Cassiopeia a socotit că o minciună era preferabilă adevărului.

– Deocamdată, nimic, dar vreau să citesc totul, și după aceea vă voi putea spune dacă a fost doar o pierdere de vreme.

Și-a petrecut următoarele două ore cercetând dosarele. Erau sute de transferuri de bani, împreună cu titluri de proprietate din Paraguay, Uruguay, Brazilia, Argentina și Chile. Dar și dovezi de patente. Împreună cu pagini care se ocupau de ceea ce fusese denumit Fondul Cultural, bani plătiți de persoane sau firme care foloseau imaginea lui Hitler pe lucruri precum afișe și mărci poștale, care aduceau alte milioane de mărci. Toți acei bani, transferați din Germania în Chile și Argentina, începând cu anul 1944.

Vergara ieșea când și când din birou, revenind pentru a vedea ce mai făcuse ea, însă în rest lăsând-o să își facă treaba singură. Ea a considerat că trebuia să discute cu Cotton.

Însă nu în acel moment.

– Trebuie să pun într-o cutie toate dosarele astea, a strigat ea către Vergara.

El a intrat în birou, iar ea a hotărât să nu îi dezvăluie multe lucruri.

– Dosarele arată că din Germania au sosit aici enorm de mulți bani. Când îl veți găsi pe ocupantul acestui apartament, va trebui să îi punem o sumedenie de întrebări.

– Am înțeles. Îl căutăm cu insistență și ar trebui să avem unele rezultatele în scurtă vreme. Una dintre instituții locale, Banco del Estado, a fost implicată în mod repetat în transferuri de bani care aveau legătură cu războiul. Am informații despre câteva investigații legate de activitățile acesteia în trecut.

Acel nume era cunoscut.

Unele dintre documentele pe care tocmai le examinase ea evidențiau transferuri spre acea bancă în anii '40. Probabil că o vizită la acea bancă ar putea da roade.

– Aș vrea să merg acolo, a spus Cassiopeia.

Fața lui Vergara nu a trădat nicio emoție, iar ea s-a întrebat de cât de multe eforturi avea nevoie pentru a-și controla atât de bine sentimentele.

– În regulă, senorita. Se poate aranja și asta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

BREMEN, GERMANIA

4.30 P.M.

Pohl era uimit. Nu o crezuse pe Marie Eisenhuth capabilă de o asemenea acțiune politică îndrăzneată, denunțând publicațiile lui și sugerând că el nega Holocaustul. Era limpede că o subapreciasse, de aceea a hotărât să nu mai repete o asemenea greșeală.

- Suntem gata? l-a întrebat pe unul dintre asistenți.
- Vom fi, la ora cinci, așa cum am promis.
- S-au strâns oamenii din presă?
- Așteaptă.

Și-a aranjat cravata, apoi și-a pieptănat peste cap părul ondulat. Deși suferea de hipertensiune, iar greutatea lui fluctuase, nu se văzuse silit să se îngrijoreze din cauza pierderii părului. S-a apropiat de o masă pe care era cina asigurată de hotel. Cu toate că încă nu avea probleme cu colesterolul, doctorii îi recomandaseră o dietă strict vegetariană. Din păcate, adora șunca din Westfalia, care era dură și gustoasă, de aceea și-a tăiat o felie și a întins mâna după o felie de pâine de secară. S-a așezat lângă fereastră și a savurat sandviciul.

Afară, de cealaltă parte a străzii, Bürgerpark era de un verde aprins, plin de ulmi, stejari și fagi, care înverziseră, semn că sosise

vremea caldă. Suprafața lacului de dincolo de ei era tulburată doar de rațe.

Bremen era o parte cu adevărat încântătoare a Germaniei. Un oraș liber. Un land suveran în sine. Cel mai mic din Germania. Un loc ce își avea rădăcinile încă de pe vremea lui Carol cel Mare.

Admira foarte mult independența politică.

Dozele mici erau un combustibil excelent pentru mișcări sociale uriașe. Însă dozele mari puteau aduce dezastrul. Era limpede că oamenii aveau nevoie de libertatea de a alege, dar și de disciplină. Dorea foarte mult să restaureze gloria Germaniei la nivelul aceleia dinaintea Primului Război Mondial, când încă nu existase umilirea de la Versailles, și nici Republica de la Weimar, și niciuna dintre absurditățile din cel de-al Doilea Război Mondial. O revenire la punctul în care speranțele și visurile să nu fie corupte de prostie și lăcomie. Hitler fusese un maniac politic, care mutilase o idee bună și distrusese orice șansă ca ea să se realizeze.

Era clar că răul trebuia ignorat.

Dar nu și uitat.

Însăși numele lui Hitler evoca pentru mulți oameni un sentiment profund de datorie și supunere, care nu trebuia subapreciat. De fapt, era una dintre trăsăturile poporului german pe care se biza în mod absolut.

A terminat de mâncat sandviciul și s-a îndreptat spre căruciorul cu mâncare. Și-a turnat o jumătate de pahar de șnaps și a înghițit lichidul limpede și tare dintr-o sorbitură.

Un ciocănit la ușă, și un alt asistent i-a făcut semn că era momentul să iasă.

Prea bine.

Era pregătit.

Au mers cu automobilul în tăcere până la *markplatz*.

Membrii personalului lui de campanie erau sclipitori și eficienți. Analizaseră cu atenție situația și formulară imediat o

reacție bună față de spectacolul dat mai devreme de Eisenhuth la Dachau. Eforturile lor respectau o regulă desprinsă din politica americană.

Nu-l lăsa niciodată pe adversar să vorbească în mod unilateral.

Aceasta era cea mai sigură cale de a pierde alegerile.

Opinia publică era schimbătoare. Zilele lui Josef Goebbels și ale Biroului Politic sovietic, atunci când câțiva oameni puteau controla gândurile a milioane, dispăruseră. În prezent, presa era diversificată și hămesită, alimentată de corporații independente și de sume inimaginabile de bani. Iar internetul adăuga o dimensiune suplimentară la arta propagandei, atât bună, cât și rea. În prezent, manipularea impunea o abordare variată, combinând priceperea unui regizor de film cu aptitudinile unui actor, dovedind în același timp și înțelepciunea unui profesor de filosofie.

O misiune grea. Însă el se pricepea la asta.

Și devenea tot mai bun.

Mașina s-a oprit, iar el a coborât în piață.

Impresionanta *rathaus*¹ laudându-se cu basoreliefuri, se înălța într-o parte a pieței, iar catedrala gotică a orașului, în cealaltă. Ambele aveau să slujească drept fundal, așa cum clădirile de la Dachau fuseseră un fundal pentru Eisenhuth. Ca punct central, în loc de monumentul închinat victimelor, personalul lui alesese statuia lui Roland², care împodobește piața cu un podium care se afla în umbra cavalerului. La baza acestuia, în fața unei mulțimi de reporteri, erau teancuri de cărți, cam două sute în total.

A pășit țațoș dinspre automobil spre podium, încheindu-și haina costumului Evan-Picone. A aruncat o privire spre statuia din piatră, care, cu tot cu soclu, avea aproape zece metri înălțime. Roland, care fusese nepotul lui Carol cel Mare, ținea în aer o spadă

¹ Sediul administrației locale, executive, primărie.

² Statuie înaltă de 5,4 metri din fața catedralei din Bremen, ridicată în anul 1404, înfățișându-l pe paladinul împăratului Carol cel Mare, socotit protector al orașului.

a dreptății și un scut pe care Pohl știa că scrie VĂ OFER TUTUROR LIBERTATE.

Simbolismul părea perfect.

– *Guten abend*, a spus el la microfoane, imediat ce a ajuns la tribună. Ceva mai devreme, astăzi, adversara mea a considerat că era util să mă acuze în mod deschis că aș fi un simpatizant al nazismului, un om care scoate profit din respingerea istoriei așa cum este ea înregistrată. A expus exemplare de cărți care, de-a lungul anilor, au fost publicate de edituri pe care le dețin sau controlez. Și-a concentrat privirea asupra mulțimii. Nu neg acuzațiile pe care mi le aduce. Cum aș putea face asta? Acele cărți există. Au apărut pe piață și s-au vândut, aducând profit editurilor. Așa se fac afacerele. Nu îmi cer scuze pentru asta.

Și-a plimbat privirea peste mulțimea de reporteri și de obiective ale aparatelor de filmare.

– Cu toate acestea, atacul la persoană declanșat de adversara mea este enigmatic. Pe de o parte, ea recomandă o dezbatere liberă. Cere o discuție vie ca mod în care noi doi să ne confruntăm cu trecutul și să rezolvăm problema moștenirii noastre. A făcut o pauză de câteva momente. Și atunci de ce o îngrijorează niște cărți care propun o premisă contrară istoriei probate de documente? Acești autori nu au dreptul la șansa de a-și prezenta pozițiile? Libera exprimare nu înseamnă cenzurarea a ceea ce noi, la nivel individual, am putea socoti ridicol, absurd ori jignitor. Acest drept este valabil pentru toți, fără nicio deosebire, iar editurile deținute de mine nu au avut niciodată rolul de cenzori.

A făcut semn spre cărțile stivuite pe pavajul din fața tribunei.

– Toate aceste cărți au fost publicate de companiile mele. Au fost scrise de istorici recunoscuți și de susținători ai evreilor și prezintă în amănunt ceea ce s-a petrecut între 1933 și 1945. Ele nu sunt în niciun fel laudative la adresa acestei națiuni, dar reprezintă ceea ce fiecare autor a stabilit drept adevăr. Multe dintre acestea au câștigat premii și sunt recunoscute ca lucrări istorice definitorii în acest domeniu.

A ezitat din nou, apoi a căpătat avânt.

- În spatele meu se înalță statuia lui Roland, simbolul acestui oraș, care reprezintă tradiția îndelungată a orașului privind independența și toleranța. Se spune că atâta vreme cât această statuie rămâne în picioare în Bremen, orașul va fi liber. Eu cred în libertate. Este un element esențial al filosofiei mele politice. Însă, spre deosebire de adversara mea, eu nu accept nevoia de a trece această libertate printr-o sită care reține ideile pe care eu, personal, le consider jignitoare. Însă sper ca poporul german să citească, să studieze și să evalueze ceea ce vrea, când vrea și cum vrea. Să respingem absurdul și să acceptăm ceea ce este logic. Aveți acest drept.

Câțiva dintre reporterii despre care ajunsese de mult la concluzia că îi erau favorabili au dat din cap la unison. Acea zi se dovedea a fi marea, mai ales după ce Josef Engle îl anunțase că în Chile totul decurgea conform planului. Peste câteva zile, presa mondială va afla o știre de proporții epocale, totul fiind confirmat de un fost avocat al Departamentului de Justiție american și de un fost președinte. Încercarea firavă a lui Marie Eisenhuth de a da o lovitură politică va fi dată uitării.

A descris un arc cu brațul și a făcut semn către statuia care se înalță în spatele lui.

- Pe acest monument scrie: VĂ OFER TUTUROR LIBERTATE. Este motto-ul acestui oraș-stat și a servit cetățenilor Bremenului vreme de secole. Roland a fost o persoană curajoasă și activă. Nu s-a temut să conducă, dar a fost curajos pentru că a avut încredere în oameni. Eu cred la fel. Pentru fiecare nazist, neonazist, simpatizant al dreptei, sau fanatic de-al lui Hitler există mii de oameni care gândesc altfel. Insulta nerușinată aruncată de adversara mea la adresa oamenilor de la Dachau, lamentarea ei că nimănui nu i-a păsat de acele suferințe au fost neavenite și inutile.

S-a uitat direct la camerele de filmare și a rostit fraza despre care specialiștii lui în relații publice îl asiguraseră că va deveni celebră.

– Câștigarea alegerilor nu trebuie să atragă după sine defăima-rea unei națiuni.

Satisfăcut, a coborât de pe podium și, spre deosebire de Eisenhower, a dat de înțeles că acceptă să i se pună întrebări. Reporterii s-au bulucit în jurul lui, îndreptând spre el camerele de filmare și reportofonele. Știrile de seară vor cuprinde două reportaje. Unul de la Dachau, în sud, și unul de la Bremen, în nord. Telespectatorii aveau să decidă singuri ce mesaj să aleagă, iar sondajele de opinie din acea seară vor confirma hotărârea lor.

Ziua următoare putea fi cu adevărat măreață.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

DISTRICTUL LACURILOR DIN CHILE

12.15 P.M.

Cotton a ieșit de pe o potecă din pădure și a ajuns la delușorul înierbat pe care se afla ferma. Totul era îmbibat de apă după ploaia care căzuse în timpul nopții. Raze de soare se strecurau prin norii cenușii și joși și decorau munții din depărtare cu dâre aurii, pierzându-se apoi în uriașa pădure veșnic verde de pe povârnișuri. Un stol de păsări cu penajul pastelat a zburat prin aerul calduț și umed. Un fior rece, tomantic, sugera că se putea ca iarna să se instaleze mai devreme.

Sosise cu mașina de la Los Arana.

Unul dintre carabinieri o condusesese pe Cassiopeia spre aeroportul Puerto Mont, aflat la sud. Celălalt polițist se oferise să îl însoțească, dar el refuzase, preferând să lucreze singur. Lucru surprinzător, polițistul nu se arătase deranjat de acel refuz, spunând că va aștepta întoarcerea lui la cabană și că putea fi contactat la telefon în caz de nevoie și îi dăduse numărul.

La fel ca în ziua precedentă, casa părea tăcută.

A studiat terenul înconjurător și a văzut la vest o pășune cotropită de ierburi înalte. Acesta să fi fost cândva ascunzătoarea unor naziști? Un loc de refugiu în care oamenii se retrăseseră, fugind

de justiția postbelică, dorindu-și să intre în obscuritate. Era interesant cum atât de mulți oameni, care se înregimentaseră de bunăvoie, fugiseră imediat, trădând cauza. După război, puțini își mai păstrasera credința de dinainte. După pierderea puterii și a poziției sociale, a dispărut și entuziasmul lor. Adevărați șobolani pe un vapor care se scufundă. Să aibă în față unul dintre adăposturile lor sigure?

Tot ce se putea.

Pornise la vânătoare.

Lucru pe care îl adora.

Ca și vânzarea de cărți, ocupația lui actuală. Și pentru asta era nevoie de instinct de vânător. La trei luni după ce deschisese magazinul, a avut norocul de a găsi un exemplar din *Fugitive Pieces* (*Versuri fugare*), de Lord Byron. Apoi a descoperit în stare perfectă o primă ediție din *Un studiu în roșu*, de Arthur Conan Doyle, și *Twilight*, de Robert Frost. Le-a vândut pe toate trei unui colecționar pentru suma de aproape trei sute de mii de euro, câștigând suficient cât să traverseze primul an de afaceri. Acele tranzacții i-au cimentat reputația de om care putea găsi ceea ce voiau colecționarii.

Aceasta era și misiunea lui de aici.

Ajuns în apropierea casei, atenția i-a fost atrasă de o mișcare.

Un bărbat de vârstă medie.

Amintindu-și de cei doi indivizi cu puști care trăseseră spre casă cu o zi în urmă, trebuia să fie precaut. Avea arma prinsă strâns de șira spinării, de aceea și-a îndoit brațul drept spre spate, pregătit să o palmeze.

Adierea puternică a făcut să fluture ponchoul cafeniu, însă pălăria neagră cu boruri foarte late a rămas locului pentru că era prinsă cu o bandă pe sub bărbie. Bărbatul avea și un șorț de culoarea pielii lui arse de soare, iar un cuțit se legăna de coapsa stângă. Omul avea fața ridată, și sub nasul coroiat avea o mustață destul de rară. Și el inspecta casa.

– *Buenas tardes*, a strigat Cotton. Omul s-a întors și l-a văzut pe vizitator, după care s-a apropiat prin iarba udă. Vorbiți engleză?

– Bineînțeles. Zilele astea toată lumea știe engleză, nu?

Acea observație a fost însoțită de un zâmbet, care i-a expus dinții foarte stricați, care arătau ca două șiruri neregulate.

– Sunteți gaucho?

După îmbrăcăminte, Cotton a socotit că bărbatul ar putea fi unul dintre văcarii renumiți de la vreo fermă apropiată.

– Nu chiar. Gaucho există doar pentru turiști. Dar a fost o vreme când aș fi vrut să devin gaucho.

Cotton s-a prezentat și i-a explicat de ce se afla acolo.

– Supraveghez locul acesta. Carabinierii m-au găsit aici ieri și au vrut să afle câte ceva despre lucrurile naziste aflate înăuntru.

– Și ce le-ați spus?

– Ultima oară când am venit aici, lucrurile acelea nu existau.

– Și când a fost asta?

– În urmă cu două săptămâni. Vin aici doar când este nevoie.

Cotton a simțit ceva ciudat în acea afirmație.

– De ce asta?

Spre sud, la marginea pădurii dese, a apărut un carabinier în uniformă, având o pușcă atârnată de un umăr. Cotton și-a amintit că Vergara spusese că va pune casa sub supraveghere.

– L-am observat încă de când am sosit aici, a spus bărbatul. Locul ăsta aduce numai necazuri. E un *racupillán*.

Cotton s-a uitat întrebător la el.

– E un cuvânt folosit de populația mapuche. Înseamnă casa diavolului.

– Am impresia că locuiți aici de ceva vreme.

– Toată viața, a spus omul și a rotit un braț. Tot pământul de aici a fost pentru germani. L-au cumpărat cu mult timp în urmă.

– Și unde sunt proprietarii?

– Nu locuiesc în Chile. Țara nu e destul de bună pentru ei.

– Dacă asta e impresia pe care o aveți, de ce purtați de grijă unui asemenea loc?

Omul și-a împins spre spate pălăria, scoțând-o de pe cap. Baretă de sub bărbie i-a păstrat-o pe umeri. Omul și-a trecut degetele prin părul blond-nisipiu și puțin unsuros.

– Ăsta a fost un loc în care să se întâlnească, să facă un picnic și să călărească. Nu era luat în serios, a zis bărbatul, ridicând din umeri. Iar eu am nevoie de un loc de muncă.

– Nu mi se pare că aveți prea multe de apărat. Casa e aproape o ruină. Pumele au preluat acest loc.

Bărbatul a chicotit.

– Las pumele să intre acolo de multă vreme. Sunt excelente ca paznici. Aveți dreptate. Casa s-a degradat, mai ales în ultimii ani. Nu există fonduri pentru reparații ca pe vremuri.

– Când a fost ocupată ultima oară?

– Cu decenii în urmă. Germanii veneau și plecau. Mulți. Stăteau un timp, apoi dispăreau. Am lucrat aici. Mă ocupam de vite și cai. Atunci era o fermă adevărată.

Cotton a scos din buzunar fotografiile și i-a întins-o pe cea în care apăreau Bormann și Braun.

– Pe aceștia doi i-ai văzut vreodată aici?

Omul a examinat fotografia, după care a clătinat din cap.

– Cine sunt oamenii ăștia?

– Niște persoane pe care le caut.

A apreciat vârsta cowboy-ului la cel mult cincizeci de ani. Era prea tânăr ca să știe ceva despre statul Chile postbelic.

– Există cineva pe aici care a trăit în anii '40? Cineva care ar putea recunoaște persoanele din fotografie?

– Ești de la poliție?

Cotton a clătinat din cap.

– Nu vreau decât informații.

– Aici vin din când în când oameni ca dumneavoastră. Îmi plac la fel de puțin ca germanii.

Mesajul era limpede.

- Nu sunt vânător de capete sau ceva de genul ăsta. Doresc doar să obțin informații.

Bărbatul a rămas tăcut câteva momente, iar Cotton și-a pus întrebarea dacă el știa ceva util.

- Pe vremea aceea, aici era Ada.

Interesant.

- Și unde locuiește?

Omul a arătat spre sud.

- La Tilcara. E la patruzeci de kilometri spre sud, pe autostradă. S-ar putea ca ea să-i recunoască pe cei doi din fotografie.

- De ce spui asta?

- Ada e bătrână. I-a cunoscut pe toți germanii, așa cum și ei o cunoșteau.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Cotton a redus viteza când a pătruns în Tilcara. O mulțime de magazine și cafenele, hoteluri și agenții turistice. Clădirilor cenușii le lipsea simplitatea unui sat sau eleganța strălucitoare a unui oraș, însă erau totuși fermecătoare. Un alt vulcan se înălța maiestuos în depărtare, iar la sud se zărea capătul unui lac a cărui apă era albăstrui. Palmierii și mimozele creau vizitatorului impresia că se afla mai curând în Spania decât în Chile.

Omul îi spusese unde o putea găsi pe Ada, de aceea Cotton a condus direct până la Biserica Doamnei Noastre. Aceasta se ridica solitară aproape de marginea orașului, având o fațadă cu o frescă între două clopotnițe înalte și o aripă lungă și scundă pe o latură, construită din cărămidă și văruiată în alb. Tot acolo se afla și o mănăstire care găzduia Surorile Bunului Păstor, care avea alături și un cămin pentru bătrâni. I se spusese că Ada nu era călugăriță, însă ajutase multă vreme funcționarea centrului pentru persoane convalescente.

Clădirea nu impresiona prin nimic. Nu avea etaj. Zidurile erau din ciment, văruiate într-o nuanță de albastru deschis, și exista un acoperiș cu frontoane. Era așezată între copaci și avea jardiniere cu flori la fiecare fereastră. Arăta simplu, dar părea bine întreținută. Din fericire, mama lui nu ar fi vrut nici în ruptul capului să trăiască într-un asemenea loc. Tatăl lui murise de multă vreme, iar ea se

obișnuise să se descurce de una singură, continuând să gestioneze ferma crescătoare de ceapă a familiei din mijlocul statului Georgia, așa cum o făcuse de când murise bunicul lui. Din punct de vedere financiar, era asigurată. Adevărul era că, în general, se dovedise o femeie sănătoasă. Cotton discuta cu ea cam o dată pe lună, dar își dădea seama că ar fi trebuit să îi telefoneze mai des. Însă comunicarea trebuia să fie în dublu sens, ceva la care mama lui apela doar ocazional.

A intrat în clădire și i s-a spus că Ada putea fi găsită în biserică. A traversat strada și a deschis ușile masive și grele din stejar. Arcada de deasupra lor era împodobită cu o pictură, pe jumătate ștersă, înfățișându-l pe Iisus Hristos, înconjurat de îngeri cu fețe demne de milă. În interior exista un singur coridor, nava era lată și înaltă, iar pe perete se vedeau o diversitate de stiluri de picturi. O femeie, ținând un rozariu într-o mână, stătea în genunchi lângă o bancă, având gluga mantiei pe cap, și rostea ceva care semăna a rugăciune.

Cotton s-a așezat pe o altă bancă din lemn și a așteptat.

– *Buenas tardes*, señor Malone.

Preț de un moment, salutul l-a luat prin surprindere.

– Am primit telefon de la un prieten, a spus bătrâna, cu glas răgușit și gros, într-o engleză cu accent spaniol. Mi s-a spus să te aștept.

Nicio surpriză.

– Acel gaucho s-a aflat acolo cu un anumit scop, adevărat?

Ea s-a ridicat cu un oarecare efort și s-a întors cu fața la el.

– Am vrut să stau de vorbă cu tine. Singură. Din fericire, ai apărut din nou astăzi, fără însoțitoarea ta și așa mi-a fost mai ușor să te invit aici.

Cotton s-a văzut silit să admită că acel presupus gaucho își jucase rolul cu aplombul unui actor de primă mână, care își cunoaște la perfecție replicile.

– Nu ești susținătoare a poliției, adevărat?

– Dimpotrivă, sunt o sprijinitoare hotărâtă a forțelor care aplică legea.

S-a apropiat de el și și-a tras vâlul de pe chip. Avea fața trasă, cu obrajii scufundați, iar pielea din jurul ochilor albaștri era ridată de vârsta înaintată. Avea fruntea joasă, iar umerii căzuți erau prost ascunși dedesubtul unei rochii negre și largi. Își prinsese părul cărunț la spate într-o coadă, folosind o eșarfă argintie.

Cotton a rămas așezat cât ea s-a apropiat de el.

– Ce faci aici?

– Îmi petrec timpul cu oamenii. Mă plimb. Particip la diverse activități. Ajut personalul. Vizitez rezidenții care ajung la spital. E o viață plină de recompense pentru o văduvă.

– De cât timp trăiești aici?

– De peste șaptezeci de ani. Părinții mei au venit aici imediat după război.

Cum sosirea lui fusese anticipată, Cotton a scos fotografiile pe care le găsisese la fermă și i le-a arătat.

– Văd că ai găsit ce am lăsat eu acolo, a spus ea.

Acea afirmație nu l-a surprins.

A făcut un semn cu fotografiile ținute într-o mână.

– Aceștia doi au locuit în apropiere de Lago Todos los Santos, la granița cu Argentina.

– Cum se numeau?

– El era Eminența Cenușie.

Cotton a făcut imediat legătura. Acel apelativ era legat de Martin Bormann în timpul războiului, datorită influenței pe care o exercita asupra lui Hitler. Un apelativ care era inspirat de Eminența Roșie, apelativ acordat cardinalului Richelieu, prim-ministrul regelui Ludovic al XIII-lea, care a dominat monarhia și, practic, a domnit peste Franța. Părintele Joseph, supranumit Eminența Cenușie, a fost, ca și șeful lui, o figură din umbră, pricepută la diplomatie discretă și la manipularea puterii în mod abscons. Roșul și griul se refereau la robele celor doi prelați. Iar griul fusese culoarea uniformelor naziste.

– Au trăit la o fermă îndepărtată, izolați. El își luase numele de Luis Soreno. Însă tatăl meu îi cunoștea adevărata identitate. El s-a ocupat de toate chestiunile de afaceri ale Eminenței Cenușii.

– Și femeia?

– Folosea numele de Rikka. Dar noi toți știam că era văduva lui Hitler. Eva Braun.

Cotton a făcut semn spre fotografii.

– Copilul s-a născut aici?

Ea a clătinat din cap.

– Aici, adevărul deviază de la povestea spusă de fotografii. Aici nu a existat niciun copil. A fost unul, dar nu s-a născut aici.

– Dar unde?

Ea a ezitat, a rămas tăcută un moment, apoi a spus:

– În Africa.

– Nu trebuia să-mi spui asta?

– Trebuie să-ți spun că acel băiat a murit aici.

– Deci nu există un fiu al lui Martin Bormann în viață pe care să-l gădesc?

Ada a dat afirmativ din cap.

– Asta a făcut parte din rețeaua kaizerului. Să vă deruteze.

– Ai auzit de Theodor Pohl?

– Da, din nefericire.

– Nu îl apreciezi?

– Nu tocmai. E un om rău.

Cotton intenționa să revină la acest subiect. Însă acum voia să afle restul poveștii.

– Ce s-a întâmplat cu Bormann și Braun?

– Au stat aici o vreme, după care au plecat. Eminența Cenușie era mereu paranoică, temându-se că îl va recunoaște cineva. De văduvă nu-i păsa nimănui. Chiar mai puțini oameni îi cunoșteau fața sau numele. Doar el. El era cel pe care l-ar fi vrut oamenii. Un *quetrupillán*.

Nu știa ce însemna acel cuvânt.

– Diavolul mut, a spus ea.

Cotton și-a dat seama că lumea aceea arăta altfel în anii '40. Nu exista televiziune. Nici internet. Găsirea unei ascunzătorii era mai simplă, iar mulți criminali de război reușeau să se facă nevăzuți cu ușurință. Mai ales două persoane pe care mai toată lumea le socotea moarte.

– Și unde au plecat?

– Cum ți-am spus, în Africa.

– De unde știi asta?

Ea s-a uitat fix la el cu ochi care păreau încetoșați pe sub pleoapele coborâte.

– Fratele meu a plecat cu ei și s-a ocupat de problemele lor.

Cotton a așteptat să continue.

– Când a plecat din Chile, nu și-a mai folosit numele spaniol, cel pe care și-l luase când sosise aici. A revenit la numele lui de naștere german, Gerhard Schüb.

Din nou acel nume.

Însă acum știa cine era acel om.

Cu condiția ca această femeie să nu îl îndrume într-o direcție greșită.

A examinat fața ei neutră, care nu impresiona pe nimeni, poate și pentru că pe ea nu apărea nicio expresie. Însă instinctul îl îndemna să creadă că ea spunea adevărul, de aceea a întrebat-o:

– De ce-mi spui toate astea?

– Kaizerul nu poate reuși. Se închipuie împărat. Un soi de Cezar, așa cred, a zis ea, apoi a scuipat pe podea. Asta cred despre el. Ești manipulat. Kaizerul țese o rețea în care ești atras. Privește în jur. Biserica asta a fost construită de iezuiți în 1672. A fost jefuită, distrusă de bandiți, incendiată și afectată de cutremure. Și totuși a rămas în picioare. Aici există și alte lucruri care au fost atacate la fel și încă au rămas întregi.

Cotton a simțit că femeia mai avea ceva de spus.

– Sunt o femeie bătrână, am descoperit că amuzamentele vieții nu mă mai distrează. Mâncarea îmi chinuie stomacul. Jocurile mă

agită. Și amintirile mă dezgustă. Am trăit toată viața făcându-mi datoria și m-am săturat să îi slujesc pe alții. Puțin câte puțin, mintea mea s-a eliberat de prejudecățile cu care am crescut. A fost un efort de proporții, dar acum am ajuns la final. Înțeleg că tu nu ai niciun motiv să crezi tot ce îți spun eu. De aceea, spune-mi, herr Malone, înscrisuri originale te vor convinge de sinceritatea mea?

El a aprobat printr-o mișcare din cap. De ce nu? Dacă tot ajunsese până aici...

– Am multe motive.

– Fac parte și ele din rețeaua kaizerului?

Ea a zâmbit.

– Așa trebuiau să fie.

El a surprins mesajul.

– Însă nu toate?

– Nu tocmai.

– Atunci aș vrea să văd acele înscrisuri.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

SANTIAGO

1.00 P.M.

Cassiopeia l-a însoțit pe Vergara în eleganta Banco del Estado, a cărei fațadă în stil neoclasic avea culoarea galben deschis, care nu o puneă prea bine în valoare. De cealaltă parte a străzii, într-o piață umbrită de copaci, o mică orchestră distra un grup de ascultători. Acordurile muzicii s-au stins când ușa grea din sticlă s-a închis încet în urma ei.

În timpul deplasării cu mașina până acolo, Vergara îi explicase că banca era o instituție chiliană venerabilă, înființată în secolul al XIX-lea și care reușise să supraviețuiască nenumăratelor revoluții și chiar comuniștilor. Documentele găsite de ei menționau în mod repetat numele băncii ca destinație a transferurilor de bani, iar Vergara se folosisese de autoritatea lui pentru a aranja imediat o întâlnire. Directorul general îi aștepta, astfel că au fost conduși într-un birou de la etajul întâi, unde un bărbat înalt și zvelt, cu părul castaniu și rar i-a întâmpinat, strângându-le mâinile și prezentându-se ca Vicente Donoso. Cassiopeia a observat că omul purta un costum scump Fabio Inghirami și o cravată frapantă Gucci.

– Am transmis solicitarea dumneavoastră către consilierul juridic și, în timp ce ea este analizată, am fost sfătuit să discut cu

dumneavoastră, a spus Donoso în limba engleză. Noi ne mândrim cu faptul că avem o colaborare bună cu poliția. Această bancă are o relație de durată cu guvernul. De aceea vă rog să precizați cu ce vă pot ajuta.

La invitația directorului, Cassiopeia s-a așezat pe un scaun și i-a spus despre documentele pe care le examinase timp de câteva zile.

– Am în posesie documente germane din timpul războiului care precizează că la această bancă, între 1942 și 1951, au fost deschise diferite conturi. Acestea sunt pe numele unor persoane private și ale unor firme.

– Aș putea vedea aceste documente? a întrebat Donoso.

Cassiopeia a deschis geanta diplomat pe care i-o pusese la dispoziție Vergara și a scos un teanc ce cuprindea douăzeci de documente. Scotocise prin dosare și își concentrase atenția asupra anumitor documente, toate emise de Martin Bormann, autorizând transferul unor cantități de aur și sume din Germania către Banco del Estado. I-a întins hârtiile lui Donoso, care a examinat fiecare pagină cu interes.

– Știți germană? l-a întrebat ea.

El a ridicat privirea.

– Mama mea a insistat să învăț limba ei maternă.

I-a aruncat un zâmbet larg, apoi a revenit la studierea documentelor.

– Fascinant, a spus el după ce a terminat. Am citit multe cărți în care se vorbea despre bani naziști trimiși în străinătate, dar nu am văzut cu ochii mei astfel de informații. Și Martin Bormann a aprobat atât de multe transferuri. Extraordinar!

– Răspundea direct de Comoara lui Hitler, a spus ea. Au fost strânse sute de milioane de mărci, și doar Bormann știa unde sunt depuse aceste sume. A luat paginile de la Donoso. Baza dumneavoastră de date are înregistrări din anii '40? Am câteva numere de cont pentru această bancă.

– Să vedem.

– Am crezut că trebuie să-l așteptăm pe avocat, a spus ea.

– Nu cred că strică să aruncăm o privire. Ce părere aveți? Puteți să-mi dați numerele conturilor?

Ea i-a întins o foaie de hârtie. El și-a îndreptat atenția asupra unui computer de pe birou, a început să tasteze și apoi a privit la ecran.

– Cele mai multe conturi au fost închise de mult. Câteva sunt încă active.

Auzise bine?

– Încă active?

– Si. Trei dintre conturile identificate de dumneavoastră sunt deschis și în prezent.

– Înseamnă că banii intră și ies din conturi?

– Sper că înțelegeți că nu vă pot răspunde la întrebare. Va trebui să-l așteptăm pe avocat. Despre conturile inactive sau închise, vechi de cincizeci de ani, putem discuta. Dar lucrurile stau cu totul altfel în cazul celor active.

– Senor Donoso, a intervenit Vergara. Noi am cerut informații despre conturile active. Sunt importante pentru o anchetă într-un caz de crimă. M-am exprimat clar?

– Fără îndoială, domnule ministru, dar legea prevede că nu am dreptul să furnizez informații despre un cont activ. Sunt convins că nu veți afirma că nu respect legea.

Vergara s-a îndreptat de spate pe scaun.

– Nu aș sfătui niciodată pe cineva să facă un asemenea lucru. Dar pot obține ordin judecătoresc pentru a mi se permite să verific evidențele.

Bancherul a dat aprobator din cap.

– Așa m-a informat și avocatul mai devreme. Vă sugerez să procedați astfel.

Vergara a făcut semn către terminalul de computer care se afla alături de biroul lui Donoso.

– Cred că dacă intrați și verificați poșta electronică veți găsi transmiterea unui asemenea ordin pe care l-am solicitat în urmă

cu trei ore. Mi s-au dat asigurări că tribunalul îl va transmite direct aici.

Bancherul le-a aruncat o privire curioasă, după care și-a tras fotoliul pe roțile aproape de computer și a tastat ceva. Ecranul nu era cu fața spre Cassiopeia. Un moment după aceea, Donoso s-a uitat la amândoi și a spus:

– Aveți dreptate. Este semnat de un magistrat și permite o inspecție completă. Originalul urmează a-mi fi trimis în timp ce discutăm.

– Trebuie să mai așteptăm? a întrebat Vergara.

– Nu, domnule ministru. Sunt îndeplinite toate condițiile legale.

Bancherul a apăsă pe un buton al unei console telefonice și a vorbit în spaniolă. Cassiopeia a înțeles perfect că îi dădea instrucțiuni unui asistent să adune documentele.

– Va dura numai câteva momente, le-a spus Donoso când a încheiat. Am mai avut o experiență de acest fel într-o anumită chestiune. Acum aproape zece ani, a existat un proces internațional care a presupus o verificare a evidențelor noastre. Eu m-am ocupat de acea problemă în numele băncii. A fost fascinant să aflu ce s-a întâmplat în timpul războiului. După ce am citit documentele pe care le-ați adus, mi-am adus aminte de acel caz. Ați auzit de Aktion Aderflung?

Cassiopeia și-a amintit acele cuvinte rostite de Marie Eisenhuth.

– Proiectul Zborul Vulturului. Planul lui Bormann pentru scoaterea de bogățiilor din Germania.

Donoso le-a explicat cum din 1943 până în 1945, peste două sute de companii germane au deschis filiale subsidiare, în principal în Chile și Argentina. Bani lichizi și alte valori au trecut prin firme-fantomă din Elveția, Spania și Portugalia spre filialele unor bănci germane. S-au construit uzine și au fost cumpărate sau înființate multe firme.

– Am fost informat privind situația în cazul Mercedes-Benz, a spus Donoso. Prima uzină din afara Germaniei a companiei s-a

construit în Argentina. Și s-a inventat un sistem inteligent de spălare a banilor. Biroul din Argentina al companiei Mercedes-Benz le cerea celor din Germania costuri de producție mai mari pentru fiecare vehicul. Dacă prețul real pentru producerea unui automobil era de 3 000 de mărci, biroul din Germania plătea 5 000 pentru componente. Diferența era depusă apoi într-o bancă sud-americană pentru ca banii să fie folosiți ulterior, după război. În felul acesta s-au acumulat milioane de mărci, toți banii fiind imposibil de urmărit. Bineînțeles, când beneficiezi de cooperarea deplină a băncilor și a guvernului în această conspirație, poți face orice dorești.

Cassiopeia s-a declarat de acord.

– Și toate acele corporații germane care au funcționat pe acest continent au asigurat locuri de muncă pentru criminalii de război fugari. Eichmann, de exemplu, lucra la uzina Mercedes-Benz din Argentina când a fost prins.

– Cunoașteți multe despre acest subiect, a spus ea.

– Cel de-al Doilea Război Mondial a fost un subiect de interes pentru mine.

Cassiopeia a continuat să îl asculte pe bancher, care a explicat și alte lucruri:

– Pe 10 august 1944, Bormann a convocat o întâlnire masivă cu industriași și oameni de afaceri germani, dar și cu oficialități ale partidului în orașul francez Strasbourg, la hotelul Maison Rouge. Au participat reprezentanți ale concernelor Krupp, Messerschmidt, Rheimetall, Büssing, IG Farben, Volskagen și multe altele. Bormann nu a participat, a precizat Donoso. Însă a trimis un emisar care le-a spus celor adunați acolo că războiul era pierdut. Era doar o chestiune de timp până să se încheie. Important era ca Germania să supraviețuiască după aceea. Nimeni nu dorea să lase valorile țării la dispoziția învingătorilor, așa cum se întâmplase în 1919, după încheierea Primul Război Mondial. De aceea au fost încurajate alianțele cu firme străine. Banii și valorile circulau. Pentru a facilita acest lucru, Bormann a abrogat Legea Trădării împotriva

Națiunii, aprobată în 1933, care prevedea pedeapsa cu moartea pentru germanii care încălcau reglementările valutare externe. Și atunci a început exodul, a mai spus Donoso. Fluxul de capital care venea din Germania a fost enorm. Aur, argint, platină, pietre prețioase, acțiuni, patente, obligațiuni la purtător. Toate au intrat în băncile și seifurile de valori ale acestora din întreaga lume, dintre care multe se aflau pe acest continent.

– Nu mi-aș fi închipuit că totul s-a desfășurat atât de sistematic, a spus Cassiopeia.

– Mâna de lucru din corporațiile-cheie a fost trimisă peste hotare, îndeosebi în țări neutre. Aveau să rămână puține valori de care să se bucure învingătorii – și, în cele din urmă, nu a mai rămas mare lucru. De fapt, Aliații au reconstruit Germania cu banii lor.

S-a auzit o ciocănitură ușoară în ușa biroului, și o femeie mai în vârstă, cu părul castaniu, a așezat trei dosare groase pe biroul directorului.

– Am cerut să se tipărească activitățile conturilor deschise în cursul ultimilor cincizeci de ani. Donoso a deschis dosarul de deasupra și a examinat paginile. Cele trei conturi active au fost deschise în ultimele luni ale anului 1946. La acea dată s-a depus o cantitate considerabilă de lingouri de aur. Prin anii '70, această cantitate a fost transformată în bani lichizi, mai precis dolari americani, și valoarea s-a multiplicat.

– Despre ce sumă e vorba? a întrebat Cassiopeia.

– În total, aproape șapte sute de milioane de dolari.

Acea informație i-a reținut atenția.

– Cum de-a fost posibil așa ceva?

– Evaluarea simplă a aurului este responsabilă pentru o porțiune mare a creșterii. La urma urmelor, pe vremea aceea, aurul nu valora la fel de mult ca astăzi. De asemenea, au existat investiții care au adus profituri considerabile. Unele dintre ele au fost supervizate de bănci. Noi ne mândrim în ceea ce privește gestionarea portofoliului. Acesta constituie un exemplu privind succesul nostru.

Pe Cassiopeia nu o interesa activitatea lui de intermediar.

– Există cineva care folosește aceste conturi?

– Așa se pare.

Vergara s-a apropiat de birou.

– Pot vedea informațiile?

Bancherul a împins dosarele spre el. Ministrul s-a uitat atent la fiecare pagină. Cassiopeia a observat că totul era în limba spaniolă, prima limbă învățată de ea, deoarece crescuse lângă Barcelona.

– Ce-mi puteți spune despre conturile închise? a întrebat Vergara. Ce s-a întâmplat cu ele?

– Potrivit evidențelor noastre, acelea au rămas active până în anul 1980, apoi soldul lor a fost adus la zero. Doar acestea au rămas. Din păcate, evidențele noastre din acea perioadă nu arată dacă conturile erau, pur și simplu, închise ori dacă nu cumva valorile erau transferate în alt cont sau la altă bancă.

– Aceste trei conturi au fost deschise de Luis Soreno, a spus Vergara, în timp ce citea din dosar.

– Numele vă sună cunoscut? l-a întrebat Cassiopeia pe polițist.

– Ferma la care ați fost ieri. Din 1946 până în 1953, a fost proprietatea unui anume L. Soreno.

Cassiopeia s-a întors cu fața spre bancher.

– Cât de active sunt aceste trei conturi?

– În ultimii cincizeci de ani nu au existat prea multe transferuri. Au fost mai multe în ultimii douăzeci de ani decât în primii treizeci. Au fost implicate mai multe corporații.

– Nicio persoană fizică?

Directorul a clătinat din cap.

– Niciuna. Toate au fost coturi de companii.

Cassiopeia a încercat să își aducă aminte de informațiile pe care i le dăduse Marie Eisenhuth despre afacerile lui Theodor Pohl. Acesta deținea patru conglomerate germane, toate având legătură cu editarea de cărți, la care se adăugau două concerne olandeze și

unul belgian. Totodată, el avea acțiuni la trei bănci germane. Dosarul acesta se afla în telefonul ei ca atașament la un e-mail.

– Vă supărați dacă mă uit la pagini? a întrebat ea.

Vergara i-a înmănat dosarele. Ea a cercetat paginile, observând că era vorba de tranzacții de ieșire.

A memorat locurile.

Conform așteptărilor ei, a apărut Elveția, însă erau menționate și alte locuri, precum Roma, Londra, New York, insulele Cayman, Andora și Luxemburg. Beneficiarul plății la fiecare tranzacție era trecut într-o coloană separată. A deschis atașamentul pe telefonul ei și a comparat informațiile. Numele nu se potriveau. Apoi două tranzacții de pe pagina tipărită i-au reținut atenția.

Nume pe care le cunoștea.

Eisenhuth Industrie, Hanovra.

Concernul Herzog, Frankfurt.

Apoi s-a uitat din nou la numele firmei. Și încă o dată. S-a apucat să numere intrările. Peste douăzeci și patru. Transferuri efectuate de la Banco del Estado spre instituții financiare din Germania, având conturi pe numele acelor corporații.

A rămas șocată.

O scurtă căutare pe telefon a ajutat-o să afle că Eisenhuth Industrie era deținută și controlată de Kurt Eisenhuth. Soțul cancelarului Germaniei. Concernul Herzog fusese cândva proprietatea lui Albert Herzog. Tatăl cancelarului Germaniei, femeia care îi trimisese pe ei în Chile ca să afle adevărul.

– Nu se poate așa ceva, a spus ea în șoaptă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

DISTRICTUL LACURILOR DIN CHILE

12.45 P.M.

Cotton a urmat-o pe Ada prin biserică, ajungând, prin ușa din spate, într-o curte în forma unui ou, mărginită de un zid gros din piatră. O alee betonată ducea în afara mănăstirii, însă ei nu au mers pe acel drum. Au urmat o alee în zigzag către o căsuță scundă aflată între copaci.

– Aceea e casa mea, a spus ea, în timp ce se apropiau.

Era o cabană ciudată, ale cărei ziduri erau alcătuite din pietriș și cărămizi care se încrucișau într-un model care sugera o tapiserie. Acoperișul din țigle era punctat de lucarne, fiecare dintre ele prezentând despărțituri din piatră. Interiorul era tipic burghez pentru cineva din Bavaria. Mese grele, scrinuri și scaune tapițate, ale căror culori erau predominant verzi și aurii. Cele mai multe dintre obiectele din lemn erau vopsite în stil artizanal, cu desene geometrice. S-au așezat într-un salon, în care se acumulasera obiecte vreme de o viață. Două ferestre umbrite de perdele, cu desene înflorate, permiteau razelor soarelui de după-amiază să pătrundă în cameră. Praful din aer dansa în umbrele răcoroase.

– Ești luat drept prost, a spus ea.

Acea veste nu îl șoca defel.

- De cine?
- De Eminența Cenușie.
- Dar a murit de multă vreme.
- Dar nu și succesorii lui.
- Te referi la Theodor Pohl?

Ea a zâmbit, iar obrajii săi au căpătat o ușoară îmbujorare.

- Ei nu vor să afli despre Africa. Vor să crezi că Bormann și Braun au trăit și murit aici. Însă nu e adevărat.

Dacă nu ar fi existat evenimentele din ultimele câteva zile, Cotton ar fi socotit-o pe femeie drept nebună.

Ea s-a uitat fix spre el.

- Cât de bătrână crezi că sunt?

Și el se gândise la asta.

- Între optzeci și optzeci și cinci de ani.

Ea a zâmbit. Era prima oară când făcea asta.

- Mă măgulești, herr Malone. Am nouăzeci și trei de ani.

- Ai îmbătrânit frumos.

- E vorba de genele ariene, probabil. Dar eu n-am crezut niciodată în superioritatea rasială. A tăcut o clipă. Tatăl meu a lucrat la Biroul de Securitate al Reichului din Stuttgart, la sediul Gestapoului local. A fost un mesager care a călătorit în întreaga Europă, îndeplinind diferite misiuni. Nu am habar care au fost ele. Aveam șaisprezece ani când s-a încheiat războiul. Tot ce exista în jurul meu era un adevărat haos. Într-o zi din anul 1945, tatăl meu a plecat și nu s-a mai întors acasă. Mama, fratele meu și eu nu știam ce i s-a întâmplat. Era mort? Sau viu? Nu știam. Dispăruse, pur și simplu. Apoi, în 1947, mama ne-a spus că vom pleca din Germania și vom ajunge în Argentina. Am rămas siderată. Niciodată nu mă aventurasem la mai mult de o sută de kilometri de Stuttgart. Dar, trebuie să recunosc, am fost încântată să plec de acolo. Germania era în ruine. Întâi am plecat în Italia, iar de acolo am mers cu un vapor până la Buenos Aires. Ni s-au dat nume și identități noi, care ni s-au părut foarte stranii. Eu am devenit Margarita. Cu toate astea, am abandonat acea minciună

de multă vreme și mi-am reluat numele de naștere. Ada. La câteva zile după ce am sosit, a apărut și tatăl meu. Întreg și sănătos. Asta m-a uimit. Ne-a dus cu mașina spre vest, până am văzut Munții Anzi. Am urcat dealurile și, în cele din urmă, am ajuns la o poartă din fier care era deschisă de oameni înarmați, care ne-au permis accesul înăuntru. Asta, la câteva zile după ce am sosit în Chile.

– Și ai rămas aici de atunci până acum?

Ea a confirmat printr-o mișcare din cap.

– Eram tânără, și oarecum naivă, și mă bucuram că scăpasem de război. În cele din urmă, am ajuns să învăț că oamenii puternici au nevoie de alții, la fel de puternici, pentru a face ceea ce trebuie făcut. Ceilalți nu sunt oameni importanți, ci unii pe care puterea se poate bizui. Tatăl meu a fost un asemenea om pentru Martin Bormann.

Asta l-a făcut pe Cotton să devină intrigat.

– S-a ocupat de multe lucruri. Personale și de afaceri. Una dintre sarcinile lui era de a asigura protecția. De aceea a creat mulți Bormanni. În Europa, Asia și în America de Sud. Cei care căutau Eminența Cenușie îi găseau pe mai toți, dar nu s-au apropiat niciodată de cel adevărat.

Cotton și-a amintit ce citise mai devreme pe internet. După război, vreme de decenii, mulți oameni au semnalat faptul că îl văzuseră pe Bormann în Brazilia, Argentina, Bolivia și Paraguay. Chiar și Vergara descrisese o posibilă semnalare. Câțiva dintre falșii Bormanni s-au predat autorităților, susținând că simțeau nevoia de a li se face dreptate la bătrânețe, dar s-a dovedit că toți erau alienați mintal sau delirau. Nu a apărut niciodată vreun indiciu serios că Martin Bormann era în viață.

– Tatăl tău a făcut o treabă bună.

– Întocmai. A fost ideea lui să îi ducă pe Bormann și pe Eva Braun în Africa. Auzise de Statul Liber Orange¹, iar Bormann a fost de acord, în cele din urmă, să plece acolo.

¹ Statul Orange a fost o republică independentă bură în sudul Africii în perioada 1854-1902, după care a fost anexată la imperiul britanic.

Cotton a încercat să o studieze foarte atent, pentru a decide dacă putea să îi dea crezare. Însă ea făcuse eforturi considerabile pentru a-l atrage acolo.

– Îi urăsc pe naziști.

– Dar tatăl tău a fost nazist.

– Adevărat. Și pentru o mine a fost greu să păstrez amintiri plăcute despre el.

Se părea că femeia voia să își descarce sufletul, de aceea a lăsat-o să vorbească.

– Am mers o dată și l-am ascultat pe Hitler vorbind. În glasul ei a răzbătut o undă de tristețe, semn că aceea amintire o frământa. A intrat în sală în ritmul unui cântec militar și purta uniforma brună și cele mai sclipitoare cizme pe care le-am văzut vreodată. Toată lumea a stat în picioare cât a vorbit el. Așa era ordinul. Avea o voce ca un tunet și se delecta batjocorindu-i pe dușmanii lui, vorbindu-ne de cele mai recente jigniri aduse Patriei. Îi plăcea să apeleze la mitologie, la Antichitate pentru a scoate în evidență destinul glorios al țării. Mulțimea a râs, a aplaudat și a ovaționat vreme de două ore. A fost oribil.

Lui Cotton nu i-a scăpat dezgustul din vocea ei.

– A fost un om rău, care avea o părere proastă despre femei. A venit o dată la noi acasă. L-am auzit spunându-i mamei că o femeie trebuie să fie o ființă mărunță, naivă, catifelată, tandră, dulce și proastă. Îndatorirea lor era de a face copii și de a-și mulțumi soții. Era un porc.

– Și Bormann?

Ea a scuipat pe podea.

– Mai rău. Un ticălos în adevăratul înțeles al cuvântului. O trata oribil pe Evi.

Cotton a făcut legătură, *Evi*. Porecla Evei Braun, folosită doar de prietenii ei cei mai apropiați.

– Pe vremea aceea, traiul de aici, în sudul statului Chile, mă făcea să simt că eram în Germania, a spus ea. Toți vorbeam

germană la școală. Pereții clasei noastre erau decorați cu svas-tici și portrete de-ale lui Hitler. Făceam parte din organizații de tineret și învățam să respectăm munca grea și autoritatea. Citeam *Mein Kampf* și exemplare vechi din *Das Reich*. Studiam discursurile lui Goebels și eram instruiți să devenim răzbunători, spunându-ni-se că într-o bună zi vom participa la marea luptă pentru noua Germanie. Niște prostii. Însă trăiam laolaltă, cultivând cele necesare hranei și purtându-ne de grijă unul altuia în ceea ce mulți numeau Valea lui Hitler. Se întindea de-a curmezișul Patagoniei, și avea trei comunități principale: Deutschland, Heimat și Vaterland.

Germania. Căminul. Patria.

– A fost destul de frumos, a spus ea. Bormann conducea totul. Până când a plecat. Apoi lucrurile au fost preluate de tatăl meu. După ce a murit, toate răspunderile lui au trecut în sarcina mea. Femeia l-a măsurat pe Cotton cu un aer insolent de triumf. Au venit mulți în căutare, înaintea ta. Și întotdeauna ne-am ocupat de ei. Ultima înfruntare a fost acum câțiva ani. Doi americani. Unul a murit. Celălalt a fost tras pe sfoară.

Jonathan Wyatt. Chris Comb.

– Ai participat și tu la asta? a întrebat-o el.

– Eu am pus la cale toată înșelătoria.

– De ce?

– Făcea parte din datoria mea. Însă, în acest timp, kaizerul a comandat moartea uneia dintre prietenele mele. O femeie pe nume Isabel. Pentru asta nu există iertare. Nu-i mai datorez nimic acelui om dezgustător.

– Dar de ce ai fost de acord să faci parte din ceea ce se întâmplă aici?

Ea a zâmbit.

– Pentru mine, a fost ultima ocazie pentru a-l răsplăti pe kaizer așa cum merită.

– Deci Pohl ne-a folosit tot timpul. Ca să ajungem aici?

Ea a confirmat printr-o mișcare din cap, iar fața ei a afișat un amestec de calm și siguranță de sine.

– Însă acum eu dețin controlul asupra lesei tale.

– În ce scop?

Făcând un gest disprețuitor cu o mână, femeia a arătat spre ceva.

– Asta vei descoperi în recipientul acela din plastic de pe masă.

El privit pe sub o arcadă, spre o sufragerie mică și a văzut recipientul.

– L-am pregătit special pentru tine, a spus ea.

Foarte elegant.

– Te rog să iei ce este acolo și să pleci.

Evident, întâlnirea se încheiase. De aceea Cotton s-a ridicat, s-a apropiat și a ridicat containerul. Însă înainte de a pleca, a scos soldatul de jucărie din buzunar, cel pe care îl găsisese la fermă și l-a așezat pe masă.

– Cred că-ți aparține.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

DISTRICTUL LACURILOR DIN CHILE

3.15 P.M.

Engle și-a tras mașina aproape de o alta, parcată pe acostamentul șoselei, într-un pâlț des de araucaria.¹ A oprit exact alături de geamul șoferului și a coborât propriul geam.

– Ce s-a întâmplat, l-a întrebat Engle pe bărbatul din cealaltă mașină, care coborâse și el geamul.

– Malone a sosit acum trei ore. El și Ada au discutat în biserică. M-am furișat pe o ușă din spate și am ajuns suficient de aproape ca să aud ce au vorbit.

Engle a ascultat tot ce i-a spus spionul lui că a auzit.

Nimic bun.

– Malone nu a ajuns aici pe calea pe care am stabilit-o noi, a afirmat bărbatul. Ada l-a atras prin mijloace proprii.

Asta era și mai grav.

– Apoi l-a dus acasă la ea. Nu am putut ajunge aproape de ei fără să fiu văzut.

Prin urmare, nu avea idee ce altceva discutaseră.

¹ Copaci veșnic verzi, tipici pentru estul Australiei, Noua Caledonie, Argentina, Chile, Brazilia și Paraguay.

În cel mai bun caz, Ada era dificilă. Tocmai de aceea, Engle ordonase o supraveghere suplimentară ca măsură de siguranță. Nu avusese încotro, și trebuise să o implice pe Ada. Era esențial ca mesagerul să aibă vârsta potrivită și naționalitatea corectă. Aproape toți germanii originali muriseră. Rămăseseră doar câțiva, iar în districtul lacurilor exista doar Ada.

– Au stat în casă cam jumătate de oră, după care Malone a plecat, ducând cu el un recipient din plastic.

Ce era în el? O altă informație deranjantă.

– Și altceva?

Sluga lui a clătinat din cap.

– După aceea a fost liniște.

Iar asta lăsa doar un curs al acțiunii.

Engle a revenit pe autostradă și a condus până la Biserica Doamnei Noastre. A găsit căsuța din spatele ei și a dat buzna pe ușa din față, fără să bată. Bătrâna era cocoțată pe o canapea mare, pe care se aflau perne decorative îmbrăcate în satin albastru.

Îl aștepta.

– Te crezi prea deșteaptă, a spus el în limba germană.

– Te cunosc de prea multă vreme, Josef.

– De ce a trebuit să aduci vorba de Africa? Sau despre domnul Pohl? Ce pui la cale, Ada?

– De ce a fost nevoie să mă spionezi?

– Ca să descopăr trădarea ta.

– Kaizerul vostru nu va avea succes.

Temerile lui se adevăreau cu rapiditate.

Ada a continuat să stea nemișcată, iar câteva momente a lăsat impresia că se afla departe, în alt loc. El și-a păstrat vocea calmă și a întrebat-o:

– Ce i-ai spus?

– Că Bormann și Braun au plecat în Africa.

– Trebuia să afle doar că fiul lui a murit aici, nimic altceva.

Planul pe care îl alcătuisese cu atât de multă minuțiozitate părea acum în mare pericol. Trebuia să afle și altceva. Ce era în recipientul cu care a plecat de aici?

– Ce i-ai dat?

– Informațiile de care avea nevoie.

Ada nu fusese niciodată atât de îndrăzneță până în acel moment.

– Da, ce s-a întâmplat?

Privirea ei a părut că îl sfâșie.

– Totul. Și tu te-ai schimbat, Josef. Când ai ucis-o pe Isabel. Fără motiv, doar ca să-ți protejezi rețeaua. Apreciez că mi-ai oferit posibilitatea de a îndrepta acea greșală.

– N-ai scos nicio vorbă despre Isabel când s-a întâmplat asta.

– Nu. M-am mulțumit să o îngrop, după care am jurat că, dacă mi se va ivi prilejul potrivit, îi voi răzbuna moartea. Spre deosebire de tine, eu am cunoscut Eminența Cenușie. Era un om îngrozitor. Dar am învățat de la el să păstrez pentru mine anumite lucruri.

Și ea făcuse o treabă excelentă.

– Era necesar ca acea femeie bătrână să moară, i-a spus el. Trebuia să-i convingem pe americani.

– O chema Isabel. Era o persoană adorabilă. Prietena mea apropiată. Ea a participat la aventura aceea doar ca să-mi facă o favoare.

Engle începuse să își piardă răbdarea. Făcuse o greșală imensă implicând-o pe această bătrână, și trebuia să răspundă față de Theodor Pohl pentru acel calcul greșit. Era posibil ca programul lor să fie dat peste cap. Iar în cel mai rău caz, întreaga acțiune putea să dea greș. Iar alegerile se apropiau cu repeziciune. Pohl nu era obișnuit cu greșeli catastrofale.

Și nici Engle.

Iar ființa din fața lui, cu amărăciune în suflet, care îl privea calm, tocmai le dăduse amândurora o lovitură cumplită.

Ada l-a ținut cu o privire în care nu se citea decât ură și dispreț.

– Sper ca tu, kaizerul tău și Eminența Cenușie să putreziți în iad.

Misiunea Adei fusese să însceneze ferma, plasând fotografiile și alte amintiri, pentru ca apoi să îi manipuleze pe Malone și pe Vitt, să îi atragă în acea zi și să îi informeze că fiul lui Martin Bormann și al Evei Braun, care apărea într-una dintre fotografii, murise. După aceea, etapa următoare a șaradei concepute cu grijă de el avea să se contureze, pregătită, dar ea nu trebuia amânată la nesfârșit. Nu-i putea îngădui acestei femei să se mai întâlnească cu Malone.

Era momentul să pună capăt problemei.

A băgat mâna sub haină și a prins între degete pistolul automat Browning pe care să îl procurase în ziua precedentă în Santiago. Nu avea rost să amâne acea problemă. A ațintit pistolul spre Ada.

Și a auzit un clic.

Venind din spatele lui.

S-a întors.

În arcada care dădea spre sufragerie erau doi bărbați, ambii înarmați cu puști care erau îndreptate spre el.

Aceiași doi tineri blonzi care, cu o zi în urmă, trăseseră în fermă din camionetă, ei fiind angajați ca să îi determine pe Malone și pe Vitt să intre în joc.

– Nu cred, Josef, a spus Ada.

El a coborât arma.

– Eu nu sunt Isabel, a spus ea cu glas apăsător. Și dacă te-aș ucide acum, pe loc, în starea de furie care m-a cuprins, asta nu mi-ar oferi nicio satisfacție. Vreau însă să simți gustul eșecului. Apoi kaiserul se va ocupa de tine. Spune-i că lucrurile nu vor ieși așa cum le-a plănuit el.

Josef a simțit puterea amenințării și a înțeles că ea vorbea foarte serios.

– Rețeaua lui se va destrăma.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

3.30 P.M.

Cotton s-a întors la cabana din apropiere de Los Arana. Carabinierul care îi purta de grijă i-a aruncat o privire curioasă când el a lăsat recipientul din plastic să cadă pe podeaua din gresie. În oraș se oprise undeva și luase prânzul în grabă. Încă nu primise nicio veste de la Cassiopeia și era curios să afle ce se întâmpla în Santiago, dar a presupus că ea îl va suna dacă va avea ceva interesant de comunicat.

A tras un scaun aproape de masă, s-a aplecat și a deschis recipientul, care era plin cu plicuri albe, decolorate, toate adresate Adei și purtând timbre ștampilate cu USA.

A recunoscut inițialele.

Uniunea Sud-Africană, numele țării înainte de reforma politică de la sfârșitul secolului XX, când devenise Republica Sud-Africană. A ridicat primul plic din teanc și a scos din el trei foi de hârtie bleu, fiecare într-o stare perfectă de conservare.

A desfăcut foile pliante.

Scrisul era în germană și foarte feminin. A citit primul alineat, dar textul era dificil de tradus. Nu era germana cursivă pe care era obișnuit să o vadă. Limbajul era bolovănos, iar cuvintele nu se prea legau.

Carabinierul s-a apropiat.

- Nu mă ajută prea mult, i-a spus Cotton polițistului. Înțeleg doar în parte ce scrie aici.

Omul s-a uitat la pagină peste umărul lui. *Sper că această misivă te găsește sănătoasă. Păcat că nu pot spune ace...*

- Constat că nu suferi de boala mea.

- Asta e germană veche. Am studiat limba în facultate. Omul părea mândru de performanțele lui. Poate fi dificil dacă nu ești obișnuit cu limbajul.

- Înseamnă că mă poți ajuta, da?

Omul a zâmbit.

- De asta mă aflui aici.

- Atunci trage-ți un scaun aproape și citește cu voce tare.

Cotton a aruncat o privire la ceasul de la mână.

Era aproape șapte seara.

Îl asculta pe carabinier de aproape trei ore. Se părea că toate scrisorile fuseseră scrise de Eva Braun, sub numele de Rikka Soreno, numele pe care Ada îl menționase. Îi fuseseră trimise Adei de la sfârșitul anului 1949 și până în 1952. Era limpede că Braun și Bormann fugiseră din Chile în 1947 pentru a se stabili în Statul Liber Orange, care făcea parte din Uniunea Sud-Africană. Îl uimea alegerea acelui loc pentru a se refugia, și asta l-a făcut să își amintească amănunte referitoare la ceea ce acum se numea Statul Liber.

Coloniștii albi de origine olandeză, burii, după cum au fost numiți în cele din urmă, au fugit într-o regiune din nord-vestul Africii de Sud în timpul secolului al XVIII-lea, unde au înființat o republică bură condusă exclusiv de albi și aplicând segregarea rasială. Chiar și pentru o națiune dăruită apartheidului, politica Statului Liber Orange era de extremă dreaptă. Femeile nu aveau drept de vot. Africanii nu aveau niciun drept. Asiaticii puteau rămâne în țară doar douăzeci și patru de ore. Un război sângeros cu Anglia la

începutul secolului XX a impus, în cele din urmă, supunerea. Însă statul a fost epurat și rebotezat, renunțându-se la termenul Orange, care era asociat cu trecutul rasist al olandezilor, de guvernul majoritar de culoare, abia în anii '90, când Congresul Național African a venit la putere.

Înainte de acea dată, regiunea a oferit un refugiu perfect unuia dintre cei mai vânați criminali de război.

Cel de-al Doilea Război Mondial a fost cel mult un subiect de presă pentru acea zonă a Africii, deoarece conflictul nu a trecut dincolo de regiunea sahariană, aflată la mii de kilometri spre nord. Martin Bormann ar fi fost un necunoscut, iar Luis Soreno ar fi fost doar o umbră. Din scrisori rezulta că Bormann a continuat să aplice politica practică în timpul războiului, aceea de a nu apărea în lumina reflectoarelor. Scrisorile vorbeau de girafe, antilope, zebre și gazele. Cei doi Soreno au locuit la o fermă înconjurată de ziduri din gresie, cu acoperiș din tablă ondulată. Veranda largă oferea priveliștea munților tociți și a livezilor de cireși. Dar textele trădau tristețea, ceea ce însemna o viață tulburată.

– Cine a fost femeia asta? l-a întrebat carabinierul după ce a terminat de citit încă o scrisoare.

Cotton știa că nu-i poate spune adevărul.

– O soție dezamăgită. Nu a fost fericită.

– Soțul pare să fi fost un bărbat brutal.

Cotton nu putea să conteste asta, mai ales că era vorba de cineva care avea Holocaustul pe conștiință.

A scos din recipient încă două legături de scrisori. La fund era o singură filă albă, scrisă cu cerneală albastră, într-o grafie feminină.

Era mai recentă.

A ridicat foaia și a citit.

Acum înțelegi durerea îndurată de o văduvă pentru iubirea adevăratului ei soț. Ea ar fi trebuit să moară cu el în bună, dar el i-a cerut să fugă. Așa cum proceda o soție pe acea

vreme, ea s-a supus soțului, dar tristețea ei a fost o viață fără el. Indiferent ce am simți față de Hitler, ea l-a iubit. Mergi în Africa și spre locul menționat în scrisori. Acolo, totul se va lămurii. Sunt convinsă că mă socotești obsedată sau dementă. Cine te-ar putea învinui pentru asta? Nu ai niciun motiv să mă crezi, după ce scopul meu inițial a fost de a te înșela. Dar îl urăsc pe kaizer, iar tu ești manipulat de el. Dacă e posibil, îngăduie-mi să îți ofer un ultim amănunt lămuritor. În munții din apropiere, lângă malul lacului Girasol, se află un schlöss¹.

Un loc în care se strâneau credincioșii cândva. E un loc vechi, cunoscut doar câtorva oameni. Dacă te vei duce acolo, te vei convinge că spun adevărul.

Un alt îndemn ca să îl facă să pornească pe o cale atent aleasă. O parte din rețeaua kaizerului? O capcană? Ori o ofertă sinceră de a găsi o dovadă?

Cine să știe?

Șirul gândurilor i-a fost întrerupt de sunetul produs de deschiderea ușii. A ridicat ochii și a văzut-o pe Cassiopeia intrând, urmată de Vergara. În ochii ei se putea citi îngrijorarea. Și nu i-a plăcut asta.

– Necazuri? a întrebat Cotton.

Ea a dat din cap, după care s-au retras amândoi la etaj ca să discute între patru ochi. Ea i-a explicat despre evidențele financiare și de legătura lor cu Eisenhuth Industrie și Concernul Herzog.

– Ce sumă s-a transferat? a întrebat el.

– O sută de milioane de euro în decurs de mulți ani.

Cotton a înțeles imediat.

– Am fost ademeniți aici ca să descoperim acele evidențe. Nu mai e vorba despre faptul că Pohl ar fi fiul lui Bormann. E vorba de

¹ Castel, palat.

Marie Eisenhuth. Ne aflăm aici ca să descoperim probele care o vor doborî pe *ea*.

Apoi Cotton i-a povestit despre duplicitatea Adei.

– Pohn i-a transmis informațiile lui Eisenhuth, folosind numele lui Gerhard Schüb, pentru ca ea să înceapă căutările, a spus el. Apoi i-a ucis pe Hanna Cress și pe acel anchetator, ca să ne stârnească interesul, și a avut grijă ca noi să găsim acele evidențe financiare. Numai că improvizațiile Adei par neașteptate.

Cassiopeia s-a așezat pe marginea patului.

– Deci probabil că nu există un fiu al lui Bormann și Braun. De ce ar risca Pohl o asemenea expunere prin acest plan?

– Nu riscă. E vorba de familiile Eisenhuth și Herzog, care au fost implicate în comorile naziștilor. Și ce metodă mai bună de a dovedi autenticitatea decât dacă ea este descoperită de noi?

Apoi Cotton i-a spus despre biletul scris de Ada.

– Sigur spune adevărul. Nimic din ceea ce i s-a prezentat lui Marie Eisenhuth nu menționează Africa. Dar, dacă mă gândesc mai bine, informațiile nu menționează niciun loc anume. Doar amănunte despre întâlniri care ar fi putut avea loc oriunde. Potrivit spuselor Adei, Bormann și Braun au părăsit Chile în 1947 și nu s-au mai întors. Și scrisorile trimise de Braun susțin acest lucru.

– Cu condiția să fie autentice.

– Sunt.

Cotton nu se îndoia de asta.

– Înseamnă că informațiile financiare în privința soțului și a tatălui lui Marie Eisenhuth sunt adevărate. Din ce alt motiv ne-au dirijat spre ele? a spus Cassiopeia.

El a dat aprobator din cap. Cassiopeia avea dreptate.

– Avem nevoie de mai multe informații, a spus el.

Și știa deja unde să le caute.

– Să mergem să discutăm din nou cu Ada.

CAPITOLUL TREIZECI

8.15 P.M.

Soarele apusese deja când Cotton și Cassiopeia au plecat de la cabană spre Tilcara. Au avut de mers cu mașina timp de patruzeci și cinci de minute prin întuneric, pe drumuri montane, prin pădure. Vergara se oferise să îi însoțească, dar ei au refuzat.

Trebuiau să facă singuri deplasarea.

Cotton a încetinit când au intrat în orășel, trecând prin dreptul unor clădiri întunecate. Doar intersecțiile erau iluminate. Apoi a accelerat, iar lumina farurilor a despicat întunericul.

A recunoscut biserica.

Fiecare fereastră era un dreptunghi incolor. Dacă nu ar fost lumina aruncată de secera lunii, clădirea nu ar fi fost decât o pată mai întunecată în noapte. A parcat în fața bisericii și s-au îndreptat spre casa Adei. Nici de acolo nu venea lumină, însă ușa din față era întredeschisă. Cassiopeia a simțit pericolul, de aceea amândoi și-au scos armele de sub jachete.

– *Eu intru prin față*, a spus el în șoaptă. *Tu dă ocol casei și vezi dacă mai există vreo intrare.*

Apoi s-a îndreptat spre ușă.

Cassiopeia a dat colțul și a dispărut în spatele casei. Cotton s-a oprit și a tras cu urechea, străduindu-se să depisteze orice mișcare.

Frunzele copacilor erau neclintite. Niște broaște dădeau un concert undeva departe,acompaniate de greieri. A trecut pragul ușii și a privit înăuntru, dar întunericul era deplin. Și-a amintit amănunte privind salonul, pentru că le memorase când fusese acolo mai devreme. Nu exista lustră, ci doar lămpi așezate pe mese. Dacă ar fi aprins vreo lumină, ar fi devenit vulnerabil.

– Ada, a spus el. Sunt Cotton Malone.

A așteptat, dar nu a primit răspuns.

– Ada.

Tot nimic.

Brusc, interiorul casei s-a luminat orbitor.

– Vino înăuntru, i-a spus Cassiopeia.

El a intrat.

Era de cealaltă parte a încăperii, ținând arma cu țeava în jos.

Pe podea zăcea un bărbat. Purtând blugi, o cămașă și o jachetă. Avea o gaură rotundă în frunte și mâinile încrucișate la piept, ținând o foaie de hârtie pe care scria: PENTRU ISABEL.

– Cred că omul lucra pentru cel pe care Pohl l-a angajat să conducă operațiunea asta, a spus el. Ada a spus că ei i-au ucis prietena. Acum, ea i-a plătit cu aceeași monedă.

– Asta e cam mult pentru o bătrână care lucrează la o casă pentru convalescenți.

Cotton a fost de acord.

Nu încăpea nicio îndoială că avea de a face cu ceva mai mult.

Însă mai întâi trebuiau să facă ceva.

– Să cercetăm casa.

Josef Engle și-a parcat mașina lângă cabană.

Urmărise de pe drum și văzuse mașina în care erau Cassiopeia Vitt și Cotton Malone plecând în viteză. Încă era tulburat după

confruntarea cu Ada. Va trebui să îi raporteze totul lui Pohl, și nu se prea gândea cu plăcere la acea discuție. Însă mai întâi trebuia să rezolve altă problemă.

A coborât din mașină și a mers pe aleea presărată cu pietriș până la ușă. Ministrul adjunct al investigațiilor Juan Vergara i-a deschis ușa imediat după ce a bătut în ea.

– Unde au plecat? a întrebat el.

– S-au dus să discute cu bătrâna. După ce Malone a citit scrisorile.

Era bine. Omul lui, aflat acolo ca să supravegheze casa Adei, va afla ce s-a întâmplat.

– Unde sunt scrisorile?

L-a urmat pe chilian în altă cameră. Pe podea se afla recipientul din plastic. Masa era înțesată de plicuri. Un polițist în uniformă stătea pe un scaun și citea.

Lucrurile se agravaseră.

– Ceva interesant? l-a întrebat el pe carabinier în spaniolă, și i-a zâmbit.

– Si, senor. Multe lucruri. Expeditoarea scrisorilor a fost o nemțoaică. Mândră. Dar foarte nefericită.

Asta nu-l interesa câtuși de puțin, dar îl deranja faptul că acest necunoscut știa mai multe decât ar fi fost cazul. S-a întors spre Vergara.

– Spune-mi despre Malone și Vitt.

– După ce am sosit cu ea de la Santiago, au mers la etaj și au discutat în privat. Presupun că Vitt i-a spus ce a aflat la Santiago. Apoi au plecat, spunând că se duc să discute din nou cu Ada.

– Spune-mi despre Santiago.

– Vitt a găsit evidențele financiare, așa cum ai vrut, iar banca a confirmat informațiile. Domnul Donoso de la Banco del Estado s-a comportat exemplar, așa cum eram convins.

– Și care a fost reacția ta?

– Le-am spus că legea chiliană îmi cere să fac investigații oficiale în orice caz ce are legătură cu naziștii. Apoi am luat legătura cu

Bundesnachrichtendienst și i-am informat pe cei de acolo despre descoperirea făcută. Le-am trimis documentele prin e-mail și am cerut ca BND să facă o anchetă oficială.

Exact ceea ce voia el să se întâmple. Serviciul Federal de Informații din Berlin va confirma cu rapiditate că toate informațiile sunt exacte. Lucru care, de fapt, era real. Ceea ce va turna și mai mult gaz pe focul care se va extinde cu rapiditate.

În sfârșit, ceva ieșise bine.

Îl cunoscuse pe Vergara în urmă cu cinci ani și îi devenise anti-patic încă de la început. Îl dezgustau oamenii lipsiți de principii și excesiv de lacomi, iar pe Vergara îl caracterizau din plin aceste trăsături.

Fără a mai vorbi de o curiozitate incontrollabilă.

Vergara nu ar fi ocupat acea funcție dacă Theodor Pohl nu ar fi intervenit pe lângă niște oficialități chiliene. În aranjamentele lor nu era prevăzut ca Vergara sau alt chilian să afle atât de multe amănunte secrete, mai ales acelea care nu făceau parte din planul original, cum ar fi scrisorile păstrate de o bătrână animată de gândul răzbunării.

– Ar mai fi ceva, a spus Vergara, și i-a dat biletul scris de Ada. Asta se afla la fundul recipientului.

A citit cuvintele scrise de Ada.

La naiba. Ce dezastru.

Casa din apropierea Lago Girasol nu trebuia vizitată, iar Cotton Malone și Cassiopeia Vitt nu trebuiau să se apropie de ea.

Același lucru era valabil și pentru Africa.

Ada sabotase totul.

A luat hotărârea.

Genul de hotărâre pe care est-germanii învățaseră să o ia când riscurile cântăreau mai greu decât recompensa. O lecție pe care o deprinsese de mult.

Nu câștigi nimic dacă ești nechibzuit.

Așadar, următoarea mișcare se contura clar.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Cotton a intrat într-o cameră, iar Cassiopeia în alta.

Casa avea mai puțin de nouăzeci de metri pătrați.

A observat multe elemente de decor specific germane. Un urcior din porțelan, având pictat pe el o moară în alb și cafeniu. Lămpi cu abajururi brodate. Lumânări pictate. Un crucifix din lemn pe un perete, dedesubtul unui acoperiș mic în V, confecționat din lemn de chiparos sau de cedru. Mai văzuse asemenea piese în Bavaria.

În dormitor au găsit o toaletă foarte veche cu o oglindă ovală, înrămată. Articolele de toaletă și cremele erau înșirate pe tăblia ei. Pe o comodă se aflau nimicuri care probabil că aveau fiecare semnificația sa. Cotton a început acolo, scotocind prin sertare. Multe obiecte de îmbrăcăminte, dar la fundul unuia a găsit o carte veche de amintiri cu copertele îmbrăcate în piele, dar foarte uzate. Paginile erau din pânză întărită, iar fotografiile erau prinse cu niște colțare negre, lipite. Nu mai văzuse de mult așa ceva. Bunica lui din Georgia avea fotografii vechi lipite în același mod.

A răsfoit albumul.

Una i-a reținut imediat atenția.

O fotografie în alb-negru a lui Adolf Hitler într-o postură sfidătoare. Nu era o imagine fabricată sau ceva creat de cineva specializat în relații publice.

Era o fotografie personală.

Ada spusese că Hitler venise cândva acasă la tatăl ei.

În minte i-a venit o satiră bine cunoscută de la începutul anilor '40, care îl descria precis pe exaltatul lider german. *Cel care conduce în stil rusesc, se piaptână în stil franțuzesc, își tunde mustața după moda englezească și nu s-a născut în Germania, care ne învață salutul roman, le cere soțiilor noastre să facă mulți copii, dar el nu e în stare să facă unul – acesta e conducătorul Germaniei.*

Cassiopeia a intrat în cameră și a văzut fotografia.

– Nu vezi așa ceva în fiecare zi.

El a aprobat-o și a continuat să întoarcă filele.

Erau multe fotografii în alb-negru înfățișând oameni și locuri, multe decolorate de timp. Apărea mereu un bărbat înalt și viril, purtând uniformă SS. Pe fața lui nu se citea nicio emoție. Privea în gol, ca și cum arborarea unui zâmbet ar fi fost aproape dureroasă. În fundal se vedea malul unui lac, iar în jur avea copaci.

O altă fotografie i-a reținut atenția.

Copii, în jur de șapte și opt ani. Doi băieți și trei fete, purtând haine de mers la biserică: fuste și costume, pozând fericiți împreună. Le-a examinat chipurile, dar niciunul dintre băieți nu arăta ca presupusul fiu al lui Bormann din fotografiile pe care le văzuse la fermă.

A continuat să răsfoiască.

O altă fotografie domina o singură pagină.

Doi bărbați. Primul era același din altă fotografie, de astă dată fără uniformă SS. Purta pantaloni scurți din piele, prinși cu bretele care erau unite în față printr-o bandă ornamentată care expunea o svastică strălucitoare. Avea o cămașă într-o culoare deschisă, cio-rapi lungi și o capă neagră drapată pe umeri.

De această dată zâmbea. Celălalt bărbat era scund și cu pieptul bombat și avea un început de chelie. Purta un costum la două rânduri și avea o brasardă nazistă pe brațul stâng. Cotton a examinat îndeaproape acea față și a remarcat un zâmbet fără expunerea dinților, maxilarele strânse și privirea evazivă.

Mai văzuse acea față.

– Am dreptate?

– E tatăl lui Marie Eisenhuth, Albert Herzog.

Văzuseră acel om într-o fotografie de la castelul familiei Eisenhuth.

– Întâi transferuri de bani. Și acum, asta. S-a uitat în jur. Cancelarul lui Eisenhuth n-o să-i placă deloc asta.

– Trebuie să discutăm cu ea.

– Cred că mai întâi va trebui să verificăm ceva. Ada a făcut eforturi mari ca să ne dirijeze spre Lago Girasol. Îi datorăm o vizită la casa aceea de lângă lac. Să facem asta mâine.

– Sper că-ți dai seama că ar putea fi vorba de o capcană.

Acel gând îi venise și lui.

– Noi oricum ducem o viață plină de pericole.

Ea i-a zâmbit.

– Adevărat, așa e.

Au încheiat cercetarea casei și, la plecare, au luat cu ei albumul de amintiri. Reveniți la mașină, au observat ceva plasat pe scaunul șoferului. Ceva ce nu se afla acolo atunci când sosiseră.

Un teanc de plicuri.

Toate simțurile lui Cotton erau în alertă.

– Se pare că și întoarcerea noastră a fost anticipată. Trebuia să găsim albumul de amintiri, dar și scrisorile astea.

A scos banda cauciucată care le ținea laolaltă și le-a numărat. Erau cincizeci și trei. Toate cu timbre din Africa de Sud, de astă dată cu un scris masculin, adresate Adei, în Tilcara. A desfăcut un plic și, în lumina din cabina jeepului, a examinat pagina scrisă de mână.

– E semnat cu Gerhard.

– Și datele de pe plicuri?

A răsfoit teancul de plicuri.

– Începând cu sfârșitul anilor '40, până în '60.

– Evident, vrea să le citim și pe astea, a spus Cassiopeia.

El a aprobat-o.

Însă întrebarea care se punea în acea seară era: de ce?

Cotton s-a trezit dintr-un somn sănătos, trecând prin multe straturi diverse de vise, și a aruncat o privire la ceasul de mână cu cifre luminoase. Era 3.45. Dormise doar două ore, după ce el și Cassiopeia se întorseseră de la Tilcara. Anunțaseră poliția în legătură cu cadavrul, dar hotărâseră să păstreze jurnalul de amintiri și noul teanc de plicuri, pe care le ascunseseră în rucsacul din pânză pe care l-au găsit în jeep și l-au băgat sub pat.

Cassiopeia dormea liniștită alături de el.

Aici se întâmplau multe lucruri, iar el nu reușea să își limpezească mintea. De ce tot insista să își petreacă anii cei mai frumoși din viață gonind de colo colo pe glob pentru a rezolva problemele altora? Cândva, fusese avocat în cel mai straniu mod. Clienții lui nu erau oameni cu probleme care să stea față în față cu el. Nu, reprezentase cauze, politici și națiuni.

Un jucător în jocul mondial.

Magellan Billet fusese firma lui. Stephanie Nelle fusese partenerul lui principal. Misiunile lui fuseseră unele dintre cele mai importante pe care i le încredințase firma.

Și asta dintr-un motiv întemeiat.

Stephanie avusese încredere în capacitățile lui.

Iar acum, și cancelarul Germaniei își pusese încrederea în el.

A dat deoparte pătura din piele de vigonia¹ și s-a ridicat din pat. Singura lumină din cameră venea pe sub ușa care dădea în hol.

Ceva îl făcuse să se trezească.

Un sunet.

Și-a luat pistolul de pe noptieră și s-a furișat spre ușă și a mișcat clanța cu delicatețe. Coridorul era iluminat de veioze de perete,

¹ Animal rumegător care trăiește în Anzii Cordilieri din America de Sud.

care își aruncau lumina de culoarea ambrei spre tavan. Și-a scos capul dincolo de prag și s-a uitat în stânga și în dreapta.

Nu a văzut pe nimeni.

Scara cu balustradă domina camera mare de la parter.

Cabana era proiectată în stilul alpin, cu tavan înalt, ascuțit, cu multe ferestre și spațiu generos. În boxeri și tricou, a mers tiptil pe mochetă, către balustrada din lemn, ferindu-se să apară la marginea ei și, ținând pistolul pregătit, a privit în jos.

Cei doi carabinieri stăteau întinși pe canapele și dormeau buștean. Lumina se revărsa în acea încăpere dinspre sufrageria în care Vergara stătea la masă, concentrat în lectura scrisorilor trimise de Eva Braun.

Brusc, un telefon aflat pe tăblia mesei a început să vibreze.

Aparatul s-a deplasat pe tăblia din lemn cu pocnituri pe care le-a recunoscut drept sunetele care îi tulburaseră somnul.

– *Ja*. Ce se întâmplă? a întrebat Vergara în limba germană, după ce a răspuns la apel.

Interesant lucru. Cassiopeia spusese că individul nu cunoștea limba germană.

A urmat o pauză, în care cel care apelase a vorbit.

Vergara a continuat să vorbească în germană, rostind cuvintele în șoaptă, rapid și cu furie. Cotton a surprins doar fragmente mici din acea discuție:

– A... m-am asigurat... mi-au trebuit... necesare... dacă nu se întâmplă în țara mea...

O altă pauză.

– Răspunderea mea... recunoștință... Avion... totul va fi...

Vergara a încheiat convorbirea, după care și-a reluat lectura scrisorilor.

Cotton și Cassiopeia îi spusese lui Vergara despre Lago Gira-sol, arătându-i biletul scris de Ada. Ministrul adjunct spusese că știa despre lac, dar nu avea idee dacă pe malul nordic se afla vreo casă. Precizase că zona era slab populată și se afla în vecinătatea

multor parcuri naționale din apropierea districtului lacurilor de lângă frontiera cu Argentina. Se oferise să trimită o echipă pentru a face cercetări, însă ei refuzaseră, spunând că preferau să meargă personal acolo. Însă acceptaseră oferta lui privind transportul până acolo și informații suplimentare despre acel loc.

Un semnal de alarmă s-a declanșat în mintea lui Cotton.

A mai rămas în acel loc câteva minute, după care s-a retras în dormitor și a închis ușa cu grijă.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Cassiopeia în șoaptă, după ce se trezise și îl așteptase.

– Avem alte necazuri.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

VINERI, 14 IUNIE

6.45 A.M.

Cotton a mâncat încă o brișă unsă cu miere de palmier și apoi a băut niște suc acrișor de portocale. Fusese trezit în urmă cu jumătate de oră de cântecul unor păsări cocoțate într-un arbore de mătase din apropiere. Pacea peisajului ascundea faptul că era înconjurat de dușmani. Vergara era sigur suspect. Dacă era să-i dea crezare Adei, aproape fiecare mișcare pe care o făcuseră el și Cassiopeia fusese anticipată. Iar ministrul adjunct al investigațiilor sigur făcea parte din acel complot. Din păcate, pentru a schimba situația, trebuia să facă acea călătorie până la Lago Girasol, fie și numai pentru a avea confirmarea a ceea ce credea despre Juan Vergara.

– Ești gata de plecare? a întrebat-o pe Cassiopeia, care mânca a doua brișă.

Recipientul din plastic pe care li-l dăduse Ada rămăsese pe podea, iar scrisorile erau răsfirate pe masă.

– Cu astea ce facem? a întrebat Cassiopeia.

– Le lăsăm.

– Crezi că procedăm bine?

– Îmi închipui că dacă trebuia să se întâmple ceva cu ele, probabil se și întâmpla. A regretat că nu putea spune același lucru și despre ei doi. Ai văzut-o pe gazda noastră în dimineața asta?

Erau în sufrageria de la parter, iar atotprezenții carabinieri se destindeau în salonul principal. Mâncarea și băutura îi așteptaseră pe masă.

– L-am auzit plecând cam acum o oră, a spus ea. Trebuie să fim alerți. Capcanele nu sunt niciodată bine-venite.

El a zâmbit.

– Mai ales pentru pradă.

Deplasarea cu mașina a durat mai puțin de cincisprezece minute. Lacul se afla la nord de piața mare din Los Arana. Din suprafața lui neclintită se ridica o ceață slabă, dând apei de obicei de un albastru-cobalt o nuanță gri-argintie. Departe spre vest, deasupra ceții, razele soarelui se revărsau asupra conului vulcanului, cu vârful plat, iar versanții lui stacojii păreau mânjiți cu sânge. Nori de culoarea cochiliei de stridie erau împrăștiați pe cer.

Avionul era unul amfibiu, cu două motoare și aripile deasupra cabinei, un vechi Twin Bee, construit ca un tanc, cu linii lungi de nituri, montanți rezistenți și pereți groși din foi metalice. Fuzelajul se odihnea în apă precum coca unei nave, iar valurile mici clipoceau atingându-l, parbrizul reflectând razele de soare.

– Asta îmi redeșteaptă niște amintiri, a spus Cassiopeia.

El a aprobat-o. Zburaseră cu așa ceva în China în urmă cu câțiva ani.

– Am mai aterizat o dată forțat săptămâna asta, a remarcat ea.

El a zâmbit.

– O să încerc să fiu mai prudent.

Vergara îi aștepta la capătul unei pasarele care ducea spre un doc acoperit cu o prelată cauciucată.

– Mi s-a spus că ceața e la nivelul solului și va dispărea în jurul orei nouă. Când ajungeți la Lago Girasol nu ar trebui să apară probleme la aterizare. Se află la mare altitudine. Aerul e mai rarefiat acolo. Sunteți siguri că nu aveți nevoie de pilot?

– Mă pricep să-l comand, a spus Cotton. Ultimul lucru de care avea nevoie era încă o doică. Al cui era cadavrul găsit de noi seara trecută în casa Adei?

– A fost identificat ca fiind un localnic. Încă încercăm să vedem ce legătură avea cu bătrâna. Acum e dată dispărută.

Pe Cotton nu-l îngrijora soarta Adei. Era limpede că ea se descurca. Problema era șederea acolo.

– Lago Girasol e la 120 de kilometri spre nord-est, a spus Vergara. În avion este o hartă pe care am marcat lacul. Presupun că știți să navigați, da?

– Am urmat câteva asemenea cursuri la Academia Navală.

Apoi a zâmbit.

– A, sigur, ce greșeală am făcut să nu-mi dau seama de asta. Așa, într-un mic golf de pe malul nordic al lacului există o casă. Nu există drum până la ea, și accesul se face doar pe apă. Este izolată. Am lăsat în avion unele informații despre ea împreună cu imagini luate de pe Google Maps.

– A fost alimentat?

– M-am asigurat personal că rezervoarele sunt pline.

Cotton nu s-a simțit liniștit de aceste asigurări.

– Călătorie ușoară, a spus Vergara. Abia aștept să primesc un raport.

Cotton a urmat-o pe Cassiopeia pe ponton. Ea avea cu sine rucsacul din pânză în care pusese albumul de amintiri, scrisorile lăsate pentru ei și fotografiile luate de la fermă.

Au urcat în cabină.

Înăuntru erau două scaune alăturate, îmbrăcate în piele, și o banchetă în spatele lor. Tabloul cu aparatele de bord nu se întindea până la scaunul pasagerului, ceea ce le oferea o vedere largă prin parbriz. Cotton și-a fixat centura de siguranță și a examinat instrumentele, apoi a întins mână în sus și a reglat comanda manetei de gaze, propulsia și amestecul de carburant. A aruncat o privire spre dopurile chilei și s-a convins că nu existau infiltrații. A

pornit motoarele jumelate, până când elicele s-au rotit fără cusur. A răsucit compensatoarele profundorului și de direcție și a reglat unghiurile lor.

Avionul s-a îndepărtat lin de ponton.

A prins manșa cu ambele mâini și a ajuns în apă liberă. Exista loc suficient, deoarece lacul avea câțiva kilometri lungime, iar ceața era subțire. Twin Bee a alunecat pe suprafața lacului și comenzile au răspuns perfect. După ce aripile au prins curentul de aer, avionul s-a înălțat lin și constant.

Ajunși la capătul lacului, pădurea a început să defileze sub ei.

Au ieșit din zona de ceață și au descoperit cerul însořit la altitudinea de o sută optzeci de metri. Vulcanii îndepărtați, înălțându-se ca niște furuncule din peisaj, au dispărut când au avut în față cerul de culoarea somonului care s-a transformat în albastru. A înclinat avionul pe aripa dreaptă și a reglat cursul spre nord-est.

Cassiopeia a studiat harta, părând să se simtă confortabil cu felul lui de a pilota.

– De-a lungul drumului sunt câteva lacuri și două orașe.

Dedesubt, pădurea se întindea parcă la nesfârșit. Ceața părea să persiste doar deasupra luciilor de apă.

– Vom reuși să ajungem acolo și înapoi.

– Presupunând că harta asta e corectă.

Cotton a înțeles aluzia.

– Asigurările lui Vergara nu m-au prea convins, a spus ea.

A făcut semn spre un indicator de pe panoul de instrumente.

– Dacă nu cumva s-a umblat la asta, avem 300 de litri în rezervorul principal și 60 de litri în cel auxiliar. Cantitate maximă. Pe de altă parte, există lacuri peste tot. Deci, avem multe locuri în care să putem ateriza.

Lui Cotton îi plăcea că zboară din nou.

– Să facem uitate gândurile negre și sumbre, măcar o vreme, a propus el. Citește-mi câteva dintre scrisorile lui Gerhard Schüb.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Engle l-a urmărit pe Vergara care vorbea la telefon. Un receptor radio stătea pe masa din sufragerie, între scrisorile Adei. Cei doi polițiști aduseseră acel aparat înăuntru în urmă cu câteva minute, iar acum conectau antena și cordonul prelungitor. El își petrecuse timpul citind unele dintre scrisorile pe care Ada le oferise lui Malone și Vitt.

A recunoscut numele de Rikka Soreno și faptul că se găsea în Africa de Sud. Însă în informațiile pe care i le dăduse, Pohl nu menționase faptul că Eva Braun ținuse cu atâta asiduitate legătura cu America de Sud. Nu constata o prietenie de durată cu Ada. Însă nu trebuia să fie surprins. Existau prea mulți jucători. Și se scursese prea mult timp. Și existau prea puține informații. Orice era posibil.

Și, de obicei, chiar era.

Cadavrul găsit în casa Adei era cel al omului pe care îl alesese pentru a o supraveghea. Bătrâna îl ucisese și astfel își făcuse cunoscute sentimentele.

PENTRU ISABEL.

Existase o femeie în vârstă pe care el o eliminase în urmă cu câțiva ani pentru a acoperi o pistă pe care doi agenți americani încercaseră să o cerceteze. Nu își dăduse niciodată seama că moartea putea fi o problemă atât de dificilă. Atunci nu se făcuse nicio referire la disensiuni în Chile în legătură cu cele întâmplate. Însă Ada sigur păstrase ranchiuna. De aceea trebuia să o găsească.

Și încă repede.

În plus, nu le putea permite lui Vitt și lui Malone să plece în viață din Chile. Pohl îi spusese să se ocupe de ei după ce utilitatea lor dispărea.

Și tocmai sosisese acel moment.

Și-a îndreptat din nou atenția asupra discuției telefonice.

– Sunt ministrul Vergara. Dețin informații privind un avion care transportă droguri spre granița cu Argentina. S-a făcut o încercare de a opri aparatul la sol, dar a eșuat. Am coordonatele cursului pe care îl urmează avionul și este nevoie de un avion interceptor imediat. A urmat o pauză, în care Vergara a ascultat. *Bueno. Gracias.* Altă pauză. Excelent. Voi monitoriza comunicațiile. Aveți numărul meu de telefon. O să păstrez linia liberă. Să procedați la fel. Chilianul a închis și s-a întors spre Engle, căruia i-a spus: O să fie atacați de un avion de luptă.

– Care este procedura? a întrebat Engle, care trebuia să cunoască amănunte.

– Avem acorduri cu argentinienii privind radarele. Există multe zboruri neautorizate de-a lungul frontierei. Americanii ne sprijină eforturile punându-ne la dispoziție o platformă radar mobilă.

– I-ai implicat și pe americani?

Vergara a clătinat din cap.

– Nu este nevoie. Toate acestea se fac din ordinul meu, cu resurse locale.

– Ce se întâmplă cu contactul radio cu avionul amfibiu?

– Comandantul Malone și senorita Vitt vor constata că recepția este bună, dar emisia este deficitară.

– Presupun că nu este un lucru neobișnuit ca traficanții de droguri să nu răspundă la mesajele radio, adevărat?

– Foarte obișnuit. Încearcă să evite interceptarea. Unii se pricep să se deplaseze printre munți. Alții nu sunt la fel de abili.

– Și pilotul interceptorului știe cum să procedeze?

Pe buzele subțiri ale adjunctului de ministru a apărut un zâmbet șiret.

– Superiorul lui știe.

Cotton a ascultat cât Cassiopeia a citit cu voce tare câteva scrisori. Fiecare prezenta relatarea unui om azvârlit la jumătate de lume depărtare, aflându-se departe de sora lui, slujind o cauză pe care o înțelegea doar în parte.

7 februarie 1949

...sosirea noastră la Bloefontein a fost liniștită. Am ajuns într-un loc ciudat. Situat la aproximativ 1 500 de metri altitudine, aerul este limpede și curat. Vedem petice din Europa pretutindeni. Mori hidraulice, ferme, grădini cu trandafiri, clădiri solid construite. Aici se poartă o luptă aproape permanentă cu seceta, dăunătorii și cu bancherii. Luis se plânge tot timpul. Această Uniune a Africii de Sud este o națiune stranie. Are două capitale. Johannesburg, aflată la nord, este capitala politică. Bloemfontein, unde ne aflăm noi, în Statul Liber, este capitala juridică. Nimeni nu poate explica în mod satisfăcător de ce așa arată lucrurile, deși se spune că ambele puteri se vor uni aici, în Bloemfontein. Statul Liber poartă influențele olandeze. Oamenii, sub numele de buri, s-au stabilit aici. Mulți încă vorbesc despre războiul dintre buri și englezi, care s-a încheiat în urmă cu aproape cincizeci de ani. Încă își aduc aminte de lagărele de concentrare. Lui Luis îi place să îmi spună că britanicii au inventat acest concept aici, când au măcelărit mii de femei și copii în timpul aceluși război. Tot ce este britanic este detestat și în prezent din adâncul inimilor, lucru care îl încântă enorm pe Luis.

Păcat că nu poți vedea această țară. E cu adevărat frumoasă. Câmpii cafenii-cenușii, punctate cu ceea ce localnicii

numesc tufişuri de piper, iar câmpia este întreruptă de stânci de culoarea fierului. Munţii se ridică la marginea cerului, având vârfurile golaşe. Furtunile se aştern asupra zonei vreme de ore întregi, iar ploaia cade pe pământ în pânze dese. Însă dimineaţa cerul este limpezit de soarele cald. Am cumpărat o casă la marginea oraşului. Stă în umbra câtorva brazi şi eucalipti. Sigur ți-ar plăcea bougainvillea care se caţăără pe pereţi. În spate sunt un hambar şi un grajd. Morile de apă folosesc forţa pâraielor şi umplu rezervoarele şi fac viaţa posibilă. În absenţa apei, nu ar exista decât stepa stearpă pe sute de kilometri în jur. Noaptea este cel mai bine. Stepă devine mută şi argintie în lumina lunii. Întunericul devine deplin, iar copacii arată ca nişte decupaje din carton. Câinii noştri se strâng sub ferestrele deschise. Ne simţim bine ştiindu-i acolo. Ei țin leii la distanţă. Nu se tem de nimic şi le invidiez curajul.

23 mai 1949

Timpul nu prea contează aici. Acest tărâm uitat de lume este cu adevărat un paradis din multe puncte de vedere. Albii controlează totul, în vreme ce negrii lucrează pământul. Acum câteva zile am asistat la o scenă ciudată. Eu şi Luis am mers cu maşina până într-un oraş aflat la câţiva kilometri vest faţă de ferma noastră. Acolo nu existau multe lucruri de văzut în afara unui magazin cu acoperişul roşu, o biserică reformată olandeză şi o benzinărie. O mică fermă era de vânzare, şi Luis a vrut să vină până acolo când urma să expire împrumutul ipotecar. Am avut dinaintea ochilor o imagine cel puţin ciudată. Piese de mobilier îngrămădite unele peste altele în soarele torid, iar executorul conducea licitaţia, iar debitorul ipotecar, îmbrăcat sărăcăcios, având alături de el soţia şi copiii în lacrimi, care îşi vedeau casa şi toate bunurile lor dispărând. Am observat că doar un gard scund din cactuşi îi vor despărţi de africanii de dincolo de el. L-am întrebat pe

Luis în legătură cu acest lucru. Oferta lui a fost socotită prea mică, de aceea nu a reușit să cumpere proprietatea, astfel că nu era prea binedispus. Mi-a ținut o predică, spunându-mi că în această lume nu există loc pentru cei slabi. Ei îi strângulează pe cei puternici, cerându-le îndurare, și tocmai din pricina asta trebuie eliminați. Nu a exprimat nicio milă față de membrii familiei care trebuiau să doarmă pe pământ în acea noapte, fără să aibă un adăpost deasupra capului. Mi-a părut rău pentru acei oameni. Cum să nu-ți pară rău? Numai că Luis părea să exprime doar dispreț față de oricine. E un om rău, stârnit de ură chiar mai mult decât de regrete. Rikka duce o viață grea. El refuză să o ducă să înoate undeva sau într-o plimbare cu barca în josul râului, ori, pur și simplu, să se așeze sub un copac și să se bucure de trecerea zilei. Ea se străduiește să facă viața suportabilă, dacă nu pentru el, măcar pentru ea. Se străduiește să îl încante cu tot felul de lucruri frumoase. Casa lor este plină de obiecte din argint și din lemn de mahon, dar și de cărți. Cu toate astea, nu îi vizitează nimeni. El nu îngăduie vizitatori. Suspiciunile lui au crescut de când am sosit aici, ceea ce reprezintă o fobie care îi ocupă întreaga zi. Și depinde foarte mult de mine. Acest lucru este, de fapt, foarte ciudat. Acest bărbat puternic și bogat are foarte multă nevoie de mine. Eu reprezint ochii, urechile și picioarele lui. El nu poate să facă, să spună și să vadă toate aceste lucruri. Este paralizat de teamă, iar eu, în parte, mă bucur de asta.

14 ianuarie 1951

Ne-am mutat din nou. De data asta, aproape de granița cu Basutoland, în zona muntoasă din est. Anii se scurg încet. Mi s-a promis eliberarea din serviciu în jurul Crăciunului, dar mi s-a spus acum că Luis nu vrea să-mi dea drumul. Încă depinde de mine. Se pare că sunt singurul în care are

încredere, dacă acest cuvânt este valabil în cazul unui om ca el. Nu vrea să mă elibereze, dar eu mi-am propus să abordez din nou subiectul, și asta curând.

Noua noastră fermă este încântătoare. E o proprietate cumpărată cu profiturile obținute de la mina de aur. Luis a fost inteligent și a investit acolo. A câștigat o avere, dar continuă să ducă o viață solitară. Eu am rămas mesagerul care merge la Bloemfontein pentru a afla vești. Principala mea sarcină este să îi procur cărți. Citește mai mult de douăsprezece în fiecare lună. Comand ceea ce îmi cere el și merg cu mașina în oraș o dată la trei săptămâni când sunt livrate cărțile. Majoritatea cărților pe gustul lui sunt americane. Asta e plăcerea lui, iar Rikka încurajează această îndeletnicire, pentru că o cruce de izbucnirile lui de furie când se plictisește. E cu adevărat un om rău, de asta sunt convins. Nu merită niciun lux în viața asta. Dacă nu aș avea sentimentul datoriei, aș pune capăt acestei șarade. Dar nu pot. Așa mi-e caracterul, după cum sunt sigur că înțelegi.

Cassiopeia a continuat să citească, iar Cotton a ascultat fascinat despre viața lui Schüb în Africa de Sud. Scrisorile acopereau o perioadă mare de timp, erau scrise în germană, și conțineau considerații profunde în ceea ce îl privea pe patronul lui. Se vedea clar că nu ținea la Martin Bormann, dar continua să-și facă datoria cu sânguință. Fiecare scrisoare era semnată și se încheia cu *fratele tău iubitor, Gerhard*.

– Schüb pare să-l fi detestat pe Bormann, a remarcat Cassiopeia.

– Asta-i marele paradox al nazismului. Deși oamenii îl urau din tot sufletul, mulți i-au cedat din proprie inițiativă.

Cassiopeia s-a uitat la restul plicurilor.

– Ultima scrisoare datează din 1961.

Cotton a zărit în față o suprafață întinsă de apă albastru-cobalt, încadrată de maluri acoperite de tufișuri înverzite și fagi cu

frunzișul arămiu. O ceață ușoară plutea în aer, luptând cu soarele arzător. Piscurile stâncoase cenușii și roșietice se înălțau pe trei laturi ale lacului, iar casele erau cuibărite în locuri pitorești. Dincolo de ele, pădurea montană, deasă și întunecată, se întindea în toate direcțiile, iar peisajul verde ca smaraldul era îmbibat de umezeală. A apreciat că lacul avea câțiva kilometri lungime și cam aceeași lățime.

Lago Girasol.

Pădurea deasă cobora până la malul lacului.

A depistat un golf îngust. Pătrundea în peisajul împădurit. O insuliță, și ea împădurită, proteja gura golfului, iar pe ea se afla un turn din zidărie.

Ciudat loc.

Au zburat peste el.

– Țsta-i un turn de pază, a spus Cassiopeia.

Cotton a aprobat-o. Ca o clădire care veghează asupra Rinului, în Germania.

Ascuns între copaci, el a descoperit castelul. Avea un aspect și un stil asemănătoare cu castelul lui Marie Eisenhuth. Uriaș. Îndepărtat. Inaccessibil. Construit din piatră. Mult mai tipic pentru Europa decât pentru America de Sud. Pădurea proteja castelul pe trei laturi. Era vizibil doar dinspre lac, din partea sudică. Nu a văzut niciun semn de viață. Nici vehicule. Nici fum care să iasă pe vreun horn. Nimic.

Un dig pătrundea în apa albastră.

– Putem ancora avionul de docul de acolo.

Și a dirijat avionul pentru aterizare.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Engel și-a dat seama că Vergara era încântat de rapoartele primite prin radio.

– Ținta a coborât pe lac, a anunțat pilotul avionului de vânătoare în limba spaniolă. A aterizat și a amarat avionul de un doc. Două persoane s-au îndreptat spre o casă mare de pe mal.

Vergara a confirmat informația dând din cap, apoi i-a spus lui Engel:

– Aceste transmisii sunt monitorizate de multe agenții guvernamentale. Este important să stabilim că era vorba de trafic de droguri. Au oprit în apropiere de graniță, dar nu se știe din ce motiv. Contactul radio este imposibil, deoarece ținta nu răspunde la ape-uri. Protocolul chilian impune ca avionul să fie silit să aterizeze. Procedura standard nu prevede distrugerea avioanelor în aer. Riscul de a se produce victime la sol este prea mare. Ideea este silirea pilotului să aterizeze.

– Dar e deja la sol.

– Asta-i bine pentru noi. Acum ne ocupăm de problema ta.

Cassiopeia l-a urmat pe Cotton, având asupra ei rucsacul în care erau scrisorile, albumul și fotografiile. Nu voiau să piardă acele dovezi.

Amândoi au examinat casa magnifică.

Era o clădire din piatră lustruită cu două etaje, cu ornamente din fier forjat în stil rococo. Șirurile de ferestre care dădeau spre teren și lac erau protejate de grilaje din fier forjat. Pe o plăcuță aflată la capătul docului scria în limba spaniolă: PROPRIETATE PRIVATĂ.

– Nu vezi prea multe clădiri cu acoperișuri mansardate în America de Sud, a spus Cassiopeia

Cotton a aprobat-o. Așa ceva era mai obișnuit în Europa.

Au urcat o pantă cu iarbă udă, tunsă bine, și au ajuns la o terasă din piatră. Perimetrul exterior era mărginit de copaci înalți cu trunchiuri curate. Statui baroce, fiecare dintre ele fiind înconjurată de flori de toamnă, stăteau ca într-o expoziție. Absența oricărei activități era vizibilă, dar nemișcarea și aerul rece deveniseră puțin tulburătoare.

– E o casă frumoasă și bine întreținută, a remarcat ea.

– Și asta mă face să mă mir.

Cassiopeia a auzit cântecul unei privighetori, care semăna cu un țipăt de alarmă. Cerul devenise cenușiu și posomorât, transformând ziua într-una noroasă, promițând o ploaie, dar nu se ținea încă de cuvânt. O adiere continuă cobora dinspre munți și le mângâia fețele, iar aerul era proaspăt și rarefiat, aducând un miros de pini. Terasa arăta imaculat, și mobilierul era acoperit cu huse din pânză. Nu au observat nicio urmă de mușgai.

Cotton s-a apropiat de ușile din sticlă.

Erau încuiate.

– Nu văd niciun motiv să fim delicați, a spus el.

Nici ea.

Cotton și-a scos pistolul și l-a folosit ca să spargă unul dintre panourile din sticlă, după care a băgat mâna prin gaură și a deschis ușa.

Interiorul arăta impresionant.

Cea mai mare parte a parterului era ocupată de o sală spațioasă. Trofee de vânătoare de culoare închisă contrastau cu pereții

văruiți în crem. Doi pereți erau acoperiți cu tapiserii, mai toate înfățișând scene de vânatoare. Tavanul din stuc era decorat cu imagini de păsări și animale. Covoare colorate divers protejau parchetul. O sobă înaltă din faianță umplea un colț al sălii și avea o ușă frumoasă din alamă. Totul degaja un aer medieval, iar stilurile erau o dovadă a puterii și bogăției.

– Totul e tipic european, a spus Cotton.

Cassiopeia l-a aprobat.

O vază cu flori proaspăt tăiate stătea în mijlocul unei mese acoperite cu o față de masă, în sufragerie.

– Astea sunt aici pentru noi? a întrebat Cotton.

Era o întrebare bună.

Au continuat să exploreze parterul, care era foarte spațios. În afara unei bucătării de mărimi considerabile și o sufragerie aerisită, mai exista o cameră de jocuri, cu o masă de biliard și un birou, asemănător cu cel văzut la fermă, doar că era mult mai mare, atmosfera fiind conturată de rafturi de bibliotecă din lemn de stejar, iar tapițeria roșie din catifea a scaunelor se asorta cu pereții nisipiu-deschis. Deasupra rafturilor atârnavau picturi în ulei cu rame groase din lemn.

Cotton a examinat pânzele.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Cassiopeia.

– Acela e Richard Wagner, a spus el arătând spre un tablou. Compozitorul preferat al lui Hitler. Picturile de acolo sunt executate de Franz Stuck și Carl Spitzweg¹. Alți artiști preferați de Hitler. Și cele trei picturi înfățișând călugări beți sunt ale lui Eduard von Grützner², care i-a plăcut mult lui Hitler.

– Te pricepi la arta preferată a naziștilor.

¹ Franz Stuck, pictor, gravor și arhitect german (1863-1929), și Carl Spitzweg, pictor romantic german (1808-1885).

² Eduard von Grützner, pictor și profesor de artă german (1846-1925), renumit pentru picturi înfățișând călugări bând.

– Doar ce mi-a rămas în minte după o serie de lecturi. Câteodată trebuie să iasă și cunoștințele astea la iveală. Niciunul dintre acești artiști nu a obținut notorietate, lucru care l-a nedumerit pe Hitler. Ai observat cărțile de pe rafturile bibliotecii?

Subiectele lor variau de la istorie la literatură, de la știință și până la arhitectură. Apoi a văzut un șir de cărți care i s-au părut cunoscute. Ediții pe teme de artă. Operele filosofice ale lui Nietzsche și Schopenhauer. Istorii ale Greciei, Imperiului Roman și ale Germaniei. Goethe. Ibsen. Librete ale operelor lui Wagner. Mitologie nordică. Istorie militară.

– Sunt la fel ca acelea pe care le-am văzut la fermă, a spus Cassiopeia.

Cotton a confirmat.

– Exact, și eu bănuiesc asta. Duse acolo de Ada pentru a le vedea noi.

Cassiopeia s-a apropiat de ferestre. Prin spațiile dintre jaluzele se strecurau raze de lumină. Un fotoliu enorm din lemn de mahon, cu perne groase, se afla în fața unei ferestre, pentru cineva care ar fi dorit să privească afară.

– Îți vine să te întrebi cine a stat pe el, a spus Cassiopeia. Arată ca un tron de rege.

Asta i-a adus aminte de o altă reședință despre care citise, nu chiar departe de locul în care se găseau, dar dincolo de graniță, în Argentina. În apropiere de San Carlos de Bariloche, la poalele Munților Anzi, pe malul sudic al lacului Nahuel Huapi.

Reședința Inalco.

Celor care propagau știri le plăcea să afirme că Hitler și Eva Braun scăpaseră din buncăr în 1945 și reușiseră să ajungă în Argentina, unde se presupunea că au trăit o vreme la Inalco. Cei mai mulți oameni au afirmat că povestea era o ficțiune, cu scopul de a aduce mai mulți turiști în Patagonia, însă ea a persistat datorită unor cărți și filme de televiziune care au oferit multe detalii în ceea ce priveau speculațiile și prea puține dovezi. Cu toate

acestea, Bariloche *adăpostise* criminali de război. Și încă mulți. Iar ei s-ar fi simțit acolo ca acasă. Existau multe clădiri în stil montan, grație germanilor care colonizaseră zona la sfârșitul secolului al XIX-lea. Combinând o climă răcoroasă cu lacuri de un albastru adânc și munți cu piscurile înzăpezite, acea regiune reprezenta o porțiune adevărată din Bavaria. Istoria consemnează faptul că Juan Perón, care a condus Argentina după război, permisesese imigrarea în secret a aproximativ 1 300 de naziști care fugiseră din Europa. Iar acum se aflau în apropierea unui lac din America de Sud, care trezea suspiciuni, într-un loc ce dădea senzația de muzeu, în care nu locuia nimeni, și era neatins de căldura umană. Ce era acel loc? O reședință? Un loc de adunare? Un monument? Totul, finanțat cu aurul pus deoparte în băncile din America de Sud de foști naziști care doriseră să trăiască până la adânci bătrâneți?

Și de ce continua să existe?

Cel de-al Doilea Război Mondial se încheiase cu mult timp în urmă. Aproape toți cei care participaseră la el muriseră. Iar cei care supraviețuiseră fuseseră la acea vreme sublocotenenți, cei cu gradele cele mai mici, recrutați în zilele din urmă ale celui de-al Treilea Reich. Atunci tineri, poate chiar trecuți puțin de vârsta adolescenței, care încercaseră să îl impresioneze pe führerul lor prin măcelărirea unor civili. În cadrul procesului de la Nürnberg, eforturile lor fuseseră catalogate drept „crime împotriva umanității”, și ei fuseseră vânați – dar nu cu aceeași obstinație pentru prinderea lui Mengele sau Eichmann sau Klaus Barbie, dar, oricum, puși sub urmărire.

– Casa asta îmi dă fiori, a spus Cassiopeia.

– Nu te contrazic. Aici se află amintiri despre cel de-al Treilea Reich, prezentate subtil. Nimic fâțiș. Trebuie să știm ce căutăm. Să mergem la etaj.

În casă s-a auzit zgomotul produs de deschiderea unei uși.

Foarte tare...

Lucru care nu avea cum să le scape.

Amândoi au dus mâinile la arme.

Au auzit răzbătând dinspre coridor pașii apăsăți ai unor oameni care se apropiau de bibliotecă.

Nu aveau unde să se ascundă, de aceea au ocupat o poziție înapoia ușii deschise care dădea spre hol și au pregătit armele de tragere.

În încăpere au intrat doi bărbați înarmați cu puști.

Apoi a apărut și Ada, care s-a întors spre ei.

– *Guten morgen*. Trebuie să plecăm. Imediat.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

STUTTGART, GERMANIA

1.00 P.M.

Încântat de evenimentele petrecute în ultima oră, Pohl a încheiat interviul. Prezența la jurnalele de știri reprezenta sigur cea mai eficientă metodă în politica germană. Restricțiile ridicole impuse televiziunilor private limitau numărul reclamelor politice și orele la care puteau fi ele difuzate, la care se adăuga faptul că acestora li se impunea să facă un anunț sobru că reprezentau declarații partizane. Inutil de spus, puțini oameni urmăreau acele spoturi publicitare, și chiar mai puțini ascultau acele mesaje.

Cu toate acestea, talk-show-urile, interviurile și emisiunile de știri erau altfel. La fel ca și internetul. Acolo nu existau reglementări sau restricții, ceea ce le făcea să fie medii perfecte pentru a face propagandă. Politica lui, aplicată încă din prima zi de campanie, era să își rezerve cel puțin o oră zilnic pentru a răspunde la întrebări. Desigur, era selectiv în ceea ce privea timpul acordat corespondenților, iar oamenii din echipa lui distribuiau în mod discret acel privilegiu drept o recompensă pentru o prezentare favorabilă. Era o modalitate în care el făcea treaba reporterilor mai ușoară. O modalitate de a se pune bine cu editorii. Și, deocamdată, grupul ales reacționase față de generozitatea lui printr-o sumedenie

de mesaje care se transformaseră în procentaje pozitive în cadrul sondajelor de opinie.

Însă acum nu mai era chiar atât de surprins.

Spre deosebire de Statele Unite și Marea Britanie, unde mai toată presa avea preferințe de stânga, cel de-al patrulea land din Germania era înclinat spre dreapta.

Și era mereu recunoscător pentru asta.

A aruncat o privire la ceasul de la mână și și-a notat în minte ce oră era. Ultimul interviu, acordat unei echipe din Hamburg, durase ceva cam mult. Avea nevoie de câteva minute de intimitate, de aceea le-a cerut membrilor personalului său să îl scuze, sub pretenția că avea nevoie de un scurt pui de somn. Restul zilei avea să fie extenuant. Cu opriri programate în Killensbergpark, la universitate și la Institutul de Relații Internaționale, unde trebuia să țină un discurs după cină. În ziua următoare va ajunge la uzina Daimler din suburbia estică, unde trebuia să strângă mâinile câtorva oameni în fața porții acesteia. În Stuttgart și în împrejurimile orașului locuiau 600 000 de oameni. Două dintre editurile lui aveau sediile în sudul orașului, alături de alte edituri respectabile rămase din industria publicațiilor germane. Cu toate că era un patron local care avea legături strânse cu oamenii politici ai orașului, iar ultimele sondaje arătasera că stătea bine atât în oraș, cât și în zona rurală înconjurătoare, își rezervase două zile pentru acea zonă – nu avea rost să își asume riscuri – și dorea ca ziarele și posturile de televiziune să asalteze lumea cu știri despre el în cursul acelei zile și a celei următoare.

Își stabilise cartierul general la Hotel am Steinberger. Patronul acestuia, un sprijinitor vechi de-al lui, îi rezervase un apartament cu vedere spre Grădina Palatului. După ce și ultimul membru al personalului său a ieșit din apartamentul lui, a ridicat receptorul telefonului și a format numărul pe care îl memorase cu mult timp în urmă. După un mesaj transmis în seara precedentă printr-un asistent, apelul lui era așteptat.

Un țârâit.

Al doilea.

– Îmi place punctualitatea, a spus omul de la celălalt capăt al firului după al treilea țărâit.

– E o adevărată virtute, așa mi s-a spus.

Kurt Eisenhuth a râs.

– În cazul tău, orice este o virtute.

– Nu sunt decât un editor oarecare. Nu un mare industriaș ca tine.

– Mă măgulești, Theodor. Însă avem o problemă.

– Am bănuț astă când mi-ai spus că trebuie să discutăm cât mai curând.

– E vorba de Marie.

– Cum s-a simțit *Oma* astăzi? Sigur nu e mulțumită.

Specialistul lui în sondaje îi spusese deja că procentajele din acea seară arătau un avantaj de 2 la sută pentru el. În „bătălia cărților“, cum denumise media confruntarea din ziua precedentă, părea clar că el ieșise câștigător.

– Ea plănuiește alte lucruri care să semene cu cele de ieri, a spus Kurt. Nu se dă bătută.

– Excelent, a spus el, și vorbise serios. Te rog să o încurajezi.

– O subestimezi, așa cred eu.

– Ai vorbit ca un soț fidel. Kurt, te asigur că nu o subestimez pe soția ta. E capabilă și inteligentă, ceea ce se reflectă prin abilitatea de a fi rămas la putere atâta vreme. Acest lucru devine o combinație periculoasă în cazul unui adversar politic. Însă presupun că ai să-mi spui mai mult decât atât. În mesajul tău ai susținut că e vorba de ceva important.

– Am dat peste niște notițe pe care le-a făcut după o convorbire telefonică. În prezent, în Chile se află doi americani care caută să descopere ceva în legătură cu tine. Nu știu ce anume. Dar m-am gândit că ar trebui să știi asta.

Pohl nu putea spune că era deja la curent cu acea situație. Și că, în realitate, el orchestra tot ce se întâmpla dincolo de Atlantic. De aceea a spus simplu:

– Interessant.

– Notițele menționau descoperirea unor fotografii. Nimic altceva. Știi cumva despre ce este vorba?

– Nu-ți face griji. Nu are legătură cu mine.

Și spunea adevărul.

Așa cum aveau să descopere curând Marie Eisenhuth și nățăraul cu care discuta acum.

– Ea e cam neliniștită. Chiar tulburată, a spus Kurt.

– Așa și trebuie să fie. Acțiunea de ieri a fost ridicolă. Te rog, așa cum ți-am spus, încurajează-o să mai întreprindă asemenea lucruri.

– Regret, dar nu ascultă nimic din ceea ce spun eu.

– A, aici greșești, prietene. Ea ascultă, și imediat procedează pe dos. Nu uita asta. Cel mai bine este să îl duci de coadă pe un câine furios.

Kurt a izbucnit în râs.

– O să țin minte treaba asta. Dar pari nepăsător față de faptul că acei oameni fac investigații în ce te privește.

– N-ar fi prima oară, și nici ultima, asta e sigur. Așa se întâmplă când candidezi pentru o funcție importantă. Eu nu am nimic de ascuns, așa că pot investiga cât doresc.

– Vei câștiga alegerile astea?

– Țasta e scopul.

– Marie te consideră un demon. Întruchiparea a tot ce ea detestă.

Pohl nu s-a sinchisit defel.

– Femeia asta nu poate pricepe prea multe în afara filosofiei ei centriste. Pentru ea, tot ce contrazice părerile ei reprezintă o întoarcere spre trecut. Curând, va descoperi că Germania este mai puternică decât își închipuie ea.

– Dar este suficient de puternică pentru a supraviețui ideii pe care o ai în minte?

Pohl a chicotit.

– Kurt, te asigur că națiunea asta are forța necesară, așa cum a dovedit-o istoria.

Oamenii de felul lui Kurt Eisenhuth nu puteau înțelege ceea ce gândea Pohl. Asemenea oameni erau susținători. Iar el era liderul. Împăratul.

Kaizerul.

– Ai vorbit ca un viitor cancelar, a spus Kurt. Nu-ți mai răpesc timpul. Mă gândeam, pur și simplu, că ai vrea să afli aceste informații.

Această afirmație a fost marcată de o ușoară resemnare.

– Apreciez eforturile tale.

Apoi Pohl a încheiat convorbirea.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Cotton și Cassiopeia i-au urmat pe Ada și pe cei doi oameni înarmați prin casă. Simțiseră agitația de pe fața ei și înțeleseseră că ea venise acolo ca să îi ajute.

De aceea nu comentaseră.

– Am aflat că acest loc a devenit o țintă, a spus Ada. Trebuie să plecăm cât mai curând de aici.

Au traversat parterul și au intrat în bucătărie. Printr-o ușă a cămării, au ajuns pe o scară care ducea spre o pivniță. Totul era iluminat de becuri incandescente. Pe măsură ce au coborât, aerul a devenit tot mai rece.

– Ce se întâmplă? a întrebat Cotton.

– Ministrul Vergara ascultă de kaizer, a spus bătrâna. Pohl vă vrea morți pe amândoi. Cât mai repede.

Asta era o veste deconcertantă.

Au ajuns în josul scării și au văzut un subsol care părea să aibă aceeași suprafață ca și parterul. Peste tot existau unelte și alte echipamente stivuite. Ușile dădeau spre o spălătorie și o cramă răcoasă. Acolo existau și cuptoare pentru încălzire în cursul iernii. Alte uși stăteau închise cu zăvoare. Ada părea să știe bine ce făcea în timp ce au mers șerpuit spre un perete din ciment.

– Casa asta a fost construită la sfârșitul anilor '40, a spus ea. Dar de atunci încoace a fost modernizată de câteva ori.

S-a oprit în fața zidului și i-a făcut semn unuia dintre bărbații cu pușcă, iar acesta părea să știe ce are de făcut. Și-a predat arma, apoi a sărit în sus și s-a prins de una dintre țevile metalice fixate în tavan sub grinziile de susținere. S-a tras în sus și a lovit cu pumnul într-o parte a unei grinzi.

În blocul de ciment s-a deschis un panou.

– Oamenii care au frecventat casa asta vreme de decenii au ținut să aibă o ieșire de urgență, a precizat Ada. În caz de pericol.

– Cum ar fi vânătorii de naziști? a întrebat Cotton.

– Exact pentru o asemenea eventualitate.

Au trecut toți de portalul deschis, pătrunzând într-un tunel lat cam de un metru și înalt de un metru și optzeci, care mergea înainte drept ca zborul unei săgeți, având becuri incandescente aprinse din șase în șase metri pentru a lumina drumul.

– Să ne mișcăm repede, a spus Ada. Nu vă faceți griji pentru mine, o să țin pasul.

Purta o rochie de culoarea cafelei care îi trecea de genunchi și o jachetă scurtă, până peste talie. Avea un baston care părea să o ajute să își țină echilibrul. Și se mișca surprinzător de repede pentru o femeie de vârsta ei înaintată.

Panoul s-a închis în urma lor.

Acum erau închiși într-un spațiu restrâns, având în jur doar pământ și roci. Cotton a simțit că îl cuprinde panica pe care o cunoștea și a simțit mâna lăsată de Cassiopeia pe umărul lui pentru a-l calma. Ea știa cât de mult detesta el spațiile închise. Dar nu era momentul potrivit pentru a suferi de fobii. Din fericire, înaintau repede, îndepărtându-se de casă, iar tunelul cobora.

Pentru a-și scoate din minte senzația de disconfort, Cotton a examinat construcția. Era în formă de potcoavă. Pereții, din cărămizi nefasonate. Podeaua, din pământ bătut. Cel mai probabil, nu era un tunel, ci un șanț săpat din casă, apoi umplut cu pământ pentru a-l ascunde.

Și nici asta nu l-a liniștit.

Au înaintat aproape cincizeci de metri, după care tunelul a cotit ușor spre stânga și a coborât abrupt. Drumul era iluminat de becuri incandescente cale de încă treizeci de metri.

Cotton și-a făcut curaj și a ținut pasul.

La capătul tunelului era o scară metalică. Unul dintre tineri a urcat pe ea și a deschis o trapă de lemn din tavan.

L-au urmat cu toții.

Se aflau în ceea ce părea a fi un hambar. Înăuntru se vedeau două tractoare, unelte și o mașină pentru tunderea gazonului. Singura lumină pătrundea pe o fereastră murdară de pe un perete.

– Șopronul ăsta este departe de casa mare, a spus Ada. Și mai jos decât ea, dacă urmărești poteca.

Cotton a făcut un semn din cap către Cassiopeia, apoi amândoi au scos armele, ațintindu-le spre cei trei.

– Lăsați jos puștile. Ușurel, le-a ordonat el celor doi tineri.

Aceștia s-au supus.

– Herr Malone, a spus Ada. Nu e nevoie să procedezi așa.

– Iartă-mă, dar nu prea am încredere.

– Putem merge afară? a întrebat bătrâna. Trebuie neapărat să vedeți și să auziți ceva.

El s-a uitat la Cassiopeia, care a făcut un gest din umeri. *De acord. De ce nu?*

– Luați-o înainte.

Au deschis o ușă laterală și au ieșit în aerul rece al dimineții. Deasupra capetelor se întrepătrundeau crengile copacilor bătrâni, creând un acoperiș față de cerul înnorat. Cotton a observat că erau, într-adevăr, departe de casă și mai jos față de ea și că într-o parte se ridica o bermă¹ cu copaci. Un drum îngust, din pământ, pleca de la șopron. Printre copaci se furișau raze de soare. Dintr-odată, cerul s-a cutremurat de un vuiet.

Un zgomot cunoscut.

¹ Trecere îngustă între șanț și grămada de pământ rezultată din săparea lui. (n.r)

– Un avion de luptă? s-a mirat Cotton.

Ada a confirmat dând din cap.

– V-a urmărit până aici din ordinul lui Vergara.

Asta nu suna deloc bine.

O bubuitură ca de tunet a spart tăcerea, urmată de un val de aer fierbinte, care a cuprins cerul de deasupra lor.

O explozie.

Instinctiv, toți s-au ghemuit și au dus mâinile la fețe.

Coroanele copacilor au fost izbite de valul de aer dislocat și s-au frământat în urma detonației. Din fericire, se aflau suficient de departe de locul exploziei și mai jos față de ea, astfel că suflul nu i-a afectat. Au auzit zgomotele produse de prăbușirea molozului, pocnetele scoase de incendiu și fâlfăitul unor fragmente mici care cădeau prin frunzișul copacilor.

Cotton a așteptat ca ploaia de resturi să înceteze, după care s-a grăbit să urce panta împădurită.

Cassiopeia l-a urmat.

Casa era o minge de foc, transformată într-un morman inform și arzător. Frumosul castel dispăruse. Flăcările se târau prin fumul murdar, se răuceau și dansau învârtite. Pretutindeni zăceau resturi carbonizate.

– O rachetă aer-sol, a spus el.

A urmat un muget puternic.

Care creștea în intensitate.

Au rămas ascunși printre copaci.

Gloanțe de mare calibru au străpuns molozul arzător și au măturat terenul din fața casei. Avionul de luptă a trecut fulgerător pe deasupra lor și a dispărut în plafonul de nori.

– Se asigură că am murit, a mormăit el, privind ruinele fume-gânde. Aerul era încărcat și apăsător din cauza mirosului neplăcut scos de lemnul carbonizat.

Avionul a revenit.

Dar ceva mai departe.

A urmat o explozie îndepărtată.

– Avionul vostru, a strigat Ada.

Cotton s-a întors și a întrebat-o:

– Știai că asta avea să se întâmple?

– Sunteți norocoși că am prieteni care m-au avertizat.

Da. Norocul nostru.

– Și acum ce facem? a întrebat el.

– Mergem pe jos, a spus Ada.

Au urmat drumul neamenajat până la un drumeag din hardpan¹, care șerpuia pe sub copaci. Ada și acoliții ei au mers în frunte. După câteva sute de metri, au ajuns la o bifurcație cu un alt drumeag bine conturat. Stratul gros de frunze conferea solului o elasticitate deosebită și înăbușea sunetele pașilor, astfel că au putut auzi cântecul păsărilor. Drumul s-a îngustat, apoi a dispărut într-o porțiune de teren jos. Un ibis roz a sărit în față și a fâlfâit din aripile mari, căpătând înălțime. Violete sălbatice dădeau culoare luminișului. Cotton a observat fragmente de granit și gresie împrăștiate pe iarba crescută năvalnic.

– Acelea sunt morminte, a spus Cassiopeia.

Au pătruns în acel cimitir și au văzut că toate însemnele fuseseră sfărâmate cu ciocane în mici cioburi. S-a aplecat și a examinat rămășițele.

– Îmi închipui că s-ar putea închide câteva dosare ale criminelor de război dacă se identifică morții de aici.

– Nu greșești deloc, a spus Ada.

Cotton a aruncat un fragment de rocă, apoi a privit în jur spre fagii înalți și araucaria². Razele soarelui se strecurau prin coronament în dăre aurii.

– Cine naiba ești? a întrebat-o el pe Ada.

¹ În știința solului, sol compactat, impermeabil, în care rădăcinile plantelor nu pot pătrunde.

² Copac din familia coniferelor veșnic verzi, endemic pentru Chile, Argentina, Brazilia și alte zone.

– O persoană care tocmai v-a salvat viețile.

1969

Engle l-a urmărit pe Vergara vorbind la telefon. Ultimul raport primit de la pilotul avionului de luptă preciza că acea clădire fusese rasă de pe fața pământului.

Vergara a încheiat convorbirea telefonică astfel:

– A fost distrus și hidroavionul, așa cum ai cerut. Pilotul afirmă că din casă nu a rămas nimic. De asemenea, a mitraliat ruinele cu gloanțe de mare calibru.

Nu existase altă soluție. Castelul trebuia eliminat, fără să rămână vreo urmă. Și totuși, era păcat. Îl vizitase în câteva rânduri și arăta magnific. Pohl nu va fi mulțumit, dar altă cale nu era. Malone și Vitt trebuiau să dispară, iar după aceea, piste de urmat se vor răci de tot, așa cum se procedase și înainte, când alți oameni se apropiaseră prea mult.

– Cei care ieșiseră pe lac i-au alertat pe carabinierii locali. Aceștia se îndreaptă acum acolo, dar le va trebui mai mult de o oră ca să ajungă. Putem explica distrugerea casei drept o lansare greșită de rachetă, a spus ministrul, și a zâmbit. Se mai întâmplă și astfel de lucruri. Senor Engle, se pare că problema ta s-a rezolvat.

– Apreciez foarte mult asta. A fost mai mult decât mă așteptam din partea ta.

– *Gracias*. E o plăcere să îi fiu de folos domnului Pohl. E un om foarte generos.

Cei doi carabinieri se aflau de cealaltă latură a mesei. Aceștia ascultaseră cu interes acea discuție. Engle știa că cei doi nu erau simpli polițiști, ci făceau parte din personalul privat al lui Vergara, fiind plătiți de Pohl. În ultimele zile, misiunea lor fusese să îi monitorizeze pe Malone și pe Vitt și să raporteze totul. Însă, citind scrisorile Adei, merseseră prea departe. Acum deveniseră de prisos.

La fel și Vergara. Din fericire, tot ce se întâmplase până în acel moment îi indica pe aceștia drept autori.

Nicio pistă nu conducea spre el sau spre Pohl.

A băgat mâna dreaptă sub jachetă și a prins între degete pistolul, a cărui piedică era deja eliberată. A scos arma și a tras două focuri, câte unul în fruntea fiecărui dintre cei doi carabinieri. La început, Vergara a părut năucit, după care a dus mâna spre propria armă, aflată la brâu. Însă Engle a tras două focuri în pieptul lui. A terminat totul cu un al treilea foc, puțin deasupra nasului, care l-a făcut pe ministrul adjunct al investigațiilor să cadă la podea.

I-a verificat pe cei trei ca să vadă dacă mai aveau puls.

Toți muriseră.

Vergara și cei doi curioși subalterni ai săi nu mai puteau da declarații. Iar Cotton Malone și Cassiopeia Vitt muriseră, iar casa de lângă lac dispăruse în ruine. Toate evidențele financiare pe care Vitt le obținuse în ziua precedentă reveniseră în fișetul din biroul lui Vergara.

Ceea ce era perfect.

Voiau ca acele probe să devină publice.

Probabil că moartea lui Vergara va ajunge să fie legată de moartea lor. Puținele e-mailuri pe care Vergara le trimisese în Germania își vor sluji scopul și vor pune în mișcare autoritățile germane. Ada reprezenta o problemă gravă, iar scrisorile pe care le scosese la iveală reprezentau o amenințare, dar era foarte probabil ca ea să se fi ascuns. Găsirea ei în acele momente ar fi fost deopotrivă riscantă și dificilă.

Se va ocupa de ea după alegeri.

Pe moment, apăruse altă problemă urgentă.

Una pe care avea să o analizeze pe drumul de întoarcere spre Germania.

De aceea, cu mișcări calme, a băgat scrisorile în recipientul din plastic, l-a închis și a părăsit cabana, hotărând să le ardă la un moment dat, iar apoi să ia o masă frugală în oraș, după care să plece cu avionul spre Africa.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Cotton a continuat să meargă pe acel drumeag.

Ada pășea în frunte, folosindu-se de bastonul ei primitiv, iar terenul a început curând să fie presărat de găuri făcute de vârful lui ascuțit, care o ajuta să înainteze. Aflată în spatele lui Cotton, Cassiopeia a ținut pasul cu el și a rămas cu rucsacul în spate. Cotton a auzit un sunet de apă care curgea, iar drumul a început să meargă de-a lungul unui torent umflat, care curgea printre desișuri dese și încălcite. Se îndepărtau de castel, din care încă se înălțau nori de fum negru spre cerul cenușiu. În cele din urmă, au ieșit din pădure și au ajuns pe un drum lat, nepavat, care ducea înapoi spre lac.

– N-am avut timp pentru prezentări cum se cuvine, a spus Ada. Cred că ești frăulein Vitt. Sunt încântată să te cunosc.

– Trebuie să recunosc că eu sunt și mai plăcut impresionată să te cunosc. Ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru noi.

– V-am lăsat acel bilet și v-am încurajat să veniți aici, neștiind sigur de ce este în stare ministrul Vergara. Însă apoi am primit un telefon și mi s-a spus exact ce voia să facă acel Vergara, de aceea am venit imediat aici.

– Ești incredibil de bine informată, a spus Cotton. Mai ales pentru o persoană care lucrează doar la un centru pentru convalescenți.

– Sunteți norocoși că am interese atât de variate.

Cotton a zâmbit.

– Din fericire, am avut suficient timp ca să acționăm. Mi s-a spus că vor aștepta câteva minute după ce intrați în castel, după care vor lansa acea rachetă. Au vrut să vă distrugă pe voi, dar și casa.

– Dar nu trebuia să vorbești despre acel loc, adevărat? a întrebat Cotton.

– Întocmai. După ce am făcut asta, mi-am dat seama că Vergara va acționa. Cum? Nu eram sigură. Dar ei nu vor ca voi să ajungeți în Africa.

– Cine sunt acești *ei*? a întrebat el.

– Theodor Pohl și susținătorii lui.

– El vrea ca noi să-i spunem lui Marie Eisenhuth că tatăl și soțul ei au legături cu bogăția naziștilor, a spus Cassiopeia. Tot el vrea ca poporul german să vadă acele documente și să audă adevărul. Vergara abia a așteptat să iasă din banca aceea și să transmită un raport oficial.

– Se pare că întrebarea care se pune este: veți îngădui ca asta să se întâmple?

– Ce opțiuni avem? a întrebat Cotton.

– Mergeți în Africa.

– De ce?

– Acolo vă așteaptă adevărul.

– Am citit scrisorile pe care ni le-ai lăsat, a spus el. Gerhard Schüb, fratele tău, a trăit multă vreme acolo. Însă ultima scrisoare trimisă de el e veche de cincizeci de ani. Ce s-a întâmplat de atunci încoace? Cum de mai ai informații despre Africa?

– Nu e de ajuns ceea ce am făcut până acum?

Cotton a simțit că își pierde răbdarea.

– Acum ne aflăm în pădure, în apropierea unui loc ce a fost cândva un templu nazist. Despre care ai știut totul. Apoi există acești tineri înarmați, care primesc ordine doar de la tine. După cum singură ai recunoscut, tatăl tău a lucrat pentru Bormann. Iar după aceea ai preluat totul...

– Herr Malone, această zonă din Chile și cea de peste frontieră, în Argentina, a fost populată de germani veniți aici după război. Mulți au fugit de acolo în mod legal, ca să scape de distrugerea țării. Nu erau naziști. Mulți alții au venit ilegal, ca să se ascundă, străduindu-se să treacă neobservați. Ei au avut nevoie de sprijin.

– Unii dintre ei erau criminali de război, a spus el.

– Iar, în cele din urmă, cei mai mulți au fost prinși. Bormann a inițiat Aktion Aderflung și Aktion Feuerland drept planuri pentru scoaterea unor oameni-cheie și a multor valori din Germania. Și este adevărat, tatăl meu a condus acele eforturi de aici, din Chile. Însă fratele meu a avut o misiune mult mai dificilă. Așa e. Noi le purtam de grijă naziștilor. Dar eu și fratele meu ne-am respectat misiunile în onoarea tatălui nostru pe care amândoi l-am iubit foarte mult.

– Și ce a fost casa pe care am văzut-o mai devreme?

– A fost un loc în care s-au simțit bine bătrânii. Au rămas foarte puțini, dar ei vin acolo din când în când. Mai ales pe 20 aprilie.

– Ziua de naștere a lui Hitler, a spus Cotton.

– Văd că știi istorie, a spus ea dând aprobator din cap.

– Îmi dau seama când sunt manipulat. Și mi s-a întâmplat asta încă de la început. Însă noi am îngăduit asta ca să putem înainta cu ancheta.

– Eu am pus capăt manipulării.

Cotton a chicotit.

– Ba nu. Abia ai început să ne cânti ceva pe care să dansăm noi.

– Herr Malone, mi s-a cerut să inscenez ceea ce s-a întâmplat la acea fermă pe care ați vizitat-o. Și așa am procedat. Recunosc asta.

– Folosind câteva cărți din acel palat? a întrebat el.

Bătrâna a confirmat printr-o mișcare din cap.

– Da, și stindardul. Multe dintre obiectele de colecție erau depozitate în subsol. Dar acum au dispărut toate.

– Nu pari prea tristă din cauza asta, a spus Cassiopeia.

– E ca un cancer de care ai scăpat.

Cotton a aprobat-o.

– Mi s-a spus să vă dirijeze în continuare, după ce ați fost la fermă. Lucru pe care l-am făcut atunci când cei doi tineri au tras cu puștile spre proprietate. Mi s-a cerut să plasez câteva fotografii într-un mod care să nu stârnească suspiciuni. Acelea au fost plasate acolo pentru fi găsite pe pereți. Erau fotografii ale lui Bormann și Braun. Însă ele nu au fost făcute aici. Copilul pe care l-ați văzut cu Bormann e un străin. Au fost plasate și câteva scrisori pentru a susține afirmația mea că nu există niciun copil al lui Bormann. Bătrâna a zâmbit: Însă voi schimba această parte a poveștii.

– Tu ne-ai lăsat scrisorile acelea în mașină noaptea trecută?

Ea a confirmat printr-o mișcare din cap.

– Era important să aflați conținutul lor. Kaizerul nu știe de existența lor, și nici că eu și Eva Braun am corespondat în secret vreme de mulți ani. Fratele meu, aflat în Africa de Sud, m-a ajutat. Ea avea nevoie de o prietenă. O persoană căreia să i se confeseze, iar eu am îndeplinit acest rol.

Cassiopeia și-a dat jos rucsacul din spate și a scos albumul de amintiri.

– Ai vrut să găsim și albumul ăsta?

Ada a dat afirmativ din cap.

– Am pus să fie ucis spionul kaizerului și i-am lăsat acolo un mesaj pentru omul lui Pohl. Am presupus că vă veți întoarce ca să mă căutați, după care veți scotoci casa, de aceea am lăsat albumul, pentru ca voi să-l găsiți.

– Îl vrei înapoi? a întrebat Cotton.

– Nu. Luați-l voi. Veți avea nevoie de el.

– Și evidențele financiare? a întrebat Cassiopeia.

– Ei au vrut clar să le găsiți, de aceea ați fost conduși direct la ele. Anchetatorul angajat de cancelar a fost ucis ca să dea profunzime cercetării voastre. Pumnalul acela a fost obținut de la un alt deținător și folosit ca armă a crimei. Ați rămâne surprinși dacă ați ști cât de multe obiecte ale naziștilor au rămas pe acest continent.

Din păcate, există mai multe lucruri în acele evidențe financiare care să facă legătura între cancelarul Germaniei și cel de-al Treilea Reich. Și nu sunt false. Toate sunt reale, iar doamna cancelar va trebui să se confrunte cu trista realitate. A făcut o pauză. Din punctul meu de vedere, lucrurile s-au schimbat. L-am ajutat pe omul căruia îi place să i se spună kaizer, dar acum nu mai este cazul. Îmi asum riscuri mari ajutându-vă, care s-ar putea să mă coste viața. Și, așa cum tocmai ați văzut, și viețile voastre sunt în pericol. Însă mi s-a spus că sunteți capabili să vă descurcați.

- Cine ți-a spus asta? a întrebat Cassiopeia.
- Cineva care se pricepe.
- Asta este peste măsură de ciudat, i-a spus Cotton Cassiopeii.
- Subtilitatea a devenit o artă pe cale de dispariție, a spus Ada.

Însă asta este o altă chestiune.

A făcut un semn, iar unul dintre tinerii ei însoțitori i-a întins un telefon mobil, pe care i l-a înmănat lui Cotton. El a văzut fotografia unui bărbat. Trecut de patruzeci de ani, cu pielea bronzată, având o barbă gen Van Dyke, presărată cu fire argintii.

- Îl cheamă Josef Engle, a spus bătrâna. Nu uitați cum arată. El este mâna dreaptă a kaizerului. Apoi a tăcut câteva clipe. El este cel care a ucis-o pe prietena mea Isabel. Tot el l-a ucis pe investigatorul trimis de cancelarul german la Santiago. Cel pe care eu l-am împușcat seara trecută a lucrat pentru Engle. Tot el l-a plătit pe Vergara ca să vă ucidă pe amândoi. Când va descoperi că acel efort a dat greș, vă asigur că va face tot ce se poate ca să vă elimine.

Cotton a memorat trăsăturile aceluia om.

- Tatăl meu a slujit Eminența Cenușie până în 1947, când Bormann a plecat de aici. După aceea nu i-am mai văzut nici pe el și nici pe Evi. Au intrat în răspunderea fratelui meu. Tatăl meu a continuat să rezolve nevoile celor care se refugiaseră aici. Bormann a creat multe conturi la numeroase bănci, iar tatăl meu a fost administratorul fiduciar al tuturor acelor conturi după plecarea lui Bormann și a răspuns de soldurile și de plățile care trebuiau

facute. Tatăl meu a trimis rapoarte în Africa până când a murit, iar Bormann a luat toate hotărârile importante. Însă, imediat ce tata a murit, eu am ajuns înlocuitorul lui, și am decis să nu mai prezint niciun raport. Am presupus că și Bormann murise. Acest lucru nu a fost contestat niciodată. Multă vreme, eu am fost *der regler*¹ privind acei bani. Senor Donoso, pe care l-ai cunoscut ieri la bancă, este un om de o moralitate îndoielnică, care lucrează cu cel care îl plătește mai bine, i-a spus ea Cassiopeii. Vergara i-a fost binefăcător vreme de mulți ani.

– Deci ai permis ca acele evidențe financiare să fie găsite? a întrebat-o Cassiopeia.

Bătrâna a dat din cap.

– Dacă împiedicam asta, aș fi stopat ceea ce trebuie să meargă înainte. Îmi pare rău de cancelarul Eisenhuth, care va trebui să plătească pentru asta, dar e un preț ce trebuia plătit de mult. A sosit vremea să afle adevărul.

– De unde îl cunoști pe Theodor Pohl? a întrebat-o Cotton.

– Am fost asociată cu el mulți ani. Îmi cerea câte-o favoare din când în când. Asta se întâmpla când aici apăreau oameni care investigau trecutul. Am avut tot felul de oameni. Din guverne, vânzători de recompense, scriitori, jurnaliști, regizori, chiar și niște americani care realizau un serial de televiziune care trata teoria incredibilă că Hitler a dus o viață lungă și liniștită aici. I-am convins pe toți că nu era adevărat și i-am trimis să caute în altă parte.

– Ca să protejezi banii? a întrebat Cotton.

Bătrâna a clătinat din cap.

– Ca să protejez trecutul. Ultima problemă a apărut acum câțiva ani cu doi agenți americani. Ceea ce a provocat uciderea Isabellei. Știam că într-o bună zi o să-l fac pe kaizer să plătească pentru acea faptă mârșavă. Și, să vă fie clar, Juan Vergara a participat la uciderea ei. Și el se face răspunzător. Toți vor plăti.

¹ Administrator.

- Ai multă amărăciune în suflet, a remarcat Cotton.
- Asta din cauza unei vieți în care nu am prea avut de ales.
- Și ce vrei să facem noi? a întrebat-o Cassiopeia.
- Să urmați indicațiile din scrisorile pe care vi le-am dat, a spus Ada. Ele vă vor îndruma în Africa.

- De ce ar trebui să credem tot ce spui? a întrebat Cotton.
- Tocmai v-am salvat viețile. Dacă voiam să muriți, acum erați morți.

Cotton nu a pus la îndoială acea observație.

- Cum se face că nu te-ai întâlnit cu fratele tău? a întrebat-o Cassiopeia.

- Dar n-am susținut asta nicio clipă.

- Deci el încă trăiește? a întrebat Cotton.

- Răspunsul la întrebarea asta vă așteaptă în Africa. Vreau să vă spun că în joc sunt mai multe lucruri decât vă dați seama. Când a hotărât să o ademenească pe Marie Eisenhuth pentru a descoperi acele evidențe financiare, Pohl nu și-a imaginat ce furtună va declanșa. N-a înțeles câtă ură și resentimente îl pândesc. Așa cum se întâmplă în cazul oamenilor pedanți și proști, el s-a crezut cel mai inteligent și mai abil. A ținut o rețea ale căror ițe s-au încurcat. Rămâne ca voi doi să le descâlciți. Doar voi veți alege dacă vreți sau nu să faceți asta.

Bătrâna a făcut o pauză, după care a adăugat:

- Să alegeți cu înțelepciune.

Au fost duși cu barca până pe malul celălalt al Lago Girasol, apoi cu o mașină cale de aproape 200 de kilometri, ajungând la docul de unde decolaseră mai devreme. Jeepul era tot acolo și, folosindu-l, s-au întors la cabană. În fața ei erau parcate două mașini de poliție. Asta însemna că Vergara și carabinierii se aflau înăuntru. S-au apropiat de clădire cu precauție și s-au uitat pe ferestrele din spatele ei pentru a vedea ce se întâmpla în casă. Era limpede

că revenirea lor va constitui o surpriză. Mai ales dacă îi dădeau crezare Adei și Vergara fusese amestecat în încercarea de asasinare a lor.

Camera mare era pustie, dar în sufragerie lucrurile stăteau cu totul altfel. Cei doi carabinieri zăceau lați pe scaune, iar Vergara, pe podea.

Toți erau împușcați.

– Crezi că Ada a făcut asta? a întrebat Cassiopeia. Ori Engle, omul lui Pohl?

– Pariez că e vorba de Engle. A ținut să facă puțină curățenie.

Au intrat pe ușile largi, care erau descuiate.

Pe masă se afla un aparat de emisie-recepție.

– Țsta nu era aici când am plecat, a remarcat Cassiopeia.

Adevărat. Apoi a observat că scrisorile Adei dispăruseră.

Cassiopeia a văzut și ea asta.

– Asta înseamnă că Engle, omul lui Pohl, a dat lovitura aici, a spus ea. Ada voia ca noi să luăm scrisorile, însă el nu a vrut.

Avea dreptate.

Din fericire, în memoria lui eidetică a avut impresia că aude cuvintele carabinierului care îi tradusese scrisorile. Datele s-au perindat într-o succesiune rapidă: 1949, 1951, 1962. Locuri. Nume. Și încă aveau celelalte scrisori, albumul de amintiri și fotografiile.

A aruncat o privire la ceasul de la mână: 2.35 p.m.

– Partea bună este că noi am murit, a spus Cassiopeia. Doar că nu definitiv, ca aceștia.

– Dar întrebarea de un milion de dolari¹ este: plecăm în Africa?

Ea a dat afirmativ din cap.

– Dacă tot am mers atât de departe...

Cotton nu a contrazis-o.

¹ În original, întrebare de 64 000 de dolari, expresie folosită într-o emisiune de întrebări și răspunsuri difuzată de postul american de televiziune CBS.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

GERMANIA

3.30 P.M.

Pe Marie o îngrozea vara. Când era mai tânără, luna iunie era ca o ușurare bine-venită după frigul îngrozitor, o vreme cu zile calde, seri ademenitoare și un soare care zăbovea pe cer până târziu.

Însă totul s-a schimbat în urmă cu aproape cincizeci de ani.

Pe data de 14 iunie.

Ziua în care muriseră părinții ei.

Un avion Boeing 707, în zbor de la Atena spre Roma, s-a prăbușit în Marea Ioniană. Toți cei 88 de pasageri de la bord au murit din cauza unei bombe care a explodat în sala de bagaje și a trimis avionul în mare.

Și totul din cauza situației din Orientul Mijlociu.

Organizația pentru Eliberarea Palestinei fusese izgonită din Iordania, astfel că și-a stabilit cartierul general în sudul Libanului, unde a recrutat militanți din taberele de refugiați din apropiere. La acea dată, Libanul era cunoscut sub numele de Țara lui Fatah, din cauza dominației organizațiilor militante care foloseau acea zonă pentru a declanșa atacuri împotriva Israelului. Al Fatah era cea mai nemiloasă organizație palestiniană de eliberare și, în cele din urmă,

a fost implicată în plasarea bombei care i-au ucis pe părinții ei, deși nu s-au descoperit dovezi în această privință.

Însă optzeci și opt de oameni muriseră.

Doi dintre aceștia fiind cei mai importanți din viața ei.

Îndeosebi tatăl ei.

Îl venerase.

Înainte de începerea campaniei își informase personalul să lase liberă după-amiaza și seara de 14 iunie. Nu dăduse nicio explicație, și nici nu i s-a cerut. În fiecare an se ducea la cimitir, în pelerinaj. Acesta se afla aproape de vechea abație Kloster Egern, ctitorită de împărații Sfântului Imperiu Roman, și rămăsese căminul unui grup de călugări benedictini. În ultimii patruzeci și șase de ani, mersese acolo și aprinsese o lumânare în mica biserică a abației. După aceea se ducea la morminte și depunea trandafiri galbeni pe ele pentru a onora două persoane răpite de lângă ea mult prea devreme. Vreme de ani și ani, Kurt o însoțise. Însă în ultimii zece ani nu mai făcuse asta.

A aprins un chibrit și a îndreptat flacăra pâlpâitoare spre fitilul lumânării. După o clipă, acesta s-a aprins. Lumina scăzută radiată de lumânare abia dacă a reușit să disperseze semiîntunericul din jurul ei. În sine, biserica era un exemplu de simplitate. Ziduri din piatră de nuanță roșiatică, având decorațiuni sobre, și era locul discret în care să revină o dată pe an pentru a întreba Cerul cărui scop slujise moartea prematură a părinților ei.

A îngenuncheat alături de o bancă.

Călugării se dovediseră îndeajuns de amabili ca să oprească accesul acolo în cursul după-amiezii pentru a-i oferi câteva momente de intimitate. O însoțiseră doar doi oameni din serviciul de securitate, și ambii rămăseseră la ușă. Nu i se întâmpla să se roage prea des. Deși părinții ei fuseseră catolici pioși, religia nu avusese o putere copleșitoare asupra vieții ei.

Însă sentimentul nu îi era cu totul străin.

A auzit ușa bisericii scârțâind și s-a întrebat de ce era deranjată. A ridicat capul și l-a văzut pe soțul ei stând la porțița spre vestibulul principal.

El a pătruns în capelă.

– Având în vedere campania, am crezut că anul ăsta s-ar putea să nu vii aici.

– Întrebarea cea mai potrivită este: ce cauți tu aici?

– Eu mă întrebam dacă retrăirea suferințelor din trecut este bună, a spus el.

– Ți apreciez grija, dar au fost părinții mei.

– Nu mă gândeam să îi uiți cu totul. Însă a trecut multă vreme de când au plecat dintre noi.

Ea a înțeles la ce făcea el aluzie. La un moment dat, cei vii trebuie să îi facă uități pe cei morți.

– Probabil că nu voi putea să-i las în uitare. Au fost uciși degeaba.

Nu a făcut nicio încercare pentru a-și ascunde resemnarea și amărăciunea din glas.

– De acord. Și eu îi regret.

În astfel de momente, Kurt semăna mult cu bărbatul pe care îl cunoștea de foarte multă vreme. Elegant. Atrăgător. Aventuros. Se căsătoriseră de tineri. Două odrasle provenind din familii bogate. O alianță între bani și putere. Viețile lor fuseseră permanent privilegiate, lucru pe care ea reușise să îl transforme într-o carieră de succes în funcții publice. Însă Kurt devenise o persoană pe care, pur și simplu, acum nu o mai cunoștea. În timp ce ea își manifesta compasiunea și avea o vedere globală asupra lucrurilor, el cultiva prejudecățile și naționalismul. În loc să facă încercarea de a înțelege acea metamorfoză ciudată a lui, ea bătuse în retragere, ceea ce îi făcuse să se îndepărteze și mai mult unul de altul, fiecare îndreptându-se în altă direcție. Deveniseră ca polii unui magnet, legați laolaltă, însă separați pentru totdeauna de forțe pe care niciunul din ei nu le puteau modifica. În acel moment însă, privindu-l în lumina scăzută din biserică, amintirile plăcute au îndemnat-o să

îl prindă de mână și să îl liniștească. Însă amintirile neplăcute i-au spus că acel lucru nu mai era posibil.

De aceea Marie a spus:

– Au murit ca urmare a urii. Din fericire, Orientul Mijlociu se deosebește de cel de acum cincizeci de ani. S-au făcut unele progrese.

– Marie, evreii și arabii se ucid unii pe alții de cinci mii de ani. Asta nu va înceta niciodată. Acea ură s-a revărsat asupra întregii lumi, și nici fenomenul acesta nu va dispărea. Mă întreb ce părere ar avea tatăl tău despre tine, care ocupi o asemenea funcție?

Faptul că se afla aproape de rămășițele părinților ei părea să îi dea mai multă tărie. Probabil că și acesta era un motiv pentru care mergea acolo în fiecare an. O întinerire. Una de care avea nevoie. Chiar la vârsta ei înaintată.

– Ei ar fi fost mândri de mine, a afirmat ea.

– Nu se poate să crezi cu adevărat asta. Nu cred că tatăl tău ar fi sprijinit o politică a granițelor deschise, care să permită oricui să intre în țara noastră. Și, într-un totuș serios, mă îndoiesc că s-ar fi plecat în fața voinței Statelor Unite ori că s-ar fi împăcat cu Rusia. A detestat NATO și a socotit că era oribil ca Germania să devină într-un totuș dependentă de puteri străine pentru apărarea ei externă. Eu și el am discutat pe temele astea de nenumărate ori.

– Tatăl meu a trăit în alte vremuri și avea alte păreri. Mai presus de toate, a fost un patriot german, la fel ca mine.

– O persoană care luptă pentru a-și continua viața politică. Aventura aceea de la Dachau a creat controverse. Ai insultat jumătate din landul Bavaria. La ce te-ai gândit când i-ai acuzat pe acei oameni că sunt rasiști cărora nu le pasă de alți oameni? Modul tău de a conduce presupune insultarea oamenilor? I-ai ușurat calea lui Pohl ca să conducă în sondaje.

– Asta înseamnă că, în cele din urmă, va câștiga un vot din partea ta?

Kurt a scuturat din cap.

– Uite unde am ajuns. Dacă nu sunt de acord cu tine, devin imediat dușmanul tău.

Marie s-a simțit cuprinsă brusc de furie.

– Nu e momentul și nici locul potrivit pentru a avea o dispută politică. Ar fi cazul să ne abținem.

– Poate că tatăl tău ar dori să audă ce ai de spus.

Pentru că detesta acea presiune a lui, Marie a repetat:

– Părinții mei ar fi aprobat tot ce am făcut.

– Poți afirma asta din adâncul inimii?

Marie nu dorea să discute o asemenea problemă acolo, în acel loc sacru și într-o zi atât de solemnă. De aceea s-a îndreptat spre porțiță, însă el i-a blocat calea.

– O să pleci din Bundestag în momentul în care politicile tale vor fi puse la îndoială? Disensiunile ți se par chiar atât de dezgustătoare?

Ea a simțit un val de neliniște.

– Dă-te din calea mea.

– Îți dai seama ce faci?

Nu era obișnuită să i se vorbească în acel fel. Mai ales din partea soțului.

– Du-te dracului, Kurt.

– Mă simt ca și cum aș fi ajuns deja lângă el.

Agresivitatea lui reprezenta ceva nou. Lucru care a nedumerit-o.

– Kurt, ce s-a întâmplat? Ce te tulbură?

El nu i-a răspuns.

Însă a ținut să afle.

– Dacă te resping astfel, vrei să ducem vieți separate?

– Deja facem asta.

– Vrei să divorțăm?

– Nu.

– Atunci de ce mă cerți? De ce mă minimalizezi? Am guvernat țara asta vreme de șaisprezece ani. Germania a ajuns puternică și importantă. Modul meu de a conduce este respectat în întreaga

lume. Știu exact ce am de făcut. Și-atunci de ce nu mă lași în pace? Trăiește-ți viața, cu ideile tale, și permite-mi să mi-o trăiesc pe a mea așa cum vreau.

– Mi-aș dori ca lucrurile să fie chiar atât de simple.

Glasul lui a trădat o tristețe care a făcut-o să se îngrijoreze. Ceva ce nu se mai întâmplase până atunci. Ar fi însemnat o pierdere de vreme să descopere sursa acesteia. Acum, pur și simplu, nu se mai sinchisea.

– Vreau să mă duc la mormântul părinților mei, a spus ea. Te rog să te dai din fața acelei porțițe și să mă lași să trec. Ori va trebui să chem agenții de securitate pentru asta?

– Împotriva soțului tău?

– Dacă este necesar.

El a rămas încremenit. Ar fi fost preferabil ca fiecare din ei să urmeze propria cale. Însă circumstanțele îi uneau foarte strâns.

El s-a retras din cadrul ușii.

Ea a trecut pe lângă el, atingându-l ușor.

El a prins-o de brațul drept și a reținut-o.

Ochii li s-au întâlnit.

– Dacă vei continua astfel, ne vei distruge pe toți, a spus el precipitat.

Ea s-a smuls din strânsoarea lui.

Apoi s-a îndepărtat.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

STATUL LIBER, AFRICA DE SUD
SÂMBĂȚĂ, 15 IUNIE
12.30 P.M.

Cotton și-a concentrat atenția asupra ferestrei avionului, ca să vadă peisajul ce se desfășura dedesubtul lui. După un zbor lung de la Santiago, cu același avion militar de transport care îi adusese din Germania până în Chile, închiriasse la Durban un aparat Cessna, cu două locuri. După ce îi telefonase lui Danny Daniels, acel zbor devenise imediat posibil. Totodată, îi explicase ce se întâmplase, inclusiv faptul că evidențele financiare compromițătoare fuseseră trimise în Germania de Juan Vergara, lucru care putea să se dovedească fatal pentru Marie Eisenhuth. Danny îi spusese că el se va ocupa de acele evidențe financiare.

Statul Liber se afla la 480 de kilometri de Durban, spre interiorul țării, dincolo de unul dintre cele mai denivelate și aspre terenuri din Africa de Sud, astfel încât cel mai rapid și mai sigur mod de transport până acolo era pe calea aerului. Potrivit dateilor de navigație, traversaseră deja granița estică a Statului Liber în urmă cu câteva minute. Dedesubt se întindea un teren presărat de numeroase aflorimente de gresie, piscuri înalte și văi adânci de râuri. Soarele lumina pământul stâncos cu strălucirea unei flăcări

de magneziu. Antilope eland, antilope cafenii și antilope redunca pășteau pe coastele munților dintre pasurile împădurite slab. În față a văzut dealurile și copacii făcând loc unor platouri plate ca niște tăblii de masă, pășunilor și altor zone cu gresie.

Curând, în fața lor a apărut un oraș.

Compact, fără copaci și lipsit de umbre din cauza soarelui arzător al amiezii. Arșița pulsa din șoseaua asfaltată și din acoperișurile din țiglă făcută din argilă. Pe versantul uneia dintre movilele de gresie, dincolo de oraș, o turmă de capre negre cu nisipiu au început să sară peste pietre, fiind probabil speriate de avionul de deasupra lor. Scena crea impresia unui acvariu golit, și, dacă nu ar fi fost fauna unică, oricine ar fi considerat că zboară peste o zonă din America de Sud-Vest.

Cotton a urmat un cot al fluviului Modder, spre Bloemfontein, capitala Statului Liber. Cerul era senin, cu câțiva nori mici, aflați la mare altitudine. Aripile avionului erau la același nivel, botul era ridicat și zbura lin. Cassiopeia i-a mai citit câteva scrisori din cele lăsate de Ada, traducând textele din germană care dezvăluiau sentimentele și gândurile cele mai intime ale lui Gerhard Schüb. În timpul zborului peste Atlantic, ea trecuse în grabă prin cele cincizeci și trei de scrisori și recitise părți din unele pe care le considerase mai importante.

19 noiembrie 1951

...zona asta nu este una pentru vegetarieni. Este, în schimb, un ospăț pentru carnivori. Am aflat că fleicile, cotelele și antricoatele fripte în aer liber și mâncate în lumina stelilor cu degetele au un gust mult mai bun decât orice ți s-ar oferi pe o farfurie. M-am obișnuit să stau în aer liber, deși vremea de aici este foarte imprevizibilă. Furtunile izbucnesc cu putere dincolo de munte. Fulgerele sunt mai puternice decât în alte zone în care am trăit. Tunetele răsună ca o artilerie dezlănțuită și cutremură pământul. Ploaia cade în pânze

dese și se poate încheia în câteva secunde. După aceea, mii de broaște orăcăie aproape asurzitor. Vai, Ada, acesta este un loc nemaipomenit.

În urmă cu două zile, am călătorit spre o fermă de la sud, care se află în continuare sub jurisdicția Statului Liber Orange. Luis nu se aventurează niciodată dincolo de graniță. Un alt oaspete găzduit acolo ne-a spus să nu vorbim despre războiul dintre englezi și buri. Afrikaanserii care au lucrat la fermă au suferit pierderi umilitoare din cauza britanicilor și încă aveau resentimente profunde față de ei. Războiul s-a încheiat în urmă cu cincizeci de ani, de aceea mă miră acele resentimente. În ciuda eforturilor pe care le-am făcut noi pentru a evita discuțiile pe acest subiect, gazda noastră a vorbit insistent despre război. A spus că englezii au strâns toate femeile albe, pe care le-au internat împreună cu copiii lor în lagăre de concentrare. Au murit aproximativ treizeci de mii de persoane din cauza bolilor și a înfometării. Asta a fost metoda lor de a-i trata și a-i înfrânge pe buri, silindu-i pe cei din comandouri să se predea. Cu toate acestea, acțiunile lor au avut un efect contrar. Burii au luptat cu și mai multă înverșunare. Coloana vertebrală a burilor a fost frântă doar atunci când comandourile capturate au fost îndemnate să lupte împotriva foștilor compatrioți, promițându-li-se că membrii familiilor lor vor fi eliberați din lagărele de concentrare. Mulți au acceptat propunerea și, în cele din urmă, trădarea lor i-a costat victoria pe buri. Gazda noastră avea și un nume pentru acești oameni. Hensoppers. L-am întrebat ce înseamnă cuvântul și mi-a spus: „Hands uppers”.¹ Apoi a scuipat pe pământ ca să îmi arate ce părere avea despre ei.

¹ Cu mâinile sus, aluzie la burii care s-au predat sau au trădat în favoarea englezilor.

15 martie 1952

Am mers spre nord, la Johannesburg, ca să iau cărțile primite de Luis la postul poștal și să cumpăr specialitățile pe care le dorește Rikka. A început să o intereseze croșetatul. Realizările ei sunt încântătoare, deși aici nu prea este nevoie de fulare și pulovere. Am impresia că le face doar ca să îl irite pe Luis, pentru că el o ocărăște spunând că asta e o pierdere de vreme. Iar ea pare încântată că acest lucru îl deranjează.

Johannesburg se deosebește foarte mult de Statul Orange. E un oraș tânăr, având mai puțin de șaizeci de ani, înțesat de clădiri înalte, autobuze, tramvaie, lumini de neon, magazine și limuzine. Probabil că priveliștea cea mai stranie o reprezintă piramidele de la capetele străzilor lungi. Sunt mormane de materiale de la minele de aur, minereu ce așteaptă să fie prelucrat. Reprezintă ceea ce este Acropole pentru Atena. Atrag atenția și simbolizează bogăția de nespus a acestei regiuni. Luis a investit masiv în mine și obține profituri enorme. Binefăcătorii lui sunt extrem de generoși și el chiar mi-a oferit o părticică din această bogăție, suficient ca să cumpăr o parcelă de pământ și să-mi construiesc o casă. E o clădire din gresie cu acoperișul din lut, înconjurată de o livadă de cireși. Are chiar și o stoep¹ unde stau seara și urmăresc zebre, antilope topi și gazele. Decorațiunile interioare au fost făcute de meșteri indieni. A devenit căminul meu și măcar pentru asta îi sunt recunoscător lui Luis.

23 iunie 1956

De câteva săptămâni, Luis este într-o dispoziție îngrozitoare. A citit cărți despre război. Într-una dintre ele, Goebbels a fost citat spunând: „Bormann nu este un om al poporului. Nu are calitățile necesare pentru a îndeplini sarcinile reale

¹ Verandă.

ale unui conducător. Nu e decât un administrator oarecare, un funcționar, nimic altceva". A spumegat și a spus că acelea erau cuvintele obraznice ale unui om care s-a sinucis și și-a ucis soția și copiii, totul pentru declamațiile gălăgioase ale unui dement. Vorbește oribil despre führer. Nu are decât dispreț pentru el. Mi-a spus că orice mișcare politică are nevoie de un revoluționar. Cineva care se ajungă la putere cu orice preț. Însă imediat ce este câștigată, acea putere trebuie încredințată treptat celor mai capabili de a organiza și controla, celor care au capacitatea de a administra și, în ultimă instanță, aceștia trebuie să conducă. „Fii mândru că ești un birocrat“, mi-a spus el. „Pentru că funcționarii conduc lumea.“

Hitler, spune el, a trăit într-o lume a fanteziei. Una care era ușor de manipulat. Mai ales că el cunoștea toate punctele slabe ale lui Hitler și a știut cum să alimenteze mulțumirea de sine a celui om.

„Nu lăsa pe nimeni să-ți cunoască punctele slabe“, mă avertizează el. „Asta îți poate fi fatal.“

În cazul altui volum, o carte despre el, a manifestat o încântare deosebită descoperind toate inexactitățile. „Toți trebuie să aibă dreptul de a-și citi biografiile“, spune el. Scriitorul l-a descris drept o „personalitate fără necesități“, numindu-l „zelos, dornic să slujească și capabil să își asume ideile altuia fără să le modifice pe cele proprii“. L-a amuzat această concluzie. Național-socialismul, mi-a spus el, a fost doar un instrument pentru a-și realiza ambițiile, nu o cauză pentru care să merite să-și dea viața. Și acesta a fost motivul pentru care el încă era în viață, în vreme ce Hitler, Goebbels, Göring, Himmler și ceilalți au murit. Nu-mi spune ce dorește. Știu că se întâlnește cu regularitate cu un grup de localnici, însă eu nu sunt invitat. Lucru care îmi convine, pentru că nu țin să știu totul.

Un condor ruginiu plana pe cer.

Cotton a înclinat aparatul Cessna pe o aripă și a zburat pe deasupra metropolei Bloemfontein, un oraș cu aproximativ 600 000 de locuitori, având clădiri într-un amestec încântător de stiluri arhitecturale britanice, mediteraneene, renașcentiste și clasice. Piața centrală, plină de copaci, slujea drept centru a ceea ce părea să fie partea cea mai veche a orașului. Automobile, camioane și autobuze aglomerau autostrăzile, amintind de șiruri de furnici de pe un buștean. Aeroportul era la opt kilometri spre est de oraș și Cotton a luat legătura cu turnul de control pentru a primi instrucțiuni de aterizare. Turnul i-a răspuns la mesajul lui radio și i-a spus să se rotească o dată în jurul aeroportului și apoi să aștepte noi instrucțiuni.

Înainte de el erau două avioane comerciale care așteptau.

S-a îndreptat spre nord și a început un parcurs lung în jurul pistei.

Un Airbus SAA¹ a apărut pe cer la câțiva kilometri spre est, având trenul de aterizare coborât, efectuând manevrele de apropiere finală spre pista destul de denivelată.

Cei de la turnul de control i-au comunicat să coboare după Airbus.

Și să aterizeze.

¹ Acronim pentru South African Lines.

CAPITOLUL PATRUZECI

Engle și-a desfăcut centura de scaun și s-a ridicat. Zborul SAA de la Cape Town la Bloemfontein în avionul Airbus bătrâior fusese cu hopuri și nu se compara nicidecum cu traversarea Atlanticului cu un avion cu reacție privat. Prinsese zborul la Buenos Aires după o călătorie scurtă de-a curmezișul Argentinei cu un avion de navetă al companiei LanChile, care decolase de la Puerto Montt. A fost fericit că a prins un loc. Experiența pe care o avusese cu Ada îi evidențiasse nevoia de a fi vigilent și importanța promptitudinii.

S-a ridicat în cabina aglomerată a avionului și i-a lăsat pe alți pasageri să coboare înaintea lui. Nu se grăbea și nici nu era cazul să creeze o asemenea impresie. Criticile lui Theodor Pohl din ziua precedentă încă îi răsunau în urechi. Îl sunase pe patronul lui și îi raportase toate decesele, dar îi dăduse și vestea proastă în legătură cu cele întâmplare.

„Îți dai seama că există puține șanse de a readuce acest subiect în discuție la timpul potrivit”, spusese Pohl. „Femeia aia nebună m-ar putea face să pierd alegerile.”

„Ne-am folosit de ea și înainte fără probleme. Însă ultima oară a trebuit să ucid pe cineva, lucru pe care l-ai aprobat. Ea a luat asta drept un afront personal.”

Pierderea castelului nu fusese văzută deloc cu ochi buni.

„Casa aceea există acolo de șaizeci de ani“, spusese Pohl. „A fost un loc deosebit.“

„Da, dar prezenta un risc, după ce ar fi fost expus de Ada. Și de aceea am hotărât să elimin acest risc.“

„Ești foarte generos când vine vorba de a distruge lucruri valoroase. Valora milioane. Și ce s-a întâmplat cu Ada?“

„O să mă ocup de asta când termin treaba. Acum, tocmai mi-am rezervat un loc pentru Cape Town. Măine voi ajunge în Africa.“

„Descoperă dacă acolo se află ceva care necesită atenție. Nu prea ar fi cazul, dar femeia aceea știa mai multe decât trebuia. Și asta mă îngrijorează. În Africa n-ar trebui să apară lucruri care să ne creeze probleme. Gerhard Schüb a murit. Dar, Doamne ferește, n-aș vrea să mai apară la suprafață dovezi clare. Nu mai vreau scrisori. Ori alte însemnări. Ai înțeles?“

„Perfect.“

„Asigură-te că Africa este cât se poate de curată. Partea bună este că problema financiară își joacă acum rolul. Bine că măcar aspectul ăsta a ieșit bine, și el ar fi suficient pentru a ne atinge scopurile. Ocupă-te de acea parte a Africii și apoi întoarce-te. Și, Josef“, Pohl a făcut o pauză de un moment, iar acesta din urmă știa ce va urma, „să nu mă dezamăgești din nou.“

Până și ultimii pasageri ajunseseră în partea din față a avionului. I-a urmat.

Nu-l va mai dezamăgi din nou pe Pohl. Însă, lucru mai important, nu se va dezamăgi pe sine. Plănuise totul extrem de riguros. Planul ar fi trebuit să funcționeze. Și încă funcționa. Singurul calcul greșit fusese cel legat de Ada. Bine totuși că îi eliminase pe Cotton Malone și pe Cassiopeia Vitt. Și pe Juan Vergara, și pe oamenii lui curioși. Rămânea de rezolvat problema din Africa.

Care nu trebuia să creeze dificultăți.

A derulat în minte ceea ce trebuia să facă în următoarele ore.

Să treacă de vamă. Să-și recupereze bagajele. Să închirieze o mașină.

Și apoi să plece cu ea spre sud, la Nohana.
 Și să se asigure că nu mai putea fi găsit nimic.

Capitolul 4

Cotton conducea un Range Rover închiriat de la aeroport. Casiopeia stătea pe scaunul din dreapta și îl ajuta să se deplaseze pe President Brand Street din centrul orașului Bloemfontein. Bulevardul era aglomerat și traficul se deplasa încet. Opriseră la un magazin general și cumpăraseră haine de schimb, deoarece veneau dintr-o zonă destul de friguroasă din munții chilieni și ajunseseră într-o parte călduroasă a Africii de Sud. Șorturi ușoare și cămăși sau bluze din bumbac, plus șosete subțiri și ghete de drumeție confecționate exact pentru acea parte a lumii. Cotton oprise și la un bancomat și obținuse destul de mulți ranzi pentru a se descurca în zilele următoare.

Informațiile pe care le aveau drept sigure erau destul de firave.

Martin Bormann și Eva Braun, sub numele de Luis și Rikka Soreno, împreună cu Gerhard Schüb, locuiseră în apropierea orașului Bloemfontein încă de la sosirea lor acolo în 1949 până în 1952, când se mutaseră în zona mai interioară a ceea ce se numea atunci Statul Liber Orange. În scrisorile lui, Schüb menționase mereu orașul Paarl, însă acel loc nu figura pe nicio hartă actuală a Statului Liber. De aceea primul lucru pe care trebuiau să îl facă era să stabilească numele actual al celui oraș.

După ce a parcat automobilul pe o stradă lăturalnică, el și Casiopeia au luat la rând șirul de clădiri guvernamentale din beton cenușiu, însă acestea erau închise în perioada weekendului. Au descoperit însă un birou de turism, care avea mult de lucru cu vizitatorii care intrau și ieșeau tot timpul. Înăuntrul, o femeie africană, zâmbitoare, a desfășurat câteva hărți din secolul XX ale districtului local și a descoperit Paarl, care se afla la 80 de kilometri

spre sud-est de Bloemfontein, însă la sfârșitul anilor '80, numele orașului se schimbase.

– Acum se numește Nohana, a spus femeia. Un oraș atrăgător. Aproape de munți, unde este răcoare. Vai, cât de mult aș vrea să trăiesc acolo...

– Există ferme în zonă? a întrebat-o Cotton.

– Multe. Pământul este bogat. Există mulți copaci și dealuri. Am vizitat de multe ori acel loc.

Le-a spus mai multe lucruri despre zona respectivă și le-a sugerat să urmeze o rută aflată la sud de autostrada N6, iar apoi o șosea, R66, care urca spre munți.

După ce au plecat de la biroul de turism, Cassiopeia a spus:

– Trebuia s-o întrebăm despre evidențele privind decesele și unde le-am putea găsi luni. Nu se știe niciodată. Poate am avea noroc.

Cotton a fost de acord.

De aceea s-au întors în agenție și au aflat de la femeie că certificatele de naștere și de deces din întregul stat se păstrau într-o clădire aflată la trei intersecții depărtare.

– Însă evidențele din acea vreme nu sunt foarte bune, a precizat ea. Statul a început abia de curând să țină evidențe precise. S-a întâmplat ca mulți oameni să moară pe veld¹, iar decesele lor nu au fost înregistrate nicăieri.

Și Cotton ar fi rămas mirat să descopere vreo înregistrare a decesului pentru Luis sau Rikka Soreno. Nu i-ar fi stat în fire lui Martin Bormann ca, după ce luase asemenea măsuri stricte de prevedere cât trăise, să lase vreo urmă despre el care să fie descoperită cu ușurință. Probabil că el și Braun muriseră pe veld și fuseseră înmormântați în morminte anonime.

Ajunși afară, în soarele care pârjolea trotuarul, Cotton și-a șters fruntea cu o mână.

¹ Stepă sau teren necultivat din Africa de Sud.

– Ne-a rămas un singur lucru de făcut, a spus Cassiopeia. Așa cum a spus acea femeie, să pornim pe autostrada N6 spre Nohana.

Cotton s-a uitat spre cerul limpede. Arșița părea să se înstăpânească în jurul lui ca și cum deasupra lor s-ar fi așezat un capac peste un vas cu apă clocotită. Situația nu se deosebea de aceea din mijlocul Georgiei vara, din câte își aducea aminte de pe vremea adolescenței.

– Sper că în munți va fi mai răcoare.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

SCHLÖSS HERZOG, LANDUL BAVARIA
12.30 P.M.

Marie și-a strecurat brațele în jachetă și s-a îmbrăcat complet. În noaptea trecută făcuse ceva ce nu mai făcuse până atunci.

Încuiase ușa camerei ei.

Ea și Kurt locuiseră împreună, dar trăiseră separat, fiecare fiind mulțumit de ideea de a păstra distanța. Însă, după miezul nopții, când auzise bubuituri de tunete și răpăitul ploii de vară, coborâse din pat și încuiase ușa. La început, a crezut că totul se petrecuse în vis, deoarece simțurile ei se îndepărtau de ceea ce era perceput ca fiind real.

De ce să facă așa ceva?

În stare de semiconștiință, se întorsese înapoi cu un sfert de secol, în perioada în care ea și Kurt se bucurau unul de trupul celuilalt. Când iubirea și patima reprezentau elemente ale relației dintre ei, care păreau să fie apreciate de amândoi. Însă de atunci încoace se întâmplaseră multe lucruri. Mai ales în ziua precedentă. Încă simțea strânsoarea lui cumplită pe braț.

Încercaseră ani la rând să aibă un copil împreună.

În cele din urmă, testele dovediseră că problemele erau ale amândurora. El nu avea spermă de ajuns, iar ea nu putea produce

ovule viabile. Știința încă nu ajunsese la nivelul din prezent, iar în acel moment erau prea vârstnici pentru a avea copii.

Marie se gândise de multe ori că acea nereușită declanșase declinul relației dintre ei.

Era foarte posibil.

Ori poate că încă de la început nu trebuiau să rămână împreună.

Kurt era primul bărbat căruia i se dăduse, și el trebuia să fie și ultimul. Acum, ea avea șaptezeci și patru de ani, o vârstă mult prea înaintată pentru a fi considerată în floarea vieții. Nu se considera bătrână. Nu la capătul vieții. Însă se simțea obosită. Cu toate acestea, acum, când se privea în oglindă, trăgea concluzia că timpul se dovedise blând cu ea, scutind-o cumva de umilința de a vedea o talie umflată și pielea având încrețituri precum o foaie de hârtie mototolită și desfăcută. Din punct de vedere fizic, își trăise viața destul de bine. Iar din punct de vedere emoțional, depindea de anotimpurile anului.

Iunie era pentru totdeauna luna în care se simțea renăscută.

Ar fi trebuit să îl sondeze pe Kurt în ziua precedentă pentru a afla de ce o trata el cu atât de mult dispreț, să descopere sursa furiei și amărăciunii lui, probabil chiar pentru a încerca să înțeleagă resentimentele lui față de toate lucrurile ce proveneau din exterior.

Însă, ca întotdeauna, rămăsese tăcută.

În acea dimineață, când se trezise, descuiase imediat ușa, simțindu-se rușinată față de sine pentru că manifestase o asemenea neîncredere.

Din fericire, nimeni nu observase gestul ei.

O bătaie slabă în ușă a readus-o la realitatea momentului.

A auzit ușa dormitorului deschizându-se, apoi închizându-se.

A ieșit din budoar și l-a văzut pe Kurt pășind pe podea. El purta un costum impunător Zanetti, cu haina la trei nasturi, plus o cămașă Charvet și o cravată din mătase marca Façonnable.

– Voiam să-mi cer scuze pentru cele întâmplare ieri, a spus el. Nu trebuia să vorbesc astfel și să te prind de braț.

Ea a apreciat regretul lui, dar a spus:

– Da, așa a fost. În ambele privințe.

– Nu se va mai întâmpla.

Marie și-a dat seama că el era sincer.

– Arăți grozav, a spus el.

Marie se îmbrăcase în mod conservator, alegând o jachetă bleumarin, o fustă plisată și o bluză din mătase de culoarea fildeșului. În acea zi, pornea din nou pe drumul campaniei.

– A încetat ploaia? a întrebat ea, străduindu-se să întrețină ideea de conversație amicală.

– Am fost afară. E însorit și cald. Cerul e senin.

Și el părea să-și caute cu grijă cuvintele potrivite pentru acea discuție.

Lui Marie i s-a părut că situația era derutantă. Se comportau ca doi adolescenți la prima lor ieșire împreună la plimbare. Într-un fel, asta arăta comic, dar în altul, tragic.

Ea s-a apropiat de caseta cu bijuterii și a ales un șirag de perle Mikimoto, un cadou primit de la Kurt în urmă cu decenii, cu ocazia unui Crăciun.

– Dă-mi voie să te ajut, a spus el. S-a apropiat de ea, iar Marie a simțit mirosul obișnuit al after-shave-ului pe care îl folosea el, al mirosului de tutun de pipă și al cuișoarelor din guma pe care o mesteca el. Kurt a trecut în spatele ei și a întins mâinile peste umerii ei, prinzând ușor perlele în jurul gâtului soției sale. Apoi i-a sărutat pielea de sub urechea dreaptă. Simțind acel gest, ea a închis ochii. S-a bucurat că el nu i-a putut vedea reacția.

Era de ajuns.

S-a îndepărtat, după care s-a întors cu fața spre el.

– Ce înseamnă asta? a întrebat ea, referindu-se atât la el, cât și la ea.

– E vorba de un soț care își arată afecțiunea.

În tonul vocii lui era o notă mângâietoare care ei nu i-a plăcut deloc.

– După cele întâmplate ieri?

– Pentru care mi-am cerut iertare.

– Ți-am mulțumit deja pentru asta. Însă asta nu schimbă ceea ce s-a întâmplat. El și-a prins mâinile la spate, apoi și-a umflat pieptul ca un războinic. Marie s-a simțit cuprinsă de un val de îngrijorare, care a făcut-o să se cutremure.

O luăm de la început.

– Marie, amândoi am îmbătrânit. Timpul se scurge pe lângă noi. Probabil că înainte de a muri ar trebui să facem uitată politica, neînțelegerile și să ne bucurăm de puținul timp care ne-a mai rămas din viață.

– Nu știam că simți apropierea morții. Ești destul de sănătos și ai mai putea trăi vreo douăzeci de ani.

– Ba nu, Marie. Aș putea respira încă douăzeci de ani. Însă viața este cu totul altă problemă.

– Kurt, ce vrei de la mine? Nu înțelegi că m-ai uimit?

El și-a plecat capul și s-a apropiat de fereastră. Dovedea o atitudine copilărească ce părea în contradicție cu intențiile lui de a părea un adult serios. Arăta ca un om aflat într-o mare încurcătură, iar ea dorea cu disperare să înțeleagă dilema în care se afla el.

– Marie, probabil că vei deveni persoana care a slujit cea mai multă vreme această națiune ca lider. Ai înțeles pe deplin ce înseamnă asta?

– Nu am chef de o dezbatere filosofică cu tine.

– Nici eu. Dar țin să înfruntăm realitatea. Ne aflăm la o răscruce de drumuri. Tu și eu. S-ar putea ca în următoarele săptămâni să ajungi în punctul culminant al vieții tale.

– *S-ar putea? Probabil? Aproape?* Frumos să descopăr câtă încredere are soțul meu în șansele mele de a câștiga alegerile.

Colțurile gurii lui au coborât.

– Nu am vrut să fiu lipsit de respect. Bineînțeles că vreau să câștig.

– E prima oară când te aud spunând așa ceva.

– Nu-ți sunt dușman.

Ea ar fi vrut să creadă spusele lui, însă anii de critici din partea lui și suferințele provocate de prejudecățile exprimate de el creaseră niște bariere de netrecut. În mod ciudat, pe măsură ce mariajul ei avusese de suferit, cariera ei politică prosperase. Descoperise că ambiția era un element calmant, estompând totul, inclusiv dorința de a-i purta de grijă. Bărbatul care se afla în fața ei, degajând un aer de aristocrat, îi devenea din ce în ce mai puțin cunoscut. Însă, spre deosebire de el, ea nu-și abandonase conștiința.

De aceea rămăsese foarte bănuitoare.

De ce? Îi era aproape imposibil să spună.

– Spui că nu ești dușmanul meu. Atunci, cine este, Kurt?

Întrebarea ei nu a stârnit nicio reacție pe fața lui, iar el a părut să caute cuvintele potrivite. Preț de o clipă, Marie a simțit o simpatie față de germanii care se confruntaseră cândva cu aceeași dilemă. Familiile se feresc una de alta. Membrii lor nu știu când și în cine să aibă încredere. Încurajată de autorități, o paranoia colectivă în cele din urmă, paraliza națiunea. Ce spusese cândva Martin Bormann?

Teama este o necesitate.

Kurt și-a îngustat ochii, a căror privire a devenit dură.

– Răspunsul la întrebarea ta este cât se poate de simplu. Nu ai nevoie de dușmani. Joci acest rol la perfecție.

Apoi s-a întors spre ușă.

Și a ieșit din încăpere.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

STATUL LIBER, AFRICA DE SUD

2.00 P.M.

Cotton a fost surprins de felul în care arăta Nohana. Aproape că se așteptase să vadă un cătun de frontieră, pe jumătate părăsit, suferind de sărăcie și având clădiri dărăpănate, însă orașul, cu aproximativ 10 000 de locuitori, era foarte activ, punctat ici și colo de magazine de artă la modă care expuneau obiecte artizanale ale culturii Basotho. Un număr de magazine aprovizionau fermierii din zonă care aveau livezi de cireși sau cultivau sparanghel. A văzut și o tinichigerie, un magazin care vindea tutun și două biserici, una olandeză, cealaltă anglicană. Munții Roșii ofereau un fundal spectaculos pentru clădirile din gresie, care sclipeau în soare ca și cum ar fi fost construite din metal. Tonurile aparte ale muzicii tradiționale, cântată de o trupă aflată în piața principală, adăuga o atmosferă festivă.

Aerul răcoros era încărcat de aroma plăcută emanată de miile de cireși, un miros pe care Cotton l-a găsit ispititor după ce îndurase arșița înăbușitoare și duhorile sulfuroase din Bloemfontein. Intrând într-un magazin cu obiecte artizanale, au aflat că mulți dintre muncitorii de pe șantierul hidrotehnic din apropiere locuiau în Nohana sau în împrejurimi. Proiectul de regularizare, care prevedea

construirea multor baraje, se afla peste graniță, în Lesotho. A vrut să o întrebe pe vânzătoare de Soreno și de Gerhard Schüb, dar s-a răzgândit. Nu avea rost să îi alarmeze pe localnici. Au hotărât să se odihnească puțin într-o cafenea de pe cealaltă parte a străzii. Vânzătoarea le vorbise și despre produse de panificație, patiserie și ceaiuri tipic bure.

În cafenea, stând la o masă de lângă vitrină, au luat un prânz ușor. Mașina lor era parcată în fața cafenelei, și în portbagaj se afla rucsacul în care păstrau toate dovezile.

– Trebuie să acționăm cu precauție, a spus Cotton.

Cassiopeia l-a aprobat.

– Da, n-am vrea să se repete ce s-a întâmplat la Minsk.

Cotton a zâmbit.

– Nu vrei să încetezi cu criticile, așa e?

– Dar tu nu procedezi la fel?

El a surâs.

– Doi străini care caută niște oameni care au murit cu zeci de ani în urmă sigur vor stârni interesul.

A spus acestea cu glas scăzut, deși patroana cafenelei era prinsă în bucătărie și erau ocupate doar două mese, la fiecare stând câte un bărbat și o femeie, care nu erau interesați decât de ei înșiși.

Ce însemna să iubești necondiționat pe cineva? El și fosta lui soție își purtau de grijă unul altuia în acel fel. Dar ceva se schimbase. Treptat, dar continuu. Ceea ce dusesse la infidelități și înstrăinare. Din partea amândurora. Ce se întâmplă când doi oameni împart totul? Apropierea era cumva precursorul despărțirii? Acea îndoială era cea care îl făcea să fie precaut față de Cassiopeia. Era greu ca viețile oamenilor să se întrepătrundă. Personalitățile păreau să nu se îmbine perfect. Iar simplul act de a trăi îi silea pe oameni să se îndepărteze unul de altul. Asta se întâmplă de multe ori din cauza presiunilor de zi cu zi, dar de cele mai multe ori din excese. El cedase. La fel și fosta lui soție, deși ea nu voia să recunoască asta.

A golit ceașca de ceai.

– Ne despărțim și ne întâlnim tot aici peste o oră. Stârnim mai puține suspiciuni dacă intrăm separat în magazine. Putem spera că, dacă suntem isteți, cineva își va aminti de Luis Soreno sau de Gerhard Schüb.

Cassiopeia s-a dus la o galerie de artă aflată de cealaltă parte a străzii, hotărând să înceapă de acolo. Înăuntru a văzut un amestec eclectic de sculpturi, scuturi tribale și obiecte Zulu din lână. Proprietara era o femeie înaltă și zveltă, cu părul argintiu tuns scurt, care s-a arătat deosebit de mândră de picturile pe roci expuse, care înfățișau motive animaliere, umane și fantastice. Erau copii, a explicat femeia, realizate de artizani locali după originalele care se găseau în zonă.

– Extraordinar, a spus Cassiopeia.

– Cele originale sunt vechi de mii de ani. Dacă aveți timp, să mergeți să le vedeți.

– S-ar putea să fac asta. Am venit aici ca să studiez arta locală. Aveți ceva de Gerhard Schüb?

Cassiopeia a urmărit-o atent pentru a-i observa reacția. Niciuna.

– N-am auzit de cineva cu acest nume. E de aici?

– Mi s-a spus că a trăit în zonă cu câțva timp în urmă și că era foarte talentat.

– Eu am trăit aici toată viața, dar n-am auzit niciodată acest nume.

– Dar de Luis Soreno ați auzit? Mi s-a spus că și operele lui sunt excelente.

Femeia a clătinat din cap.

– Informațiile pe care le aveți nu provin de la Nohana. Nici numele acesta nu mi-e cunoscut și vreau să cred că îi știu pe toți artiștii locali.

Crezuse că șiretlicul va da roade, dar vorbele și purtarea ei nu au sugerat nicidecum că ar fi fost nesinceră. Cassiopeia a continuat să admire obiectele de artă alte câteva minute, după care i-a mulțumit femeii și a plecat. Nici vizitarea altor două galerii de artă nu a dat roade. A patra era găzduită de o clădire neatrăgătoare cu ziduri albe și având o verandă acoperită sprijinită de stâlpi din fier forjat și un acoperiș, ca și restul clădirii, din tablă ondulată. În interior a găsit expuse fotografii ale unor membri ai triburilor Bantu, Zulu și Swazi. Fotografiele în alb-negru erau extraordinare, iar Cassiopeia s-a lăsat fascinată de acele imagini.

– Cele mai multe fotografii au fost făcute cu aparate din acelea cu trepied¹, a spus ghidul galeriei. Așa i-au văzut burii și coloniștii originali din anii 1820 pe băștinașii din secolului al XIX-lea, înainte de a suferi influențe europene.

Cassiopeia observase deja un aspect brut al imaginilor, care arătau foarte africane.

– Astăzi este imposibil să faci o fotografie a unui băștinaș fără să constăți un element european, fie în îmbrăcăminte, fie în înfățișare, fie în ceea ce privește moștenirea genetică, a spus bărbatul.

Ea a continuat să examineze fotografiile. Bărbatul a rămas lângă ea, probabil simțind că va vinde ceva, deoarece un afiș spunea că există copii disponibile.

– După ce un băștinaș îmbracă ceva european, nu se mai desparte de acel lucru. Obiceiurile dispar destul de repede, a adăugat el.

Cassiopeia se pregătea să întrebe de Schüb și Soreno, apelând la aceeași stratagemă ca mai devreme, când a aruncat o privire prin vitrina care dădea spre strada aglomerată. A văzut o mașină cu două uși deschisă la culoare parcând într-un loc liber. Ușa șoferului s-a deschis, iar bărbatul care a coborât era înalt, trecut de patruzeci

¹ În original, *box camera*, aparate foto de forma unei cutii rectangulare, având o lentilă la un capăt și filmul la celălalt.

de ani și bronzat. Părul și barbișonul gen Van Dyke erau negre, presărate cu fire argintii. Purta o cămașă kaki și pantaloni albaștri din bumbac.

I-a recunoscut chipul instantaneu.

Din fotografiile pe care i le arătase Ada.

Josef Engle.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

Preț de câteva momente, Engle a privit orașul despre care știa că purtase numele de Paarl, dar acum devenise Nohana. Pe lângă bisericile care făceau în mod obligatoriu parte din peisajul citadin, mai existau un birou al unui avocat, o școală, un oficiu poștal, cafelele, câteva magazine alimentare și prea multe galerii de artă ca să le și numere. Arăta ca un loc vechi, fermecător și având caracter și demonstrând succesul, care se reflecta prin străzile curate, gardurile vii bine îngrijite și copacii toaletați. Se vedea că prosperitatea se instalase în acel colț al Africii de Sud.

Închiriasse un automobil de la aeroportul Bloemfontein și pornise imediat spre sud. Auzise de la Pohl povești despre ceea ce se întâmplase în acel loc după război, însă aceasta era prima lui vizită pe continentul african. Trebuia să stabilească dacă mai existau amenințări, să le rezolve și să revină în Germania. Ceva mai devreme, când vorbiseră la telefon, Pohl susținuse cu tărie că revenirea lui în țară era necesară, deoarece trebuia activat un plan alternativ. Încurajator era faptul că se părea că Pohl urca în sondajele de opinie, și asta grație gafelor comise de Eisenhuth, însă patronul lui nu era pregătit să își bazeze campania electorală pe greșelile adversarului.

– Acesta este cel mai sigur mod de a pierde, spusese Pohl. Trebuie să reușim.

Iar Engle se declarase de acord.

Aruncând o privire la ceasul de la mână, a văzut că era ora trei după-amiază. Nu mâncase nimic după zborul peste Atlantic, încheiat cu câteva ore în urmă. De aceea a hotărât să își rezerve câteva momente ca să intre într-o cafenea de peste drum.

Nu avea nicio grabă.

Acea călătorie era doar pentru plăcerea lui.

Cassiopeia s-a apropiat mai mult de vitrină, rămânând într-o poziție în care să poată vedea afară, dar nevăzută de Engle. Proprietarul galeriei privea spre una dintre fotografii și îi lauda autenticitatea, însă ea nu a auzit nimic din ceea ce spunea el. L-a urmărit pe Engle care a privit în jur și a examinat cerul azuriu. Pășea cu un aer destins, fără să se teamă că ar putea fi văzut și urmărit de cineva. Lucru de înțeles. Credea că ea și Cotton muriseră în castel, la șase mii de kilometri depărtare de acel oraș.

Și atunci ce căuta acolo?

Brusc, a simțit prezența proprietarului galeriei.

– Ați văzut ceva deosebit afară? a întrebat-o el.

Ea s-a întors și i-a zâmbit.

– Nu, pur și simplu, admiram orașul. E încântător.

Omul a interpretat asta drept un compliment.

– Ne mândrim foarte mult cu comunitatea noastră. A devenit un oraș prosper.

Când ea s-a întors din nou spre fereastră ca să urmărească ce se petrecea pe stradă, a văzut că Engle se îndrepta spre cafeneaua în care ea și Cotton se aflaseră mai devreme.

Ce spusese Cotton?

Ne despărțim și ne întâlnim tot aici peste o oră.

Nu trebuia ca Engle să îl vadă pe vreunul dintre ei. Elementul-surpriză era, în cele din urmă, de partea lor. S-a întors din nou spre proprietarul galeriei.

– Mă voi întoarce peste scurtă vreme. După ce mai arunc o privire în jur. Vă mulțumesc, ați fost foarte îndatoritor.

A pășit spre ușă și a ieșit exact în clipa în care Engle a intrat în cafeneaua de peste stradă. A mai făcut doi pași, ajungând sub veranda acoperită a ceea ce părea să fie un birou guvernamental închis la acea oră din zi. S-a retras spre intrarea din față, ceva mai adâncită, și s-a asigurat că de acolo putea vedea atât cafeneaua, cât și strada, în ambele direcții.

Nu putea risca în mod deschis să îl caute pe Cotton, de aceea și-a scos telefonul mobil și l-a apelat.

Nu avea acoperire.

De aceea a hotărât să stea ascunsă și să sperie că îl va vedea pe Cotton înaintea lui Engle.

Cotton s-a plimbat pe străzi și a perceput un aer oarecum german al orașului Nohana. Într-o cafenea, aflată la două intersecții de cea în care se aflaseră el și Cassiopeia mai devreme, a auzit un patron adresându-se unui chelner cu *Herr Ober*. A observat pe meniurile altor cafenele, prezentate la exterior, sortimente de bere și feluri de mâncare cu specific german. A văzut în vitrinele magazinelor acordeoane Hohner, ceasuri cu cuc și furnituri optice marca Zeiss. Totul semăna cu un club german, care părea scump, împreună cu un teatru și, lucru surprinzător, o mică sală de concerte. A trecut prin dreptul a două magazine de bijuterii, în care se afla o diversitate de bijuterii care erau înfrumusețate cu pietre semiprețioase, granatul fiind prezent cel mai des. Aceasta era o piatră semiprețioasă care se găsea în mod preponderent în sudul Germaniei.

După ce a trecut pe lângă o spălătorie, a ajuns la un local ciudat, care purta numele de Casa Burilor. A apăsât pe clanța din alamă și a pătruns în ceea ce părea a fi un muzeu. Acolo se aflau o sumedenie de banduliere, animale împăiate, roci, fosile, dar și picturi, cărți, decupaje din ziare și relicve care prezentau istoria aceluia oraș. Socotind că va găsi acolo pe cineva care să îi fie de folos, a început să examineze cu un aer degajat diferitele exponate, în timp ce înmagazina în minte amănuntele.

Citind afișele, a aflat că termenul de *afrikaanser* era înșelător. El nu presupunea nicidecum african, ci se referea la orice persoană albă care nu descindea dintr-un englez și care vorbea o formă ciudată de olandeză, cunoscută sub numele de afrikaans. Cei mai mulți afrikaanseri erau de origine olandeză, flamandă, franceză de rit hughenot, sau, lucru foarte interesant, germană. Burii erau cei de origine olandeză, în principal fermieri, care înființaseră Statul Liber. Burii îi urăseră pe britanici, iar britanicii îi detestaseră pe buri, și unii, și alții îi urăseră pe băștinași.

Exponatele prezentau câteva dintre așezările-corturi în dezvoltare, pline de prostituate, apoi satele care căpătau viață, iar după aceea sosirea magnaților albi. Punctul de vedere era clar în favoarea burilor, iar lagărele de concentrare din vremea războiului cu britanicii erau ilustrate clar. Așa cum spusese Gerhard Schüb în scrisorile lui către Ada, mii de femei și copii muriseră în lagărele de concentrare britanice înființate între 1899 și 1902. Lucru interesant, deși fotografiile dovedeau că și africanii erau internați, la ei se făceau prea puține referiri.

Cu toate acestea, cultura africană nu era ignorată în acele exponate.

Probabil era o concesie făcută guvernării majorității de culoare care există acum în Africa de Sud și în Statul Liber, a gândit el. Diferitele imagini granulate îi prezentau pe africani ca pe niște oameni atrăgători, cu nasuri acviline, frunți înalte și expresii ferme. Multe dintre femei purtau rochii în stil victorian, care măturau pământul,

iar bărbații etalau posturi regești. A băgat de seamă legendele de sub fotografii și faptul că ele demonstau, deși nu în mod intenționat, o atitudine similară atât pentru băștinași, cât și pentru buri.

Și unii, și alții doriseră libertate și pace.

Și aceste lucruri li se refuzaseră.

O rugăciune despre care se spunea că fusese rostită de o căpetenie locală părea să se potrivească perfect pentru fiecare grup.

O, Doamne, ajută-ne pe noi, cei care cutreierăm pământul. Ajută-ne pe noi, cei care am fost așezați în Africa și nu avem un cămin al nostru. Înapoiază-ne un cămin. O, Doamne, a Ta fie puterea în ceruri și pe pământ.

– Vă pot ajuta cu ceva?

S-a întors. Un bărbat alb, având în jur de cincizeci de ani, cu o față noduroasă, apăruse în fața lui. Engleza pe care o vorbea suna ca un amestec de cockney și germană.

– Tocmai încercam să simt savoarea locală.

S-a străduit să ia lucrurile puțin în glumă, însă gazda lui părea să prefere solemnitatea.

– Nu veți găsi un gust plăcut aici.

– Exponatele dumneavoastră sunt interesante.

– Propagandă. Ni se bagă pe gât.

O observație ciudată pentru un alb care trăia în Africa.

– Noul nostru guvern vrea ca totul să fie nepărtinitor. Trebuie să prezentăm o imagine corectă a moștenirii noastre.

În afirmația lui a fost un ton sarcastic.

– Din câte înțeleg, nu sunteți încântat de regula majorității.

– Nu sunt liberal.

A dat crezare acelei remarci. A socotit că o întrebare directă ar fi cea mai bună abordare.

– Cunoașteți pe cineva cu numele Gerhard Schüb?

Curatorul a clătinat din capul ca un bostan.

– N-am auzit numele ăsta.

– Dar Luis Soreno?

Același gest din cap.

– Regret. Nu.

A simțit că acea discuție nu ducea nicăieri, de aceea a spus:

– Cred că o să mă mai uit la exponate. Dacă nu vă deranjează.

Omul a făcut un semn larg cu brațele.

– Aveți toată libertatea, a spus el, apoi s-a retras.

Și-a îndreptat atenția spre fotografii și a ajuns la unele care aveau legătură cu aurul. Abia după război, în 1947, au fost exploatate cantități uriașe de minereu, apoi exportate, aducând milioane pe an. Deținute exclusiv de albi, dar exploatate doar de negri, minele de aur au ajutat la dezvoltarea Statului Liber, care a devenit un bastion ultra-apartheid cu suprafața de 129 500 kilometri pătrați. La fel ca pe vremea goanei după aur din vestul Americii, orașe întregi depindeau de existența în apropiere a unei mine, și el a observat că Nohana/Paarl nu se număra printre comunitățile care beneficiaseră de acest lucru. Mai toate acele orașe erau spre vest și nord, de cealaltă parte a Statului Liber.

S-a uitat la o serie de fotografii legate de minele de diamante și o față dintr-una i-a reținut atenția. Trei bărbați stăteau într-un salon în care podeaua din lemn era acoperită cu piei de leu și zebra. Purtau cămăși de safari, pantaloni deschiși la culoare și pălării cu boruri largi. Fiecare era înalt, zvelt și mândru. Expresiile de pe fețele lor radiau bucuria, ca și cum problemele care îi frământau pe cei mai mulți oameni – foametea, sărăcia, oprimarea – nu însemnau nimic pentru ei. A recunoscut instantaneu fața bărbatului din mijloc.

Albert Herzog.

Tatăl lui Marie Eisenhuth.

S-a uitat mai atent, ca să se asigure că nu se înșela.

Ochii, nasul și gura erau la fel ca în fotografiile pe care le văzuse la castelul cancelarului și în casa Adei.

Era clar că toate acele fotografii fuseseră făcute cam în aceeași perioadă.

După război.

O altă legătură.

Situația lui Marie Eisenhuth nu arăta deloc bine.

A vrut să-l întrebe pe bărbat în legătură cu acea fotografie, dar a socotit că, în eventualitatea în care el știa ceva, era puțin probabil că va furniza informații utile, de aceea a hotărât să o găsească pe Cassiopeia.

Și să decidă ce să facă în continuare.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

Cassiopeia s-a lipit de peretele din lemn al nișei și s-a străduit să dea impresia că dorea să evite soarele torid de la miezul zilei, însă a continuat să își îndrepte atenția spre cafenea de vizavi. Josef Engle era înăuntru de cincisprezece minute. În cafenea intraseră și ieșiseră oameni, dar Engle nu apăruse.

Prin minte i s-au derulat câteva posibilități.

Engle venise în acel oraș cu un motiv clar, și sigur era vorba de ceva în legătură cu Gerhard Schüb. Ce altceva îl făcuse să ajungă la Nohana? Era singura explicație logică. Era clar că Engle deținea mai multe informații decât reușiseră să obțină ea și Cotton. Ce anume știa el în plus? În scrisori, Schüb dăduse de înțeles că participa cu rezerve la planurile lui Bormann, dar în cazul naziștilor, fie înregimentați din proprie voință, fie recrutați, era preferabil să nu se emită păreri preconcepute.

În fine.

Josef Engle era o realitate palpabilă. Acolo. În Nohana.

De cealaltă parte a străzii.

A dus mâna la spate, sub jachetă și a pipăit pistolul. Era lipit de șold și asta i-a dat siguranță. Ea și Cotton hotărâseră să rămână înarmați.

O idee bună.

Mai ales acum, după ce acel om îl ucisese probabil pe investigatorul angajat de Eisenhuth, dar și pe ministrul adjunct chilian și pe cei doi carabinieri.

A aruncat o privire la ceas. Era 3.35 p.m.

Mașina lor era parcată în fața cafenelei. A măturat strada cu privirea în căutarea lui Cotton, dar n-a văzut decât necunoscuți. Cotton spusese că se vor întâlni peste o oră, și acel moment se apropia cu repeziciune. Cassiopeia trebuia să se asigure că Engle nu îi va vedea pe niciunul dintre ei.

Trebuia să-l intercepteze pe Cotton.

Dar nu îl vedea nicăieri.

A observat un afiș întins pe fațada unei clădiri care anunța, în limba engleză, o cursă ce avea să fie organizată pe culmea unui munte din apropiere. Un alt afiș anunța o sărbătoare a cireșilor. Dincolo de clădirile scunde se întindea o câmpie pe care se înălțau coline înverzite. A zărit ferme printre copaci, având roți hidraulice sclipitoare. Dacă topografia și fauna ar fi fost schimbate, zona nu s-ar fi deosebit prea mult de cea din sudul Germaniei sau din districtul lacurilor din Chile. Erau locuri răcoroase, puncte de verdeață între munții în care păreau să se fi strâns arienii.

A mai riscat o privire.

Nu a văzut mișcare în cafenea.

Nu putea traversa strada – Engle putea vedea totul prin vitrina mare. Deși nu se întâlniseră niciodată, era convinsă că el le văzuse fețele, așa cum și ei o văzuseră pe a lui.

El putea deveni pista cea mai bună pentru a afla ce trebuia aflat. Iar ea și Cotton trebuiau să fie urmăritori, nu urmăriți.

A mai aruncat o privire la ceas.

Cotton a apărut de după colțul străzii.

Și se îndrepta direct spre cafenea.

Engle s-a arătat satisfăcut de prânzul alcătuit dintr-o jumătate de franzelă, golită de miez și umplută cu carne de pui și curry,

fasole și orez. Cam condimentat conținutul, dar gustos și sigur sățios. A încheiat cu o bere slabă și cam fadă, dar rece și înviorătoare. Mâncarea era o plăcere pentru el. Din fericire, patronul lui era generos și îi permitea să cheltuiască oricât era necesar pentru a-și putea îndeplini misiunile în condițiile cele mai bune. S-a gândit că ar putea avea probleme cu greutatea dacă nu se ținea cu religiozitate de mișcarea fizică. Stilul lui haotic de viață îi ajuta metabolismul. Ultimele câteva luni fuseseră deosebit de agitate. Pohl îl avertizase că va avea multe de făcut. După planuri țesute vreme de doi ani, luase hotărârea de a candida pentru funcția de cancelar. Din păcate, puține lucruri evoluaseră așa cum le concepuseră el și Pohl, iar pentru a realiza planul trebuia să acționeze în fiecare dintre cele șaiszeci de zile până la data alegerilor. Din fericire, dezvoltările legate de bani puteau da roade. Însă în cele două discuții pe care le avuseseră din ziua precedentă până acum, Pohl se arătase îngrijorat.

„Asigură-te că în Africa nu există nimic care să ne creeze probleme”, fusese doar o simplă instrucțiune. *„Bătrâna aceea a încercat să-i trimită acolo pe Malone și pe Vitt cu un motiv întemeiat.”*

A presupus că vor recurge la același fel de tactici ca și în trecut. Șantaj politic, mită, intimidare și sugestia că se va folosi violența – îndeajuns ca să ia opoziția prin surprindere, dar nu îndeajuns pentru a pierde controlul. Constanta ascensiune politică a lui Pohl fusese facilitată de un amestec din toate aceste elemente, iar rezultatul era un grup numeros de funcționari, miniștri, reporteri și politicieni care îi erau îndatorați într-un fel sau altul. Era posibil ca oamenii care îi erau datori să aibă putere suficientă pentru a-l propulsa pe Pohl spre funcția de cancelar?

Nu putea decât să spere că eforturile lui dăduseră roade.

S-a ridicat de la masă și a aruncat pe ea câțiva ranzi, după care s-a îndreptat spre ușă.

În acele momente nu era cazul să își facă griji din pricina asta.

Era timpul să treacă la treabă.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

LÖWENBERG

2.40 P.M.

Ținând privirea ațintită spre tapiseria belgiană care acoperea peretele din celălalt capăt al încăperii, Pohl s-a ridicat de pe scaunul rococo. Îi plăcea acea scenă. Înfățișa o expediție de vânătoare de la început de toamnă, cu câini, o pădure deasă și nobili nerăbdători. Era un cadou din partea unuia dintre asociații lui din Renania, un dar de casă nouă făcut de cineva care își putea permite să plătească pentru o tapiserie din secolul al XVII-lea. Îi plăceau oamenii cu bani. Ei dădeau o siguranță aparte celor obișnuiți să obțină ceea ce-și doresc.

Peste câteva ore, campania lui devenea înalt tehnologizată în cadrul unui eveniment organizat cu minuțiozitate pe internet. O conferință on-line în care va interacționa cu participanții, vorbind cu ei și răspunzând la întrebările lor.

Îl încânta ideea.

Nu mai era nevoie să se deplaseze dintr-un oraș în altul.

Era mult mai bine să se adreseze întregii națiuni.

Mai devreme ceruse să nu fie deranjat, cel puțin o oră, și știa că administratorul lui șef, omul care conducea Löwenburg, se va asigura că va avea parte de liniște. S-a îndepărtat de scaun și s-a apropiat de o masă cu tăblia îmbrăcată în piele, care domina un colț

al încăperii rectangulare și a luat un măr dintr-un bol din cositor. Livezile lui produceau mere cu tonele în fiecare an.

O sobă uriașă din cahle, datând din 1651, ajungea până aproape de tavanul susținut de grinzi fasonate manual. Patul lui era enorm, sprijinit de picioare groase din mahon. Cei patru stâlpi ai patului erau decorați cu îngeri urâți, cu obraji umflați și cu aripi care creșteau din urechile lor. Îi plăcuse minuțiozitatea cu care fuseseră sculptați încă din prima clipă când îi văzuse într-un magazin de antichități din Frankfurt.

A traversat dormitorul și a intrat într-un alcov care în urmă cu șase sute de ani slujise drept sală de baie. Acolo existase o toaletă din piatră, sculptată în zidul ce dădea spre exterior, și o deschizătură în el care permitea căderea necesităților cale de trei etaje într-un recipient de colectare de la sol. Ceva primitiv, desigur, dar a presupus că metoda era mult mai bună decât să stai pe vine deasupra unei găuri din zidul de apărare. Acum, sub fereastra cu menou, care oferea o priveliște spectaculoasă a văii împădurite, se afla o banchetă decorativă.

Însă din vechime mai păstrase un anacronism.

Nobilii care construiseră castelul în secolul al XV-lea erau aproape obsedați de spaima de a fi prinși de un posibil invadator. De aceea fiecare cotlon și ascunziș ofereau posibilitatea de a intra și ieși neobservat. Dormitorul lui nu făcea excepție. De fapt, i se acordase o atenție deosebită la acea vreme privind securitatea.

O ieșire secretă.

S-a apropiat de un zid de piatră și a apăsat una dintre îmbinările cu mortar. S-a rotit o secțiune din zid, care a lăsat la vedere o scară în spirală, în sensul opus acelor de ceasornic, care cobora.

A acționat un comutator dinăuntru, și drumul a fost iluminat de becuri cu voltaj redus.

A intrat și a împins panoul la loc.

Treptele erau înguste și coborârea era aproape verticală. Descoperise scara înainte de a cumpăra proprietatea, iar existența ei

împreună cu camerele spațioase săpate în sol îl convinseseră să încheie afacerea. Pe vremea aceea mai existase o cale de acces în încăperea subterană de la nivelul solului, dar o închisese recent. Acum, acolo se putea ajunge doar pe acea scară.

Ajuns jos, a acționat un alt comutator și lămpile decorative din cositor de pe pereți au alungat întunericul.

Aerul era climatizat, iar un dezumidificator de uz industrial nu permitea ca umezeala să acționeze. Podeaua era din plăci de ardezie lustruită, îmbinările erau făcute mortar negru.

A scos un briceag din buzunar și l-a deschis și a început să taie mărul. Acel obiect era deosebit. Un cadou de la tatăl lui. Îl purtase asupra lui încă din copilărie, găsim o încântare să îi ascuță lama și să o ungă periodic cu ulei, așa cum face un giuvaiergiu cu unelte lui. A pășit în tăcere și a băgat o bucată de măr în gură.

Venea în acel loc când trebuia să gândească.

Urmau să se întâmple o sumedenie de lucruri.

Le plănuia de multă vreme.

Era esențial să țină minte toate lecțiile, inclusiv privind problema celui de-al Treilea Reich.

Existase precizie în planificare, ceea ce ar fi trebuit să dea roade, dacă nu ar fi intervenit lăcomia nechibzuită și prostia inexplicabilă. Cum se explică faptul că niciun fanatic nu rămâne multă vreme la putere? Răspunsul era ușor de găsit. Buna judecată era zădărniciată de excese nerecunoscute sau de slăbiciuni inerente. Ambele metehne sunt întotdeauna fatale și niciun despot nu își recunoaște defectele. În ciuda haosului pe care îl produce, procesul democratic îi silește pe lideri să-și vadă propriile greșeli. Există debateri publice. Oamenii acordă atenție lucrurilor. Și există și spectacol.

Bătălia în sine ține o persoană în priză.

Niciun dictator nu supraviețuiește unei asemenea examinări atente.

Natura puterii absolute impune loialitate absolută și, din nefericire, capacitatea de autoexaminare nu este, pur și simplu, inerentă

în autocrație sau în personalitatea celui capabil să obțină puterea absolută. Aerul rarefiat de pe vârful muntelui pare să înneigureze întotdeauna mintea.

A mai tăiat o felie de măr și a zâmbit.

Trucul este să nu cazi victimă.

Și-a imaginat cum ar fi fost să se afle pe balconul de la Berghof, având Alpii în depărtare, și să îl vadă pe Hitler analizând o idee și având ofițeri în uniformă strânși în jurul lui, bând vin de Rin și șampanie franțuzească, sorbindu-i fiecare vorbă. Ce idee romantică! Dar, la urma urmelor, asta era ideea. Naziștii se pricepuseră de minune să acopere putreziciunea cu un strat lucios și plăcut. Și Hitler era maestru la așa ceva. Un puci eșuat în 1923. Închisoare în 1924. Cancelar al Reichului în 1933. Puterea totală acaparată în 1934.

O ascensiune politică inegalabilă. Ca la carte.

Asta poate stârni invidia oricui.

Între 1933 și 1941, Hitler a obținut, practic, tot ce și-a propus. În 1935 a dat cu tifla prevederilor Tratatului de la Versailles prin legiferarea recrutării militare. În 1936, remilitarizarea Renaniei a încălcat prevederile Tratatului de la Locarno. În 1938, Austria a fost încorporată fără să se tragă niciun foc de armă, iar teritoriile sudete au fost dobândite cu aprobarea Franței și Angliei. În 1939, Boemia, Moravia și Prusia Răsăriteană au fost ocupate, iar Polonia, înfrântă. În 1940, Danemarca, Norvegia, Olanda, Belgia, Luxemburg și Franța au fost cucerite cu eforturi militare mici. În 1941, au fost ocupate Grecia și Iugoslavia.

În 1942, dominația totală asupra Europei.

Ceva remarcabil pentru un om cu idei stranii, împrumutate în principal de la alții, care nu a făcut altceva decât să proclame sfârșitul disperării.

A aruncat restul de măr într-un coș de gunoi din metal.

Dacă Hitler ar fi știut când să se oprească...

A închis briceagul și l-a băgat în buzunar.

Doisprezece ani de victorii. Urmați de patru ani de eșecuri cumplite. Ce se schimbase? În niciun caz Hitler. El a rămas cu o idee fixă până în momentul în care a apăsător pe trăgaci, în buncăr. Nu. S-a schimbat puterea adversarilor lui. Din păcate, el fusese capabil să îi înfrângă doar pe cei care deja oscilau, și erau aproape morți. Însă darul lui, adevăratul simț al lui Adolf Hitler, a fost capacitatea lui neobișnuită de a depista slăbiciunile.

Și acest lucru trebuia învățat de la naziști.

Slăbiciunile altora vor deveni aliații lui.

S-a gândit la Germania din nou unificată. Trei sute cincizeci de mii de kilometri pătrați, jumătate din suprafață fiind arabilă, iar o treime împădurită. Optzeci și trei de milioane de oameni. Optzeci și unu la sută germani, restul un amestec de nații. Alfabetizați în proporție de nouăzeci și nouă la sută. Un produs intern brut de trilioane de euro. Cu o inflație sub 2 la sută și cu o rată a șomajului de puțin peste 5 la sută.

Și atunci, ce slăbiciune să exploateze?

Acel procentaj de 19 la sută de străini.

Un amestec de europeni, asiatici, africani, turci și arabi.

O ură mocnită împotriva străinilor exista deja, și era nevoie doar de o scânteie care să declanșeze focul. Hitler fusese inteligent când stimulase ura împotriva evreilor. A alimentat o ură care s-a extins spre trecut până la Martin Luther și Reformă. Însă în secolul XXI, pentru a fi răsplătit cu roade din ura colectivă, va trebui să adopte o nouă abordare.

Și să-și aleagă adversarul cu grijă.

Turcii făceau parte din acel procentaj de 19 la sută și, în general, erau musulmani. Nu numai că mulți dintre ei îi urau în mod inerent pe evrei, dar prezența lor dilua în continuare forța politică a puținilor evrei care rămăseseră în Germania.

În prezent, niciun german nu trebuie să mai urască evreii.

Unii dintre turci păreau mai mult decât dornici să preia această cauză.

Foarte bine.

Germania nu mai avea forța militară necesară pentru a impune o ideologie. Însă ceea ce știa el ca fiind adevărat – un lucru pe care nu trebuia să îl uite nicicând – era că psihicul german evoluase puțin după război. De dragul aparențelor, noul stat german trebuia să suprimе antisemitismul, pentru că lumea nu accepta antisemitismul. Însă aceeași comunitate mondială nu părea să se sinchisească atunci când cei oprimați erau arabii.

Așadar, cursul era limpede.

Fie ca turcii să îi urască pe evrei, iar germanii pe turci. Dacă aceste două extreme erau folosite cu pricepere una împotriva celeilalte, putea obține puterea și să o păstreze. Însă pentru a avea succes, trebuia să învețe din altă greșeală comisă de Hitler. În vreme ce a dominat Germania, slujindu-se de temerile populației, asmuțind un grup împotriva altuia, Hitler reușise să sece una dintre resursele cele mai prețioase ale națiunii.

Cunoașterea.

Înainte de Primul Război Mondial, o treime a laureaților Nobel au fost germani. Însă cei mai mulți au fugit din țară după 1933 în America și Anglia. Fizicieni, chimiști, biologi, matematicieni, biochimiști și ingineri. Probabil douăzeci și șapte de posibili câștigători ai premiului Nobel. Numele lor alcătuiau o listă a celor mai buni oameni din lume în domeniile lor. Fermi, Born, Bloch, Haber, Einstein, Stern, Pauli și Teller. America a creat bomba atomică, a ajuns pe Lună și a devenit o superputere grație, în parte, minților germane.

Acea greșeală nu trebuia să se repete.

Lumea nu putea înflori dacă Germania lăncezea.

A zâmbit către sine.

Nu.

De fapt, lumea făcuse multe greșeli.

Uciagații în masă germani aplicaseră Holocaustul cu o precizie mașinală. Dar ce s-a întâmplat? La zece ani după încheierea

războiului, Germania și-a recăpătat suveranitatea, iar țara a fost reconstruită cu banii Aliaților. Mulți dintre cei care contribuiseră și se făcuseră complici la atrocități au fost înregimentați pentru a lupta împotriva lui Stalin. Națiunea germană ar fi trebuit distrusă, ștearsă de pe harta Europei, iar teritoriul ei să fie absorbit de vecinii ei, fără nicio șansă de reînviere. Însă amenințarea comunismului a devenit mai importantă decât bunul-simț, iar Germaniei i s-a permis să supraviețuiască.

O prostie monumentală.

Știa ce trebuia făcut.

Să inițieze un incendiu. Și să stârnească flăcările. Și să urmărească vâlvățiile. Dar fără să le lase să scape de sub control.

Și să țină minte ce spusese Hitler.

Concepe o minciună măreață, simplific-o, continuă să o răspândești și, în cele din urmă, oamenii o vor crede.

S-a uitat în față.

Labirintul subteran se încheia în fața unei uși din lemn. Își încheiase deja vizita în acel loc.

Dincolo de ea exista adevărata inspirație.

A pășit în față, a prins în mână mânerul din frânghie și...

Și s-a pregătit.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

STATUL LIBER, AFRICA DE SUD

3.50 P.M.

Cotton spera să fie așteptat de Cassiopeia la cafenea. Se simțea încurajat de vederea fotografiei în care apărea Albert Herzog în muzeul pe care îl vizitase. Era clar că se aflau în locul potrivit și pe pista potrivită.

A continuat să meargă și a ridicat ochii spre cerul de un albastru impecabil. Soarele începuse să se retragă spre vest, luminând munții din apropierea orașului în tonuri sclipitoare de rubiniu și gri-cafeniu. A dat un colț și a fost lovit de un nor de praf și de mirosuri de ulei ars și gaze de eșapament emise de cele trei camioane care se aflau în fața lui, mergând spre soare, ieșind din oraș și îndreptându-se spre autostradă.

A zărit automobilul Range Rover parcat în fața cafenelei. Trotuarele era înțesate de africani, indieni și albi, cei mai mulți dintre ei purtând haine specifice zonei tropicale, unii având căști contra soarelui, iar femeile purtând rochii multicolore, lungi până peste genunchi. Oamenii vorbeau nestingheriți și prietenoși, unii în engleză, iar alții în afrikaanser. Nu înțelegea acea limbă. Era un dialect greu de învățat, amintind de olandeză așa cum slangul semăna cu engleza, un înlocuitor sintetic ce folosea împrumuturi din flamandă, franceză și germană.

S-a concentrat din nou asupra străzii și, brusc, a văzut-o pe Cassiopeia. A apărut dintr-un loc de sub o verandă acoperită, aflat de cealaltă parte a străzii, și i-a făcut semne cu brațul să se îndepărteze.

– Înapoi. Du-te după colț și așteaptă, a strigat ea.

A avut nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă ordinul ei și, înainte ca el să apuce să spună sau să facă ceva, ea a dispărut în umbre. Ascultându-i indicațiile, s-a răsucit și s-a retras după colțul străzii, străduindu-se să nu atragă atenția asupra lui. A lăsat să treacă două femei care cărau sacoșe cu cumpărături, apoi s-a lipit de un zid și s-a uitat pe după colțul unei clădiri din piatră nu foarte înaltă.

Dar nu o vedea pe Cassiopeia.

Ciudat lucru.

Apoi a văzut un bărbat ieșind din cafenea și apropiindu-se de un Ford cu două uși. Pe parbriz era lipită aceeași etichetă care exista și pe Range Rover, ceea ce arăta că vehiculul fusese închiriat. Caroseria era pudrată de praf. Bărbatul a urcat în mașină, apoi a făcut o întoarcere în U, după care mașina a pornit spre vest, adică spre autostradă.

A recunoscut acea față.

Josef Engle.

Cassiopeia a traversat strada în fugă spre Range Rover.

El a urmat-o.

Ea a trecut la volan și tocmai pornea motorul când el a deschis portiera din dreapta și a urcat în grabă. Ea a accelerat și a făcut întoarcerea în U.

– Lucrurile par să devină din ce în ce mai bune pentru noi, a spus Cotton.

Engle a respectat instrucțiunile pe care i le transmisese Pohl în ziua precedentă prin telefon. A mers spre vest cale de șase

kilometri, apoi s-a îndreptat spre nord, descoperind că autostrada era într-o stare excelentă, fiind mărginită de o parte și de alta de eucalipti din care se producea gumă de mestecat, sălcii și pâlcuri dese de jacaranda.

Pe măsură ce a pătruns mai adânc în munți și s-a apropiat de granița cu Lesotho, stat independent, altitudinea a crescut constant. Și-a imaginat cum fusese viața de acolo după război, când Africa de Sud era o uniune fragilă menținută mai mult prin ură. Citise câte ceva despre istoria statului. Dacă națiștii și comuniștii au dat greș, naționaliștii sud-africani au reușit, creând vreme de aproape un secol o divizare a țării într-una pentru negri și alta pentru albi.

Păcat că acel efort nu dăduse roade.

Privind prin parbriz la fermele bogate, s-a întrebat ce va face guvernul majoritar de culoare cu toate acestea. Îl auzise pe Pohl vorbind despre asemenea chestiuni și știa ce gândea patronul lui despre supremația albilor. Cum se simțea acum?

Greu de spus.

Însă aflându-se acolo și simțind ceea ce sigur era o atracție pe care o nutriseră albi vreme de secole față de acest tărâm, a înțeles că era ceva pentru care merita să lupti.

Cotton a rămas cu privirea în față.

– L-am văzut ieșind din cafenea. Se comporta normal, a spus el.

I-a povestit despre Casa Burilor și despre fotografia în care îl văzuse pe Albert Herzog.

– Asta adaugă încă un punct negativ pe fișa lui Marie Eisenhuth.

– Dar ce caută Engle aici? A venit să-l caute pe Gerhard Schüb?
Din ce motiv? Nici măcar nu știm dacă mai trăiește.

– Ada s-a arătat foarte discretă în privința asta. A arătat în față.
Mergi mai spre acostament ca să pot vedea în față.

Mergeau în spatele unui camion mare. Ea a virat puțin dreapta, iar Cotton a văzut mașina lui Engle deplasându-se cu viteză moderată, urmată de alte două automobile.

Cassiopeia a revenit pe mijlocul benzii.

– Mergem spre nord, a zis el. Spre munți.

A studiat peisajul îndepărtat, care părea a fi un amestec de Țara Galilor și Elveția. Lucruri obișnuite, care în Europa apăreau peste tot. Roți hidraulice, case, ferme atrăgătoare, chiar și o grădină cu trandafiri alături de o casă.

– Cred că a venit să facă curățenie, a spus ea. Dacă Schüb e încă în viață, probabil că vrea să-l lichideze. Dacă e mort, caută lucruri rămase de la el. Nu era de așteptat ca Ada să ne vorbească despre Africa. De aceea el a venit aici, ca să se asigure că lucrurile stau bine.

Ceea ce era logic.

Au traversat un pod¹ care arunca o umbră peste apa nămolosă aflată la câteva zeci de metri dedesubt. Copacii de pe marginile autostrăzii s-au înmulțit, devenind o pădure deasă care îmbrățișa versanții muntoși. Cotton a găsit o hartă rutieră a Africii de Sud în torpedo și a constatat că autostrada mergea spre nord-est, peste graniță, în Lesotho, spre sistemul de baraje, ceea ce explica de ce traficul era atât de intens.

Cassiopeia a adus din nou mașina pe mijlocul benzii.

– Se pare că Engle știe încotro merge.

– Mă bucur că măcar unul dintre noi știe. Ne apropiem de Lesotho.

Mai fusese acolo. Un regat montan. Independent și brutal. Până și naționaliștii sud-africani lăsaseră în pace populația de acolo. Fiind într-o misiune, în urmă cu câțiva ani, avusese un conflict urât cu poliția națională și descoperise că oamenii ei erau brutali și coruptibili. Muriseră doi polițiști și se impusese intervenția Departamentului de Stat pentru rezolvarea problemei.

¹ În original, *girder bridge*, pod cu grinzi longitudinale care susțin tablierul.

– Nu e un loc pe care mi-aş dori să-l vizitez, a murmurat el.

– S-ar putea să nu avem de ales.

Avea dreptate.

Trebuiau să meargă pe urmele lui Engle.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Engle a încetinit și a luat o curbă strânsă cu viteză controlată. Drumul devenise un fel de potecă abruptă, mărginit pe de o parte de pietre, iar de cealaltă de copaci și grohotiș. Cutia de transmisie a scos un șuierat și a scrâșnit ca metalul trecut peste o gresie de ascuțit lame. Căuta drumul neamenajat care, potrivit indicațiilor primite de la Pohl, trebuia să apară dintr-o clipă în alta.

Avea instrucțiuni precise.

Să evalueze situația, să aprecieze riscurile și să raporteze.

Pătrunsese neînarmat în țară, dar nu avea nevoie de pistol. Toți cei care țineau de Africa muriseră. Aici era vorba și de Gerhard Schüb, despre care se știa că decedase în urmă cu doi ani. Motiv pentru care se folosise de numele lui în mesajele către Eisenhuth. Și totuși, Ada îi îndemnase pe Malone și pe Vitt să meargă acolo. Pentru ce? Pohl știa că Ada și Schüb erau frate și soră. Așadar, ce știa ea în plus față de ei? Știa cu adevărat ceva? Se putea ca totul să fie o capcană. Pur și simplu, o modalitate prin care Pohl să fie făcut să piardă vremea vânând fantome. Ori poate pentru a comite vreo greșeală. Situația trebuia investigată, însă istoria pe care o cerceta implica oameni care dovediseră o combinație volatilă de fanatism și inteligență. Ca în cazul sarcinilor electrice pozitive și negative, amestecul acesta nu crea decât scânteii.

De aceea și-a propus să fie vigilant.

Să fie pregătit pentru orice.

Hotărâse deja că imediat după ce va face o estimare inițială, va căuta un han confortabil. Patronul cafenelei îi recomandase o cabană încântătoare dintr-o vale din apropiere, care avea rondavele¹ așezate într-o livadă de piersici, iar mâncarea de acolo era excelentă. O noapte de relaxare ar fi fost bine-venită. De obicei, deplasările lui erau însoțite de spaime și pline de pericole.

Perfecționismul era un stăpân sever.

Iar la întoarcerea în Germania, săptămânile ce urmau aveau să fie extrem de haotice. Pohl îl va pune să alerge de la o persoană la alta, pentru a evalua loialitatea fiecăreia. Adevărul era că știa să devină convingător, dar era și mai bun când trebuia să se asigure că vorbea cât se putea de serios.

A văzut în față un drum presărat cu pietriș încadrat de o parte și de alta de pereți din piatră care se lărgeau la capete, formând o intrare deosebită, care se potrivea cu descrierea făcută de Pohl.

A încetinit.

* * *

Cotton a făcut o mișcare.

– A virat.

Cassiopeia a ridicat piciorul de pe pedala de accelerație.

– Nu. Treci pe lângă el. Mergi mai departe.

Au căpătat viteză și au continuat să meargă în spatele camionului. Cotton a urmărit cum mașina lui Engle a virat stânga. Când au trecut de acea bifurcație, s-a uitat cu atenție pe geamul din stânga șoferului. Mașina lui Engle era ascunsă în parte de un nor de praf care fusese stârnit de roți.

Cassiopeia a mai condus aproape un kilometru, apoi a întors. S-au apropiat de banda a doua și au oprit. De un stâlp elegant din

¹ În original, rondavel, o colibă tipic africană, de formă rotundă, cu acoperiș conic.

piatră care mărginea intrarea era prinsă o tăbliță din lemn, pe care era gravată o inscripție: ALLESVERLOREN.

– Ce înseamnă asta? a întrebat ea.

– Cred că e numele proprietății. A scos telefonul și a tastat cuvântul, cerând ajutor de la Google. Totul e pierdut, a spus el și s-a uitat la Cassiopeia. Ciudat nume pentru o casă.

– O fi cineva care încearcă să transmită un mesaj?

– Trebuie să aflăm cine locuiește acolo.

Cassiopeia avea dreptate. Cotton s-a uitat la ceasul de la mână. Era aproape cinci după-amiază. A făcut semn spre înainte.

– Oprește între copacii de acolo.

Ea a mai condus cale de patru sute de metri, apoi a parcat pe acostamentul de pe sensul opus.

– Tu rămâi aici și stai cu ochii pe intrare.

– Tu unde te duci?

– Mă întorc în oraș ca să verific o bănuială și să obțin niște informații. Mă întorc în mai puțin de o oră.

Ea a deschis portiera și a coborât.

– Bine. Fă o încercare, domnule Sherlock Holmes.

El a coborât.

– Să sperăm că asta e singura intrare spre casa la care s-a dus Engle.

– Și ce fac dacă el pleacă înainte de întoarcerea ta?

– Atunci am încurcat-o.

A urcat la volan și a pornit ca o săgeată spre Nohana.

S-a gândit din nou la acel nume.

Allesverloren.

Totul pierdut.

Fascinant.

Engle a condus până la capătul aleii mărginite de sălcii. În față i-a apărut o casă fără etaj, care se întindea sub niște copaci deși.

Terenul cobora abrupt spre un torent presărat de bolovani și a urmărit un stol de rândunele coborând sub un pod din lemn peste un pârau care curgea cu mare viteză. Spre vest se vedea o câmpie netedă, fără aflorimente, o suprafață mare înierbată. Statul Liber se întindea spre orizontul punctat de culmi albastrii și umbrite, care, în aerul limpede, păreau să se afle la distanță mică, dar cu siguranță că erau la mulți kilometri depărtare. O livadă aflată la sud era plină de cireși. Într-o pajiște îngărdită umblau stângaci niște struți.

A parcat și a ieșit în aerul curat.

Se cunoștea că se afla la o altitudine mare, pentru că respirația lui era îngreunată, ceea ce reprezenta o provocare ce trebuia savurată. Era impresionat deopotrivă de casă și de priveliștea din jur.

O proprietate deosebită.

Veranda acoperită, care părea caracteristică fiecărei case din Statul Liber, era deosebit de spațioasă și înzestrată cu balansoare, unele îndreptate spre vest, unde priveliștea era mai spectaculoasă, iar altele cu fața spre câmpii și munți.

Un bărbat masiv, cu fața palidă și mâini grele a apărut furtunos pe podeaua de lemn a verandei. Era aproape chel și nu purta ochelari, iar trăsăturile lui sugerau un caracter autoritar. Engle a socotit instantaneu că omul era inteligent și că avea o inimă rece, astfel că pe fața lui zâmbetele apăreau doar rareori, ca atunci când o stridie își desface cochilia.

– *Goeinaand*, a spus omul.

– Scuze. Nu vorbesc afrikaans, a răspuns el în germană, tatonând terenul.

– Atunci, *guten abend*.

– Vorbiți cursiv limba mea maternă? a întrebat el, spunând acest lucru în germană.

Bărbatul a ridicat din umeri și a făcut un gest cu mâinile.

– E o limbă pe care am învățat-o în timp.

S-a oprit la baza scării de lemn, care era vopsită, la fel ca și balansoarele, cu un strat gros gri. Aproape de balustrada din cealaltă

parte a verandei dormita un rottweiler, ceea ce i-a reținut parțial atenția. Gazda lui a părut că observă îngrijorarea lui.

– Nu trebuie să vă faceți griji. E foarte ascultătoare, a spus el, apoi a făcut o pauză. De cele mai multe ori.

Engle a hotărât să abordeze direct problema.

– Sunteți rudă cu Gerhard Schüb?

Bărbatul i-a aruncat o privire ciudată de apreciere.

– Mda, asta este o modalitate curioasă de a te prezenta.

– Mă numesc Josef Engle. Vin în numele domnului Theodor Pohl.

S-a auzit cântatul greierilor venind din depărtare în timp ce tăcerea s-a prelungit, sugerând suspiciunea. Pe fața rotofeie a celui-lalt bărbat a apărut o expresie de îngrijorare.

– E un nume de care nu am auzit de ceva vreme.

– Trebuie să discut cu dumneavoastră. Între patru ochi.

Bărbatul masiv a chicotit și a făcut un semn cu mâinile plinuțe.

– Atunci, veniți în casă, herr Engle. Vom discuta și s-ar putea să aflați ceea ce știu. Ori poate nu.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

Cotton a condus până la Casa Burilor. Voia să descopere dacă patronul scump la vorbă îi putea da vreo informație despre omul care deținea Allesverloren. Spera că muzeul rămânea deschis și după ora cinci, și s-a declarat încântat că el nu se închidea decât la ora șase.

– Mă mai țineți minte? l-a întrebat el pe proprietar imediat ce a intrat.

– A, vizitatorul meu curios de mai devreme. L-ați găsit pe Gerhard Schüb?

Era interesant că omul își amintise de acea întrebare aparte.

Probabil că bănuiala lui Cotton se adevăra.

– Haideți să lăsăm deoparte amabilitățile, bine?

I-a explicat cine era, de ce se afla acolo, iar apoi a scos șapte sute de ranzi, o parte din banii pe care îi scosese de la bancomat.

– E o sumă mai mare decât cea pe care ați câștigat-o astăzi. Sunt convins că e mai mult decât suficient ca să mă ajutați să rezolv o problemă.

– Americanii consideră că toată lumea este de vânzare?

– Nu toți, ci doar eu. De obicei, procedez mai subtil, numai că acum mă grăbesc și am senzația că sunteți o persoană care știe o serie de lucruri care mă interesează.

A lăsat bancnotele curate să cadă pe o masă. Cu degete groase ca niște cârnăciori și murdare, individul a tras teancul de bani spre el.

– Ce doriți să știți?
 – Cine locuiește la Allesverloren?
 – Vai de mine. Ați avut ceva de alergat. Asta se află la cincizeci de kilometri depărtare de oraș.

– Știu cât am gonit. Răspundeți-mi la întrebare.
 – Proprietatea este pe numele lui Jan Bruin. Un patriot bur.
 Familia lui deține acea proprietate de mult timp.

– După ultimul război mondial?
 – După aceea.
 – E un nume ciudat pentru o asemenea proprietate. „Totul e pierdut.“

– Nu credeam că înțelegeți expresiile din limba afrikaans. Prea puțini oameni manifestă interes față de limba noastră. Mai ales americanii.

– Să zicem că ar fi vorba de un hobby. Dar nu mi-ați răspuns la întrebare. Ce înseamnă acel nume?

– Nu pot răspunde la întrebarea asta. Presupun că înțelesul reprezintă ceva special pentru membrii familiei. Cele mai multe ferme primesc nume, și toate numele reprezintă ceva personal.

– Spuneți-mi câteva lucruri despre Jan Bruin.

– Mama lui a făcut parte din imigranții de la început. Olandeză. O femeie amabilă și calmă, care cânta minunat la vioară. Tatăl ei era german.

Acea informație i-a atras atenția.

– Cum îl chema pe tatăl ei.

– Thomas.

– Thomas Bruin nu sună a nume german,

– Ei, asta devine deja un stereotip, nu credeți? Nu toți germanii trebuie să poarte numele de Hans, Peter și Dieter.

Cotton a alungat acea remarcă critică printr-o întrebare:

– Ce știți despre tată?

– De ce ar prezenta importanță?

Cotton a devenit iritat.

– A fost imigrant?

– A, acum înțeleg. Probabil din fostul Reich? Asta este o premisă răsuflată, nu credeți?

– Bine, atunci, vă rog să-mi răspundeți.

– Sincer să fiu, știu prea puține lucruri despre tată. A murit acum doi ani. Iar soția lui s-a stins cu câțiva ani înaintea lui. Cu fiul e altă problemă. El este patronul acestui muzeu, și oferă o contribuție generoasă anual, în numele mamei lui. Un domn față de care am doar cuvinte de laudă.

– Atunci povestiți-mi mai multe lucruri despre fiu.

Omul a scos un sunet care a fost cumva între o tuse și un hohot de râs. Și a părut iritat. Însă mesajul a fost clar.

„Mai dă-mi niște bani.“

Și Cotton i-a dat.

– Jan s-a născut aici, în Statul Liber, și a studiat în Anglia. Apoi a intrat în afaceri cu diamante ca funcționar la Dunkelsbuheler and Company. Asta este o mare casă de comerț londoneză. S-a întors aici ca să se ocupe de terenurile companiei și, în cele din urmă, a cumpărat câteva mine. O vreme, a fost primar, iar acum reprezintă Statul Liber în cadrul adunării naționale.

– Ce vârstă are?

– E cam de vârsta mea. Trecut de patruzeci de ani. Omul a făcut un semn larg cu mâna. Veniți cu mine, vreau să vă arăt ceva.

Cotton l-a urmat până aproape de un grup de fotografii, unde omul i-a arătat una în care apărea o piatră prețioasă alb-albăstruie, sclipitoare.

– Piatra asta are patruzeci și șase de carate. Există doar trei diamante albastre de mărimea asta în lume. A fost găsită într-una dintre minele deținute de Bruin. Incredibil, nu credeți?

Cotton a examinat fotografia, care înfățișa o piatră prețioasă sclipitoare într-o lumină puternică. Albastrul ei, amintind de cel al oțelului, i s-a părut oarecum sinistru, chiar amenințător. Probabil că semăna cu deținătorul. S-a întors către proprietarul galeriei.

– V-am mai pus întrebarea asta. Ați auzit vreodată de Gerhard Schüb sau Luis Soreno?

– Nu am mințit mai devreme. Niciunul din aceste nume nu-mi este cunoscut.

– Din câte cred eu, au trăit în această zonă între anii '50 și '60.

– Înainte de a-mi începe activitatea. Dar, chiar și așa, am trăit aici toată viața, și niciun nume pe care l-ați rostit nu mi-e cunoscut.

Cotton a socotit că obținuse toate informațiile posibile. Acum trebuia să se întoarcă la Cassiopeia.

– Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat.

Vorbea serios, deși plătise pentru acel privilegiu.

– Puteți reveni aici oricând doriți. Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră.

Ajuns afară, Cotton s-a îndreptat spre Range Rover, însă intuiția i-a spus să nu se grăbească. De aceea a ocolit automobilul și s-a apropiat de una dintre vitrinele dinspre stradă ale Casei Burilor. Precaut și stând ferit într-o parte, s-a uitat înăuntru.

Era așa cum bănuise.

Patronul aceluia loc era agitat și tocmai forma un număr pe telefonul lui mobil.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ

WORMS, GERMANIA

6.00 P.M.

Marie a desfăcut biletul pe care i l-a predat asistenta ei. Scrisul feminin o informa că un domn dorea să discute cu ea. Făcuse șaptezeci și cinci de kilometri de la Frankfurt și așteptase răbdător la hotel toată ziua. A recunoscut imediat numele lui și a hotărât să îi acorde câteva minute, deoarece acel om nu venea decât dacă avea ceva important de discutat. S-a întors spre asistentă și i-a dat instrucțiuni în șoaptă, după care s-a concentrat din nou asupra oamenilor din jurul ei.

Petrecuse două ore la cea mai veche sinagogă din țară împreună cu aproximativ 1 200 de oameni care participaseră la un forum deschis. Sinagoga fusese construită în secolul al XI-lea de populația evreiască numeroasă, dar naziștii o răseseră de pe fața pământului în 1938. Un sfert de secol mai târziu, ea fusese reconstruită, iar clădirea, finalizată în anii '70, era foarte impresionantă. Alături de sinagogă se afla Muzeul Evreiesc, care prezenta în amănunt istoria comunității evreiești locale, un amestec de durere, tristețe, speranță și bucurie. Eisenhuth fusese invitată acolo cu câteva săptămâni în urmă și, după discursul de la Dachau, consilierii ei au considerat că evenimentul ar întări mesajul de adevăr și speranță transmis de ea. Cu toate că evreii constituie doar un procent neînsemnat din

populația Germaniei, într-o competiție strânsă, nicio comunitate nu trebuia ignorată. Iar specialiștii în sondaje o preveneauă că acea competiție era acerbă.

Trebuia să se concentreze.

Însă comportarea lui Kurt o frământase toată ziua. Ieșise ca o furtună din dormitorul ei și apoi plecase de la castel.

Mersese ea prea departe?

Poate că el avea dreptate.

Îmbătrâneau. Viața lor pe acest pământ era aproape încheiată. Ea îl iubise cândva. Poate că încă îl iubea. Poate reușea să continue astfel în viitor. Ori poate că nu. Aveau păreri diferite, iar politica părea să influențeze în mod constant relațiile dintre ei. Dar nu avea importanță. Acum, plecase. Iar dacă istoria avea să se repete, el va sta departe câteva zile, apoi va apărea din nou, fără să aducă vorba despre cearta care îl făcuse să plece. Marie se întreba deseori ce făcea el în timpul acelor absențe.

Existau alte femei în viața lui?

Probabil.

La un moment dat, fusese cât pe ce să angajeze un detectiv ca să afle, apoi hotărâse că era mai bine să nu știe. Ea nu își mai juca rolul de soție, și nici el nu mai juca rolul de soț, astfel că nu avea niciun rost să arunce vina pe altcineva. Probabil că era cel mai bine ca el să aibă o amantă, cu condiția să fie discret. Una era ca el să-și satisfacă dorințele și alta era ca ea să știe, și lucrurile deveneau intolerabile dacă acest lucru ajungea de notorietate publică.

A mai rămas douăzeci de minute, apoi și-a cerut scuze și a părăsit muzeul, oprindu-se un moment pe stradă. Limuzina pe care o solicitase asistentei a dat colțul și a oprit lângă ea.

I s-a deschis portiera din spate și a urcat în mașină.

Echipa de securitate a urmat-o în altă mașină.

Pe bancheta din spate, Erwin Brümmer stătea confortabil.

– Ești un om răbdător, a spus ea după ce s-a instalat pe bancheta îmbrăcată în piele.

– Eu sunt cel care vă răpește din timp. Sunteți o femeie ocupată.

Glasul de bas profund de altădată, nota distinctivă a lui Brümmer, era acum temperat de efectele pe care cei optzeci de ani de viață le avusese asupra coardelor vocale. La fel ca vocea, și corpul lui părea să cedeze în fața vârstei, deși privirea lui ironică, părul în dezordine și ochii negri care nu clipeau nu se schimbaseră. Probabil că era vorba și de fumat, obicei pe care refuza să îl abandoneze, sau de diabet, despre care ea știa că îi distrugea rinichii. Cu toate acestea, *Herr Doktor* se agăța de viață și avea mintea la fel de alertă ca întotdeauna. Tatăl ei îl alesese ca avocat al familiei când ea era mică. El reprezentase un reper în viața ei, preluând locul tatălui ei când acesta murise, oferindu-i sfaturi și îndrumări pe care se putea baza.

Voia să afle de ce venise el acum, dar știa că îi va spune când va fi pregătit. Nu se lăsa presat. Niciodată.

Mașina a pornit, iar șoferul a ridicat partiția din plexiglas care izola bancheta din spate de scaunele din față.

– Am primit niște informații tulburătoare. M-am gândit că e preferabil să discut cu dumneavoastră înainte de a-l aborda pe Kurt.

Acea afirmație i-a reținut atenția.

Cu multă vreme în urmă, Brümmer își exprimase îngrijorarea în privința lui Kurt. Atât Eisenhuth Industrie, cât și Concernul Herzog erau conduse exclusiv de soțul ei. În ceea ce privea Herzog, împuternicirea fusese acordată de tatăl ei prin testament, dar Brümmer fusese numit executor al proprietății. Contopirea conducerii celor două corporații se făcuse la insistențele ei, însă Brümmer fusese mereu atent la orice hotărâre importantă, îndeosebi atunci când aceasta privea concernul Herzog. În ciuda greșelilor lui politice, Kurt condusesese companiile destul de bine. Ceea ce o îngrijora pe moment era că Erwin Brümmer venea rareori direct la ea. El făcea parte din vechea școală, cea care cerea ca lanțul de comandă să fie respectat cu strictețe.

Și Kurt făcea parte din acel lanț.

A așteptat explicația lui.

– BND-ul a efectuat anchete la băncile folosite de noi. Cererea de informații a venit ca urmare a unei investigații oficiale a poliției chiliene și a unui om pe nume Juan Vergara. Au fost citate. Acele anchete oficiale ar trebui să rămână secrete, dar băncile au socotit că este preferabil să fiu informat. Avem multe afaceri cu ele.

– Despre ce evidențe financiare este vorba?

– Transferuri externe de bani în conturile noastre corporative. Mai precis, dintr-un cont al unei bănci chiliene care a fost deschis în anii '50 de Martin Bormann.

– Erwin, explică-mi mai clar, a spus ea, simțindu-se incapabilă să își ascundă uimirea.

– Milioane de euro au fost transferate de la Banco del Estado din Santiago, prin Luxemburg, Liechtenstein, Țările de jos și Elveția, către bănci din Germania, în conturile pe care le controlează companiile noastre. Transferurile în sine nu sunt în niciun caz suspecte. Astfel de tranzacții au loc zilnic de la bănci din întreaga lume. Ceea ce le face să sară în ochi este că acum au legătură directă cu Martin Bormann și Comoara lui Hitler. Nu e nevoie să vă spun care sunt implicațiile.

Adevărat, nu era nevoie.

Dar ce se întâmpla?

Cassiopeia Vitt și Cotton Malone trebuiau să descopere o legătură între Theodor Pohl și Martin Bormann. Nu primise nicio veste de la ei și nici de la Danny Daniels. Iar acum apărea o pistă care ducea direct spre ea? Una care putea să ducă la prăbușirea candidaturii ei doar printr-o simplă acuzație.

– Și unde au ajuns acei bani? a vrut ea să afle.

– E imposibil de stabilit. Fondurile erau comune cu alte valori corporative. Nimeni de la serviciul contabilitate nu a luat în seamă acele transferuri. Așa cum spuneam, multe se desfășoară între afiliații noștri din întreaga lume.

– Cât de sigur ești că aceia sunt bani murdari?

– Sursele mele din BND confirmă că, în prezent, se desfășoară o investigație privind Eisenhuth Industrie și Concernul Herzog. Chilenii le-au pus la dispoziție informații care stabilesc în mod neîndoielnic legătura și au cerut să se ia măsuri. Există vechi documente naziste care autentifică sursa banilor. Este o investigație prioritară, de care au cunoștință foarte puțini oameni. Asta ar putea să ajute pentru ca situația să nu ajungă la presă în viitorul apropiat. Bătrânul a ezitat, iar ea a remarcat expresia din ochii lui. Mi s-a spus că un fost ofițer operativ american și o femeie sunt pe teren și conlucrează în cadrul unei misiuni pe care le-ați dat-o. Vreți să-mi spuneți ce se petrece?

Marie Eisenhuth și-a dat seama că nu trebuia să spună multe lucruri. Brümmer știa deja aproape totul. Ca întotdeauna. Povara de pe umerii ei părea să se fi dublat în ultimele minute. Lucrurile deveneau înnebunitoare.

Mașina a pătruns în orașul Worms, unde urma să țină un nou discurs.

S-a întors cu fața spre bătrânul Brümmer și i-a spus tot ce știa.

– S-ar părea că vânătorul a devenit vânat, a spus el. Acei bani murdari sigur au intrat în conturile noastre.

– Va trebui să discut cu Kurt.

– Așa zic și eu.

– Eu nu am cunoștință despre acele transferuri. Nu știu absolut nimic.

– Evident. De ce ați trimite niște oameni în căutări ca să vă distrugeți singură? Însă timpul reprezintă o problemă. Lucrurile nu pot fi ascunse multă vreme. Aveți dușmani în rândul forțelor de securitate, iar acei oameni vor savura această oportunitate.

În acea privință, Brümmer avea dreptate.

– O să-l caut pe Kurt.

Brümmer a scos un oftat și s-a rezemat de spătarul banchetei.

– Chiar vă rog. Dar, Marie, nu vă invidiez. Nici pe departe.

CAPITOLUL CINCIZECI

STATUL LIBER, AFRICA DE SUD
6.15 P.M.

Engle a privit cu atenție acvariul. O anemonă de mare, uriașă, roz își agita încet tentaculele în apă în timp ce un banc de pești-clovn se foia printre ele. Camera de joc, lungă, domina partea de est a casei și era plină de acvarii încastrate în pereți, fiecare expunând o largă diversitate de pești colorați de mare și destul de anoști, de apă dulce. Cărțile și globurile spuneau și mai multe despre aventurierul care deținea acea casă.

– Speciile de apă dulce din celelalte acvarii sunt mult mai scumpe, a spus gazda lui, după ce a făcut comentarii privind deosebirile. Provin din diverse habitate de pe continent. Unele specii sunt foarte rare.

Se vedea că gazda lui era un colecționar feroce. După ce intrase în casă, văzuse picturi de Cézanne, van Gogh, două de Diego Rivera, porțelanuri de Kangxi și diverse obiecte de artă africană, despre știa prea puține lucruri. Dulapurile de pe pereți și un scrin erau pline de obiecte din argint, lucrate cu migală. Mai aflase că numele proprietarului, un bărbat masiv, era Jan Bruin, exact omul pe care îl sfătuisese Pohl să îl găsească.

S-au așezat, iar un servitor de origine africană, îmbrăcat într-o uniformă care cuprindea și cămașă, și cravată, a apărut, aducându-le

ceva de băut, după care s-a retras. Engle s-a făcut comod pe o canapea care avea în față câteva fotolii îmbrăcate în piele. O masă sculptată, având drept picioare patru colți de elefant, ocupa spațiul dintre canapea și fotolii, iar pe ea se afla un joc de șah, ale cărui piese păreau a fi făcute din sidef. Pereții erau acoperiți cu lambriuri elisabetane și cu trofee și fotografii făcute după incursiuni vânătoarești din trecut. Încăperea părea să fie un loc al amintirilor.

– Puțin incorect politic, a spus el în limba germană, făcând semn spre masă, apoi către capetele de leu, elefant și rinocer de pe pereți.

– Nu în aceste locuri, a spus Bruin în limba engleză. Pentru noi, vânătoarea era un mod de viață. Cu toate astea, ai dreptate într-un anumit respect. Acele zile au dispărut. În prezent, urmărim animalele cu aparate foto. Dar îmi aduc aminte, de pe vremea când eram copil, cât de captivantă putea fi o vânătoare. Apoi Bruin i-a aruncat o privire sfredelitoare. Ați spus că veniți din partea lui Theodor Pohl. Ce mai face kaizerul?

Servitorul a revenit cu alte băuturi, iar Engle și-a rezervat câteva momente pentru a lua câteva înghițituri. Vinul era tare și gustos.

– Excelent vin, a spus el.

– Produs aici, în Africa de Sud. Da, iar acum îmi puteți răspunde la întrebare.

Engle a considerat că nu mai era nevoie de niciun pretext, mai ales că acel om știa porecla lui Pohl.

– E prins într-o confruntare acerbă pentru funcția de cancelar al Germaniei.

– Am citit despre asta. Dar știți prea bine că eu nu l-am întâlnit niciodată personal.

– Știu asta. Însă, herr Bruin, știu care vă sunt strămoșii. Tatăl dumneavoastră a fost un bărbat pe nume Gerhard Schüb. A imigrat în Africa de Sud după război, sosind aici din Chile, împreună cu altă persoană, pe nume Luis Soreno și soția acestuia, Rikka. Am înțeles că tatăl dumneavoastră s-a stins din viață în urmă cu doi ani.

– Adevărat. A avut parte de viață bună. Mama mea a murit înaintea lui. A avut noroc.

– În ce sens?

– Pentru că a trăit și ea mult. Cum altfel?

Engle a lăsat acea remarcă să treacă neobservată și a întrebat:

– Păstrați legătura cu mătușa Ada, care trăiește în Chile?

– Nu pricep. Nici nu știam că am vreo mătușă.

– Cum adică, tatăl dumneavoastră nu a vorbit niciodată despre ea?

– Tatăl meu a fost un om foarte secretos. A păstrat multe lucruri doar pentru sine. Nu am avut știință că au existat rude în viață din partea familiei lui.

– Tatăl dumneavoastră a lăsat documente? Scrisori, probabil? Primate de la Ada, sora lui?

Amuzat, Bruin s-a încruntat.

– Asta nu i-ar fi stat deloc în fire. Kaizerul l-a cunoscut bine pe tata, de aceea știe răspunsurile la aceste întrebări. Tatăl meu nu a vrut să păstreze nimic. Așa cum am spus, nu am avut habar că am avut o mătușă, de aceea nici nu am găsit scrisori de la ea.

– Nu a lăsat documente privindul pe Luis Soreno?

– N-ați auzit ce am spus? Tatăl meu nu a lăsat nicio hârtie când a murit. Absolut nimic. De ce îngrijorarea asta acum? Nu am auzit nimic din Germania de foarte multă vreme. Iar acum, acest interogatoriu.

Engle a chicotit.

– Am spus cumva că sunt îngrijorat?

– Nici nu era nevoie. Prezența dumneavoastră aici spune totul. Domnule Engle, trebuie să vă spun că nu am absolut nicio legătură cu politica de extremă dreaptă de aici.

– Asta este o postură ciudată pentru cineva care trăiește în Statul Liber. Nu acesta a fost bastionul original al apartheidului? Locul lui de naștere?

Bruin a respins acea remarcă printr-o mișcare largă a unui braț.

– Asta s-a întâmplat înainte, până să devin adult. Și nu am acceptat niciodată acele politici. Nu toți sud-africanii sunt rasiști ori dornici de a asigura supremația albilor. Nici tatăl meu nu a fost altfel. A fost un om bun, care și-a făcut datoria până la moarte. Nu a sprijinit niciodată asemenea politici. De fapt, dimpotrivă. Eu și el nu agream deloc fanatismul.

– Eu nu sunt fanatic.

– Serios? Vă aflați în Africa de Sud, în casa mea, întrebându-mă despre naști care au trăit acum jumătate de secol. Ce relevanță ar putea avea acest lucru în ziua de azi?

– De ce ați vorbit despre naști?

Dovedindu-și dezgustul, Bruin a clătinat din cap.

– Așa cum spuneți, ar fi preferabil să nu ne mai ascundem după deget. Și eu, și dumneavoastră știm despre Luis Soreno. Și despre Rikka. Măcar atâta lucru am aflat de la tatăl meu. A făcut o pauză de câteva clipe, în care a sorbit niște vin din pahar.

– Eu consider că este preferabil să nu mai vorbim despre ei.

– De acord. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca lumea să se repeadă asupra acestei case. Să-i lăsăm pe el și pe soția lui să se odihnească în mormintele lor. Nu e niciun pericol să vorbesc despre asta. Ar fi ultimul lucru pe care mi l-aș dori.

– De unde știți despre ei?

– Mi-a spus tata, cu puțin timp înainte de a muri. La acea vreme, nu avea nicio importanță. Toți erau morți. Însă el mi-a spus clar că era treaba lui, nu a mea, și că totul se încheiase, și asta încă de multă vreme.

Și atunci, de ce îi îndrumase Ada pe Malone și pe Vitt în acea parte a lumii?

Bruin a făcut un semn cu mâna.

– Întoarce-te în Germania și spune-i kaizerului că nu are de ce să se teamă în legătură cu ceea ce se întâmplă aici. Poate deveni cancelar al Germaniei, iar eu nu mă voi mai gândi la asta. Și eu sunt implicat în politică. Reprezintă această zonă în cadrul adunării

naționale, dar fără să fac multe eforturi. Prefer să fiu eu însumi, să cultiv cireși și să cresc struți. Aceste activități îmi aduc mai multe bucurii.

– Nu aveți soție?

– Nu m-am căsătorit. Trăiesc aici singur, plus câinii, păsările, peștii și cei câțiva angajați ai mei.

Omul a părut să fie mândru de acest lucru.

– Vă mai întreb o dată. Tatăl dumneavoastră nu a lăsat niciun document? Nici corespondență? Chiar nimic?

– Herr Engle, tatăl meu a fost o persoană rezervată, care mi s-a destăinuit doar în ultimele luni de viață. I-a fost foarte greu să facă asta, dar a ținut să știu cine a fost el și ce a crezut înainte de a muri. L-a disprețuit pe Luis Soreno și tot ce reprezenta acea Eminență Cenușie. Tatăl meu a venit în Africa dintr-un anumit motiv, dar a rămas aici din alt motiv.

Engle a mai luat o gură de vin și l-a lăsat pe om să continue.

– Și care a fost acel motiv?

– I-a plăcut această țară. A devenit căminul lui. A reușit să strângă destui bani ca să cumpere această proprietate. A ținut ca viața mea să fie altfel decât a lui, și așa s-a și întâmplat. Să-i lăsăm pe naziști să fie morți și uitați. Nu mai este nevoie să ne îngrijorăm din cauza lor. Eu, unul, nu mă gândesc deloc la prostia lor. A urmat un moment de ezitare, ca și cum ar fi apărut o amintire, care s-a stins imediat. Iar acum, îmi puteți spune precis de ce ați venit până aici?

– Am fost trimis ca să mă asigur că ceea ce știți și ceea ce știu eu nu va deveni de notorietate publică.

– Știi asta de mulți ani și am păstrat informația pentru mine. Nu am motive să mă îndoiesc că situația nu va continua.

Engle avea totuși îndoieli în acea privință.

Ada sigur aflase ceea ce știa din alte surse.

Oare de la acest bărbat?

Și-a dat totuși seama că ar fi fost riscant să îl ucidă pe Jan Bruin. Pohl îi pusese la dispoziție o parte din istoria lui personală.

Bruin era un om modest. Și, pe de altă parte, un politician destul de cunoscut. Nu o celebritate, în sensul că acțiunile lui ar fi fost analizate cu atenție, însă cunoscut. Moartea lui violentă ar fi putut atrage prea multă atenție. Probabil că Bruin avea dreptate. Lucrurile trebuiau lăsate așa cum erau. Însă nu el era cel care să ia o asemenea hotărâre. Trebuia să se consulte cu Pohl și să îi permită binefăcătorului său să ia decizia finală. De aceea a sorbit ultimele picături de vin și a pus paharul pe masă.

– Aveți dreptate. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt. O să raporteze ceea ce mi-ați spus. S-a ridicat de pe canapea. Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat. Și, totodată, pentru discreție.

Bruin s-a ridicat și l-a condus spre ușa principală și spre veranda acoperită. Cățeaua rottweiler continua să doarmă, rezemată de balustradă.

– Rămâneți în Nohana peste noapte? a întrebat Bruin.

– Așa m-am gândit. Și voi pleca mâine.

Apoi Engle a observat cuvintele gravate pe frontonul ușii.

RUST-EN-VREUGD

Bruin a detectat interesul lui.

– Odihnă și fericire. Asta a fost dorința tatălui meu pentru toți cei care intrau în casa noastră.

– Ceva potrivit, sunt convins.

– Așa am gândit și eu mereu. Aceste cuvinte par foarte potrivite în aceste momente.

Engle a priceput mesajul.

Seara cobora cu repeziciune, iar aerul se răcea pe măsură ce soarele se retrăgea spre apus. Engle și-a rezervat un moment ca să admire munții din depărtare și veldul înverzit.

Impresionant.

Și-a luat rămas-bun și s-a îndreptat spre mașină. Când a ajuns pe treptele verandei, cățeaua rottweiler s-a trezit și s-a ridicat în picioare.

Bruin s-a apropiat de ea și a mângâiat-o.

- Domnule Engle, spuneți-i kaizerului că nu reprezintă o amenințare, dar că pot deveni una grozavă dacă voi fi stârnit.

Probabil că avea dreptate.

Ca și căteaua rottweiler pe care el continua să o mângâie, câinii adormiți, mai ales cei agresivi și imprevizibili, trebuiau lăsați în pace.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU

Cotton a plecat din Nohana și s-a întors la Allesverloren. A fost atent pe drum, ca să vadă mașina lui Engle, dar aceasta nu a apărut. A găsit-o pe Cassiopeia acolo unde o lăsase, într-un desiș din apropierea autostrăzii.

Și-a verificat ceasul. Era 7.20 p.m.

– Engle a plecat acum zece minute. S-a dus spre nord, către graniță, a spus Cassiopeia după ce a urcat în Range Rover. Ai descoperit ceva?

El i-a spus ce aflase de la omul din muzeu.

– Presupun că e rândul nostru să-l vizităm pe Jan Bruin, nu? a spus ea după ce el a terminat.

Au virat către intrarea pe proprietate.

– Da.

Au mers aproape opt sute de metri pe drumul nepietruit, după care au parcat în fața casei vechi și atrăgătoare, cu lucrături în piatră și lemn. Zidurile din cărămidă roșie erau acoperite parțial de iederă, ferestre cu multe panouri, evidențiind o lipsă de simetrie care stătea ca dovadă a multor decenii de restaurare a casei. Un foișor din cupru dintr-un colț al casei, înverzit de vreme, avea o giruetă pe acoperiș. Trei hornuri din piatră se înălțau spre cerul serii. Zbârnâitul aripilor unor insecte care zburau în jur le-a amintit de sfârșiturile scoase de lemne care ard.

Un bărbat masiv, purtând blugi și o cămașă cu mânecă lungă a coborât pe verandă. Părul rărit, care părea decolorat de soare, avea nuanța fânului. Umerii lați și pieptul bombat sugerau că omul era obișnuit cu munca fizică. S-a prezentat ca fiind Jan Bruin. Cotton i-a explicat rapid de ce veniseră la el, socotind că abordarea directă era cea mai bună.

– Presupun că ați primit un telefon de la Casa Burilor, i-a spus Cotton în engleză. Angajatul dumneavoastră a format un număr imediat ce am plecat de acolo.

– Adevărat. A vrut să mă anunțe de investigațiile dumneavoastră.

– Am dori să ne răspundeți la câteva întrebări. Sunteți dispus?

– Propun să stăm pe verandă. E plăcut acolo la ora aceasta din zi.

L-au urmat pe scară, apoi fiecare s-a așezat pe câte un balan-soar cu spătar înalt, făcut din lemn puturos¹. Un nume ciudat, i s-a părut lui Cotton, pentru că lemnul nu avea niciun miros. Spre apus, globul sângerieu al soarelui împurpura culmile îndepărtate ale munților.

– Există o femeie, a spus Cotton, pe nume Ada. Locuiește în districtul lacurilor din Chile. Vă este cunoscut acest nume?

Preț de un moment, Bruin a lăsat impresia că stă pe gânduri, apoi a spus:

– N-am fost niciodată în Chile.

– Nu e un răspuns la întrebarea mea.

– Răspunsul este nu. Acest nume îmi este necunoscut.

– Ea ne-a trimis aici, a spus Cassiopeia. Or, mai bine zis, ea ne-a trimis în Africa, iar o pistă ne-a adus aici.

– Pistă către ce?

Cotton nu era dispus să îi spună prea multe. De aceea a hotărât să descopere cât de sinceră este gazda lor.

¹ Ocotea bullata, copac cu lemn foarte bun pentru fabricarea mobilei, tipic pentru Africa de Sud.

– Credem că un bărbat pe nume Josef Engle va veni să discute cu dumneavoastră. S-a întâmplat asta?

Bruin a clătinat din cap.

– Nu m-a vizitat nimeni cu acest nume.

– Poate că a folosit alt nume, a spus Cassiopeia, și l-a descris pe Engle, așa cum arăta cu mai puțin de o oră în urmă, apoi a întrebat: A fost aici un bărbat care se potrivește descrierii mele?

Bruin a făcut un gest cu mâna, ca și cum ar fi respins acea întrebare.

– Același răspuns. N-a venit nimeni care să corespundă acestei descrieri. De fapt, în ultimele zile nu m-a vizitat nimeni.

Cotton a urmărit expresia ca o mască de pe fața lui Bruin în timp ce acesta clar mințea. Cassiopeia a rămas imperturbabilă, dar niciunul dintre ei nu s-a trădat.

– S-ar putea să treacă pe aici, a spus Cotton într-un târziu. Avem motive să credem că se află în Nohana.

– Și ce ar trebui să fac dacă apare?

– Am dori să aflați ce dorește, a spus Cassiopeia. Și ne spuneți și nouă.

– Despre ce este vorba?

– Domnul de la Casa Burilor mi-a spus că numele tatălui dumneavoastră a fost Thomas Bruin și că a fost imigrant german. Thomas a fost numele lui de botez?

– Domnule Malone, aș considera că aceasta este o întrebare indiscretă.

Vocea lui Bruin a trădat iritarea.

– Pot fi și astfel câteodată. Riscurile meseriei. Dar puteți să-mi răspundeți la întrebare?

Cotton nu voia să se dea bătut.

Bruin a părut amuzat de spusele lui Cotton.

– Tatăl meu, Thomas Bruin, s-a născut la Stuttgart. A emigrat în Africa de Sud după război. La fel au făcut și alții, și nu au fost naziști sau criminali de război, ci doar oameni care voiau să ducă

o viață mai bună în altă țară. La urma urmelor, Germania era în ruine.

– Numele de Gerhard Schüb vă sugerează ceva? l-a întrebat Cotton.

Întrebarea a rămas suspendată câteva momente, pentru că Bruin a ezitat să răspundă.

– Numele acesta nu înseamnă nimic pentru mine. E vorba de alt imigrant?

– Nu suntem siguri, i-a răspuns Cotton. Speram să ne ajutați, ca să putem afla mai multe.

– Se pare că știți foarte puține lucruri.

– Tocmai de aceea am călătorit până aici, a spus Cotton. Ca să aflăm.

Pe deasupra lor a trecut ceva fâlfâind din aripi. Era o bufniță care se întorcea la locul ei dintr-un copac din apropiere. Bâzâind, insecte zburau prin aerul care se răcea minut după minut. Cotton a admirat câteva tufe de trandafiri aflate aproape de fundația casei, dincolo de balustrada verandei. Florile gălbui tremurau în adierea serii. La orizont, tocmai pe veld, s-a ridicat un nor de praf.

– Antilope gnu, a spus Bruin. Se duc să se adape. Sunt mari cât Buddha și puternice. Pe vremuri îmi plăcea să le împușc.

– Și de ce n-o mai faceți și acum? l-a întrebat Cassiopeia.

– Nu mă mai distrează asta.

Pe Cotton l-a mirat acel răspuns. Era ciudat pentru un om născut și crescut într-un loc în care vânatul era bogat. Bruin a continuat să se legene cu balansoarul și să privească în depărtare. După câteva momente, a spus:

– Mai aveți vreo întrebare?

– Numele proprietății. *Allesveloren*. Totul pierdut. Cum a fost ales? a întrebat Cotton.

– Ce importanță are?

– Niciuna. Sunt doar curios.

– Tatăl meu a ales numele. Nu mi-a explicat de ce.

– Nu l-ați întrebat?

– N-am avut obiceiul de a-l lua la întrebări pe tatăl meu.

Cotton lăsase cea mai bună întrebare pentru sfârșit.

– Încă un nume. Luis Soreno. Vă sună familiar?

Gazda lor a strâns din fălci o clipă, iar Cotton a perceput o reacție ostilă. Dar Bruin a rămas detașat, cu fața imobilă ca a unui jucător de pocher. Altă înșelătorie? Ținând seama de ușurința cu care mințise omul mai devreme, era greu de spus.

– Și numele acesta mi-e străin. Sună spaniol, iar noi avem puțini spanioli în regiunea asta.

Cotton știa că aveau să afle foarte puține lucruri. Abordarea directă nu dădea roade. Era timpul să folosească altă cale.

Dar nu acum. Mai târziu.

S-a ridicat de pe balansoar.

– Nu vă mai deranjăm. Vă mulțumim pentru timpul pe care ni l-ați acordat. Bruin s-a ridicat, urmat de Cassiopeia. Dacă apare Josef Engle, vă recomand să fiți prudent. S-ar putea să fi ucis câțiva oameni, printre care un ministru adjunct din poliția statului Chile. Nu e un om cu care să te joci.

– Apreciez grija ce mi-o arătați. Dar călătoria lui, ca și a dumneavoastră, va fi o pierdere de vreme. Nu știu nimic, și îi voi spune asta dacă apare aici.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI

FRANKFURT, GERMANIA

7.30 P.M.

Marie l-a găsit pe Kurt mai repede decât crezuse. Întâi a telefonat la castel, unde i s-a spus că nimeni din cei de acolo nu știau unde era. Telefonând la sediul companiei Eisenhuth Industrie, a aflat că el nu mai era acolo de la începutul după-amiezii, dar spusese că va rămâne în oraș vreme de câteva zile. Compania deținea un apartament în cartierul Sachsenhausen, în apropierea barurilor, restaurantelor și magazinelor din partea veche a orașului. De aceea a anulat programul pe care îl avea la Worms, susținând că are gâtul iritat, apoi a împrumutat mașina unei asistente și, după căderea întunericului, a pus pe unul dintre membrii echipei de protecție să o ducă spre partea de nord a orașului.

Cunoștea bine acel apartament.

Aparținuse părinților ei. Locuiseră acolo după război, când clădirea fusese reconstruită, deoarece suferise din cauza bombardamentelor. Nu era căminul din copilăria ei – își petrecuse acea perioadă la castelul alpin –, ci locul în care mama și tatăl ei locuiseră spre sfârșitul vieții.

Când tatăl ei se schimbase.

Și-a amintit cât de morocănos și introvertit devenise, fiind scump la vorbă, fără să zâmbească vreodată, chinuit de ceva

niciodată dezvăluit, însă persistent. Existau mulți oameni în aceeași situație. Ulterior, psihologii au dat un nume acestei suferințe. Tulburare de stres posttraumatic. Urmarea firească a unei traume astenizante ce apăruse brusc. În haosul din lumea postbelică nu existau nume elegante pentru acea suferință, ci doar înțelegerea faptului că efectele războiului erau reale și larg răspândite. Se părea că cele opt luni cât a fost închis la Nürnberg, așteptând să fie judecat ca presupus colaborator al regimului nazist, îi afectaseră enorm psihicul. După eliberare, nu a mai fost omul dinainte. Îi era rușine? Se simțea umilit? Aceea să fi fost reacția lui de vinovăție față de oroarea care fusese cel de-al Treilea Reich? Dacă așa stăteau lucrurile, el nu a scos niciun cuvânt care să trădeze recunoașterea sau remușcarea.

În ultimii trei ani, vizitase apartamentul foarte rar. Era folosit în principal de Kurt când stătea la Frankfurt. Dacă era și cuibul pentru amantele lui, ea nu voia să știe asta. Era una dintre regulile nescrise între ei, asta accentuând și mai mult viața lor intimă separată, față de care niciunul din ei nu își exprima nemulțumirea cu voce tare.

Dar problema care îi apăsa gândurile era mult mai gravă decât ideea că o înșală soțul. Comoara lui Hitler. Martin Bormann. Conțuri în America de Sud. Eisenhuth Industrie. Concernul Herzog. Dacă se completau spațiile albe dintre lucruri aparent fără legătură, se obținea o imagine imposibil de descris. Îl sunase pe Danny Daniels și aflate că era victima unei înscenări, totul fiind o capcană ca să o îndemne să investigheze în Chile, unde evidențele financiare erau oferite pe tavă celor care aplicau legea, garnisit cu sângele investigatorului mort, care fusese angajat de ea, plus ministrul adjunct chilian care solicitase declanșarea anchetei. Făcuse o greșală colosală. Dar ce știa Kurt despre toate acestea?

Trebuia să afle.

Șoferul o lăsase să coboare pe o stradă lăturalnică, la două intersecții de șirul familiar de case. Fațadele cu frontoane degajau un aer medieval pe care acea zonă a orașului îl avea din plin. I-a spus ofițerului însărcinat să o protejeze să nu o însoțească mai

departe. Acestuia nu i-a convenit, dar a cedat. Ajunsă la apartamentul de la primul etaj, a bătut încet în ușă.

Nu a auzit niciun sunet răzbătând dinăuntru.

A bătut din nou, ceva mai tare.

Tot niciun răspuns. Kurt era înăuntru cu cineva?

A auzit ușa de la parter deschizându-se, apoi închizându-se și apoi au urmat sunete de pași pe scara din piatră, cu balustradă de alamă.

A așteptat.

A apărut o pereche de oameni în vârstă, care au continuat să urce. Le-a aruncat o privire, apoi a bătut în ușă pentru a treia oară. Cândva avusese și o cheie de la apartamentul acela, dar trecuseră ani de zile de când o rătacise. Cei doi soți s-au oprit, și Eisenhuth a simțit că ei o priveau.

S-a întors cu fașa spre ei.

– Nu e acolo, doamnă Bundeskazlerin, a spus bărbatul, formulând la feminin numele funcției ei oficiale. E la Knoblauch, și mănâncă de seară. Noi tocmai ne întoarcem de acolo.

Între ei a trecut un val de neliniște. A vrut să întrebe dacă soțul ei era singur, dar și-a dat seama că nu era cazul să facă o asemenea greșală. Bărbatul a părut să perceapă dilema ei, aproape ghicindu-i gândurile, uitându-se la ea cu ochi ironici care i-au adus aminte de privirea tatălui ei.

– Când stă aici, mănâncă acolo cu regularitate. Întotdeauna singur, înainte de ora opt. Soțul dumneavoastră are obiceiuri stabile.

Bărbatul nu a mai spus altceva, iar soția lui nu a scos niciun sunet. Braț la braț, s-au întors, pur și simplu, și au continuat să urce scara. Eisenhuth a vrut să îi oprească, să le ceară numele, să le mulțumească, să joace rolul de candidat, însă s-a mulțumit să asculte sunetul pașilor lor pe scară, îndepărtându-se.

Knoblauch se afla la trei intersecții depărtare. Restaurantul era plasat în pivnița a ceea ce fusese cândva o mănăstire carmelită,

și era înzestrată cu mese din lemn, confecționate manual, lămpi din fier forjat și cu lumânări parfumate. Numele localului, care însemna „usturoi“, era prezent încă de la intrare, pentru că aerul era încărcat cu arome pătrunzătoare și ispititoare.

Kurt stătea singur la o masă dintr-un colț și citea un ziar. Doar câteva mese erau ocupate. Ea venise singură, pentru că protectorii ei rămăseseră în mașină. L-a ignorat pe șeful de sală și s-a îndreptat direct spre Kurt. El a ridicat ochii de la ziar, iar absența oricărei expresii de surprindere a îngrijorat-o.

Se așteptase să fie vizitat de ea?

Marie s-a așezat.

– Trebuie să discutăm ceva.

– Nu cred că e locul potrivit ca să discutăm despre viețile noastre personale.

– Nu e vorba de ceva ce s-a întâmplat astăzi-dimineață, a spus ea cu glas scăzut. Melodia cântată la harpă într-un alt colț al localului constituia un fundal pentru discuțiile cu glas reținut pe care le purtau ceilalți clienți. Ar fi fost preferabil să iasă afară, dar ideea că el va rămâne în public îl va împiedica să se înfurie și să plece de acolo.

– Poliția federală investighează partea financiară a companiilor noastre.

Neîncrezător, el a ridicat din sprâncene. Era clar că acea informație îi reținuse atenția. A părut surprins.

Ea i-a explicat în surdina cele spuse de Erwin Brümmer.

– Autoritățile chiliene au solicitat în mod oficial informații și de aceea s-au declanșat anchete. Kurt, vreau să știu. E ceva adevărat în toate astea?

Un chelner i-a adus cina, dar el a cerut ca ea să fie dusă înapoi în bucătărie. A sorbit din paharul cu apă și a întrebat-o dacă voia ceva de băut. Ea a respins oferta lui, formulând încă o întrebare în legătură cu ceea ce se întâmpla.

– Marie, avem clienți în Chile, Argentina, Paraguay și Brazilia. Pe de altă parte, avem investitori, clienți și bănci pe acel

continent. Nu e ceva neobișnuit să primim bani de acolo. Dar nu am cunoștință de vreo legătură cu Comoara lui Hitler sau cu Martin Bormann.

Marie a încercat să descopere dacă răspunsul lui era sincer, însă distanțarea lor personală îi afectase capacitatea de a-și da seama cu siguranță dacă el o mințea. Îl ignorase prea multă vreme – și, pur și simplu, îi permisesese să se poarte cum voia, cu condiția să nu îi influențeze vreodată sentimentele sau emoțiile. Iar acum ea se blăstema pentru indiferența de care dăduse dovadă.

– Înțelegi care sunt implicațiile?

– Dacă este adevărat, asta va distruge totul. Și pe mine, și pe tine. Cum se face că Brümmer a fost informat înaintea mea? Am stat la sediu aproape toată ziua, și nimeni nu a suflat vreo vorbă despre asta.

– Anchetele se desfășoară doar la băncile folosite de noi. Ele trebuie să respecte secretul tranzacțiilor, astfel că nu pot face public faptul că se desfășoară investigații. Însă Edwin a aflat datorită legăturilor pe care le are cu băncile.

– Dacă știe el, înseamnă că și alții sunt la curent. Poate chiar și presa.

Acea perspectivă i-a făcut stomacul să se chircească.

– Deocamdată, biroul meu de presă nu mi-a transmis vreo știre privind o anchetă.

Însă asta era doar o chestiune de timp.

– Marie, companiile noastre au scăpat de procesele legate de reparațiile de război. Au existat numeroase investigații, doar știi asta, și multe corporații au fost implicate, dar nu și ale noastre. Cum se face că acum, în mod misterios, suntem implicați în treaba cu banii lui Hitler? Trebuie să fie vorba de o eroare, ori este vorba de politica murdară practică de adversarul tău? Marie a vrut să-i vorbească despre informațiile care îi stârniseră interesul la început, și despre faptul că în Chile se aflau Cotton Malone și Cassiopeia Vitt, și că totul părea a fi o capcană, dar s-a răzgândit. El va spune,

pur și simplu, că ea nu putea învinui pe nimeni, ci doar pe sine și, într-un anumit fel, ar fi avut dreptate.

La urma urmelor, ea mușcase nada.

Evident, premisa originală cum că Theodor Pohl ar fi fost fiul lui Martin Bormann și al Evei Braun fusese o ficțiune.

Iar acum totul se îndrepta împotriva ei.

– Kurt, e vorba de ceva serios. Nu doar privind implicațiile politice, ci și cele morale. În cazul în care companiile noastre au acceptat bani, cu bună știință sau nu, aceștia pot fi urmăriți până la Martin Bormann și cel de-al Treilea Reich, noi nu suntem mai buni decât naștii. Avera noastră și viețile noastre s-au bazat, cel puțin în parte, pe sângele vărsat. Este un stigmat de care nu vom putea scăpa niciodată.

– Nu sunt nazist, a spus el încet.

– Însă tu și eu am beneficiat de faptele lor rele.

– E absurd.

Naivitatea lui era mai mult decât supărătoare. Era suficient de neplăcut că ea trebuia să îi îndure părerile rasiste și atitudinea de superioritate germană, dar dacă acele idei absurde erau combinate cu succesul politic în mintea cuiva, rezultatul era un gen de nătărău pe care Theodor Pohl și-l dorea ca sprijinitor.

– Kurt, te asigur că dacă acuzația asta este reală, rezultatul nu va fi absurd. Nu este nevoie să-ți reamintesc ce s-a întâmplat cu alte companii care au fost implicate în procese legate de reparații de război.

Marie știa că el era conștient de publicitatea oribilă și de milioanele de euro cheltuite de vreo douăsprezece corporații germane despre care se stabilise că profitaseră de munca forțată din timpul războiului. Nu avea nicio importanță că acele procese se judecau după cincizeci de ani de la încheierea păcii. Veninul dovedit de reclamanți se dovedise foarte puternic, rezultatele fuseseră devastatoare, iar efectele cumplite.

– Fii serioasă, Marie, nu e vorba de mine. E vorba de viitorul tău politic. Nu-ți pasă câtuși de puțin de companii.

Această acuzație i s-a părut a fi o dovadă de egoism.

– Ba nu, Kurt, este vorba de ceea ce este drept și ce nu. Nu aș mai putea trăi dacă aș ști că acele fonduri au intrat în conturile noastre din partea celui de-al Treilea Reich.

El a părut că nu este impresionat de convingerile ei.

– Spune-mi ce știi despre transferurile de bani.

Faptul că el a schimbat atât de brusc subiectul discuției a luat-o pe nepregătite.

Să fie vorba de o mișcare calculată?

– Erwin spune că ele au avut loc în decurs de șaizeci de ani.

El s-a rezemat de spătarul scaunului și i-a aruncat o privire pe care ea a considerat-o atât iritantă, cât și deconcertantă.

– Înțelegi ce înseamnă asta?

Bineînțeles că înțelegea.

– S-ar putea să fi fost implicat tatăl meu.

Albert Herzog a condus personal compania până în ziua în care a murit. Cu toate că exista un consiliu de conducere și diferite comitete consultative, el condusesese totul cu o mână de fier. Orice transferuri efectuate înainte de moarte sigur fuseseră aprobate de el.

Prin mintea lui Marie s-au învărtejit tot felul de gânduri. Filosofia de extremă dreapta îmbrățișată de tatăl ei. Refuzul lui de a vorbi vreodată de rău cel de-al Treilea Reich. Susținerea lui insistentă că Germania nu o ducea mai bine în perioada postbelică decât în cea antebelică și că, de fapt – așa cum se exprimase de multe ori –, o Germanie divizată era ceva mai rău decât ceea ce făcuse Hitler vreodată. Ea respinsese părerile lui ca fiind acelea ale unui om care cunoscuse o Germanie care ei îi era străină. Mulți oameni din generația lui trăiau aceleași simțăminte. Puțini dintre ei rămăseseră în viață. Însă în copilărie și în perioada adolescenței, acei oameni dominaseră Germania.

– În problema asta va trebui să procedezi cu prudență, a spus Kurt în șoaptă.

– Nu voi ascunde nimic.

– Chiar dacă asta înseamnă sfârșitul carierei tale politice și mângierea cu noroi atât a ta, cât și a memoriei tatălui tău?

În tonul vocii lui Kurt apăruse ceva tulburător.

– Nu mi-ai spus dacă știai de sursa acelor fonduri din Chile.

– Cred că ți-am spus deja că nu am avut habar de vreo legătură cu Comoara lui Hitler sau cu Martin Bormann.

– Țsta nu este un răspuns.

El a clătinat din cap.

– Probabil că îți simți conștiința ușurată dacă mă socotești dușmanul tău. Asta te ajută să justifici respingerea căsătoriei noastre și pe mine?

Marie și-a amintit că se aflau într-un loc public. Trebuia să își controleze purtarea și tonul vocii. Kurt se pricepea să o stârnească. Ea nu trebuia să se lase ademenită.

– Nu am respins nimic, a spus ea șoptit. Tu ești acela care nu poate să mă sprijine.

– Am dreptul la părerile mele, așa cum și tu ai acest drept.

– Kurt, am trecut dincolo de propriile credințe. Acum vor apărea implicații internaționale.

El a făcut un gest din umeri.

– Care nu mă privesc.

– Am impresia că te-ar bucura posibilitatea ca eu să nu am succes, adevărat?

– Nu m-aș bucura de durerea pe care ai simți-o. Dar nu sunt nazist, și nici nu am primit bani de la ei în afacerile noastre. Măine voi investiga personal această situație și voi afla ce se întâmplă.

Cu toate acestea, ea nu a fost convinsă.

În tonul vocii lui răzbătuse un ton nesigur, ceea ce a făcut-o să se alarmeze.

Legătura cu Hitler în orice mod îi provoca dezgustul. Gândul că tatăl ei ar fi putut participa și profita de pe urma nazismului o făcea să se simtă rău. Însă exista și altceva care îi chinuia conștiința. În

primul rând, se bucura că ajunsese să îl înfrunte direct pe Kurt. Ca să aprecieze personal reacția lui. Ca să îi vadă fața și ochii.

Și aceea era problema.

El știa mai multe decât recunoștea.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI

STATUL LIBER, AFRICA DE SUD

8.20 P.M.

Cotton s-a arătat impresionat de locul de cazare.

Cabana se afla în mijlocul unui pâlc de stejari, de unde se vedea platoul întunecat. Camerele erau, de fapt, colibe separate din gresie, care se înălțau pe terenul înierbat sub coroanele copacilor, ca niște ciuperci care cresc la umbră. Recepționarul le spusese că în rondavela cea mai mare, până la ora zece seara, li se va servi o cină excelentă.

Ajunși în acel apartament, făcuseră duș pentru a scăpa de praful de peste zi și de oboseală. Cassiopeia a stat mai mult sub apa fierbinte, bucurându-se de câteva momente de liniște. Cotton și-a folosit timpul pentru a-și conecta laptopul la internet ca să îl informeze pe Danny despre situație și despre ceea ce avea să întreprindă a doua zi. Apoi s-a îmbrăcat cu niște haine comode pe care le cumărase ceva mai devreme. Era vorba de pantaloni și o cămașă pe care și-a încheiat-o la toți nasturii. A observat că și Cassiopeia hotărâse să se îmbrace pentru cină, pentru că apăruse din sala de duș purtând pantaloni din stofă și o bluză ușoară din mătase, ambele având nuanțe de gri și oliv și etalând o ținută sportivă și lejeră.

Ea a rămas în cealaltă latură a camerei și și-a uscat părul lung și negru cu prosopul. Pistolul ei se afla pe pat. A dat prosopul

deoparte și a verificat încărcătorul. Cotton făcuse deja același lucru cu propria armă, care acum era vârată sub centură, pe sub jacheta ușoară pe care o îmbrăcase. A trecut pe lângă ea, iar parfumul săpunului folosit de Cassiopeia i-a zăbovit în nări mai mult timp decât ar fi fost cazul.

– M-aș putea obișnui cu asta, a spus el.

– Cu ce? Cu împărțirea aceleiași camere?

– Ba chiar cu totul.

– Atenție. Te apropii de acel cuvânt îngrozitor care începe cu C. Așa era.

Trăsăturile feței ei s-au îndulcit.

– Și eu m-aș putea obișnui cu asta.

Și amândoi au părut să se simtă bine lăsând lucrurile așa cum erau.

Deocamdată.

– N-ai scos nicio vorbă despre faptul că Jan Bruin ne-a mințit, a spus ea.

Nu abordase subiectul pentru că încă se gândea ce să facă în continuare.

– Pare evident că e amestecat în ceea ce se petrece aici, altfel n-ar fi mințit.

– Dar nu știm de partea cui e. I-ar putea spune lui Engle despre noi, și astfel pierdem avantajul pe care îl avem.

– Știam care sunt riscurile când l-am vizitat. Ne aflăm în curtea lui Bruin. S-ar putea ca lucrurile să iasă urât.

Cassiopeia a pus prosopul deoparte, apoi s-a dus în fața oglinzii ca să aranjeze șuvițele umede.

– Hai să mâncăm ceva, iar apoi ne odihnim. Cum Engle și Bruin sunt prin zonă, va trebui să fim precauți. O să stau eu prima de pază, iar tu intri în schimbul doi.

– Și eu care credeam că vom face o plimbare plăcută prin veld sub lumina lunii, și după aceea...

Cassiopeia i-a aruncat o privire malițioasă.

– Cine știe, dacă o să fii băiat cuminte, s-ar putea să faci acea plimbare.

Cina a fost excelentă, un amestec de delicii africane și europene. Și la un preț rezonabil. Cassiopeia a refuzat vinul, pentru că prefera să aibă mintea limpede. Cotton nu bea deloc, pentru că nu îi plăcea alcoolul.

Însă nu știa ce să facă în continuare.

Erau la o răscruce.

Probabil că era momentul să apeleze la canale oficiale. Danny putea informa Departamentul de Stat și să ceară intervenția acelei instituții. Departamentul de Justiție încă avea o echipă care se ocupa de criminalii de război și existau tratate între națiuni, printre care se număra și Africa de Sud, care permiteau extrădările. Engle și Bruin puteau fi anchetați, putea fi alertată presa și, acordându-se atenție acestei situații, probabil că se va afla ce se petrecea cu adevărat și ce amestec avea Pohl.

Din fericire, aveau dovezi.

Fotografiile. Albumul cu amintiri. Scrisorile lui Schüb. Toate puse în siguranță în seiful cabanei. Celelalte scrisori pe care le pusese Ada la dispoziția lor dispăruseră, dar Cotton își amintea fiecare cuvânt din traducerea făcută de carabinier. Din păcate, memoria eidetică nu ar reprezenta o dovadă suficientă pentru a convinge un judecător sau opinia publică și, în ultimă instanță, doar hotărârea juriului va conta.

Au plecat de la restaurant și s-au îndreptat spre casuță. Stelele licăreau pe cerul sclipitor, iar un vânt slab mișca crengile cu moli-ciunea liniștitoare a unui cântec de leagăn. Poteca era luminată de un șir de felinare suspendate în copaci, care aruncau umbre mișcătoare. Luminile cabanelor mai diluau puțin întunericul. Din depărtare a răsunat lătratul unui câine, iar țipătul unei hiene anunța că animalul era flămând.

– Măine vom vedea ce mai putem afla despre Jan Bruin, a spus el. El reprezintă pista cea mai bună în momentul de față.

– Dar Engle?

Și Engle prezenta interes. Dar nu voia ca urmele să se oprească la el. Premiul cel mare rămâne Theodor Pohl, care declanșase totul.

A simțit vibrația telefonului.

Îl suna Danny.

Direct. Fără criptare. Asta nu era bine.

A răspuns.

– S-a dezlănțuit iadul, l-a anunțat Danny. BND-ul o investighează intens pe cancelar privind acele transferuri de bani. E prinsă ca într-o menghină. E rău. Se poate salva ceva cu ajutorul vostru?

– Rămâne de văzut. Am fost îndemnați să ajungem în Africa dintr-un motiv anume. Doar că nu știu care e acesta.

– Continuați să săpați până dați de adevăr. E tot ce ne-a rămas.

– Așa gândeam și noi.

Convorbirea s-a încheiat.

– Nu e deloc fericit, a spus Cotton.

– Nici nu prea există motive de fericire. I-am pus pe tavă lui Pohl ceea ce și-a dorit.

Au continuat să meargă pe aleea luminată de felinare. Au văzut cabana lor, a cărei intrare era luminată de o lampă fixată de perete. Alături de banca din fața intrării stătea un bărbat. Era scund, slab și bătrân, îmbrăcat simplu.

S-au apropiat de el.

– Bună seara. Sunt Gerhard Schüb. Am înțeles că doriți să discutați cu mine.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU

Engle s-a așezat pe scaunul aflat alături de pat și a format numărul lui Pohl. Urmase sfatul primit de la patronul cafenelei și își rezervase o rondavelă, care se afla într-o livadă de piersici, la aproape douăzeci de kilometri de Nohana, în apropiere de granița cu Lesotho. Așa cum i se promisese, mâncarea fusese excepțională. Îi plăcuse coada de vită în sos de vin roșu, apoi băuse o bere tare care i-a amintit de casă. Amânase până după cină să dea acest telefon pentru că știa aproape sigur ce avea să-i spună Pohl.

Aflat la Löwenberg, în dormitor, Pohl a răspuns la al doilea apel.

– Așteptam, a spus el.

– Trebuia să cunosc situația înainte de a telefona. Nu cred că voiai un raport parțial.

– Te ascult.

I-a spus patronului său ce se întâmplase de când sosise în Africa de Sud.

– Crezi că a mințit și că a luat legătura cu Ada?

– Imposibil de spus. A negat cu tărie chiar și faptul că ar ști de existența ei. S-ar putea să spună adevărul. Ori poate herr Schüb a păstrat informațiile pentru sine?

– E posibil. Bătrânul nu a vrut să vorbească. Dar nu pot risca. Riscul e prea mare. Vreau să rezolv situația de acolo.

A înțeles ce voia Pohl să spună. Jan Bruin trebuia ucis.

– Asta ridică probleme. E o persoană publică, membru al adunării naționale.

– Statul Liber este unul violent. Întreaga țară este în fierbere. Se mai întâmplă și lucruri rele. Pe de altă parte, nu prea avem de ales. Știe prea multe. El și Ada comunică. Simt asta. Tatăl lui a murit. La fel și ceilalți. Nu au mai rămas decât acest fiu și mătușa lui.

– Dar dacă rămân documentele? Ca în cazul Adei?

– Nu l-am cunoscut pe Bruin, dar sunt de acord cu părerea lui. Schüb nu era omul care să păstreze lucruri incriminatorii. Pe de altă parte, dacă nu există vreo persoană care să susțină autenticitatea lor, documentele devin un subiect de speculații pure. Nu asta mă îngrijorează. S-ar putea ca vreun scriitor să scoată o carte despre conspirații și una din editurile mele o va publica. Și probabil că se vor vinde câteva exemplare.

Să o ucidă pe Ada? Da, asta ar rezolva lucrurile. Numai că nu era de acord cu uciderea lui Jan Bruin. Acesta era fiul lui Gerhard Schüb, un om care slujise cu credință cel de-al Treilea Reich, dar și pe Martin Bormann. Asta era clar. Își făcuseră datoria vreme de decenii. Nu exista niciun motiv pentru ca acum să fi devenit infidel.

– Acesta este mersul lucrurilor pe care îl dorești? a întrebat Engle într-un târziu.

– De ce eziți?

– Probabil că lucrurile ar trebui lăsate așa cum sunt acum.

– Dacă nu ai fi dat greș în Chile, nu ar fi trebuit să ne ocupăm de Africa. Toată acțiunea asta este pândită de riscuri inacceptabile. M-am săturat să tot văd apărând dovezi și martori. De aceea vom proceda așa cum zic eu. Investigația în cazul cancelarului a fost declanșată. E doar o chestiune de timp până când lucrurile vor ajunge în presă și ea va începe să aibă necazuri. Asigură-te că lucrurile merg bine acolo. Termină-ți treaba. În noaptea asta. Și mâine să te întorci în Germania. Ne vom ocupa de Ada după ce ajung cancelar.

Pohl a încheiat convorbirea.

Cotton l-a privit fix pe bărbatul care spusese că îl chema Gerhard Schüb, reamintindu-și clar imaginea soldatului viril în uniformă SS, pe care o văzuse pe toaleta Adei.

Vârsta își ceruse tributul. Pielea alb-cenușie avea o tentă albăstruie din cauza venelor umflate care erau vizibile. Fața i se chircise, însă ochii lui albaștri erau vii și alerti. Peste fruntea înaltă căzuseră câteva șuvițe de păr argintiu. Și omul avea o tremurătură ușoară a mâinilor. Trecuseră șazece de ani de la data când fusese făcută fotografia pe care o văzuse Cotton, iar realitatea se afla în fața lui, însă el era sigur că cei doi erau una și aceeași persoană.

– M-am gândit că era momentul să discutăm, a spus Schüb, cu glas atât de slab încât abia dacă putea fi auzit.

Probabil că vorbirea în șoaptă era intenționată, venind din partea cuiva care rareori repeta ce avea de spus.

– Dar ar trebui să fiți mort, a remarcat Cassiopeia.

– La fel ca voi.

– V-a informat Ada? l-a întrebat Cotton.

– Am o soră scumpă și iubitoare.

Se vedea că bătrânului îi era dureros de greu să vorbească, pentru că vocalele cedau cu greu loc consoanelor, iar hârâitul vocii trăda faptul că omul fuma mult.

– Jan este fiul tău? a întrebat Cassiopeia.

Bătrânul a confirmat printr-o mișcare din cap.

– Un băiat bun. V-a mințit astăzi în legătură cu Josef Engle și Ada la cererea mea. Ca și mai de mult, încă nu mă hotărâsem ce să fac.

– Iar acum? a întrebat Cotton.

– Ceilalți au murit. Am rămas doar eu. Probabil că am menirea de a pune capăt întregii situații.

– Și Ada? a spus Cassiopeia.

– A făcut o treabă bună în Chile. Acum, restul depinde de mine.

– De ce nu te-ai întors acolo? a întrebat Cotton.

– Pe la mijlocul anilor '60, a fost imposibil să revin în Chile. Și trăiam aici de aproape douăzeci de ani. Locul devenise căminul meu. Aveam proprietăți, o poziție socială și prieteni.

– Se pare că și o soție, a spus Cotton.

Schüb a dat din cap.

– O femeie încântătoare, care m-a iubit. Și așa s-a născut Jan, iar el a însemnat mult pentru mine. De aceea am hotărât să rămân aici. Eu și Ada am hotărât să ne îndeplinim obligațiile față de tatăl nostru. În mod separat.

– Ne puteți spune cum au ajuns Bormann și Braun în Africa? a întrebat Cotton, sperând să primească un răspuns din partea bătrânului.

Acesta a rămas tăcut câteva momente, apoi a vorbit pe același ton grav.

– Haideți să facem o plimbare și vă voi spune o poveste.

La câteva ore după sinuciderea lui Hitler, Bormann a îmbrăcat o uniformă de general maior de SS, a îndesat o serie de documente în buzunarul mantalei din piele și a fugit din buncărul führerului. Ajuns pe Podul Weidendammer, a avut de înfruntat un foc de mortiere și a reușit să fugă, suferind niște răni minore. A rechiziționat un vehicul și a ajuns la alt buncăr subteran, construit în secret de Adolf Eichmann, în care existau hrană, apă și un generator de electricitate. A rămas acolo o zi, după care a ieșit pe furiș din Berlin, purtând o uniformă verde de pădurar.

Dincolo de frontiera daneză, a găsit un grup de salvare, care fusese poziționat acolo cu trei săptămâni înainte, pentru a-i ajuta pe naziștii care fugeau din țară. El se pregătise cu multe luni înainte

pentru acea călătorie, îngropând monede din aur, unele în nord și altele în sud. Totodată, transferase bani și comori de artă în diferite bănci elvețiene, care mai târziu puteau fi transformate în bani. Supraveghease, de asemenea, administrarea unor depozite uriașe de aur și bani în bănci din America de Sud. Poziția lui politică îi facilitase accesul la avioane, nave de transport și submarine, și se slujise de acel privilegiu în lunile de la începutul anului 1945 pentru a scoate din Germania tot ce ar fi putut fi necesar în anii care urmau.

Aktion Aderflung și Aktion Feuerland fuseseră activate.

Iar Proiectele Zborul Vulturului și Țara de Foc își vor sluji funcția.

La sfârșitul anului 1945, Bormann se afla în Spania. A rămas acolo până în martie 1946. Chipul lui a rămas aproape necunoscut până în octombrie 1945, când, după ce a fost acuzat de crime de război, fotografia lui a apărut în întreaga Europă. În acel moment, a decis să plece din Europa, însă nu înainte de a se ocupa de Eva Braun.

În timpul războiului, ea a fost ținută în mod intenționat în umbră și silită să rămână aproape tot timpul în Alpii Bavarezi. Doar oamenii din cercul apropiaților lui Hitler știau cum arăta ea, astfel că ei i-a fost foarte ușor să treacă neobservată în lumea postbelică. Nesocotind ordinul lui Hitler, ea revenise la Berlin pe data de 15 aprilie pentru a-l anunța că era însărcinată. Hitler a primit știrea cu un calm surprinzător, însă a așteptat două săptămâni până să o ia de soție. În acea perioadă, prin Bormann, a aranjat ca ea să fugă. Pe data de 22 aprilie, Hitler și-a dat seama că nu va mai ieși viu din buncăr. A dorit să moară ca un martir. Braun a refuzat să supraviețuiască. Voia să moară alături de Hitler. Însă el nici nu a vrut să audă așa ceva, mai ales că ea era însărcinată.

În cele din urmă, ea a fost de acord să îi îndeplinească dorința.

O femeie, căpitan SS, care semăna ca statură și înfățișare cu Eva Braun, s-a oferit să îi ia locul, mândră de faptul că se va afla alături de Hitler în ultimele momente ale vieții lui. Acea femeie a intrat în buncăr pe data de 30 aprilie în jurul orei unu după-amiază, cu o

oră mai devreme decât cea la care Hitler și Braun stabiliseră că se vor închide acolo pentru vecie. În confuzia care domnea în acea zi, nimeni nu a observat acea modificare. De obicei, oamenii veneau și plecau. Supravegheată de Bormann, femeia a mușcat capsula de cianură și a murit. Corpul ei, îmbrăcat într-o rochie albastră, la fel ca aceea pe care o purta Eva Braun, a rămas într-o anticameră.

Bormann a fost primul care a intrat după ce Hitler a murit.

El a acoperit imediat corpul presupusei Braun sub pretextul că ar fi dorit să îi protejeze demnitatea. Și-a dat seama că toți cei care vor intra acolo își vor concentra atenția asupra lui Hitler, și nu a greșit. Braun trebuia să rămână nemișcată și să pară moartă. Bormann a fost acela care a scos-o din cameră și i-a așezat cadavrul în anticameră, după ce a fost chemat de o santinelă. Acel lucru nu fusese premeditat, însă situația i-a oferit lui Bormann posibilitatea de a schimba corpurile, ascunzând-o pe Eva Braun în anticameră în vreme ce înlocuitoarea ei a fost arsă alături de Hitler în grădina cancelariei de la sol. În confuzia care urmat, Braun, având înfățișarea modificată și deghizată și îmbrăcată într-o uniformă de căpitan SS, a părăsit buncărul.

Ea a fost transportată pe calea aerului din Berlin până în Austria cu unul dintre ultimele zboruri. De acolo, a călătorit cu trenul până în Elveția. La fel ca mii de alte femei care își părăsiseră căminurile. Fața ei nu era cunoscută. Iar numele ei rămăsese, practic, necunoscut. Prin urmare, călătoria ei, sub o identitate falsă și cu banii puși la dispoziția ei de Bormann, a decurs cu bine.

În cele din urmă, ea a ajuns în Spania.

Au rămas acolo până în primăvara anului 1946. Extragerea ei din Spania a fost aranjată de un transportator de țiței de origine greacă, astfel că Bormann și Eva Braun au sosit în Brazilia o lună mai târziu. În cele din urmă, au ajuns în Chile. Naziștii se strânseseră acolo încă din timpul războiului, iar cei mai mulți se instalaseră pe proprietăți mari aflate la sud de Santiago. Toate acestea făceau parte din Proiectul Zborul Vulturului. Acei oameni s-au stabilit în

apropierea graniței cu Argentina, în districtul lacurilor, până când Africa i-a atras dincolo de Atlantic.

~ ~ ~

– Am auzi povestea asta de mai multe ori, spusă chiar de Bormann, a spus Schüb. De aceea am reținut fiecare amănunt. A ridiculizat-o pe Eva Braun până în ziua în care ea a murit. A minimizat-o și a desconsiderat-o în mod oribil. Voia ca ea să nu uite cât de mult îi era datoare. Lui îi plăcea să fie într-o poziție de superioritate și să știe că oamenii îi erau datori.

– Bine, dar scoate ea de ce a rămas cu el? a întrebat Cassiopeia. Istoria ne spune că l-a detestat pe Bormann.

– A rămas din nou însărcinată, și niciunul din ei nu voia să aibă un copil nelegitim. E trist să spun asta, dar Braun l-a iubit pe Hitler. Avea un loc special pentru el în inimă. Cred că ceea ce se afirmă este adevărat. Există câte ceva pentru fiecare, chiar dacă unul din ei este un monstru. Hitler a spus clar că voia ca Eva să plece cu Bormann și să crească împreună cu el copilul lui. De aceea ea s-a supus, însă Bormann a avut alte idei. Era greu de trăit alături de el. Însă ei i-a plăcut să îl ia în derâdere pe la spate. Descrierea ei în ceea ce îl privea era *un broscoi suprasexual*.

– De aceea s-a căsătorit cu el, pentru acel copil?

Schüb a dat aprobator din cap.

– Așa cum și Bormann s-a căsătorit cu ea. El a avut o personalitate ciudată. Capabil să ucidă milioane de oameni, dar îngrijorat că propriul lui copil va fi ostracizat ca bastard.

– Și a născut copilul lor? a întrebat Cotton.

– A născut gemeni, băieți. Lucru neașteptat. Dar și dificil.

– Când s-a întâmplat asta?

– În 1952.

Anul în care se bănuia că se născuse Theodor Pohl.

– Și după aceea?

– Nu a mai existat un „după aceea“.

Cotton a așteptat o lămurire.

– Braun a murit la naștere. Era prea în vârstă ca să nască. A sângerat până a decedat, într-o casă care se află în apropiere.

Cotton s-a gândit la corespondența dintre Eva Braun și Ada și la date, dar nu și-a amintit de vreo scrisoare după 1952, ceea ce se potrivea cu ceea ce auzea în acele momente.

– Și ce s-a întâmplat cu copilul lui Hitler? a întrebat Cassiopeia. Și Cotton voia să afle asta.

– A născut în ianuarie 1946. Copilul a fost sănătos și robust. Asta s-a întâmplat în Spania. Braun a ajuns în Chile abia la începutul anului 1947. Dar copilul nu a ajuns acolo.

Cotton a rămas nedumerit.

– Cum adică?

– Bormann a luat copilul imediat după naștere. Braun nici nu l-a văzut pe nou-născut.

– De ce asta? a întrebat Cassiopeia.

– Nu a vrut să crească un copil al lui Hitler.

– Presupun că nu asta a vrut Hitler, a spus Cassiopeia.

– Cât se poate de adevărat. Bormann trebuia să aibă grijă de Eva Braun și de copil. Însă Hitler a greșit crezând că Bormann era un om de încredere.

Cotton a înțeles.

– După moartea lui Hitler, Bormann a pus bazele propriilor reguli.

– Iar Braun a fost silită să le accepte, a intervenit Cassiopeia.

Schüb a aprobat-o cu o mișcare din cap.

– I-a spus că acel copil a murit la naștere. Nimeni nu l-a putut contrazice, pentru că singurii care știau adevărul au fost el și moașa care s-a ocupat de naștere.

– Și tu, a spus Cotton.

– Adevărat. Și eu.

– Ce s-a întâmplat cu copilul lui Hitler? a întrebat Cassiopeia.

– Bormann nu a vorbit niciodată despre el. După cum îl știam, probabil că l-a ucis.

– Nici măcar nu știi ce sex avea?

Bătrânul a clătinat din cap.

În mintea lui Cotton au început să apară îndoieli.

– Noi avem o fotografie făcută în Chile, a lui Bormann, în care ține în brațe un copil. Bătrânul a dat primul semn de iritare.

– O dezinformare. Niciunul dintre copiii Evei Braun nu a fost în Chile, iar ea nu a văzut niciodată copiii pe care i-a născut.

Ca o briză, un sunet înfundat a răsunat deasupra capetelor lor. Cotton a ridicat privirea și a văzut păsările, care nu zburau precipitate sau derutate, ci calm, iar umbrele lor s-au profilat pe fundalul luminii date de lună.

– Sunt flamingo, a spus Schüb.

– Unde se duc? a întrebat Cotton.

– Nu știu, dar noaptea reprezintă refugiul lor. Și revin în zori.

Cotton a continuat să urmărească păsările până când și ultima dintre umbre s-a mistuit în beznă. Apoi s-a întors cu fața spre Schüb, spunând:

– Avem și o fotografie cu Bormann și un băiețel. Copilul pare să aibă trei sau patru ani.

– El se lăsa rareori fotografiat. Fotografiile erau făcute doar cu un anumit scop. Și eu am făcut una, aici, în Africa, cu multă vreme în urmă, pe care i-am trimis-o Adei acum câțiva ani, pentru a o folosi. Presupun că a avut grijă să o găsiți, așa cum se cuvenea.

– Comunici în continuare cu ea? l-a întrebat Cassiopeia.

Bătrânul a confirmat printr-o mișcare din cap și a spus:

– Mereu. Cândva, doar prin telefon sau scrisori. Însă acum, odată cu tehnologia modernă, ne și putem vedea când vorbim.

– Un câine bătrân care învață trucuri noi? l-a întrebat Cotton.

Schüb a zâmbit.

– Ceva de genul ăsta. Ieri i-am spus să vă trimită la mine. Era momentul să apar dintre morți.

– Pohl are cunoștință de legătura dintre voi? l-a întrebat Cotton. Bătrânul a dat afirmativ din cap.

– Da. Însă este convins că am murit.

– Și în ce măsură este Pohl legat de tine? l-a întrebat Cotton.

– N-am spus niciodată că ar fi legat de mine.

– Nici nu trebuia. Dar el nu și-a trimis aici omul dintr-un simplu capriciu. Tipul acela, Engle, a venit direct la casa ta.

A urmat o scurtă ezitare, cât bătrânul și-a recăpătat suflul. Pieptul lui abia dacă mai tresărea la fiecare răsuflare.

– Asta e o poveste lungă.

– Suntem pregătiți să o ascultăm.

Schüb și-a rotit capul ca o bufniță și a părut să caute ceva în jur.

În cele din urmă, bătrânul a spus:

– Aveți răbdare, și vă voi spune totul.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI CINCI

Engle a traversat preria, unde iarba era deasă și scurtă, și s-a slujit de adăpostul nopții ca să revină la Allesverloren. A examinat împrejurimile care îi erau necunoscute. Văjăitul unor aripi de gândac, ciripitul unui liliac, cântecul greierilor care acopereau zgomoatele făcute de pașii lui. Și-a adus aminte de rottweiler și a presupus că mai erau și alți câini pe proprietate, însă deocamdată nu se ciocnise de vreo santinelă patrupedă.

A rămas aproape de copacii care erau presărați de-a lungul potecii, tot timpul în umbra casei care se înălța în fața lui. Trecuse puțin de ora zece seara, iar presupunerile lui în ceea ce îl priveau pe Jan Bruin se dovedeau corecte. Se părea că omul se culca devreme, pentru că nicio lumină nu se zărea în vreo fereastră a casei. Nu era de acord cu părerea patronului său de a-l elimina pe sud-african, dar nu avea obiceiul de a pune la îndoială ordinele superiorilor, de aceea a hotărât să rezolve problema cu eficiența lui obișnuită, și câinii vor vedea ce vor păți.

Și-a croit drum prin livada de cireși și a găsit treptele care duceau spre verandă.

O bufniță și-a descărcat năduful.

A urcat treptele.

Niciun sunet nu i-a trădat prezența.

În cursul primei vizite acolo, remarcase ceva. În timp ce își luase rămas-bun de la Bruin, care îi explicase despre motto-ul *odihnă și fericire*, observase că ușa din față nu avea zăvor și nici lanț de siguranță. Atunci i se păruse ciudat, însă nu lăsase nicidecum impresia că remarcase acest lucru. Presupusese că un om ca Jan Bruin nu avea nevoie de încuietori speciale pentru a se apăra. Probabil că aceasta era o declarație că protejarea aceluia loc presupunea mai mult decât o bucată de metal. Veniți, dacă asta doriți. Pătrundeți, dacă îndrăzniți. Voi vă asumați riscurile.

Și asta îl privea pe el.

Un om precum Jan Bruin știa cum funcționează lumea. Pohl știuse asta când vorbise cu el la telefon. Africa de Sud era un loc brutal. Istoria sa era una plină de violențe de neînțeles. Abia recent se instalase o oarecare stare de rațiune și sănătate mintală. Bruin sigur era școlit în ceea ce privea caracterul țării sale, însă ordinele erau clare, iar cele primite de Engle erau cât se puteau de precise, de aceea el s-a furișat până la ușa principală și a răsucit clanța.

Ușa s-a deschis.

A intrat în hol și a închis ușa fără să facă niciun zgomot.

Aerul din casă era cald, mirosind a roșii fierțe și a fum de trabuc. A trecut peste dalele netede, ajungând pe podeaua din lemn dintr-un coridor și a mers de-a lungul acestuia, pe lângă seră și sala de biliard, ajungând în sala de jocuri în care el și Bruin discutaseră mai devreme. Totul arăta vechi și vorbea despre bani mulți. A observat mai multe platouri de ceramică Rouen, unele piese de olărie de Delft și porțelanuri de Limoges. Trofee de pe pereți și acvარიile stăteau tăcute în întunericul deplin, lumina dinăuntru fiind aruncată doar de luna plină pe trei sferturi. Ochii i se adaptaseră perfect la acea lumină scăzută, astfel că s-a strecurat cu ușurință printre piesele de mobilier până la cabinetul frumos lucrat, în care se aflau arme, pe care și-l amintea după vizita făcută mai devreme. Era lucrat din același lemn elegant, arțar a bănuț el, cu care era

lambrizat întregul salon. Și-a amintit că văzuse cel puțin douăsprezece puști diverse, plus câteva pistoale și o arbaletă.

S-a apropiat de dulap și a deschis ușa din sticlă.

Din nou, nicio încuietore, dar asta nu constituia o surpriză.

A ales o anumită armă. Un revolver Webley – cu finisaj albăstrui, țeava lungă de 15 centimetri, cântărind puțin peste un kilogram, cu patul din vulcanit. Cunoștea bine acea armă, care nu se mai fabrica din 1945.

Probabil că era o amintire de familie, a gândit el.

A dus revolverul la nas și a savurat mirosul amărui de ulei, ceea ce demonstra că Jan Bruin își îngrijea armele. A verificat butoiușul. Exact cum bănuia. Avea șase cartușe. Deci era încărcat complet. Un om ca Bruin nu ar expune niciodată o armă fără muniție în ea.

Cu arma în mână, a ieșit din cameră. Nu cunoștea planul casei, de aceea a mers pe un coridor până a ajuns la o intersecție. Ușile încadrate cu frontoane complicate, care mărgineau capetele coridorului, erau situate departe una de alta, ceea ce sugera că încăperile erau spațioase. La capătul celălalt al coridorului era o ușă cu mai multe panouri și frontoane, mult mai mare decât celelalte.

S-a apropiat de ea și a apăsat pe clanță.

Ușa groasă, având o sculptură ornamentală complicată, avea balamalele bine unse și s-a deschis fără să scoată niciun scârțâit. Camera era un dormitor sofisticat. A măsurat din ochi siluetele dinăuntru. Piese de mobilier înalte și grele, din lemn masiv, un pat cu baldachin, haine împrăștiate pe o canapea mică. Un covor umplea centrul dormitorului, dar de la mocheta din hol până la capătul covorului erau cel puțin cinci pași. A privit pilota de pe pat și a observat o movilă în centru, locul în care dormea Jan Bruin, dimensiunile ei potrivindu-se cu masivitatea bărbatului.

Se putea apropia și mai mult, dar podeaua din lemn îi putea trăda prezența. De aceea a evaluat situația. Înainte de a hotărî cum să procedeze, o mișcare în dreapta lui i-a reținut atenția, o formă

scundă și neagră a apărut în cadrul ușii, după care s-a aruncat în față.

Un rottweiler.

În sfârșit.

Câinele a pornit în fugă spre el și ghearele lui au scos sunete pe podea. Pe măsură ce s-a apropiat, mârâitul lui a crescut în tărie. Colții albi au sclipit în lumina scăzută. Cu o clipă înainte ca animalul să sară la el, Engle a ținut și a tras un foc. Câinele a scos un scâncet, ceea ce însemna că îl nimerise. Câinele s-a rostogolit pe o parte și a scheunat de durere.

Încă un foc, și animalul a amuțit.

Înainte ca Jan Bruin să poată reacționa, a tras trei gloanțe în pilotă. Movila nu s-a clintit.

Trebuia să acționeze repede.

Casa era mare și, deși Bruin spusese că locuia singur, cu siguranță că trebuiau să existe servitori care dormeau undeva. Plănuise să iasă pe o fereastră și să dispară pe veld, revenind la mașina pe care o lăsase acolo, iar apoi să părăsească regiunea, dar trebuia să se asigure că Bruin murise. Mai avea un cartuș în butoiaș, de aceea s-a apropiat de pat și a întins mâna spre pilotă.

Dormitorul a fost inundat de lumină.

A ridicat o mână ca să își ferească ochii de lumina orbitoare și a încercat să își adapteze pupilele la ea.

S-a întors.

Jan Bruin stătea în pragul ușii cu o pușcă ațintită spre el. Alți trei bărbați, cu umeri lați, bronzăți și cu înfățișare simplă, au apărut pe celelalte uși care dădeau spre, sau pe care se putea ieși din dormitor. Și ei aveau armele îndreptate spre el.

– Mă credeați chiar atât de prost? l-a întrebat Bruin în germană.

Engle a rămas mut.

Bruin a intrat în cameră și s-a apropiat de câinele care sângera. A îngenucheat și a mângâiat animalul cu blândețe.

– Sărmanul Goliath. A trebuit să-l sacrific din cauza ta, a spus el, apoi s-a ridicat. Și asta mă înfurie. Oamenii ca tine mă dezgustă.

Engle rămăsese cu pistolul în mână, dar pe lângă corp.

– Așază pistolul pe pat, i-a poruncit Bruin.

Nu avea de ales, așa că a aruncat arma pe pat.

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te ucid, a spus Bruin. Tatăl meu m-a avertizat de multe ori în legătură cu oameni ca tine. Știa de ce sunteți în stare. Executați ordinele. Orbește. Dar, din nefericire, uciderea ta nu ar face decât să atragă atenția și mai mult asupra mea, și acesta este ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Ochii i s-au obișnuit cu lumina puternică. A întins mâna și a dat deoparte pilota. Sub ea erau perne care alcătuiau movila ce imitase corpul lui Bruin.

– De unde ai știut că voi veni în noaptea asta?

– În noaptea asta, mâine sau în următoarea zi. Nu aș fi greșit prea mult. Nu puteai, de fapt, patronul tău nu putea permite să rămân în viață după ce v-ați dat seama că știu anumite lucruri. De aceea ți-am spus ce ți-am spus.

A aruncat o privire spre cei trei bărbați care stăteau impasibili, cu armele încă îndreptate spre Engle.

– Nu-i nevoie să-ți faci griji, a spus Bruin. Ei nu știu germană. Discuția asta este între mine și tine.

– Și acum ce se întâmplă?

Îl interesa răspunsul.

– Te întorci în Germania și îi spui lui Theodor Pohl ce dorești. Mie nu-mi pasă. Pur și simplu, vreau să fiu lăsat în pace.

Lui Engle nu îi plăcea că fusese prins în capcană. Postura de șoarece nu era comodă, și nici nu putea să negocieze.

– Sunt plătit ca să fac ce-mi cere Pohl, așa cum și oamenii tăi sunt plătiți ca să facă așa cum le ordoni. Presupun că le ceri loialitate. La fel și patronul meu. Nu este vorba de ceva personal.

Bruin a făcut semn cu țeava puștii spre câine.

– Asta a fost ceva personal, herr Engle.

– Păcat, dar a fost necesar. Tu ai fost autorul acestei înscenări. Căinele a participat la ea în urma hotărârii tale.

– Serios? Nu te așteptai să dai peste el la un moment dat? Ce altă soluție aveam?

– Chiar devenisem bănuitor, pentru că am pătruns prea ușor.

– Dar asta nu te-a făcut să te oprești. Oamenii ca tine sunt greu de oprit. Întoarce-te în Germania. Chiar în noaptea asta. Spune-i kaizerului că sunt mort. Spune-i ce dorești. Dar să nu te întorci aici. Niciodată.

– Și dacă revin?

– Atunci, leii din veld se vor ospăta din cadavrul tău.

Engle a analizat amenințarea și a socotit că un astfel de lucru era posibil. Se afla singur într-o țară străină. Și era dezavantajat. De aceea a făcut cel mai bun lucru în acea situație.

– Sunt liber să plec?

– Acești oameni te vor conduce la hotel ca să-ți recuperezi lucrurile și apoi te vor duce la aeroportul din Bloemfontein. Fii recunoscător că îmi ești mai prețios viu decât mort.

– Cum de ești atât de sigur că nu voi spune adevărul?

– Nu ești omul care să-și recunoască eșecurile, mai ales când fiecare acțiune a ta a fost anticipată. Și după dezastrul din Chile ai putea deveni ceva de domeniul trecutului.

– Ești bine informat.

– Mai bine decât îți închipui. Dar nu reprezintă o amenințare, herr Engle.

– Și ce se întâmplă cu mătușa ta? Ea reprezintă o amenințare.

– Mă ocup eu de ea. Nu va reprezenta o problemă pentru tine. Dă-i pace.

– S-ar putea să nu fie posibil.

– Atunci tu sau oricine ar fi trimis să îi facă rău va muri.

Îl irita faptul că Bruin îl cunoștea atât de bine. Era chiar atât de transparent? Însă omul avea dreptate. Întâi haosul produs de acțiunile nebunești ale Adei. Iar acum, situația asta. Probabil că era

preferabil să se bizuie pe asigurările pe care i le dăduse Bruin, iar Pohl nu va afla nimic.

– Cum spui, herr Bruin. Nu sunt în situația de a face alte comentarii. Voi raporta moartea ta prematură.

Bruin s-a întors spre cei trei și le-a spus ceva în altă limbă, probabil afrikaans. Apoi bărbatul masiv s-a întors spre el și i-a spus:

– Herr Engle, te rog să te comporți normal. Nu încerca nimic. Mai am oameni, dacă aceștia trei nu ajung.

S-a îndepărtat de pat. Cei trei l-au urmat.

Înainte de a ieși, Engle s-a oprit în cadrul ușii și a spus:

– S-ar putea să nu mă cunoști, dar eu îi cunosc pe oamenii ca tine. Adevărat, am subestimat situația. Acum însă, când am văzut ce legături ai, mai ales cu mătușa ta, înțeleg că e vorba de ceva mai mult. Probabil că ai dreptate. Toate aceste lucruri au rămas latente decenii întregi și este mai bine să rămână astfel.

– Herr Engle, te asigur că acesta este cea mai bună soluție, mai ales pentru patronul tău și pentru a-ți păstra integritatea fizică.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE

Cotton l-a ascultat pe Schüb, care i-a vorbit despre Martin Bormann.

– După război, prin Chile și întreaga Americă de Sud, au roit vânători de recompense. Israelienii au fost deosebit de vigilenți. Chiar și cu sprijin local, era din ce în ce mai greu să rămână în umbră. Am aflat de Statul Liber Orange de la alt emigrant german, astfel că am reușit să-l convingem pe Bormann să vină aici.

– Aici a fost o ascunzătoare grozavă, a spus Cotton.

Schüb a confirmat printr-o mișcare din cap.

– Adevărat. Războiul era aproape necunoscut aici. Ori se știa de el, dar nu avea niciun efect asupra localnicilor. Erau deja destul de mulți germani, de decenii, de pe vremea când teritoriul din sud-vest a fost colonizat. Dar Bormann nu s-a simțit niciodată în largul lui aici. Însă Văduvei i-a plăcut mult acest loc.

Cotton s-a arătat intrigat.

– Pare să fi fost o personalitate mai complicată decât este prezentată de istorie.

– La scurtă vreme după ce am sosit aici, eu și Luis am mers la vânătoare. A venit și Văduva. Nu-i plăcea să o piardă din ochi. El a împușcat o leoaică magnifică, dar care avea un pui. Am prins puiul și l-am luat în tabără. Luis a vrut să-l păstreze și să-l dreseze, dar animalul nu coopera. Agresivitatea felinei era stârnită din nimic. Se izbea cu capul de șipicile cuștii. Refuza să mănânce. Îi mușca pe

îngrijitori. Într-o noapte, animalul a lovit cu capul suficient de tare cât să desfacă din cuie o scândură din tavanul cuștii. Scândura s-a desprins de tot, așa că el a scos capul pe acolo ca să simtă gustul libertății. Din nefericire, spațiul era prea îngust pentru corpul lui ca să se strecoare afară și a rămas așa, cu capul liber, dar în rest prizonier și, zbatându-se, a murit strangulat. Schüb a făcut o pauză ca să respire adânc. Așa l-am găsit a doua zi dimineață. M-am gândit ani în șir la puiul acela. Și Văduva era la fel. O parte din ea era liberă, iar în rest, prizonieră. În cele din urmă, combinația asta a ucis-o.

– De ce a vrut-o Bormann pe Eva Braun? a întrebat Cassiopeia. Istoricii sunt de acord că el o socotea ignorantă și superficială. Trebuia s-o lase liberă. Să scape de ea.

– Îi aparținuse lui Hitler, iar asta îi conferea valoare. Îmi aduc aminte ce s-a întâmplat când a rămas însărcinată a doua oară. El a zâmbit și i-a ordonat să se căsătorească cu el. Nu a iubit-o. Voia doar să o posede. Ea nu a comentat niciodată acea hotărâre. Nu-i stătea în caracter.

Cotton a decis să readucă în discuție subiectul care îl interesa cel mai mult.

– Ce s-a întâmplat cu băieții după moartea Evei Braun?

– Unul a fost trimis de aici. Pe celălalt l-a crescut Luis, dar băiatul a murit în urma unei căzături.

– Unde a fost trimis cel care a trăit? a întrebat Cassiopeia.

– În Germania.

– De ce a păstrat doar unul?

– Avusese zece copii cu prima lui soție. Se mândrea cu asta. Însă i-a urât pe toți după ce copiii lui l-au renegat în mod public. După război, cel mai mare dintre ei a devenit preot, ceea ce l-a înfuriat în mod deosebit. Așadar, copilul cel mai mic trebuia să fie moștenitorul lui și să îl venereze în mod necondiționat.

– Ce s-a întâmplat după ce unul dintre băieți a murit? a întrebat Cotton.

– A fost singura dată când l-am văzut vărsând lacrimi. De fapt, a fost o scenă înspăimântătoare. Tristețea lui Martin Bormann.

Cotton a sesizat sarcasmul și resentimentele răzbătând în vocea lui Schüb. Dar voia să înțeleagă mai multe.

– Am citit scrisorile pe care le-ați trimis surorii dumneavoastră. De ce ați rămas aici dacă îl detestați sincer pe Bormann?

– Asta a fost datoria mea. Eram tânăr, iar acest concept a însemnat ceva important pentru mine. Poate că, dacă mă gândesc mai bine, a fost o prostie, dar atunci nu mi s-a părut așa. Apoi, după moartea Văduvei, am rămas pentru băiat. Luis era nespus de crud cu copilul. Îl silea să păstreze o tăcere absolută și îl pedepsea cu severitate, bătându-l cu un bici sau, chiar mai rău, lovindu-l cu picioarele. Țin minte că odată l-a bătut pentru că i-a fost frică de un câine mare. El numea asta disciplinare, dar era mai curând abuz. Băiatul avea nevoie de mine. Îmi petreceam mult timp împreună cu el. Apoi, după ce a murit, am rămas doar pentru mine. O cunoscusem pe soția mea și m-am îndrăgostit de ea și de această țară. Aici eram cineva. Thomas Bruin. Altundeva aș fi fost un nimeni.

Cotton a vrut să știe mai multe chiar despre Schüb.

– De ce v-ați înscenat moartea?

– În urmă cu doi ani, Pohl a început să facă planuri de campanie pentru a ajunge cancelar. Pe de altă parte, a început să se poarte dominator cu mine. Devenise curios, voia tot mai multe informații, sprijin și bani. Am considerat că era cel mai bine să ies din scenă. Așa s-a anunțat moartea mea din cauze naturale. A avut loc și o înmormântare, apoi am părăsit țara și, de atunci încoace, am locuit în alte părți. Rareori m-am aventurat să vin înapoi.

– Și unde locuiți acum? l-a întrebat Cotton.

– În Elveția. Acolo sunt altă persoană. Un bătrân excentric care nu deranjează pe nimeni. Însă posibilitatea că Theodor Pohl ar putea ajunge cancelar al Germaniei îmi provoacă repulsie. Tot el s-a slujit de numele meu pentru a o determina pe Eisenhuth să investigheze ce se întâmplă în Chile. Rețeaua pe care a conceput-o

primejduiește tot ce am făcut eu și Ada în ultimele șase decenii. Nu-i pot permite să reușească.

Cotton a simțit că omul își propusese o misiune.

– Știți totul, adevărat? Toate secretele.

Un sunet venind din depărtare i-a atras atenția, și Cotton a întors capul într-o parte și și-a concentrat privirea spre întunericul de dincolo de copaci.

– Hiene, a spus Schüb. Rătăcesc prin întuneric. Ele și șacalii stau în preajma gazelor, căutându-le pe cele slăbite, dar niciodată nu se aliază unele cu altele. Așa sunt prădătorii.

Cotton s-a uitat din nou la bătrân și a așteptat răspuns la întrebarea lui.

– Ja, herr Malone. Sunt singurul om în viață care știe totul.

Schüb înainta pe aleea pavată cu cărămizi. Soarele era sus pe cer și razele lui se revărsau peste străzile și acoperișurile din Johannesburg, pârjolindu-le. El purta copilașul în brațe, ținându-l aproape de cămașa umedă, având grijă ca razele soarelui să nu cadă pe pielea lui albă ca laptele.

S-a oprit o clipă și a examinat copilul.

Băiatul dormea, înfășurat într-o păturică și îmbrăcat cu halatul de botez la care Eva Braun trudise câteva luni pentru a-l face. Nimeni nu știuse că avea gemeni, iar priceperea moașei fusese pusă greu la încercare din cauza nașterii epuizante. Îl întrebase pe Bormann dacă nu era bine să cheme un doctor, însă demonul refuzase, iar Văduva murise în dureri cumplite după nașterea celui de-al doilea copil. După aceea, Bormann nu spusese nimic, ci se mulțumise să se uite la cadavrul Evei Braun preț de câteva secunde, după care își îndreptase atenția către cei doi fii, examinându-l pe fiecare cu grijă, studiind pielea lor albăstruie, folosind o cârpă umedă pentru a-i șterge de sânge și alte fluide, contemplând trăsăturile lor așa cum un cumpărător ar face-o în cazul unui obiect de anticariat. „Ăsta pare mai puternic“, a spus el, apoi a plecat.

Încă afectat de moarea Evei Braun, Schüb s-a silit să își desprindă privirea de la cadavrul de pe pat, spre un pătuț pe care un african îl făcuse special pentru copii.

– Are importanță?

Bormann l-a străpuns cu privirea.

– Contează mult.

– Soția ta a murit.

– Nu-i nevoie să mi se amintească ceea ce este evident.

– Tot vrei să închei acea tranzacție?

– Bineînțeles.

– Și cu soția ta ce facem?

– Înfirmăm o undeva unde să nu fie găsită de nimeni.

– Nu trebuie să fie comemorată?

Bormann s-a aplecat peste pătuț și a ridicat copilul din partea stângă.

– Țasta va rămâne al meu. E toată amintirea de care am nevoie. Ia-l pe celălalt și du-te la întâlnire.

A continuat să examineze nou-născutul, acum în brațele lui, cel pe care îl așezase în dreapta.

Cel respins.

Se născuse doar de patru ore, dar făcuse prima călătorie cu automobilul la nord de Statul Liber. În ultima lună, perechea așteptase la Johannesburg, în timp ce data nașterii se apropia. Totul fusese stabilit cu luni în urmă, după ce Braun constatase că era însărcinată, ea și Bormann se căsătoriseră. Dacă ar fi rămas în viață, Evei Braun i s-ar fi spus că unul dintre copii murise la naștere. El nu fusese de acord cu Bormann în această privință, dar își păstrase toate obiectiile pentru sine. Patronul lui nu era omul care să fie conciliant sau să accepte cu ușurință să fie criticat.

A mângâiat cu duioșie obrazul copilului. Buzele lui s-au contractat, ca și cum ar fi vrut să sugă, pentru că venise vremea să primească hrană. Nu avea ce să-i ofere, de aceea a strâns ceva mai tare corpul micuț și a intrat în hotelul Maseru. La etajul unu, într-o cameră de

pe colț, un bărbat a deschis ușa. Avea capul rotund ras, la fel cum îi era și fața ce exprima o bună dispoziție. Avea brațele și picioarele groase și pufoase, iar degetele mâinilor îi erau ca niște cârnăciori.

– Guten Abend, a spus omul după ce a închis ușa în urma oaspetelui. Femeia s-a repezit spre el și s-a uitat la copil.

– E un scump.

A întins mâinile, iar Schüb știa ce voia.

El i-a întins copilul.

– Liebling. E minunat, a spus ea, iar ochii i s-au umezit, și lacrimile au început să i se scurgă grăbite pe obraji. Ce e băiat, ori fată?

– Băiat, a spus Schüb.

– Extraordinar, a spus femeia înlăcrimată. S-a întors spre soțul ei. Un băiat. Fiul nostru.

Bărbatul s-a apropiat de ea și de copil și în ochi i-au apărut lacrimi. A întins o mână și a mângâiat firele rare de păr negru, încâlcit, de pe capul copilului.

– E un miracol.

Schüb și-a dat seama că nu ar fi trebuit să le strice buna dispoziție. Dar primise ordin clar.

– Există însă o condiție. Este vorba de numele lui.

Femeia a ridicat privirea și a zâmbit.

– Știm. Cum va trebui să-l cheme?

– Theodor.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE

– Theodor Pohl? a întrebat Cotton.

Schüb a dat aprobator din cap.

– Au trecut câteva decenii până am întâlnit din nou familia Pohl. La acea dată, băiatul era un copil deosebit. Moștenirea lui Martin Bormann. Numele lui fusese cel al tatălui lui Bormann. Cu toate că renegase copilul, tot voia să aibă control asupra lui, de aceea el a ales și părinții, și numele lui.

– Dar ce rost a avut să trimită copilul în Germania? a întrebat Cassiopeia.

– Plănuise aceste scenarii cu mult înainte de a ști că va avea gemeni. Dacă Eva Braun ar fi trăit, copilul ei nu ar fi rămas în Africa. De aceea a aranjat ca el să fie adoptat de o familie. Una care să fi fost credincioasă față de Reich. Însă când Eva a murit, iar el s-a trezit cu doi copii, s-a gândit că acela era un semn. Era superstițios în multe privințe. De aceea a hotărât pe loc să păstreze unul din copii drept legătură cu Germania. Niciodată nu a avut încredere în Africa. Îi disprețuia pe băștinași și îi desconsidera pe afrikaans. Pentru el, aceștia erau subumani, iar ceilalți, o imitație arogantă de oameni arieni.

Cotton s-a simțit derutat.

– Așadar, a păstrat copilul care i s-a părut mai sănătos.

– Adevărat. Nu a avut niciodată încredere în Văduvă, motiv pentru care plănuise încă de la început să dea copilul. Însă, după

moartea ei, a considerat că putea păstra unul din ei. Avea o viziune pentru acel copil. La acea dată, am considerat că acele planuri erau ridicole, dar am ajuns să înțeleg că visurile lui nu au fost chiar așa.

– Cine a fost familia Pohl? l-a întrebat Cotton.

– În timpul războiului, Wilfred Pohl a fost un funcționar neimportant din landul Hesse. Unul dintre nenumărații informatori ai lui Bormann, de aceea a hotărât să îl recompenseze. Dar, nu uitați, la acea dată, el a socotit că băiatul era cel mai slab dintre cei doi gemeni, cel pe care nu și-l dorea. Așa că pentru el asta nu prea a fost o recompensă.

– Asta până când celălalt copil a murit, a spus Cassiopeia.

– Întocmai. Ceea ce a însemnat că i s-a oferit o altă șansă, cu cel respins. Cel slab dintre cei doi gemeni, după părerea lui.

– Și a păstrat legătura? a întrebat Cotton.

Schüb a dat din cap, în semn de aprobare.

– În cursul copilăriei. Apoi, când Theodor a studiat la universitate în Germania, după moartea lui Wilfried Pohl, el i-a spus băiatului adevărul.

– Deci Pohl știe cine este tatăl lui natural?

– Sigur, iar după aceea au devenit foarte apropiați. În ultimii ai de viață ai lui Bormann, eu și el am petrecut mult timp cu flăcăul. Theodor îl venera. Desigur, el nu a știut că fusese cel respins.

– Când a murit Bormann?

– A ajuns la o vârstă înaintată. Abia în 1981 l-au ucis țigările pe care le fuma.

Cassiopeia s-a foit puțin în loc.

– Ați spus că avea planuri mari. Ce avea în minte Bormann?

– Visa ca fiul lui să ajungă să conducă o Germanie unificată. I-a urât pe sovietici. I-a disprețuit pe comuniști. I-a detestat pe americani. Voia o Germanie diferită de aceea visată de Hitler, însă asemănătoare în multe aspecte.

– Fascismul nu va mai fi tolerat în zilele noastre, a spus Cassiopeia.

– Nu mai fiți atât de convinsă de asta. De obicei, evreii sunt hărțuiți în toată Germania, iar asta se întâmplă de multă vreme. Străinii sunt atacați, chiar uciși. Legile se schimbă zi de zi, introducându-se mici modificări, dar care duc spre dreapta politică. Asta se întâmplă în întreaga Europă. Ciclul a reînceput. Încet, dar sigur.

Cotton nu s-a lăsat impresionat de spusel lui.

– Legea de bază din Germania, constituția ei, are prevăzute interdicții și alte lucruri care vor împiedica ascensiunea unui demagog.

– Nu înțelegeți bine, s-a grăbit Schüb să spună. Nu mă refer la un om ca Hitler. Sau la un dictator. Bormann a recunoscut nevoia de a exista un conducător ales legal. Unul care să ajungă la putere printr-o competiție deschisă și cinstită. Aveți dreptate. Lumea s-a schimbat. Bormann a anticipat aceste schimbări, dar și-a dat seama că procesul democratic poate fi un mijloc de control la fel de eficient ca și totalitarismul. Poate chiar mai mult, deoarece oamenii îl vor alege, practic, pe acel conducător dintr-o serie de candidați contestați. Un mandat cu adevărat democratic, dacă vreți.

Un țânțar i-a bâzâit pe lângă o ureche lui Cotton, care a făcut o mișcare cu mâna pentru a alunga insecta. A continuat să asculte, în timp ce Schüb a expirat scurt, ca și cum ar fi vrut să scape imediat de ceva neplăcut.

– Mi-am amintit că am mai mers într-o expediție de vânătoare. Spre nord, în zona lacului Tanganika. Am auzit cum suna vegetația călcată în picioare, cum plesneau crengile și pășeam cu grijă pe marginea unui râu. Era întuneric, iar Bormann a îndreptat lumina lanternei în față și a descoperit ochii unui rinocer. Fiara uriașă a pornit imediat în trap spre noi și a ajuns la vreo doisprezece metri distanță, după care s-a oprit și a scos un nor de aburi pe nări. Bormann a început să se joace cu lanterna, plimbând fasciculul ei dintr-o parte în alta, ceea ce a făcut ca animalul să turbeze de furie. Rinocerul a alergat într-o parte și în alta după lumină, atacând umbrele și marginile fasciculului. În mod ciudat, animalul nu și-a dat seama de unde

provenea acel fascicul de lumină, pentru că a continuat să se miște înainte și înapoi, apărând și dispărând. Apoi, pe neașteptate, fasciculul i-a nimerit drept în ochi, și animalul ne-a înfruntat ridicându-și capul și îndreptându-și cei doi corni spre noi. A făcut doi pași în față și pământul s-a cutremurat sub picioarele lui ca niște butuci. Avea să ne atace. Am îndreptat arma spre el, dar Bormann a stins lanterna și am rămas într-un întuneric deplin. Un rinocer, de mărimea unui automobil, aflat la doisprezece metri de noi.

Cotton a încercat să își imagineze scena. Nu i-ar fi plăcut să se afle într-un astfel de loc.

– Și, ce s-a întâmplat?

– Rinocerul a plecat, pur și simplu. Nu a făcut nimic, s-a îndepărtat calm. Bătrânul a ezitat. Din întuneric, am auzit vocea lui Bormann. Mi-a spus să învăț din acea experiență. Orice fiară poate fi influențată. Talentul constă în a controla metoda și a poseda capacitatea de a începe și a te opri, fără să permiți nimănui să-și dea seama că este manipulat. Cel care posedă acea abilitate poate obține tot ce își dorește.

Cotton s-a uitat în ochii albaștri care văzuseră multe lucruri.

– Îi plăcea să dea lecții, a spus Schüb. Nu-i plăcea să stea de vorbă cu Văduva și, după moartea ei, nu a mai stabilit nicio relație cu altă femeie. Iar după moartea băiatului i-am rămas doar eu, până când Theodor s-a maturizat. Și de aceea mi-a spus multe. A făcut profeții despre multe lucruri. După părerea lui, eram un elev.

– Dar nu te-a impresionat? l-a întrebat Cassiopeia.

– Nu uitați, istoria l-a numit umbra lui Hitler. Descrierea era precisă, fiindcă umbra e întotdeauna mai întunecată decât cel care o lasă. Acest lucru a fost adevărat în ceea ce-l privește pe Bormann. Mă cutremur gândindu-mă ce alte atrocități ar fi comis Germania dacă el ar fi fost la conducerea țării.

Pacea nopții a fost întreruptă de un țipăt lung și sfredelitor. Aflaseră o sumedenie de informații, dar mai era un lucru pe care trebuiau să îl cunoască.

– Unde sunt înmormântați Bormann și Braun? a întrebat Cotton.

Schüb a ridicat din umeri trădând o indiferență surprinzătoare.

– E chiar atât de important?

– Este de o importanță vitală. Nimeni nu va crede toate acestea dacă nu avem probe. Iar scheletele constituie dovezi incontestabile. Putem găsi descendenții lor și compara probele ADN și îl legăm pe Pohl de ele. Faptul că este fiul lui Martin Bormann și al Evei Braun va avea consecințe politice. Totul trebuie demonstrat în mod concludent pentru a convinge lumea.

– Eu nu reprezint o dovadă suficientă?

– Nu prea.

Bătrânul a rămas tăcut. În cele din urmă, a spus:

– Bine. Măine vom merge la mormintele lor.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT

LÖWENBERG

23.15

Pohl se pregătea pentru prima dintre cele patru dezbateri cu Marie Eisenhuth. Fiecare urma să fie transmisă de televiziunea națională, prima dintre ele programată peste douăsprezece zile, iar echipa lui alcătuisese o serie de caiete care cuprindeau o sumedenie de informații. Era deosebit de important să vorbească sigur de sine și să apară cunoscător în materie. Subiectul primei confruntări va fi economia, urmată de folosirea forței de muncă, relațiile internaționale și ultima, la insistența lui, imigrarea.

Rămăsese surprins că Eisenhuth acceptase acea ultimă temă.

Poziția ei era foarte simplă. Germania îi era datoare lumii pentru Holocaust, iar prețul pe care trebuia să îl plătească era deschiderea granițelor. Nicio altă țară din lume nu a fost încătușată cu o asemenea prevedere legală. Doar Germania. Și asta pentru ceea ce s-a întâmplat în urmă cu trei generații. Toate sondajele de opinie indicau că două treimi din populație se pronunța în favoarea unei schimbări de politică, și el exact acea schimbare dorea să o ofere. Închiderea granițelor. Reducerea imigrației. Limitarea drepturilor celor aflați deja în Germania și speranța că aceștia vor pleca. Însă trebuia să fie atent la măsurile opresive și doar să exploateze

temerile xenofobe care se proliferau în întreaga Europă. Dacă Franța, Olanda, Danemarca, Italia și Spania i se alăturau, și avea indicii că aceste națiuni așa vor face, atunci efortul nu va fi considerat drept opresiune, ci un sentiment general. Împreună puteau realiza ceea ce le era imposibil în mod individual.

Însă cu grijă. Treptat. Metodic.

Nu trebuia să uite eroarea făcută de Hitler.

Nu trebuia să grăbească lucrurile.

Era instalat confortabil la etajul doi al castelului, într-o cameră lambrisată cu lemn din landul Hessen, tavanul boltit fiind vopsit în diverse nuanțe de verde. Peste mai puțin de patruzeci și cinci de minute, ceasul cu cuc Pădurea Neagră avea să anunțe miezul nopții. Pe masa din lemn de stejar, înconjurată de patru scaune cu speteze drepte, erau împrăștiate hârtii. În acea cameră se adunau cândva electorii pentru a vota, deoarece fostul proprietar al castelului avea dreptul de a vota în ceea ce privea alegerea împăratului Sfântului Imperiu Roman. Pohl folosea acea încăpere pentru întrunirile cu personalul care gestiona campania, deoarece se afla sus și asigura intimitatea.

A întins mâna după carafa cu bere și și-a umplut halba.

A aruncat o privire la picturile în ulei de pe pereți. Scenele erau variate. Călugări rugându-se. Un cavaler în armură, având o expresie îndurerată, și alta înfățișând un bărbat și o femeie privind în jos cu expresii de dezaprobare. Fiecare pictură era originală, având o anumită valoare, pentru că nu erau capodopere, dar erau potrivite pentru colecționari. Îi plăceau, și asta conta, deoarece considera că era important să se înconjoare de lucruri la care ținea. O ciocănitură ușoară în ușă și un servitor a intrat, după care a spus:

– Aveți un vizitator la parter.

A ridicat halba și a dat să savureze berea.

– Cine a venit la ora asta târzie?

– Kurt Eisenhuth.

Nu și-a trădat iritarea, deși prezența celui imbecil în casa lui reprezenta o problemă. Însă motivul apariției acestui om îl îngrijora mult.

Se întâmplase ceva grav.

– Adu-l aici.

După plecarea servitorului, s-a apropiat de fereastră și a privit spre sol. A sperat că, dincolo de ziduri, jurnaliștii se retrăseseră să-și petreacă noaptea undeva. Ceva mai devreme, oamenii din personalul lui îl anunțaseră că la baza aleii care ducea spre intrarea în curtea castelului nu mai erau reporteri, semn că aceștia erau convinși că el va rămâne acasă până dimineată. Mâine-dimineată devreme, ei își vor ocupa din nou pozițiile, pregătiți pentru încă o zi de campanie. Și el era pregătit. În cele din urmă, începuseră să se întâmple unele lucruri favorabile lui.

Dar acum apăruse această problemă.

Kurt Eisenhuth a intrat în cameră.

– Închide ușa, a spus Pohl, fără să se întoarcă de la fereastră. După ce a auzit sunetul produs de închiderea uși, a adăugat: Sper că e vorba de ceva important.

– Marie m-a înfruntat acum câteva ore. A vrut să știe proveniența sumelor mari de bani transferate dintr-o bancă din Chile în conturile companiei. Ea spune că banii au venit din Comoara lui Hitler.

Pohl a rămas zâmbitor, a îndepărtat o șuviță de păr care îi căzuse peste frunte, după care s-a întors.

– Și care e problema?

– Ea nu trebuia să afle asta.

Pohl a ridicat din umeri.

– Se mai întâmplă.

– Ai spus că nu trebuia să-mi fac griji în legătură cu acel inspector din Chile.

– Era necesar ca ea să afle despre acest lucru.

– Ce să înțeleg din asta?

Glasul lui Kurt s-a ridicat de furie. Lucru interesant.

– Exact ce-am spus. Trebuia să afle.

– Ai înnebunit? Dacă se stabilește o legătură cu trecutul, eu și ea suntem terminați.

Pohl s-a apropiat de masă și a ridicat halba de bere.

– Fii serios, Kurt. Nu crezi că ești cam melodramatic? Dă vina pe tatăl ei.

– Așa am făcut. Dar acum și ea știe de acele transferuri de bani efectuate după moartea lui.

– Tu urmărești fiecare euro care intră în conturile companiei tale? Nu. Spui, pur și simplu, că Albert Herzog a făcut totul și că abia acum ți-ai dat seama de asta.

Kurt s-a apropiat de Pohl, mult prea mult.

– Tu și eu știm că majoritatea banilor au intrat în conturi după moartea tatălui ei. Iar el a murit de mult.

Pohl a savurat berea, a evaluat amenințarea și a spus:

– Nu e momentul să te dai cucernic. Acei bani au fost recompensa pentru vremurile grele prin care am trecut. A tăcut câteva clipe. Și pentru un management prost. Nu țin minte să fi auzit vreo obiecție din partea ta.

– E vorba de ceva declanșat de Albert. Eu am moștenit acel beneficiu și am profitat de el.

– Dar ai acceptat acele fonduri. Nu ai pus întrebări. Nu ai refuzat nimic. Comoara lui Hitler ți-a priit.

– Nu ești întreg la minte. Ne vei ruina pe toți.

Pohl a lăsat halba pe masă.

– Soția ta trebuie oprită. Mandatul ei de conducător al țării s-a încheiat. *Oma* trebuie trimisă la pensie. Ea ține să dezvăluie lumii că sunt un fel de nazist, numai că ea este adevărata fascistă. Ea, care a profitat de acel rău. După ce aceste informații vor deveni publice, națiunea va înțelege pe deplin ipocrizia ei.

– Și ți-ai propus să faci știrea publică?

– Nici nu va trebui să fac asta. Există ceva minunat în legătură cu rețeaua asta pe care am țesut-o. După ce transferurile de bani se confirmă și se verifică sursa banilor, ceea ce nu va fi greu, soția ta va

face totul în locul meu. Așa sunt ideologiile. Sentimentul lor de valoare personală îi silește să devină de o onestitate nesănătoasă. Ea va dezvălui totul, în favoarea mea. Eu nu va trebui să mișc niciun deget, ci doar să-mi exprim revolta. Și partidul meu va ajunge la putere.

– Eu cred că o subestimezi pe Marie.

– Ai vorbit ca un soț devotat. Îți aplaud loialitatea, deși eu nu am crezut că-ți pasă.

– Voi fi sacrificat și eu?

Acela era adevăratul motiv al vizitei lui Kurt.

Pohl a ridicat din umeri.

– Fii serios, Kurt. Multe corporații germane au profitat de război, și nu s-a întâmplat aproape nimic, în afara câtorva plăți derizorii către supraviețuitori. Ele prosperă, iar oamenii profită de asta. Să-ți spun ceva, îți voi rambursa banii pe care corporația va trebui să îi plătească drept reparații de război.

– Cu alți bani murdari?

– Se pot cheltui la fel de bine ca și cei curați.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Descoperirea o latură a lui Kurt Eisenhuth pe care nu o mai văzuse până atunci, care părea să declanșeze autoconservarea. Însă, și-a dat el seama, până și cel mai slab animal este programat să supraviețuiască. De aceea a hotărât să se arate conciliant.

– Nu, Kurt, nu vei fi sacrificat.

– Marie nu se va potoli decât după ce va afla totul. Nu vreau ca ea să descopere implicarea mea. Abia am reușit să mă descurc în confruntarea dificilă pe care am avut-o cu ea.

– Ți-e teamă că slăbiciunea ta te va face să pari mic în ochii ei? Că te va disprețui? Aveam impresia că relațiile dintre voi s-au deteriorat dincolo de astfel de nimicuri.

– Nu știi nimic despre relațiile dintre noi.

Pohl s-a uitat la Kurt și i-a spus:

– Știi că această căsnicie a voastră este aproape inexistentă. Știi că ai mai multe amante. Și-atunci, de ce n-ar fi acesta un nou

început pentru tine? Nu va mai fi nevoie să te prefaci. Ai fi ceea ce ești de fapt. De ce toată ostilitatea asta?

– Vrei să mă întorc împotriva lui Marie? În mod public?

– De ce nu? Îți susții nevinovăția. Dai vina pe tatăl ei. La urma urmelor, el *a fost* nazist.

– Îl va apăra împotriva tuturor.

– Exact. În defavoarea ei.

Pohl a observat că trăsăturile feței lui Kurt se înmoaie, ca și cum furia i-ar fi trecut la fel de repede precum apăruse. Îl citise corect pe acest om.

Iar acest lucru nu era deloc greu.

I-a venit să zâmbească, așa cum ar face o persoană care tocmai a rezolvat un rebus diavolesc de ingenios, dar și-a dat seama că trebuia să se stăpânească.

De aceea a spus cu glas insistent.

– Kurt, eu reprezint speranța acestei națiuni. Amândoi știm asta. A trecut vremea scuzelor. Trebuie să trecem de perioada de ispășire. Marie este produsul unei epoci care a dispărut. Eu sunt acela care trebuie să împlinesc destinul Germaniei. Kurt, trebuie să înfruntăm realitatea. Indiferent cât de mult nu ne place această realitate, nu avem de ales. Și-a menținut tonul vocii scăzut, ca un tată care își dojenește copilul. Marie ne-a dezamăgit. Știi bine asta. Motiv pentru care tu și eu ne-am aliat.

– Îmi dau seama bine despre asta.

Această recunoaștere a venit pe nerăsuflăte.

Kurt Eisenhuth era o unealtă, nimic altceva, iar din acel punct de vedere, Hitler avusese dreptate. *Ca un fermier cuminte, folosește-ți uneltele, ai grijă de toate și păstrează-le bine, ca să le mai folosești.*

Era momentul în care să rețină aceste lucruri.

– Kurt, este nevoie doar de perseverență. Am situația sub control. De aceea, du-te acasă. Ai răbdare. Și te asigur, soția ta va fi singura victimă în toată aventura asta.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ

STATUL LIBER, AFRICA DE SUD

7.00 A.M.

Cotton s-a ridicat din pat. Cassiopeia încă dormea alături de el. Și-a luat laptopul și l-a pornit. Danny Daniels trebuia să afle despre noile evenimente, dar voia să se asigure că Gerhard Schüb, ori cine fusese cu adevărat bătrânul cu care discutaseră în seara trecută, era real. O constantă dureros de evidentă în ultimele câteva zile era că nimic nu era ceea ce părea. Era limpede că Schüb îl impresionase, pentru că fusese martor la faptul că Martin Bormann și Eva Braun supraviețuiseră războiului și dăduseră naștere unui fiu, care acum candida pentru a deveni cancelar al Germaniei.

Era exact ceea ce trebuiau să confirme.

Putea fi adevărat. Pe de altă parte, putea fi o născocire.

De aceea trebuia să facă un mic exercițiu.

A găsit dosarul pe care Marie Eisenhuth i-l dăduse privindul pe Pohl, astfel că l-a recitit.

Evidențele existente în landul Hessen precizează că ziua de naștere a lui este de 15 martie 1952, în familia Wilfrid și Cornelia Pohl. Wilfred Pohl a făcut studii economice la universitatea din Berlin. După Primul Război Mondial, a fost

unul dintre fondatorii Partidului Democratic German și a fost apărătorul democrației. A fost silit să părăsească partidul după un scandal intern. Și-a schimbat ideologia și a fost ales în Reichstag de Partidul Poporului German, de orientare conservatoare, și a devenit membru al Consiliului Economic al Reichului. Apoi a condus biroul Reichsbank din Frankfurt, până în 1941. După aceea, a devenit președintele senatului Hessen, lucrând pentru național-socialiști. Nu a apărut nicio dovadă că ar fi comis vreo faptă penală în trecut, astfel că a scăpat punerii sub acuzare de după război. Despre Cornelia Pohl se cunosc puține lucruri.

Theodor a fost singurul lor copil, crescut în sudul landului Hessen. A urmat cursurile universității din Köln, dar și-a încheiat studiile la München. Notele au fost medii. A absolvit fără onoruri. A fost căsătorit o vreme, după care a divorțat. Nu are copii de care să se știe.

Trei interviuri luate unor persoane din Hesse, care trăiau acolo în anii '40 și '50, confirmă că familia Pohl a avut un băiat pe nume Theodor. Niciuna dintre acele persoane nu a putut să își amintească amănunte despre naștere. Perioada postbelică a fost haotică, a afirmat toată lumea. Fiecare persoană a părut surprinsă de ideea că acel copil nu ar fi fost al soților Pohl, însă toate au afirmat că în acea vreme existau mulți orfani, care aveau nevoie de un cămin, și oamenii și-au făcut datoria. Toți au remarcat faptul că membrii familiei Pohl s-au arătat tăcuți și rezervați. Nimeni nu și-a putut aminti controversa care îi privea.

Deși fusese o oficialitate a partidului nazist, a făcut parte din guvernul postbelic și a contribuit la restaurarea sistemului bancar german. Încă o dată, nu exista nimic neobișnuit, deoarece mulți foști naziști erau recrutați în slujba guvernului postbelic. Familia Pohl ducea o viață modestă. Wilfried a murit în 1974, iar soția lui în 1977. Theodor a intrat în

lumea afacerilor imediat după ce a absolvit facultatea. A devenit speculator de proprietăți imobiliare vreme de câțiva ani și a realizat câteva investiții inteligente în Frankfurt, care i-au adus profituri uriașe. A finanțat câteva proiecte mari de construcții și continuă să primească bani mulți din chirii. Apoi, după ce a împlinit vârsta de treizeci și cinci de ani, a trecut în domeniul editurilor, iar în prezent deține unul dintre cele mai mari conglomerate media din Germania. Cărți, periodice, radio, televiziune și filme. Averele lui netă a fost estimată recent la 2,5 miliarde de euro de către revista *Stern*. Datele de pașaport privind călătoriile...

Cassiopeia s-a ridicat în șezut în pat și a scuturat din cap ca să alunge somnul din ochi. Era complet îmbrăcată, la fel ca și Cotton. Amândoi dormiseră pregătiți să se confrunte cu noi necazuri.

– Pohl a călătorit foarte mult, a spus Cotton. Dar nu prin apropiere. Cred că am mai amintit acest amănunt. Să ne uităm încă o dată la asta.

I-a pasat ei laptopul, apoi s-a dus în baie ca să-și dea cu apă caldă pe față, după care s-a spălat pe dinți.

În ultimele zile, foarte lungi pentru el și afectate de diferența de fus orar după zborul peste Atlantic, se întâmplau o mulțime de lucruri. Și se presupunea că el se pensionase.

S-a întrebat ce se întâmpla cu magazinul lui de carte. Adora acel loc, în care predomina mirosul de hârtie învechită și de piele muce-zită. Fostul proprietar nu păstrase teancurile de cărți în ordine, iar el trebuise să muncească vreme de trei luni până să redeschidă magazinul și să rearanjeze totul, după ce primise sugestii de la alte magazine de carte din Copenhaga. Vânzarea de cărți părea să fie o formă de artă în Danemarca. Exista o apreciere reală față de cuvântul tipărit și ajunsese să admire acest lucru. Făcuse chiar ceva ce nu îi era în fire. Se înscriesese în Asociația Daneză a Vanzătorilor de Cărți Vechi și se străduise să participe la ședințele lor lunare. Din

fericire, angajase oameni pricepuți și își dăduse seama că aceștia vor fi atenți la ceea ce se întâmplă.

A revenit în cameră, ștergându-și fața cu un prosop.

– Cred că Schüb vorbește serios, a spus Cassiopeia. Îl putem termina pe Theodor Pohl. Dar acele evidențe financiare o vor distruge și pe Eisenhuth.

– Totuși, ceva din povestea asta nu-mi sună bine. Și asta m-a frământat toată noaptea. Se întâmplă mai multe lucruri decât putem vedea.

– Și ai vreo teorie?

Înainte de a apuca să răspundă, s-a auzit o ciocănitură în ușă. Era cumplit de devreme pentru a primi vizitatori. S-a dus la fereastră și s-a uitat afară, în timp ce Cassiopeia a luat pistolul în mână. Jan Bruin stătea în fața ușii. Singur.

Cotton a făcut semn că totul e în regulă și a deschis ușa.

– Bună dimineața, a spus bărbatul solid, în limba engleză. Am venit să vă conduc la tatăl meu.

S-a tras deoparte și l-a lăsat pe Bruin să intre. Acesta purta blugi și o cămașă de muncă. În seara precedentă, Schüb le spusese că va veni cineva să îi ia.

– O dimineață rece prevestește o zi caldă, a spus Bruin.

Pe Cotton nu-l interesa prognoza meteo.

– Cu toate că se știe că e mort, tatăl dumneavoastră pare să fie la cârmă.

Bruin a chicotit.

– Arată bine pentru un cadavru. Dar eu mă plec în fața vârstei lui. La urma urmelor, e tatăl meu. Bruin s-a întors spre Cassiopeia. Bună dimineața, frăulein Vitt. Vă cer scuze amândurora pentru înșelătoria de ieri. Dar presupun că v-ați dat seama că am mințit în legătură cu herr Engle.

– Bineînțeles, a spus Cotton.

– Dar ați păstrat asta pentru dumneavoastră, a spus Bruin. V-ați jucat bine rolurile.

– Și dumneavoastră vă pricepeți să mințiți, a spus Cassiopeia. Bruin a râs scurt.

– Trebuia să facem o evaluare. Scumpa mea mătușă Ada ne-a telefonat și ne-a spus că s-ar putea să veniți aici. Ne-a povestit ce s-a întâmplat în Chile și a spus că putem avea încredere în dumneavoastră. Dar ne-am obișnuit să fim prevăzători. Noaptea trecută m-am ocupat de Josef Engle. Aș fi vrut să-l ucid, dar tata a avut o idee mult mai bună.

Bruin le-a povestit ce s-a întâmplat în casa lui.

– Engle s-a îmbarcat într-un avion acum șase ore. Acum e în drum spre Paris.

– Iar apoi va ajunge în Germania? a întrebat Cassiopeia.

– Desigur, a spus Bruin. Cred că presupunerea tatei este corectă și Engle nu-i va spune lui Pohl că încă sunt în viață.

– Bun venit pe tărâmul morților, a spus Cotton. Se pare că suntem morți cu toții. Și acum ce facem?

– Voiăți să vedeți mormintele. Am venit să vă duc la cimetir. Acolo ne vom întâlni cu tata. Să vă luați lucrurile. Nu ne mai întoarcem aici.

Cotton ajunsese deja la concluzia că situația din Africa de Sud era rezolvată.

– Ce-ar fi să plecăm peste jumătate de oră? Ar fi bine-venit un duș.

Cassiopeia s-a ridicat de pe pat.

– De acord.

CAPITOLUL ȘAIZECI

Cotton a rămas uimit de acea călătorie lungă de 240 de kilometri. Pornind de la Nohana, au traversat Statul Liber printr-un peisaj ars de soare, presărat de mușuroaie de furnici, dintre care unele atingeau aproape doi metri înălțime. Când și când, zona aridă era punctată de ferme, cu acoperișuri din tablă ondulată, scăldate de soare.

Părăsind Statul Liber, au pătruns în provincia învecinată și au ajuns în orașul Kimberley, aflat aproape de frontieră. Cotton era familiarizat cu istoria aceluia loc. Inima industriei diamantelor din țară și căminul minei De Beers, orașul era cafeniu și urât, cu străzi care păreau trasate în grabă de mineri. Colibele lor dispăruseră, iar clădirile moderne stăteau îngrămadite una lângă alta, ca niște mineri strânși în grup ca să admire un diamant de dimensiuni mari. Adevărata bogăție a zonei nu era nicidecum pământul în sine, ci ceea ce se afla în adâncuri – aur, diamante, minerale – în cantități suficient de mari ca să îi facă pe unii revoltător de bogați.

Cotton a condus Range Roverul avându-i pe Cassiopeia pe bancheta din spate și pe Bruin pe scaunul pasagerului. A urmat instrucțiunile acestuia cât au circulat prin Kimberley și au continuat drumul spre nord, paralel cu fluviul Vaal, printr-o zonă cu teren plat de nuanță roșiatică și ars de soare. Apoi peisajul s-a

schimbat la ciudata așezare numită Christiana. Șiruri de plopi mărgineau malurile fluviului și zeci de kilometri de canale betonate trimiteau apa spre vest, pentru irigații, astfel că acolo erau culturi de porumb, lucernă și cartofi. Au trecut prin oraș și au găsit un cimitir spre est, în apropierea fluviului. Un bărbat alb, înalt, purtând o cască murdară ca să se ferească de soare, o cămașă de safari și o pereche de pantaloni ponosiți s-a apropiat de mașină după ce a ieșit pe poarta deschisă parțial. Bruin a coborât și a schimbat câteva cuvinte cu el, apoi după ce omul a deschis poarta larg, i-a făcut semn lui Cotton să intre.

– Parcați acolo, a spus Bruin.

Cimitirul înierbat se întindea pe o suprafață mare, în umbra numeroșilor eucalipti înalți. Un zid scund din beton mărginea perimetrul. Cruci, obeliscuri și pietre de mormânt de diferite forme se vedeau peste tot. Tufișurile și florile înconjurau mormintele ca îndoliații. Existau și mici capele și mausolee.

– Până recent, acest cimitir a fost exclusiv pentru albi, a spus Bruin.

– De ce am impresia că și acum e la fel? a întrebat Cotton.

– Din păcate, există mulți oameni în țara asta care încă duc dorul apartheidului. Chiar și după moarte.

În vest se pregătea o furtună, pentru că norii erau întunecați și groși, alimentați de soarele care refuza să fie ascuns de ei. S-a uitat în față, la un mausoleu din marmură. Gerhard Schüb îi aștepta în fața porții deschise. S-au apropiat, trecând pe lângă pietre de mormânt din gresie și morminte acoperite de mușcari.

– Am hotărât să-i înmormântez aici, a spus Schüb când au ajuns lângă el. Bormann a deținut acțiuni la câteva mine din Kimberley. Venea deseori în zonă. Și locul era departe de Nohana.

– Mă surprinde că Bormann a permis să fie înhumat, a spus Cassiopeia.

– Nu a permis, a spus Schüb. A cerut să fie incinerat. Ca și Hitler. Nu dorea să i se găsească rămășițele pământeste.

– Și de ce nu i-ați respectat dorința? l-a întrebat Cassiopeia.

Bătrânul a ridicat din umeri.

– Nu mai exista cineva care să-mi de ordine. Și atunci am procedat cum am vrut eu. L-am înhumat alături de Văduvă și de fiu. M-am gândit că se cuvenea să se afle în același loc anonim ca și ei.

– Sunteți un om ciudat, a spus Cotton, fără să se sinchisească dacă îl insulta pe Schüb.

– De acord, așa e. Viața mea a fost cel puțin neobișnuită. Mi-e rușine să recunosc că am permis ca loialitatea, lăcomia și mândria să-mi dicteze deciziile. Dar dacă n-aș fi făcut-o, acum nu l-aș avea pe Jan, iar el este bucuria mea. Bătrânul i-a zâmbit fiului. Un tată merită să fie fericit.

Jan Bruin nu a spus nimic. Nici nu era nevoie. Legătura strânsă dintre ei era clară.

– Înhumarea lui Bormann aici, alături de Braun, nu a reprezentat o insultă pentru ea? a întrebat Cassiopeia.

Schüb a făcut un gest din umeri.

– Nu mai avea importanță. Erau morți amândoi, și așa mi-a fost mai ușor să veghez.

Cotton și-a exprimat curiozitatea:

– Împotriva cui?

– Nu știam cu adevărat împotriva cui. Însă mi-am dat seama că misiunea mea nu se încheiase. Ceva îmi spunea că va veni și o zi ca aceasta.

S-au apropiat de grilajul deschis și au examinat interiorul mausoleului. Un amestec simplu de marmură și granit. Nimic religios sau personalizat. Fără inscripții.

– Nu sunteți un om cu frica lui Dumnezeu? l-a întrebat Cotton pe Schüb.

– Din câte am văzut de când trăiesc, dacă există, Dumnezeu face și lucruri îngrozitoare. Schüb s-a apropiat. Văduva se temea că va fi înmormântată pe veld și că animalele îi vor mânca trupul. A

spus de multe ori că nu voia să se afle într-un loc în care animalele sălbatice să o poată găsi.

– Bormann nu v-a întrebat niciodată ce ați făcut cu cadavrul? I-a întrebat Cassiopeia.

Cotton l-a urmărit pe bătrân în timp ce analiza întrebarea ei. Avea ochii cuiva care renunțase să mai aștepte vești bune.

Lucru de înțeles.

– El mi-a spus să mă ocup de ea, și am făcut-o. Nu m-a întrebat unde am dus-o. Acesta a fost locul ales de mine. Creația mea. Cunoscut doar de mine. A făcut un semn. Intrăm?

Au trecut din aerul încins în cel răcoros dinăuntru. Lumina slabă ce pătrundea pe ușa deschisă a căzut pe peretele din partea cealaltă a încăperii. Aceasta avea o formă rectangulară, cam de șase metri lungime și cam tot atât în lățime. Trei morminte dominau interiorul, două lungi și unul scurt, al unui copil, evident.

Schüb a părut să remarce interesul lor.

– Am citit cândva că Bormann i-a scris primei soții în timpul războiului și i-a spus că nu dorea demonstrații ieftine la moartea lui. Așa ceva dădea o falsă impresie, a afirmat el. Cred că i-am onorat acea dorință. Pe de altă parte, în țara asta, mulți oameni își marchează cu zgârcenie mormintele.

Cotton a făcut un calcul în minte. Braun și băiatul erau morți de aproape șaptezeci de ani. Iar Bormann de aproape patruzeci de ani. Însă aproape sigur se putea recupera suficient ADN pentru a se face o verificare științifică a rămășițelor pământești cu ajutorul descendenților care să ducă la Pohl.

Cotton s-a apropiat de cel mai mic dintre sarcofage și a dat deoparte lespeda de granit care îl acoperea și a aruncat o privire înăuntru. Se aștepta să vadă rămășițele unui copil mic, probabil de cinci sau șase ani, al cărui corp să fie descompus, și doar oasele înnegrite să arate că acolo fusese îngropată o ființă umană.

Cu toate astea, spre surprinderea lui, înăuntru nu era nimic.

– E gol.

– Nu se poate.

Bătrânul s-a apropiat și s-a uitat înăuntru. Era prima oară când Schüb era nedumerit.

– Eu l-am așezat acolo. A fost ceva foarte trist. Încă mă doare inima pentru el. Era un copil adorabil.

Durerea din glasul bătrânului era sinceră.

Cotton s-a apropiat de unul dintre celelalte două sarcofage, acesta fiind din marmură roz deschis. A presupus că era al Evei Braun.

– Ei îi plăcea culoarea asta, a spus Schüb.

Capacul ce acoperea sarcofagul era gros. Cotton avea nevoie de ajutor ca să îl clintească. Jan Bruin s-a apropiat și, împreună, au mișcat un colț al capacului spre stânga, creându-se astfel un triunghi întunecat.

– Nici aici nu e nimic, a spus el.

– Am fost de față când s-a pus capacul, a spus Schüb. Și am îngrijit mausoleul vreme de decenii. Am socotit că a rămas neatins.

– Când ați verificat ultima oară mormântul? l-a întrebat Cassiopeia.

– Având în vedere „decesul” meu, acum peste doi ani.

Cotton s-a apropiat de sarcofagul lui Bormann. Împreună cu Bruin au împins capacul. Și acela era gol.

Gerhard Schüb a rămas pe gânduri, dar era limpede că nu se așteptase să facă o asemenea descoperire.

– Asta schimbă cu totul situația.

– Am presupus că aveți ceva în gând.

– Da, până în acest moment. Trebuie să plecăm de aici.

– Unde vom merge?

– Acolo unde se află răspunsurile.

Cotton și Bruin au așezat la loc capacele sarcofagelor.

– Ne spuneți unde plecăm? a întrebat Cassiopeia.

Schüb a rămas în cadrul ușii și s-a uitat spre cimitir. Din cer au început să cadă picături de ploaie, răpăind pe acoperișul din tablă al mausoleului.

Bătrânul s-a întors spre ei și a zis:

– Elveția.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU

LUGANO, ELVEȚIA

LUNI, 17 IUNIE

2.00 P.M.

Cotton stătea pe terasă și admira lacul și Alpii înconjurători cu creste înzăpezite. Italienii numeau Ceresio lacul cu apă indigo, în vreme ce elvețienii îl numeau Lugano, ceea ce ilustra divizarea regiunii, deoarece Italia controla malul sudic al lacului, iar elvețienii îl controlau pe cel nordic. Un nor mare învăluia muntele San Salvatore, aflat departe, într-o mantie de negură de culoarea bumbacului, iar piscul lui stâncos semăna cu un colț uriaș care împungea cerul.

Vila lui Gerhand Schüb domina șase hectare de teren pe malul lacului, la sud-vest de Lugano. Fațada ei elegantă era din cărămidă gălbuie, împodobită cu frize pictate cu migală, și nici adăugirile inutile nu îi puteau știrbi grandoarea. Brebenoci și vițe de iederă târâtoare își aveau rădăcinile în vase din marmură neagră. Ușile în stil renașcentist, cu panouri mari din lemn poleite, tapiserii groase și podelele pardosite cu teracotă completau ceea ce radia un suflu mediteraneean. El și Schüb sosiseră la Lugano cu un avion militar, iar Cassiopeia și Jan Bruin își continuaseră drumul spre München. Stabiliseră un plan. Cassiopeia urma să discute cu Marie Eisenhuth,

iar Bruin va reprezenta dovada incontestabilă necesară pentru a o convinge în legătură cu ceea ce se întâmpla și ce trebuia făcut.

A contemplat lacul, concentrându-și privirea asupra piscurilor îndepărtate ale Alpilor și a scânteierilor care cutreierau apa lui liniștită. A rămas agitat, îngrijorat, puțin derutat și a încercat să își recapete siguranța de sine cu ajutorul scenei pašnice, urmărind două veverițe țâșnind de colo colo printre conurile de brad împrăștiate pe malul noroios al lacului.

Venind din vilă, Schüb a ieșit pe terasă.

Bătrânul a mers direct spre Cotton, care stătea lângă balustradă. La aproape doi metri mai jos, micile valuri clipoceau când se loveau de zidul din piatră. Ochii blânzi ai germanului erau ca două fante înguste care exprimau îngrijorarea.

– Aici sunt cunoscut sub numele de Simone Tenglemann, un austriac pensionat, care duce o viață de huzur, a spus Schüb. Asta e partea minunată a elvețienilor. Se pun puține întrebări, iar intimitatea este respectată.

– Frumoasă alegere a acestui loc pentru o persoană moartă.

– Faptul că acest oraș elvețian se află cu fața spre sud este simbolic. În anii '60, italienii s-au bulucit aici ca să scape de taxe și de comuniști. Pe vremea aceea, nordul Italiei era căminul celui mai mare partid comunist din Occident. Muncitorii din Italia dețineau puterea de vot și a existat chiar și pericolul instalării bolșevicilor la putere. De aceea italienii bogați au venit aici ca să-și țină aurul, banii și valorile, cele mai multe aduse în mod ilegal. Băncile au prosperat și au fost foarte binevoitoare. Cu o atitudine mult mai destinsă decât cele din Zürich sau Geneva. Cu puține reguli, lucru care e valabil și în prezent.

– Atunci ați venit aici?

Schüb a confirmat printr-o mișcare a capului.

– Bormann a vrut ca banii să fie depuși la bănci elvețiene. A lăsat amănuntele în seama mea. Mult mai târziu, când am hotărât

să „mor“ și să părăsesc Africa de Sud, acest loc a reprezentat alegerea logică pentru mine.

– Se pare că ați profitat de acei ani de serviciu. Îmi închipui că această casă nu e chiar ieftină.

– Am deținut controlul total asupra tuturor fondurilor pe care le dominase Bormann cândva.

– Bani naziști?

– Da. Dar tot bani rămân.

– Și ce trebuia să faceți cu acele fonduri?

– Theodor trebuia să primească toți banii.

– Dar ați considerat cu nu era o idee prea bună.

– I-am pus la dispoziție aproape 350 de milioane de euro în lichidități.

– Cu alte cuvinte, i-ați dat bani care puteau fi justificați. Acțiuni la mine de aur, proprietăți imobiliare, acțiuni și o sumă provenită din valori depozitate.

Pe fața lui smochinită, cu pielea îngălbenită și pătată ca un pergament vechi, a apărut un zâmbet.

– Întocmai. El nu avea cum să mă controleze. Eu țineam evidențele.

– Și ce sumă a rămas?

– Greu de spus. Dar a fost o sumă considerabilă. Probabil cam cinci miliarde de euro.

Cotton nu s-a îndoit de acea observație, pentru că și-a amintit miliardele generate nu doar de Holocaust, ci și din războiul în sine. Jafurile au adus venituri uriașe.

Cotton s-a uitat spre statuia unui tânăr gol, cu brațele lăsate moale pe lângă trup, semn că sculptorul își luase libertăți față de ideea de frumusețe naturală. Nișele din pereți erau ocupate de alte statui. Cu siguranță că gazda lui plătise din belșug meșterii care făcuseră decorațiunile și vila în sine.

– Nu vă deranjează că știți de unde au provenit banii?

– Mi-am pierdut de mult orice dorință de a mima conștiința. Iar filosofarea nu îndreaptă lucrurile. Nu eu am furat banii și nici nu am ucis victimele.

– Doar v-ați folosit de prăzi.

Schüb a rămas impasibil, ca și cum ar fi analizat acea observație. Pe fața lui a trecut o expresie de tristețe, care sugera remușcarea.

Din depărtare au răzbătut dangăte de clopot.

– De-a lungul anilor, fiul meu mi-a spus același lucru. Nu mă aștept la iertare sau înțelegere, însă, înainte de a muri, voi încerca să repar anumite lucruri. Aveți dreptate. Datorz asta victimelor, și a sosit vremea să plătesc acea datorie.

Lugano este așezat la capătul unui golf adânc, încadrat de muntele Brè la nord și de muntele San Salvatore la sud. Drumul spre oraș șerpuiește printr-un peisaj alpin aspru, presărat de măslini cenușii și melancolici, case cu arcade văruite în alb și hanuri desuete, iar apa lacului capătă o tentă plumburie în lumina scăzută ce vine de dincolo de munți. Centrul orașului este impresionant prin prezența chiparoșilor, palmierilor și pinilor chilieni din apropierea galeriilor comerciale forfotind de oameni, ceea ce amintește mai curând de sudul Californiei decât de sudul Elveției.

Un șofer i-a dus pe el și pe Schüb până în fața unei clădiri în stil neoclasice de pe aglomerata Via Nassa. Doar grilaje la ferestre și o plăcuță discretă din bronz, pe care scria – E. ORELLI & CIE, BANKIERS – anunța faptul că acea clădire găzduia o bancă.

– E o instituție privată, i-a spus Schüb. Prin urmare, nu este obligată să facă publice evidențele sau să pună la dispoziție bilanțuri. Până și autoritățile locale îi lasă în pace.

Înăuntru existau nenumărate piese de mobilier vechi și portrete decolorate iluminate de candelabre făcute în Boemia. Edoard Orelli în persoană îl aștepta pe Schüb. Era un bărbat cu fața rozalie, scund și plăcut, care mirosea a fum de trabuc. A schimbat

câteva amabilități cu Schüb, apoi i-a condus pe amândoi la subsol, printr-o ușă blindată, și au ajuns într-o încăpere. Orelli s-a retras, iar Cotton l-a urmat pe Schüb pe un coridor luminat puternic, pe care existau uși din oțel inoxidabil.

– Edouard a fost foarte îndatoritor de-a lungul anilor. A înființat fonduri de investiții, a achiziționat titluri de valoare și mi-a oferit recomandări privind impozitele.

Apoi Schüb a tastat un cod numeric la o ușă.

Încuietoarea s-a deblocat și bătrânul a deschis ușa.

– Și a obținut lingouri de aur.

Încăperea fără ferestre avea suprafața de aproximativ patru metri pătrați, iar podeaua pardosită cu gresie aproape că nu se vedea din cauza stivelor de lingouri de aur, câte zece de o parte și de alta, destul de înalte, fiind în total vreo douăzeci. Cotton s-a apropiat și a examinat o stivă.

– Cred că aici sunt lingouri în valoare de câteva sute de milioane de dolari, a spus el.

– De fapt, ceva mai mult de un miliard de dolari.

– Asta e Comoara lui Hitler?

– Ce a mai rămas din ea. Desigur, eu am sporit suma inițială prin investiții făcute cu înțelepciune.

Cotton nu văzuse niciodată atât de mult aur.

– Cei din familia Orelli sunt foarte pricepuți în comerțul cu lingouri. Acest lucru este specific pentru băncile din Lugano. Aurul își păstrează în veci valoarea. E greu să greșești alegându-l ca mod de păstrare a valorilor.

Cotton ridicat un lingou. A estimat că avea între cincisprezece și douăzeci de kilograme. A examinat partea de sus a acestuia, parcă așteptându-se să vadă o svastică ștanțată pe suprafața ei. Însă nu exista decât o notație privind puritatea de 999,9.

– Confruntarea de acum câțiva ani din America de Sud, a spus bătrânul. Cu cei doi agenți americani. Jonathan Wyatt și Christopher Combs. A existat o informație privind paleți cu aur.

– Totul a fost înscenat, a spus Schüb. Am creat scena. Eu am orchestrat lucrurile de aici, cu ajutorul Adei, care se afla acolo. Doar câteva lingouri de acolo erau reale. Noi le-am făcut pe celelalte din tungsten. E o practică obișnuită și ușor de realizat. Am avut mult de furcă în acel caz. Americanii se aventuraseră mult prea aproape. Am creat chiar și morminte false cu sarcofage, luându-le ca model pe cele reale, pe care le-ați văzut ieri. După aceea totul a fost îndepărtat, iar noi am ars casa ca să nu mai rămână nimic din ea. Un localnic, fost ofițer SS, m-a ajutat și l-a ucis pe unul dintre americani. Pe Christopher Combs. Celălalt, Jonathan Wyatt, a devenit mesagerul pe care l-am discreditat în cele din urmă.

– Multe informații pe care le-am aflat aici erau asemănătoare cu cele care s-au desfășurat în acel caz.

Schüb a confirmat, dând din cap.

– Eu i-am pus totul la dispoziție Adei. Lui Wyatt i s-au arătat câteva dintre scrisorile trimise de mine. Falsuri după cele originale. Tot lui i s-au prezentat informații potrivit cărora eu l-am cunoscut pe Bormann. Similare cu cele pe care le-ați citit și auzit traduse. Am socotit că era mult mai ușor să folosesc adevărul decât minciuna. Însă lor li s-a servit o poveste puțin diferită. În acea versiune, Gerhard Schüb era fiul lui Hitler. Desigur, în cursul acelei operațiuni, uciderea Isabellei nu a fost anticipată. Asta a fost urmarea intervenției lui Theodor în acel plan.

– Ada n-a uitat asta.

– Știu. Totul a rămas în liniște de atunci încolo. Până acum. A fost inițiativa ei, iar eu nu am făcut nimic pentru a o descuraja. Din păcate, pentru Theodor, violența este calea către realizarea oricărui scop. Schüb a făcut o pauză, apoi a inspirat adânc. Pe vremea aceea, eu și el eram în termeni amicali. După aceea, lucrurile s-au schimbat și am hotărât să mor.

În cameră s-a lăsat tăcerea câteva momente.

– Bormann detesta din suflet prostia umană, a spus Schüb. Toți cei care îl cunoșteau erau conștienți de asta. Nu tolera nicidecum

slăbiciunile sau patimile, nu avea milă față de rău sau față de cei care îi făcuseră vreun rău. Dorea să-și trimită inamicii în iad, și în inima lui, acolo îi plasa. Pur și simplu, a fost un om al mâniei. Iar Theodor este exact la fel ca el.

– Și totuși l-ați slujit pe Bormann până la moarte.

Schüb a pășit întristat pe lângă lingourile de aur, uitându-se la metalul lucios în lumina rece dată de tuburile fluorescente.

– L-am slujit. Ba chiar am și profitat de pe urma lui. Tot acest aur a fost topit, modificându-i-se forma și sursa originală, având în vedere că era ștanțat cu însemne de dinaintea războiului, care au fost șterse pentru a i se ascunde originea. Acum sunt pregătit să fac ce trebuie și să îndrept măcar o parte din acele rele.

– Și ce v-ați propus? Nu putem dovedi nimic. Nu avem cadavre pentru testarea ADN. Doar acest aur și cuvântul dumneavoastră.

– Nu e adevărat.

De astă dată, Cotton a devenit curios.

– Vă ascult.

Schüb s-a dus spre un colț al încăperii. Cotton își îndreptase atenția doar la lucrurile care săreau în ochi și nu reușise să observe o ladă din lemn lipită de peretele celălalt. L-a urmat pe Schüb, ocolind o stivă de lingouri, și a aruncat o privire în ladă.

– V-am spus că, spre sfârșitul vieții, Bormann și Theodor au comunicat mai des. Pentru a facilita acele întâlniri, Bormann a început să-și aștearnă gândurile pe hârtie. A făcut asta și cât l-a slujit pe Hitler. Era obsedat de consemnarea lucrurilor. *Salvatorul administratorului*, obișnuia el să spună. A creat jurnale amănunțite, texte, cum le numea el, pentru ca Theodor să le studieze. Am folosit un asemenea set de falsuri în Chile, în cazul lui Combs și Wyatt. Fuseseră pregătite cu câțiva ani înainte pentru a deruta alți ochi și alte urechi. Fiindcă erau falsuri, ele erau ușor de găsit, ceea ce discreditat complet persoana care încerca să demonstreze că ele erau reale.

– Cu condiția ca falsificatorii să păstreze tăcerea.

– Niciunul nu a apucat o vârstă înaintată.

Cotton a înțeles ideea.

– Retrag cele spuse în Africa despre dumneavoastră. Nu sunteți doar ciudat, ci și primejdios.

– Am fost educat de unul dintre cei mai necruțători oameni din lume, am învățat multe lucruri de la el.

Cotton putea crede asta.

– După ce Bormann a murit, a spus Schüb, i-am dat lui Theodor multe dintre scrierile originale, dar am păstrat un număr apreciabil. Pe de altă parte, Văduva a ținut jurnale personale pe care mi le-a dat spre păstrare. Ele spun povestea ei mult mai convingător decât aş putea s-o fac eu. Însă, cum v-am spus, ea n-a știut nimic despre copiii ei. Ea se gândea doar la Hitler, Bormann și ce soartă i se pregătise. Însă jurnalele lui Bormann sunt mai cuprinzătoare.

Cotton a aruncat o privire spre lada deschisă și a văzut o serie de agende de diferite dimensiuni și culori, legate în piele, toate într-o stare de conservare remarcabil de bună.

– Le-am păstrat cu grijă. Stau aici de decenii întregi. Vă asigur, fiecare dintre aceste jurnale este autentic și pot rezista la orice test pe care îl poate face un expert. Pentru comparație, se pot obține mostre din scrisul lui Bormann și Braun, iar foile de hârtie și cerneala provin din acea perioadă.

A ridicat unul dintre jurnale și l-a deschis, pentru a examina scrisul apăsător, clar și bărbătesc. A citit una dintre primele însemnări. Bormann se plângea în legătură cu Hrușciiov și afirma că comunismul nu va avea niciodată succes.

– Aceste lucruri au fost scrise în anii '50?

– Nu. Bormann a scris toate acestea în anii '70. Dicția și sintaxa nu fac decât să creeze impresia că totul a fost scris în acea vreme. Nu uitați, Bormann a trăit într-un tărâm al fanteziei. A fost un măcelar și un ucigaș care s-a socotit scriitor, și a făcut asta și retrospectiv.

– Ceea ce l-a convins pe Pohl că Bormann era un geniu.

– Cam așa ceva. Am citi aceste jurnale și m-am amuzat. Încă un aspect al personalității lui Bormann, pedanteria.

Cotton a aruncat jurnalul în lada din lemn.

– Prin urmare, acestea sunt inutile din punct de vedere istoric. Oare sunt și eu manipulat?

– S-a terminat cu minciunile, a spus Schüb. V-am adus aici ca să vedeți toate acestea. Sunteți prima persoană care se bucură de acest privilegiu. Pe de altă parte, țin să citiți un pasaj din aceste jurnale.

Bătrânul a întins mâna spre ladă și a ridicat alt jurnal.

– Alte ficțiuni? a întrebat Cotton.

– Nu. De data asta, este ceva real. Țin minte că am cumpărat agenda asta într-una dintre vizitele mele la Johannesburg. Trebuia să cumpăr șase, niciodată la fel, și niciodată din același loc. Pe asta am găsit-o într-o librărie din apropierea unui oficiu poștal, în iarna anului 1956. Stătuse acolo, în vârful unui teanc, multă vreme. Schüb i-a întins agenda. Partea relevantă este marcată.

Cotton a luat agenda și a deschis-o la pagina indicată. Legătura din piele a scrâșnit din cauza efortului. A văzut același scris bărbătesc pe acea pagină.

A citit.

– L-am urmărit cu ochii mei pe Bormann scriind acele cuvinte, a spus Schüb.

Cotton a continuat să citească. Privirea i s-a oprit, a revenit la text, apoi a examinat din nou rândurile. Apoi, uimit, a ridicat ochii.

– Nu se poate așa ceva.

– După cum am spus, a sosit momentul adevărului. Nu doar că se poate, dar așa și este.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI

MÜNCHEN, GERMANIA

Marie Eisenhuth s-a străduit din răspuțeri să se concentreze asupra spectacolului de operă. Se afla în Teatrul Residentz, a cărei sală de formă dreptunghiulară avea o structură rococo, cu coloane aurite care se ridicau de la podea până în tavan și loji elegante. Cândva, chiar Mozart dominase acea scenă care, vreme de secole, fusese teatrul de Curte al regelui Bavariei. Acum, acel lăcaș de cultură îi aparținea statului. Spectacolul din acea seară era unul oficial, la care participau unii dintre cei mai bogați oameni din sudul Germaniei. Toată lumea era într-o dispoziție festivă și emoționantă, deoarece era vorba de un eveniment anual. Întrucât se apropia data alegerilor naționale, ea și Theodor Pohl fuseseră invitați acolo, astfel că amândoi se aflau în rândul publicului, asta fiind una dintre puținele apariții comune până la începerea dezbaterilor. Însă acel spectacol era considerat o acțiune caritabilă, în care nu se vorbea de politică.

Ceea ce ei îi convenea.

Acea seară nu avea să fie deloc legată de politică.

Muzica a crescut în intensitate și a scăzut cu unele izbucniri, după care a ajuns la niște acorduri delicate, până la un bas profund. Opera era în trei acte, fiecare dintre ele mai lung și mai profund

decât precedentul. Symbolismul era evident, iar ea aproape că a zâmbit când și-a dat seama de felul în care fusese ales acel spectacol. O contesă rea și nepoata ei. Ambele purtând șaluri din mătase, nepoata azvârlind șalul – ceea ce însemna că renunța la jugul aristocrației, devenind din nou, așa cum sunau versurile, o fecioară cinstită dintr-un oraș oarecare.

Interesant.

Și profetic.

Prin sala de operă întunecată, Marie s-a uitat spre Pohl. Stătea pe un scaun îmbrăcat în catifea roșie, ambii fiind la același nivel, având aceeași imagine a scenei. Pe peretele din dreapta lui Pohl se vedea o fecioară sculptată stând pe lună, dedesubtul căreia apărea jumătatea de față a unui diavol, foarte stingherit. În acel moment, ea s-a simțit ca acel diavol, pentru că se afla într-o situație la fel de oprimată. Adversarul ei stătea drept de spate și nu se mișca, îndreptându-și atenția spre scenă. Marie s-a întrebat ce gândea el. Din câte citise despre el, nimic nu indica faptul că manifesta o mare iubire față de arte. S-a îndoit chiar că el înțelegea sensul acelui spectacol.

Apoi a aruncat o privire prin sală.

Lucru ciudat, dar nu s-a simțit atrasă de niciunul dintre sponsorii bogați. A simțit mai curând o apropiere față de bătrânele doamne, cu coronițe în păr, care se ocupau de garderobă, și față de pensionarii care aveau cheia lojii, și față de tânărul îmbrăcat în frac, care se purtase de parcă ar fi fost un prieten intim al ei. Acești oameni reprezentau coloana vertebrală a Germaniei. Femeile și bărbații care trudeau pentru a susține o cultură măreață.

Iar ea nu trebuia să uite de ei.

Pe de o parte, Pohl avea dreptate. Niciunul dintre acei oameni nu se făcea răspunzător de ceea ce se întâmplase între 1933 și 1945. Atunci a fost vorba de nebunia altei generații, din care rămăseseră prea puțini ca să mai conteze cu adevărat. Oamenii din sală și din restul Germaniei purtau povara de a se asigura că așa ceva nu se va

întâmpla din nou. Și omul care stătea față în față cu ea, încă privind spre scenă, era o legătură directă cu acel trecut îngrozitor.

Trebuia oprit.

În seara asta.

Imediat ce va coborî cortina pentru ultima oară.

Marie a intrat în sala de banchete aflată alături de teatru. De-a lungul unui perete era o masă cu mâncare: tăvi cu friptură de porc, vită, somon afumat și salate. Deși îi era foame, a evitat mulțimea și s-a îndreptat spre unul dintre consilieri. Tânărul a devenit imediat atent, iar ea i-a spus ce trebuia să facă. El a dat din cap și s-a topit în mulțimea de oameni care o înconjura. Mai devreme i se spusese că presa nu va avea acces la acel eveniment, ceea ce permitea instalarea unei atmosfere mai destinsă, iar acest lucru o făcuse să ia o hotărâre.

Consilierul a revenit un moment mai târziu și i-a șoptit la ureche:

– Herr Pohl a spus că e încântat să discute cu dumneavoastră între patru ochi.

A așteptat câteva momente pentru a-i lăsa lui Pohl timp să plece, apoi s-a scuzat și ea și a urcat scările de marmură până la etajul doi, unde se afla camera în care sugerase să aibă loc discuția. Era o încăpere în care stăteau actorii înainte de a intra pe scenă.

A intrat în cameră.

Theodor Pohl s-a întors să o salute.

– M-a surprins solicitarea dumneavoastră, dar mi-a stârnit curiozitatea, astfel că am fost de acord.

Ea a închis ușa.

Ciudat, a gândit ea. Amândoi erau angajați într-una dintre cele mai aprinse bătălii politice din istoria recentă a Germaniei, își aruncau zilnic unul altuia rafale de critici, însă abia dacă se cunoșteau. Singurele contacte pe care le avusese cu Pohl înainte de

campanie fuseseră schimburi de amabilități la evenimente sociale. Relația dintre ei era născută din diferențele de păreri, contrastele fiind prea mari pentru ca ei să fie altfel decât adversari.

– Herr Pohl, m-am gândit că trebuie să purtăm o discuție.

– Am înțeles asta. Ce este atât de presant?

– Vă cunosc familia.

El a ridicat din umeri.

– Tatăl și mama mea au fost destul de cunoscuți în landul Hesse.

– Nu mă refer la familia Pohl. Mă refer la tatăl dumneavoastră natural, Martin Bormann, și la mama naturală, Eva Braun.

El a chicotit.

– Ați băut ceva?

Ea a ignorat întrebarea.

– Am primit recent o serie de informații. Desigur, știți asta deja, pentru că ele au provenit de la dumneavoastră.

– Fascinant. Continuați, vă rog.

– V-ați născut în Statul Liber Orange, din Africa de Sud, fiind unul dintre cei doi gemeni. Eva Braun, mama dumneavoastră, a murit la naștere. Ați fost dat spre înfiere familiei Pohl. Fratele dumneavoastră a rămas cu Bormann până în 1955, când a murit în urma unei căzături de pe cal. După aceea, Bormann, tatăl natural, a reintrat în viața dumneavoastră, până în 1981, când a murit.

Pohl s-a apropiat de o canapea mică îmbrăcată în catifea și s-a așezat.

– Retrăg ceea ce am spus mai devreme despre imaginația dumneavoastră. Sunteți cu adevărat talentată.

Eisenhuth se așteptase la acel bravado, astfel încât comentariul lui nu a însemnat nimic pentru ea.

– Când am primit informațiile privind legăturile dumneavoastră cu Bormann și Braun, la început am crezut că totul a fost o farsă, dar am aflat ce era de fapt. A făcut o pauză. O capcană. Ca să încep cercetări și să mă autodistrug.

– Și cum ați ajuns la concluzia asta?

Eisenhuth s-a dus la ușă și a deschis-o.

În cameră au intrat Cassiopeia Vitt și Jan Bruin.

A închis ușa și i-a prezentat.

– Tatăl domnului Bruin e un om pe nume Gerhard Schüb, pe care, din câte mi s-a spus, îl cunoașteți bine.

– Dar cine v-a spus asta?

– Chiar domnul Schüb. Nu a murit acum doi ani. E încă în viață.

Eisenhuth l-a urmărit cu atenție. Evident, văzând-o pe Vitt Pohl suferise un șoc – știa că ea murise în explozia de la castel –, dar prezența lui Jan Bruin și existența lui Gerhard Schüb erau deconcertante.

Cu toate astea, Pohl a reușit să nu își trădeze sentimentele.

Era un bun actor, trebuia să recunoască asta.

– Nu ne cunoaștem, a spus Bruin. Dar tata mi-a povestit multe despre dumneavoastră. Și l-am cunoscut pe asociatul dumneavoastră. Herr Engle. A venit să mă ucidă, dar, după cum vedeți, nu a reușit.

– Nu am idee despre ce vorbiți, a afirmat Pohl pe un ton scăzut și solemn.

– Josef Engle e angajatul dumneavoastră, a spus Cassiopeia. A ucis patru oameni în Chile, și noi știm asta. Cel mai probabil tot el a ucis o femeie aici, în Germania, pe nume Hanna Cress. Cum vi se spune în particular? Kaizerul. Înainte de a muri, Hanna Cress a rostit acest cuvânt.

– Sunt curios, cum intenționați să dovediți ceva din toate astea? Eu sunt gata să fiu supus unui test. De sânge. ADN, orice ați sugera.

– Sunteți prea amabil, a spus Marie. Având în vedere că mormintele lui Braun, Bormann și ale fratelui dumneavoastră au fost golite. Nu avem cu ce să comparăm ADN-ul, și nici măcar ceva care să ofere o verificare concludentă. Foarte convenabil.

– Ați descoperit mormintele?

– Da, a spus Cassiopeia. Mormintele sunt goale. Dar știati asta. Pohl nu a răspuns, ci s-a întors spre Eisenhuth.

– Vă invit să faceți publice aceste informații. Chiar vă rog. Este exact ce trebuie să audă oamenii. Ați încercat zadarnic să mă etichetați drept un fanatic periculos. Să facem națiunea să afle că sunteți o persoană tulburată mintal, care crede în conspirații.

– Ca să puteți să dirijați presa spre investigația actuală privind conținele familiei mele? Ați vrut să descoperim acele evidențe financiare. V-ați asigurat că le vom găsi. Dar nu ați luat în calcul faptul că Schüb e încă în viață. Astfel, totul s-a întors împotriva dumneavoastră.

– Presupunând că ceva din ce susțineți este adevărat, ce intenționați să faceți?

– Nu intenționez să fac nimic, a răspuns sec Eisenhower.

– Și atunci ce rost are discuția asta?

– Pur și simplu, ca să vă înștiințez privind ceea ce știu. Toți cei prezenți știu că e adevărat. Las în seama dumneavoastră ce se va întâmpla în continuare. Oricum, asta va asigura distrugerea reciprocă. Eu, dumneavoastră și partidele noastre se vor prăbuși împreună. Niciunul din noi nu va ajunge cancelar. Niciunul din noi nu va mai ocupa vreo funcție.

Între ei s-a lăsat o liniște încordată.

– Presupun că Gerhard Schüb e prin preajmă ca să confirme ceea ce spuneți. Da? a întrebat Pohl.

– Pe aproape, de fapt. E cu Cotton Malone, pe care asociatul dumneavoastră n-a reușit să-l ucidă.

Pohl a clătinat din cap.

– Un alt bătrân nazist care încearcă să-și facă un nume. Patetic. S-a îndreptat spre ușă.

– Eu plec.

– Încă ceva, herr Pohl, a spus Marie.

Pohl s-a oprit lângă ușă și s-a întors.

– Am spus eu cumva că Gerhard Schüb a fost nazist? a întrebat Eisenhower. Am spus doar că e un om pe care îl cunoașteți. Ce v-a făcut să credeți asta?

Nu se putuse abține.

Pohl a rămas impasibil.

– *Lügen haben kurze beine*, a spus ea încet.

Minciuna are picioare scurte.

Pohl a ieșit din cameră.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI

Marie a ieșit în noaptea rece.

Trecuseră aproape două ore de la discuția cu Pohl. După aceea, remarcase că dacă omul din landul Hesse fusese tulburat, el reușise să își ascundă iritarea înapoia unei fațade surprinzător de plăcute. Vorbise cu hotărâre, zâmbind și pozase pentru fotografi cu participanții la dezbateri. Și ea se deplasase de la o persoană la alta, fraternizând cu tenacitatea unui lider de partid care este hotărât să câștige alegerile.

Drumurile lor nu s-au încrucișat, ceea ce era foarte bine.

Fuseseră spuse destule lucruri.

Pohl plecase cu câteva minute înaintea ei, urcând într-un Mercedes de ultimă generație, și a ignorat presa. A observat-o pe Casiopeia Vitt, care s-a uitat foarte atent la mașină, sperând să-l vadă pe Josef Engle înăuntru, însă în ea era doar șoferul, un om oarecare. Ceva mai devreme, Eisenhuth îi dăduse liber șoferului ei, astfel că era așteptată de Jan Bruin la volanul unui BMW. Portiera din spate dreapta era deschisă și ea a urcat. În fața BMW-ului, într-un alt vehicul, erau doi agenți din garda personală.

Nu reușise să le dea liber.

Ieșirea din teatru era luminată de flash-urile aparatelor foto. Reporterii și cameramanii fuseseră ținuți în spatele unei bariade de pe trotuar, iar acum profitau de ocazia de a face măcar

fotografii. Câțiva au lansat întrebări, dar ea le-a făcut semne politicoase arătând că nu voia să răspundă și a închis portiera mașinii.

– Să pornim, a spus Vitt, aflată pe scaunul din dreapta șoferului.

Bruin a făcut mașina să se desprindă de lângă trotuar. Au mers spre sud, ieșind din München, spre districtul lacurilor și castelul ancestral al familiei Herzog.

– Crezi că domnul Pohl a înghițit nada? a întrebat Marie.

– N-are de ales, a spus Vitt. Nu poate risca faptul ca dumneavoastră să acționați, indiferent de probe. Acum știe că a devenit vulnerabil.

Ideea fusese să îl sperie pe Pohl în legătură cu ceea ce știau, să îi sugereze că mai știu și alte lucruri și să-l facă să fie conștient că toți cei pe care îi socotea morți erau în viață. Toate acestea pentru a-l îngrijora. Să se folosească de temerile lui iraționale. Să îl silească să facă o greșală.

– Primul lucru pe care-l va face va fi să se repeadă la Engle, a spus Bruin. Angajatul lui l-a mințit în legătură cu moartea mea. Iar Pohl nu va tolera așa ceva. Asta trebuie să creeze haos.

– Va dori să știe de ce eu și Cotton mai suntem în viață, a spus Vitt. Se va enfuria, dar tot va avea nevoie de Engle. Chiar mai mult decât înainte.

– Acum am devenit ținte colective, a mormăit Marie.

– Adevărat, a spus Bruin. Se confruntă cu dilema veche de secole a oricărui despot când are prea multe ținte. Va trebui să aleagă ce bătălie va purta.

Au lăsat în urmă luminile și traficul Münchenului și au pătruns în întunericul unei șosele cu două benzi care urca treptat spre dealurile de la poalele Alpilor, urmându-i pe cei doi oameni din serviciul de securitate și pază.

– Ați mai primit vreo veste de la domnul Malone? a întrebat Marie.

– Nicio vorbă, a răspuns Vitt.

Marie știa că Schüb dorise ca Malone să meargă cu el în Elveția. Acolo exista ceva important, ceva ce bătrânul voia să împărtășască altcuiva. Dar tăcerea care persista era într-adevăr îngrijorătoare.

– Tata e o persoană secretoasă, a spus Bruin. Am aflat adevărul despre viața lui abia când am avut aproape treizeci de ani. A fost instruit să păstreze lucrurile doar pentru sine.

– Tatăl meu a fost la fel, a spus ea.

S-a gândit la scumpul ei tată. Născut într-o familie aristocratică de politicieni reacționari, care își apărau cu patimă credințele, însă dovedindu-se practici în a le aplica. Mama ei era fiica unui maior, iar căsătoria fusese aranjată. Respectând trecutul familiei Herzog, tatăl ei condusese mișcarea antipoloneză care a cuprins Germania la începutul anilor '30, strângând bani de la industriași pentru a combate detestata republică de la Weimar. Când Hitler a ajuns la putere, tatăl ei a obținut controlul asupra unei firme de publicitate și, în cele din urmă, a vândut știri și spațiu editorial pentru național-socialiști la prețuri piperate, ajutând cămășile brune să se transforme din teroriști în lideri. Apoi a creat o serie de ziare și a condus Partidul Național al Poporului din Germania care, în cele din urmă, s-a aliat cu naștii și a contribuit la dispariția Republicii de la Weimar. Și-a amintit că tatăl ei era mereu mândru de acea realizare. A zămislit trei copii, doi fii și o fiică. Cei doi fii nu au apucat sfârșitul războiului, unul murind în Rusia, iar celălalt în Franța. După încheierea păcii, tatăl ei a devenit unul dintre nenumărații oameni dezamăgiți care îl ajutaseră pe Hitler să devină ce a fost, dar nu puteau să își recunoască greșeala. Și-a pierdut toate ziarele, însă, din fericire, fabricile lui de ciment, de hârtie și rafinările erau necesare, astfel că păcatele lui, chiar dacă nu au fost iertate, au fost clar date uitării. Dar nu și de ea.

Acea a fost o dezbinare între ei care nu a dispărut niciodată. Tatăl ei fusese nazist. Crezuse în Hitler și nu înțelegea eroarea pe care o făcuse.

Însă ea o știa clar.

– Frau Bundeskanzlerin.

A revenit cu mintea la prezent. I se adresase Cassiopeia Vitt.

– Trebuie neapărat să sporiți forțele de securitate din jurul dumneavoastră.

– De acord, dar dacă Pohl plănuiește să întreprindă ceva, nu trebuie să își dea seama că noi am anticipat ceva. Dacă numărul agenților de securitate va crește, situația va sări în ochi.

Apoi a revenit cu gândul la tatăl ei.

Cu un an înaintea accidentului aviatic, mai existase o sperietură. Tatăl ei se îmbolnăvisese grav, iar ea fusese chemată la castel, unde sosise la începutul serii și se grăbise să ajungă în camera lui.

– Tată, a spus ea, și a îngenuncheat lângă pat și l-a strâns de o mână. Bătrânul a deschis ochii și pe buzele lui uscate și crăpate a apărut un zâmbet. Probabil că încă mai avea vigoare să trăiască.

– Te-am așteptat, a spus el în șoaptă.

– Nu mai vorbi prostii. Nu e vremea să te dai bătut.

– Bine. Vreau ca tu să rămâi puternică.

Cuvintele au fost rostite încet, de aceea Marie a trebuit să facă un efort ca să le audă.

– Tată, nu vrei să mai trăiești?

Ochii lui s-au aburit de lacrimi, iar acea privire neclară era deconcertantă. La ce se gândea?

El a clătinat rar din cap.

– Vrei să mori?

– Am murit de mult.

– Ce vrei să spui?

– Lumea mea a murit cu mult timp în urmă. Tu ești tot ce a mai rămas din ea.

Marie a înțeles la ce se referea tatăl ei. Frații ei muriseră în război. Ea era singura supraviețuitoare a familiei Herzog. A dat să vorbească, să îl liniștească și să îl aline, însă strânsoarea asupra mâinii ei a slăbit, iar ea i-a văzut pieptul tresărind.

Brusc, el a deschis ochii larg, ca niște puncte albastrii, care priveau dincolo de ea.

Tatăl ei a deschis gura și a spus încet: „Heil Hitler!”

De fiecare dată când își amintea cuvintele acelea rostite de tatăl ei, ea simțea un fior de-a lungul șirei spinării. Îl iubise din tot sufletul, însă, în același timp, îl detestase pentru că venera ceva atât de rău. Chiar înfruntând moartea, își păstrase părerile, și se simțea silit să își declare devotamentul.

Nimeni altcineva nu auzise acele cuvinte.

Nici măcar mama ei.

Slavă Cerului pentru asta.

După ce tatăl ei s-a însănătoșit oarecum, ea l-a întrebat ce voise să spună, iar el negase totul, susținând că era vorba de un delir provocat de boală. Un efect secundar al medicației împotriva durerilor.

Probabil. Ori poate că nu.

În timpul războiului, familia Herzog fusese, practic, distrusă. I-au murit aproape toate mătușile, unchii și verii. Rămăseseră foarte puține rude, și acelea foarte îndepărtate. Cum ea nu avea copii, se părea că dispariția neamului ei era sigură.

Lumea mea. A dispărut. Tu ești tot ce a mai rămas din ea.

La câteva decenii după ce tatăl ei afirmase asta, lumea nu o ducea mai bine. Părinții ei muriseră. Iar Kurt devenise un străin pentru ea. Nu rămăsese decât națiunea. Știind că Theodor Pohl era cu adevărat vlăstarul unui monstru, o făcea să fie și mai hotărâtă.

Nu se temea că va muri, ci doar de faptul că va da greș.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU

LUGANO, ELVEȚIA

9.30 A.M.

Cotton a format un număr de telefon. Se afla în camera lui de la etajul vilei lui Schüb. Amânase să dea acel telefon, pentru că voia să fie sigur, însă, în cele din urmă, își dăduse seama că acel lucru nu avea să fie posibil.

– Totul a evoluat în ceva care depășește cu mult ceea ce am anticipat noi, i-a spus lui Danny Daniels.

– Lămurește-mă.

Cotton i-a povestit tot ce știa până în acel moment, inclusiv ceea ce aflase cu câteva ore mai devreme, când coborâse în seif.

– De necrezut, a spus Danny după ce el a terminat de vorbit.

– Mie-mi spui asta?

– E ceva credibil?

– Nu prea, la naiba. Dar tot ce simt îmi spune că este.

– Ai vreo sugestie?

– Plec în Germania, a spus Cotton. După aceea, vom mai vedea.

Să facem câte un pas spre țintă.

– Sunt convins că îți dai seama că în cazul acesta apar probleme mari de securitate. Și implicații internaționale, a spus Danny. Trebuie să stăvilim asemenea lucruri.

– E ca și cum ai încerca să controlezi un uragan.

– Tot ce se poate, dar deocamdată despre asta știți doar tu și bătrânul. Și tu ești agentul de pe teren. De aceea tu trebuie să hotărăști ce să faci.

Cotton a fost de acord. Cu toate acestea, a zis:

– Domnule președinte...

– Am înțeles. Data viitoare în care voi avea nevoie de vreun serviciu, nu te voi mai suna.

Cotton a coborât scara spre parter.

Schüb stătea pe un scaun din camera de lectură care dădea spre lac. Din obicei, Cotton și-a plimbat privirea peste rafturi și a zărit o carte rară de Seneca și un manuscris semnat de Virgiliu stând alături de clasici englezi care scriseseră texte teologice și de drept. Schüb era ori un cititor dotat cu discernământ, ori un colecționar priceput. Bătrânul stătea în fața unui șemineu cu focarul din marmură, în care focul ardea molcom. La picioarele lui se tolănea un câine mare, din rasa mastif.

S-a așezat alături de gazda lui și a spus:

– Am vorbit cu șeful meu. A lăsat lucrurile la discreția mea.

– Fostul președinte Daniels?

– Văd că sunteți bine informat.

– Asta m-a ținut în viață până acum.

– Cât de cuprinzătoare este rețeaua dumneavoastră de informații?

– Îndeajuns de largă pentru a afla ceea ce trebuie să știu.

Probabil că trebuia să profite de acea afirmație.

– Bun, cine a ucis-o pe Hanna Cress în acea secție de poliție?

– Theodor. Sau, mai precis, omul care lucrează pentru Pohl. Josef Engle. Când cancelarul a cerut arestarea ei, după părerea mea, asta a părut o modalitate de a adăuga mai mult accent la informațiile pe care voia el să le răspândească. Sarcina lui Cress era

de a livra acele documente și de a declanșa investigația. Uciderea ei făcea ca lucrurile să devină mai incitante. Ada controla lucrurile în Chile. Pohl și Engle sigur l-ar fi manipulat pe investigatorul trimis de Eisenhower. Însă când a apărut Danny Daniels și v-a implicat pe dumneavoastră și pe domnișoara Vitt, asta i-a oferit un prilej și mai bun pentru a-și realiza scopul.

– E plăcut să fii apreciat. Din păcate, investigatorul și-a dat viața pentru asta.

– Știu. A fost cumplit.

Asta nu reprezenta nici pe departe adevărul.

– Ada mi-a spus ce făcea Theodor slujindu-se de numele meu când se adresa doamnei cancelar, aruncând momeala. Nu am știut sigur cum avea să se rezolve situația aceea și, cu toată sinceritatea, încă nu știu cum se va termina.

– De unde au provenit documentele despre Bormann care au fost puse la dispoziția cancelarului? Le-am citit. Unele aveau ștampila arhivelor sovietice.

Schüb a dat aprobator din cap.

– Le-am obținut pe acestea și multe altele în urmă cu câțiva ani. Am cumpărat multe informații originale de la Moscova, după ce arhivele sovietice au devenit accesibile, după ce au fost curățate acele depozite. *Das Leck* a fost real. Chiar a existat un spion sovietic în buncărul führerului. Stalin a știut tot ce s-a întâmplat acolo. Asta i-a ușurat sarcina de a înșela Occidentul că Hitler ar putea fi încă în viață. Însă o parte din ceea ce ați citit a fost pregătită de mine și i-am dat totul lui Theodor. Relatări privind discuțiile mele cu Bormann. Totodată, i-am dat o serie de documente deținute de sovietici, de pe vremea când încă ne vorbeam.

– Nu a știut de Jan?

Schüb a ridicat din umeri.

– Am păstrat întotdeauna o distanță respectabilă între cele două vieți ale mele. A știut de el. Asta este tot. Jan a știut doar ceea ce i-am spus eu și, cu toate că Theodor a știut de existența lui Jan,

nu l-a interesat decât propria persoană. Prin urmare, mi-a fost destul de ușor să-i țin separați.

Cotton a observat că germanul avea în poală fotografiile de la fermă și albumul de amintiri, împreună cu scrisorile pe care i le dăduse Ada. El i le oferise mai devreme lui Schüb, când se întorseseră de la bancă.

– Astea vă readuc amintiri? l-a întrebat el.

Bătrânul a dat aprobator din cap.

– Dumneavoastră sunteți în fotografia asta?

– Da, în tinerețe. M-am dus în Chile cu mama și Ada, după război. Abia împlinisem douăzeci de ani. Un tânăr care promitea. Tatăl meu îmi cumpărase uniforma. Mulți păstrau speranța că mișcarea fascistă putea fi reînviată. Însă prin 1950, acea speranță s-a năruit, devenind ceva care se autoconserva. Celor de la Hollywood și scriitorilor de ficțiune le place să afirme că naziștii au continuat să existe, însă mișcarea asta a murit, ca și reprezentanții ei, pur și simplu, din cauza lipsei unui lider. Vedeți dumneavoastră, în lumea asta există căpitani și locotenenți. Unul dă ordine, iar celălalt le execută. Bormann s-a socotit căpitan, însă n-a fost decât un locotenent ascultător.

– Istoria îl prezintă puțin diferit.

Schüb a chicotit.

– Știu asta, și ar fi fascinant să-i vedem reacția. Hitler l-a numit *cel mai fidel camarad de partid* și probabil a spus că nu putea câștiga războiul fără ajutorul lui Bormann. Bătrânul a clătinat din cap. Încă un exemplu că Hitler nu a fost capabil să îi înțeleagă pe oameni.

– Probabil că l-ați cunoscut pe Bormann mai bine decât oricare altă persoană.

– Adevărat. A devenit un studiu pe viață pentru mine. Mulți nu au înțeles că el a intrat în partidul nazist decât târziu, abia în 1926. De aceea *alte kampfler*, adică vechii luptători, care activaseră în partid încă de la început, l-au ignorat. Desigur, cine îl ignora pe Martin Bormann făcea o mare greșală. El acționa mai bine din

umbră. Era harnic, hotărât, organizat, știa tactică, era șiret și avea o memorie extraordinară. El a fost acela care a transformat ordinele haotice ale lui Hitler în comenzi coerente. Așa cum am spus, el m-a învățat multe lucruri. Însă trei învățăminte mi-au rămas în memorie. Întotdeauna învinovățește-i pe ceilalți. Nu lăsa urme după ce faci ceva. Și ajută-i pe cei care îți pot face rău sau te pot ajuta – beneficiul este același. În cele din urmă, el nu a vrut decât bani, pe care i-a controlat complet. Din păcate pentru toți ceilalți care se aflau în America de Sud, fugari și înspăimântați, doar Bormann a deținut cheia băncilor. Eichmann a încercat să îl implice înainte ca israelienii să îl spânzure, dar fără niciun folos!

În cele din urmă, bătrânul vorbea. Și completa golurile. Și avea mare nevoie de acele completări.

– De ce v-a dorit Bormann?

– Nu m-a vrut. Tatăl meu m-a recomandat și la început am îndeplinit câteva misiuni neînsemnate, spre satisfacția lui. Din fericire, era un om care avea multe nevoi. A înțeles cum să-i împace pe cei de deasupra lui, în timp ce i-a maltratat pe cei de sub el. Așa s-a băgat pe sub pielea lui Hitler. De aceea mi-a fost ușor să las o impresie similară. Desigur, mi-a fost de folos faptul că era cu totul dependent de alții. Nu putea face multe lucruri singur, deoarece s-ar fi expus. Doar eu și alți câțiva oameni am știut că el încă trăia. În cele din urmă, am rămas doar eu.

Bătrânul a tăcut și a ridicat spre ochii lacrimoși fotografia veche de peste o jumătate de secol.

– Ada a păstrat multă vreme fotografia asta, a spus Schüb, clătinând din cap. Am o soră bună. Din nefericire, nu l-a cunoscut pe Jan. Mi-aș dori să îndrept acest lucru.

Schüb a așezat fotografia înapoi în poală, peste scrisorile pe care i le trimisese surorii lui. În acele momente, părea să-și facă curaj, făcând ca datoria să predomine asupra emoțiilor.

– Am urmărit permanent evoluția lucrurilor în Europa. Noua dreaptă câștigă teren de la o zi la alta. Exact așa cum a prezis Bormann.

Cotton a așteptat explicația bătrânului.

– El mi-a precizat în numeroase ocazii erorile comise de Hitler. Îi plăcea să-mi spună că Germania putea câștiga cu ușurință campania din Rusia din punct de vedere politic, pentru că o victorie militară era imposibilă. Teritoriul Rusiei era prea vast ca să se poată aproviziona în mod corespunzător o armată uriașă necesară pentru a învinge. Însă oamenii de acolo îl urau pe Stalin. Dacă erau tratați corect, rușii i-ar fi primit pe germani ca pe eliberatori și le-ar fi pus la dispoziție o armată pentru a-i distruge pe comuniști. Însă Hitler i-a ucis cu miile, iar oamenii au ajuns să-i urască pe germani mai mult decât pe Stalin. Neghiobie, așa spunea Bormann.

– Dar nu făcea parte din lanțul de comandă privind acele hotărâri? Din câte țin minte, una dintre sarcinile lui era să supravegheze guvernatorii locali. *Gauleterii*. Ei răspundeau în fața lui Bormann.

– Nu a recunoscut niciodată că ar fi fost complice. Susținea că Hitler lua toate deciziile.

– Asta-i o minciună.

– De acord. Dar eu nu l-am contrazis niciodată. Mă mulțumeam să-l ascult. El și Hitler au ordonat uciderea a milioane de oameni. Și asta e adevărata absurditate a nebuniei lor. Interesul național nu dicta uciderea evreilor, țiganilor, preoților, slavilor și a bolnavilor mintali. Spre deosebire de Alexandru cel Mare sau Napoleon, Hitler nu a fost un cuceritor, ci un ucigaș în masă, asta a fost marele lui defect.

– Și Bormann avea o idee mai bună?

– Mai curând o viziune. El credea că puterea putea fi obținută și menținută prin atenția acordată organizării și detaliilor. La urma urmelor, a reușit să facă asta cu Hitler. Armele lui nu au fost tunurile sau bombele. Doar cuvintele. A măcelărit milioane doar prin ordine. A respectat cu religiozitate ceea ce spusese Hitler cândva. *Masele au prea puțin timp pentru a gândi. Și predispoziția omului modern de a crede în ceva este incredibilă.* În cele din urmă, i-a predicat această filosofie cu aceeași ferveare și lui Theodor.

– A avut dreptate. Așa reușește un despot să acapareze puterea.

– În prezent, în Franța, Italia, Austria, Belgia, Danemarca, Olanda, Ungaria și chiar Elveția, oamenii sunt predispuși să încline spre noua dreaptă. Nu sunt simpli conservatori. Aceștia sunt ultraradicali și sunt din ce în ce mai puternici. Cred că dorința lui Theodor este să aducă Germania în fruntea acestei revoluții. El este cel mai puternic dintre cei care concurează pentru câștigarea puterii și, în aceste momente, singurul care se află pe punctul de a se bucura de consensul național. Cu siguranță că ideea este de a se influența alegerile parlamentare din Uniunea Europeană, programate să se desfășoare peste câteva luni. Acolo vor ultraradicalii să dețină controlul. Bormann mi-a spus de multe ori că istoria nu se repetă niciodată prin evenimente. Însă există paralele. De acord, nu există indicii că Germania va regresa, ajungând din nou la barbarie, dar cine este atât de neghiob să creadă că Bormannii care există în prezent printre noi nu vor avea posibilitatea de a prospera? S-ar putea ca Theodor să fie catalizatorul care îi va stimula pe toți.

– Dar ce poate face?

– La baza acestor mișcări din cadrul acestor națiuni stă antiimigrația. Am discutat recent cu un asociat francez. Mi-a povestit despre incendierea unei sinagogi locale și despre acțiunile ineficiente întreprinse de autorități. În prezent, ura a căpătat noi forme. Autorii acestui tip nou de violență sunt fasciști sau tineri musulmani, care văd în actele împotriva evreilor o cale de a răzbuna presupusele păcate ale Israelului. În Franța, ca și în mai toată Europa, societatea a devenit compartimentată, fiecare grup acționând pentru sine. Noua dreaptă exploatează această realitate și o folosește pentru a instala teama. În mod ironic, unii evrei din Franța chiar sprijină noua dreaptă, deoarece consideră că guvernul francez a făcut prea puține pentru a-i ajuta, iar atunci apelează la această alternativă. La orice. Ceea ce este o nebunie și un pericol.

Cotton începea să înțeleagă.

– La fel a procedat și Hitler. S-a slujit de șomajul și umilința suferite după Primul Război Mondial pentru a-i încolona pe oameni în urma lui.

Schüb l-a aprobat din cap.

– Noua dreaptă europeană de astăzi nu va propovădui violența sau genocidul. Nu, se va opune ambelor, cel puțin în mod public. Dar în privat? Asta e o altă chestiune. Politicile propuse vor fi subtile, mai generale. Cum ar fi oferirea de slujbe cetățenilor în mod prioritar, în dauna imigranților. Limitarea asigurării de locuințe publice și a serviciilor medicale doar pentru cetățeni. Finanțarea separată a sistemului de sănătate pentru străini, pentru a nu se folosi banii din impozitele plătite de cetățeni. Abandonarea monedei euro. Întărirea poliției. Construirea de noi închisori. Reintroducerea pedepsei cu moartea. Revizuirea manualelor pentru a se păstra o așa-numită memorie națională. Impunerea participării tuturor la demonstrații patriotice. Chiar instituirea unei limbi și religii naționale. Acestea sunt mișcările pe care le vor conduce noii noștri despoți, iar oamenii îi vor urma de bunăvoie, deoarece, la urma urmelor, cine îi poate contrazice?

Spusele lui Schüb aveau logică.

– Recentul declin al Uniunii Europene i-a ajutat pe acești reacționari. Fiecare stat membru al UE are rădăcini culturale adânci în naționalism. Și niciunul dintre aceste state nu prezintă elemente islamice. Dimpotrivă, istoria culturală europeană prezintă numeroase cazuri în care cultura islamică a fost de-a dreptul periculoasă. Spania și Portugalia au fost ocupate de musulmani vreme de secole. De-a lungul istoriei, Europa de Est s-a confruntat cu amenințarea constantă a invaziilor islamice. De aceea nu va fi tolerată o prezență islamică puternică în Europa. Și noua dreaptă se slujește eficient de teama că va apărea o asemenea amenințare.

– Bormann i-a predicat asta lui Pohl?

– Nu numai atât. Bormann a fost un strateg sclipitor. A înțeles perfect arta manipulării. A apreciat și rolul pe care îl joacă

sincronizarea în politică. De fapt, așa cum obișnuia el să spună, sincronizarea este cel mai important element.

Acest lucru nu putea fi contestat.

– E vremea să mergem în Germania, a propus Schüb. Trebuie să vorbim cu Theodor și cu Marie Eisenhuth. Dar mai întâi trebuie să facem altceva.

Cotton s-a uitat mirat la gazda sa.

– Există un loc în Alpii Austrieci, în apropiere de frontiera cu Germania. O casă deținută cândva de Bormann, dar acum e pe unul dintre numele mele false. Trebuie să ne oprim acolo.

– Îmi spunei de ce?

– Prefer să vă arăt.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI

LÖWEBERG

MĂRȚI, 18 IUNIE

10.00 A.M.

Pohl a deschis ușa grea din stejar și a intrat în turnul din colț. Zidurile lui exterioare dădeau spre sud-est și datau din secolul al XV-lea. La fiecare dintre cele trei etaje ale turnului exista câte o cameră, iar cea de la etajul trei fusese cândva armurăria castelului. Sosise acasă de câteva minute, venind de la München. Telefonase și aranjase întâlnirea, oprindu-se doar o clipă în birou, după care își continuase drumul spre turn.

A urcat scara în spirală, trecând prin dreptul ferestrelor de tras cu arcul, și a intrat în camera de la ultimul etaj. A închis ușa și a tras zăvorul.

Josef Engle stătea în picioare de partea cealaltă a încăperii, lângă un șemineu în stil gotic. Armele și armurile nu mai constituiau decorul din acea cameră. Acum, pereții placați cu lemn până la jumătate din înălțime erau despuiați, iar spațiul se folosea cu precădere pentru depozitarea unor obiecte. Pe ferestrele cu geamuri murdare și opace pătrundea o lumină nepământească, verzuie. Aerul era rece și îmbibat cu un miros de vechi. Călând pe dalele necizelate, a traversat camera, a scos din buzunar

pistolul pe care îl luase din birou și a îndreptat țeava spre capul lui Engle.

– Aș vrea să știu de ce n-ar trebui să te împușc.

– Pentru că păcatele pe care le-am comis sunt minore față de serviciile de care ai nevoie din partea mea, a spus asociatul lui, care nu a trădat nicio emoție.

– Ticălos neobrăzat. Ți-am cerut să îi ucizi pe Vitt, Malone și Jan Bruin. Însă ei sunt în viață și mă urmăresc.

– Vitt și partenerul ei au murit. Am fost acolo când pilotul avionului chilian de luptă a raportat că a distrus casa când ei erau înăuntru.

Engle a spus asta pe un ton nepăsător, fără să se arate îngrijorat. Pohl a ținut pistolul îndreptat spre el, având degetul pe trăgaci.

– S-a înșelat.

– I-ai văzut vii?

A observat tonul surprins al vocii lui Engle.

– Pe Vitt și Bruin în carne și oase. Spune-mi ce s-a întâmplat cu Jan Bruin. Adevărul.

– Mă aștepta. Încă de la început nu am fost de acord cu hotărârea ta. Până la urmă, aprecierea mea a fost corectă. Bruin a anticipat mișcarea noastră și era pregătit. Trebuia să-l lăsăm în pace. Acum n-am făcut decât să-l trezim din somnul pe care și l-a impus singur.

– Nu-mi place că-mi pui la îndoială ordinele.

– Nu fac asta. Dar remarc, pur și simplu, că acea hotărâre a fost greșită. Bruin m-a trimis înapoi ca să te anunț că l-am ucis, și pentru a fi lăsat în pace. Cum am fost de acord cu acea idee, nu am văzut niciun motiv să nu-i dau ascultare.

– Bruin a mințit. Te-a dus de nas. E aici, în Germania. De aceea ți-am ordonat să îl ucizi. A făcut un semn cu pistolul. Nu-mi ești indispensabil. Există mulți alții dispuși să îndeplinească sarcinile tale.

– Dar niciunul pe care să-l poți recruta și instrui în timpul pe care îl mai ai la dispoziție.

Pohl a coborât arma. Engle avea dreptate, nu putea să-l împuște, indiferent cât de mult ar fi dorit s-o facă.

Cel puțin deocamdată.

– Disimularea în legătură cu Bruin a fost nefericită, a spus Engle pe un ton conciliant, dar mi s-a părut că a fost sincer. Păstrase multă vreme pentru sine tot ce știa. Nu aveam niciun motiv să cred că nu va continua să fie la fel. Pe de altă parte, m-a așteptat cu o gardă înarmată. Nu am avut încotro și a trebuit să mă supun.

– Nu asta am vrut să aud.

A ridicat brusc arma și a tras. Glonțul a trecut pe lângă urechea stângă a lui Engle și a ricoșat din zidul de piatră nefasonată. Engle nu a tresărit, iar nervii lui tari l-au făcut pe Pohl să nu mai fie atât de hotărât.

– Tot ce am plănuir s-a năruit. Vitt, Bruin, Malone și până și bătrânul Schüb sunt în Germania.

Nu era obișnuit cu ideea de a se simți încolțit și nu-i plăcea acea senzație.

– Schüb încă trăiește? Ce s-a întâmplat?

Pohl a coborât arma și i-a spus asociatului său despre confruntarea de la teatrul Curtii din München.

– Eisenhuth a sondat, ca să văd cum voi reacționa. Dar i-am oferit puține lucruri.

– Ți-a întins o nadă ca să-ți vadă reacția.

– Mi-a vorbit despre un impas în care ne putem distruge unul pe celălalt. Dar noi trebuie să reacționăm împotriva ei. Imediat. Înainte de a apuca să se pregătească.

– Exact asta vrea să faci.

– Din cauza greșelilor tale, nu mai am de ales. Ori ea, ori eu. Acum e o bătălie pe viață și pe moarte. Presupun că ai oameni dispuși să se ocupe de problemă și să își asume răspunderea.

– Aliații noștri chinezi abia așteaptă să se amestece. Ți-am spus asta acum câteva luni. O detestă pe cancelarul Eisenhuth. S-a dat

de partea americanilor și e împotriva chinezilor, de aceea ei s-au oferit în repetate rânduri să ne ajute.

China era cel mai mare partener comercial al Germaniei. În anul precedent, valoarea schimburilor comerciale se ridicase la aproape două sute de miliarde de euro. Relațiile dintre cele două state datau de pe vremea primului tratat chino-german, din 1861. Misiunile diplomatice la nivel înalt erau obișnuite, la fel și cooperarea reciprocă. Însă, odată cu instalarea lui Eisenhower la putere, relațiile dintre ele deveniseră tot mai încordate. Atât de încordate, încât chinezii solicitaseră în secret o schimbare a conducerii, oferindu-și ajutorul pentru a se întâmpla asta, contribuind cu bani sau cu servicii în natură. Cât fusese în Bundestag, Pohl tratase cu Beijingul de nenumărate ori și constatare că se putea negocia. Însă nu dorise să le fie îndatorat chinezilor și preferase, în schimb, să aplice grandiosul plan folosindu-și legăturile din America de Sud pentru a dezvălui rețeaua financiară care avea să o distrugă pe Eisenhower.

Ideea părea fără cusur.

Asta până seara trecută.

Acum trebuia să aleagă altă cale.

– Interesul chinezilor poate fi reînviat?

Engle a dat afirmativ din cap.

– Va fi ușor.

– Fă-o. Neîntârziat. Vreau o lovitură rapidă.

– Și ce facem cu Cassiopeia Vitt?

– Elimin-o și pe ea.

– Și Jan Bruin?

– La fel.

– Și Gerhard Schüb?

Pohl a rămas tăcut.

– Și Cotton Malone? a întrebat Engle.

Pohl a înțeles. Mult prea multe crime.

– Bine, m-ai convins. Deocamdată, doar Eisenhower. Însă va trebui să ne ocupăm și de ceilalți, pentru că este clar că sunt bine

informați. Partea importantă este ca nimic să nu trădeze cine sunt inițiatorii.

– Va fi o problemă dacă informațiile acestea ies la lumină, a spus Engle. Urmașii lui Bormann și Braun pot fi găsiți. Bormann a avut mulți copii, dintre care unii au copii și nepoți. Este posibilă și urmărirea genealogiei familiei Evei Braun. Este posibilă testarea ADN.

– Nu fără cooperarea mea.

– Ar fi greu să refuzi testarea. De acord, ar fi mai bine dacă am elimina toți participanții. Dar astfel de acțiuni trebuie să fie bine planificate.

– Păi, de asta te plătesc atât de bine. Găsește o cale.

Ceva din spusele lui Eisenhuth în seara precedentă a răsunat din nou în mintea lui. „*Suntem ajutați de un american, Cotton Malone, care conlucrează cu domnul Schüb pentru a strânge dovezi suplimentare.*” Și ce mai spusese când întrebasese unde se afla Schüb? „*În apropiere.*”

A început să gândească febril.

Trebuia să se fi gândit mai de mult la asta.

– S-ar putea să găsim o soluție simplă pentru a ne descotorosi de Schüb și de americanul Malone.

Își amintise că, în urmă cu ani de zile, Gerhard Schüb obișnuia să vină din Africa de Sud în Europa. Spre sfârșitul anilor '70, bătrânul făcea acea călătorie la fiecare câteva luni, aducând jurnale pline de informații. Aproape că ajunsese să îl placă pe rezistentul Schüb. Se întâlneau nu în Germania, ci peste graniță, în zona Bavariei Superioare din Austria, într-o casă de țară elegantă, situată într-o frumoasă vale montană.

– S-ar putea ca Schüb și Malone să se afle în Austria, a zis el apăsător.

– Cum de poți fi atât de sigur?

– Am doar un presentiment, dar cred că e bun, așa cred.

– Și ce vrei să faci?

– Pune-i pe prietenii noștri chinezi să verifice și, dacă am dreptate, să îi rezolve. Acum.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE

SCHLÖSS HERZOG

11.00 A.M.

Marie a rămas surprinsă când a descoperit că soțul ei se întorsese acasă atât de curând. De obicei, după vreuna dintre certurile lor, el stătea departe cel puțin o săptămână. De această dată revenise doar după câteva zile. Poate că discuția dintre ei din seara trecută, pe care o purtaseră la Frankfurt, avusese vreun efect? De atunci încoace, nu avusese nicio știre de la el, iar tăcerea lui nu prevestea nimic bun. Deși trebuia să se pregătească pentru prima dezbatere cu Pohl, în timp ce analiza teancuri de file cu informații pregătite de personalul ei, gândurile i-au luat-o razna. Situația se schimbase total. Acum, și Pohl era în pericol.

Ce va face el?

Aceasta era o întrebare la care trebuia găsit un răspuns. Din păcate, ea deținea extrem de puține dovezi în afară de spusele lui Gerhard Schüb și, așa cum remarcase Pohl, acele afirmații erau afectate de o serie de probleme legate de credibilitate. Iar ancheta deschisă de BND privind banii murdari încă nu devenise publică. Însă, deocamdată, Eisenhuth nu putea îngădui ca aceste probleme să îi distragă atenția de la problema principală. Trebuia să discute cu Kurt. De aceea a coborât la parter ca să îl găsească după ce camerista îi spusese de sosirea lui.

El se afla în Camera Oglinzilor, un nume potrivit pentru încăperea în stil baroc în care se aflau sute de oglinzi, fiecare dintre ele aruncând imagini fragmentare în toate unghiurile posibile. Ușile și ferestrele franceze îngăduiau razelor de soare să se prindă într-un joc, pentru că marginile tăiate oblic ale oglinzilor reflectau spectre colorate. Nu ținuse niciodată la acea cameră, deoarece lumina distorsionată distrăgea atenția, părând mai curând irațională decât frumoasă, fantastică și contrazicând realitatea. Tatălui ei îi plăcea acea încăpere și, cât a trăit, mobilierul din ea a fost numeros și complex. Însă după moartea lui, ea a golit acea cameră. Era mai mult o curiozitate decât o parte funcțională a casei.

A pătruns dinspre hol pe o podea mozaicată foarte frumoasă, al cărei model adăuga și mai multă confuzie la iluzia generală.

– Sunt uimită că te-ai întors, a spus ea.

Aflat în fața unei oglinzi încadrate de o ramă elegantă și aurită, Kurt s-a întors spre ea. Purta un costum la trei nasturi, precum și pantofi marca Bally, ceva normal pentru o zi de muncă, lucru care pe ea a făcut-o să se întrebe unde fusese el până atunci.

– N-are rost să luptăm la nesfârșit.

După accesul de mânie, Kurt putea să se poarte diferit, nelăsându-i impresia că îi purta pică.

– Ce-ai aflat de la companie?

– Nici nu mă saluți? Mă întâmpini doar cu „*Ce-ai aflat?*”, a spus el.

– Nu țin să lungim conversația, ci vreau să aflu ce apare în evidențele contabile. Cred că înțelegi asta, da?

– Folosind unitatea noastră standard de valută și monedă națională, din 1965 încoace, în conturile noastre au fost transferate ceva mai mult de 370 de milioane de euro. Sumele au venit în tranșe diferite, distanțate în timp. Cei de la BND au petrecut două zile la sediul nostru din Frankfurt pentru a cerceta evidențele. Nimic nu ar fi trebuit să ridice vreo suspiciune în ceea ce ne privește, deoarece, așa cum ți-am spus, se efectuează mii de astfel de transferuri între băncile din întreaga lume.

– Așadar, tata sigur a știut de asta, a spus ea, mai mult către sine decât pentru Kurt.

– Indubitabil. De fapt, aproape jumătate din bani au intrat în conturile noastre între 1965 și 1972. După cum cred că ții minte, aceea a fost o perioadă în care companiile au suferit din cauza inflației și a comuniștilor. Lucrurile s-au mai limpezit abia la începutul anilor '80.

Eisenhuth mai auzise acea lozincă.

Era de presupus că el muncise pe brânci vreme de aproape un deceniu ca să contracareze politicile protecționiste folosite de tatăl ei. Voia să îi spună cum consolidase și refinanțase datoriile, renegociase contractele colective de muncă, extinsese piețele și, practic, îi salvase pe amândoi de faliment și sechestre. Erwin Brümmer nu se gândise prea mult la ce ar putea face Kurt. Cele mai multe revocări, explicase Brümmer, puteau fi puse pe seama unei economii extrem de înfloritoare, care propulsase Germania în fruntea țărilor industrializate. Entitățile Eisenhuth și Herzog se găseau, pur și simplu, printre multele conglomerate care ajunseseră în locul potrivit la momentul potrivit.

Însă Marie voia să știe mai multe, de aceea a întrebat:

– Ai beneficiat de acei bani?

El a dat afirmativ din cap.

– Acele fonduri au ajutat concernele noastre să rămână viabile, funcționale și să se extindă.

– Ai știut de unde proveneau acele fonduri?

– Și dacă știam, ce?

Lui Marie nu i-a plăcut acel răspuns.

– Cum de-ai putut să pui o asemenea întrebare? E incalificabil să folosești bani proveniți din acel iad. Du-te la Dachau, așa cum am făcut eu, și uită-te la cuptoare. Ideea că am profitat de asta în vreun fel sau altul contrazice toate lucrurile în care am crezut.

– Și ce să înțeleg din asta?

Marie și-a reținut un fior.

– Să fii blestemat, Kurt! Ai știut care era sursa acelor bani? Rostite printre dinți, cuvintele ei l-au izbit. Termină cu jocurile.

– Da, am știut.

Ea a rămas impasibilă și a analizat acele cuvinte de recunoaștere.

– Nu asta mi-ai spus la Frankfurt.

– Am mințit.

El a părut să nu se sinchisească de durerea pe care i-o provoca.

În ochii lui Marie au apărut lacrimi. S-a chinuit să își rețină imboldul de a plânge. Chiar dacă se considera tare, tot ce o îngrijora în legătură cu soțul ei părea să se confirme.

– Ce-ai spus? a întrebat ea, ținându-și emoțiile în frâu.

Kurt s-a apropiat de ea.

– Spun ceea ce este evident. Banii mi s-au oferit, iar eu i-am acceptat.

– Cine ți i-a oferit?

– Asta o să te îndurereze cel mai mult.

Ea a așteptat explicația lui.

– Tatăl tău.

– Cum adică?

Dorința ei de a înțelege a răbufnit printr-o ceață de șoc.

– Cu câțiva ani înainte de a muri, eu și el am discutat deseori. El mi-a vorbit despre fonduri, sursa lor și cum să le obțin. Vreau să-ți spun că am rezistat ispitei o vreme, însă, în cele din urmă, am cedat. În ultimă instanță, acei bani s-au dovedit foarte folositori. Cheltuiți cum se cuvenea, beneficiile au fost substanțiale.

Cuvintele lui au sunat neutre, detașate și calme. Nici vorbă de remușcări. Sau de vinovăție.

– Tatăl meu a știut toate astea?

– Marie, tatăl tău a fost nazist. Poți nega acest fapt, poți ignora ceea ce este evident, dar tatăl tău l-a adorat pe Hitler.

Ea și-a retras puțin brațul, după care l-a plesnit cu palma peste față.

Fuse o reacție aproape instinctivă.

Kurt nu a reacționat la acel atac.

S-a mulțumit să se retragă puțin și să își frece obrazul.

– Asta trădează o emoție intensă. Violență. Deci, până la urmă, ai rămas umană.

Acea analiză a lui i-a displăcut. Pe frunte i-au apărut broboane de sudoare. Nu se crezuse capabilă de așa ceva.

– Tatăl meu a fost un om bun. Crediințele lui politice probabil că nu au fost tocmai ortodoxe, dar nu a fost un ucigaș nazist.

De emoție, a simțit că începe să tremure.

– Și faptul că, în realitate, nu a ucis pe nimeni îl face să fie diferit? Chiar crezi asta? A fost de acord cu tot ce a propovăduit Hitler. I-a urât pe evrei și pe comuniști, dar și pe americani. A obținut milioane de mărci pentru național-socialiști și a sprijinit activ cauza lor. A folosit de bunăvoie forța de muncă a sclavilor. Nu, de fapt, nu a ucis pe nimeni, ci doar le-a ușurat calea lui Hitler, Bormann, Himmler și altora ca ei să facă asta, în același timp profitând de eforturile lor.

Marie nu mai era dispusă să-l asculte. S-a întors și a dat să pornească spre ușă. Kurt s-a repezit spre ea, a prins-o de un braț și a răsucit-o.

– Nu pleci nicăieri. Mai ales acum.

– Dă-mi drumul.

Era o comandă firavă, mai ales când a văzut expresia amenințătoare din ochii lui Kurt.

– M-am săturat până peste cap de spectacolul pe care îl dai, jucând rolul ăsta de salvator al nostru. Te grăbești să le spui tuturor ce este corect. Dar ești în stare să aplici aceleași judecăți când vine vorba de tine?

– Eu n-am făcut nimic rău.

– Dar tatăl tău? Îl poți judeca la fel de aspru ca pe Theodor Pohl?

– Tatăl meu a fost inofensiv.

Însă cuvintele rostite i-au adus un gust amar în gură.

– Serios? Toți evreii care au murit în lagăre te-ar contrazice. Oamenii ca tatăl tău i-au pus pe naziști la conducere, iar apoi au făcut totul pentru a-i menține la putere.

– Ești un ticălos vrednic de tot disprețul. Când te văd, mi se face rău.

El a tras-o mai aproape de o oglindă. Ea și-a văzut reflexia, vizibilă și în alte oglinzi din cealaltă parte a camerei, deplasându-se în unghiuri ciudate.

– Marie, uită-te la fața ta. Oamenii le tolerează multe liderilor lor. Iartă furtul, incompetența și chiar păcatele sexuale. Dar există două lucruri pe care nu le iartă: aroganța și ipocrizia. Tu, draga mea, vei fi acuzată de ambele păcate. Nimeni nu va accepta predicile tale când se va afla că tatăl tău a fost cel mai vinovat dintre toți. Marie, nu eu, ci tu va trebui să dai explicații.

Ea s-a smuls din strânsoarea lui și s-a răsucit cu fața spre el.

– Fă ce crezi că e corect, Kurt. Fă-o. Tu și Pohl. Fă-o. Eu sunt pregătită.

– S-ar putea să fii pregătită. Dar partidul tău? Simpatizanții? O să-i faci pe toți să plătească.

Ea nu s-a lăsat atrasă în capcană și a rezistat dorinței de a se lua din nou la harță cu el. Nu ar fi avut nimic de câștigat.

De aceea a ieșit ca o furtună din cameră.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

ALPII AUSTRIECI

5.00 P.M.

Cotton a făcut Mercedesul să încetinească în momentul în care a ajuns la un viraj foarte strâns. Autostrada trasa arce tot mai strânse prin peisajul presărat de pajiști și cobora la fel de abrupt precum urcase în urmă cu câteva minute. Mașina se îndrepta spre o vale largă, săpată între pante. Pâlcuri de plop și brazi argintii împodobeau pantele stâncoase, pe care nu existau pârtii de schi, creând o scenă de solitudine și mângâiere. Vârfurile înalte, învăluite în nori cenușii, erau smălțuite de zăpadă, și Cotton și-a dat seama că vor trece doar câteva luni până când zăpada se va așterne și în vale.

Pe parbriz au început să cadă picături mici de ploaie, de aceea Cotton a pornit ștergătoarele. Aflat pe scaunul din dreapta, Schüb a făcut semn spre est, unde, prin ceața subțire, se vedea clădirea unei ferme.

După ce plecaseră din Elveția, cât merseseră spre nord, Schüb îi explicase că acea casă fusese construită imediat după Primul Război Mondial de un evreu german care era îndrăgostit de acoperișurile înclinate acoperite cu țiglă, de piatră și ciment și de pereți din lemn, tipic pentru casele din Pădurea Neagră. Și astfel

construise o replică în Alpii Austrieci. Naziștii au confiscat terenul și au ocupat casa în timpul războiului. Când, în cele din urmă, la începutul anilor '50, casa a fost retrocedată, familia nu și-a putut permite întreținerea ei și a vândut-o. Bormann și-a amintit de acea casă pe care o vizitase în timpul războiului și a socotit-o perfectă, de aceea a aprobat cumpărarea ei pe unul dintre numeroasele nume ale lui Schüb.

– Austriecii pun puține întrebări. La fel ca și elvețienii. E foarte ușor să tratezi cu ei, a spus Schüb.

Au urmat șoseaua prin vale, apoi au virat pe un drum pietruit care șerpuia printre copaci deși. Treptat, umbrele au început să se lungească. Au trecut prin două sate tiroleze, atrăgătoare, parcă extrase dintr-un film Disney, fiecare din ele alcătuite din case văruite în alb și construite din lemn. În cele din urmă, s-au apropiat de destinație, iar Cotton a văzut că toate obloanele casei erau închise. Spațiul dintre casă și pâlcurile de brazi și pini era presărat cu frunze căzute și fragmente de crengi.

Nimic nu arăta că în acea casă locuia cineva.

– A trecut ceva vreme de când pe aici n-a mai trecut nimeni, a spus Schüb. Am un îngrijitor care vine din când în când ca să întrețină casa.

Au coborât din mașină și au fost udați de ploaie.

Schüb l-a condus către ușa principală.

Cu parter și două etaje, clădirea părea să aibă o suprafață de aproximativ două sute optzeci de metri. Exista alimentare cu energie electrică, lucru l-a făcut pe Cotton să se arate recunoscător, deoarece ploaia și ora târzie a zilei făcea ca totul să apară într-o lumină sumbră. Schüb a aprins luminile, arătându-i câteva încăperi pline de mobilier primitiv, tradițional.

– Văd că îngrijitorul se ocupă ca totul să rămână curat, a spus Schüb.

– Veniți des aici?

– De patru sau cinci ori pe an. Aici obișnuiam să mă întâlnesc cu Theodor. Am petrecut multe ore aici împreună.

Cotton l-a urmat pe Schüb la etaj.

Sub acoperișul înclinat, în afară de scaune și o canapea mică, acoperită cu o broderie ciudată, se aflau niște covoare orientale făcute manual, un sitar indian și ceea ce păreau a fi ouă de struț, aranjate într-un coș țesut.

– Cele mai multe lucruri au fost aduse din Africa. Daruri din partea lui Bormann pentru fiul lui. Erau decorațiuni foarte frumoase. Schüb s-a apropiat de fereastră și s-a uitat spre peisajul umed, scăldat în ultimele raze de lumină. De cele mai multe ori, stăteam aici. Îi povesteam lui Theodor despre Bormann, iar el citea cel mai recent jurnal. Pe vremea tinereții lui, omul îmi plăcea. Era atrăgător și bine clădit. Semăna mult cu mama lui. Ea era mereu prezentă în trăsăturile lui, în ochii și gura lui. Schüb s-a întors de la fereastră. Ați auzit de *heimliche kaiser*?

– Împăratul secret?

Cotton a scuturat din cap.

– Nu știi ce înseamnă asta.

L-a ascultat pe Schüb vorbind despre anul 1198¹ și despre Barbarossa, unul dintre primii împărați ai Sfântului Imperiu Roman, care a creat o grandoare imperială germană ce a sfidat întreaga creștinătate. Din nefericire, visul lui a rămas neîmplinit, deoarece a murit în drum spre locul de luptă al acelei cruciade. De atunci încoace, legenda spune că Barbarossa încă respira, dormind în mormântul săpat într-un munte, așteptând să fie trezit ca să își smulgă patria din ghearele înfrângerii și să conducă Germania din nou spre glorie.

– Nu a fost întâmplător că Hitler a numit invadarea Rusiei Operațiunea Barbarossa, a spus Schüb. Cunoștea bine ce însemna *heimliche kaiser*. Ca toți naziștii, a folosit legende pentru a crea speranțe. Este foarte trist că noi, germanii, pierdem din vedere realitatea politică în fața visurilor melancolice și a ideilor romantice.

¹ În 1189, împăratul Frederic I Barbarossa, împreună cu 100 000 de cruciați, a plecat din Regensburg în cea de-a Treia Cruciadă.

Cotton citise concluzii asemănătoare scrise de mulți istorici.

– Bormann s-a folosit de eșecul lui, a spus Schüb. Îi scria lui Theodore despre modul în care să se folosească de puterea poporului. Probabil era sarcina lui *heimliche kaiser* de a îndepărta toate vestigiile civilizației occidentale și de a însănătoși poporul german. Hitler a încercat să facă acest lucru și a dat greș. El a fost falsul *heimliche kaizer*, ar fi spus Bormann. Schüb a clătinat din cap. Miturile au fost mereu toxice pentru germani. Nu am părut să ne dăm niciodată seama că ele sunt doar invitații spre ruină.

– Iar Pohl ar fi capabil să înțeleagă asta?

– Vai, în niciun caz. Lui îi plăcea ideea. Bormann spunea că așa se va întâmpla, și a avut dreptate. Legende au menținut treaz interesul băiatului.

– Ați încercat vreodată să îi spuneți adevărul despre Bormann?

– De două ori. De fiecare dată am eșuat. Theodor îl adora. Îl avea ca model. Lucru care m-a lăsa perplex, deoarece el n-a contribuit cu nimic la doctrina partidului nazist. A fost, pur și simplu, un navigator. Pentru el, existau doar oamenii care trebuiau dominați și cei de care trebuia să se teamă. Faptele erau mai importante decât ideile. În ochii bătrânului a apărut o expresie de răceală. După război, socrul lui a spus că așa era mai bine. *Pur și simplu, nu suporta aerul rarefiat de la vârful puterii. Asta îl făcea să înnebunească.* Cu toate astea, i-am povestit băiatului despre mama lui.

– Probabil că ați cunoscut-o mai bine decât oricine.

– Hitler a tratat-o nedrept. Spunea că un bărbat inteligent trebuia să aibă o soție proastă, care să nu îi influențeze hotărârile. Dar ea a continuat să-l iubească. Doar Dumnezeu știe de ce, dar ea l-a iubit cu adevărat pe Hitler. Singurul motiv pentru care a fugit din buncăr și s-a cuplat cu Bormann a fost că așa i-a spus soțul ei. Era o persoană afectuoasă, care nu dorea răul nimănui, deși era înconjurată de monștri. Schüb a arătat spre o comodă colorată lipită de peretele de la celălalt capăt al încăperii. Ca mobila din camera asta.

Atrăgătoare la vedere, care nu scoate nicio vorbă și nu are puterea de a afecta ceva.

– Când v-ați dat seama că o iubeați?

Cotton s-a întrebat dacă bănuiala lui era corectă.

– Mi-am pus deseori întrebarea asta. Atunci eram foarte tânăr. Ea era o femeie frumoasă. Iar eu eram singur, într-o țară străină.

Cotton l-a privit atent pe bătrân. Doisprezece ani de agent de teren îl învățaseră multe lucruri, pe care nu le uitase, chiar dacă se pensionase. Unul dintre aceste lucruri era acela că își dădea seama când cineva avea ceva de mărturisit.

– Spuneți-mi motivul adevărat pentru care m-ați adus aici.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI OPT

Gol, Schüb stătea întins alături de Eva Braun, satisfăcut după ce terminase a doua oară. Continua să plouă cu intensitatea unei cascade.

– Sunt recunoscătoare că ești aici, i-a șoptit ea la ureche, lipindu-se strâns de el.

– Și eu la fel.

– Martin se întoarce mâine?

– A rămas la minele din Kimberley.

– Asta înseamnă că cea mai recentă amantă a vrut să petreacă încă o noapte cu el.

El a zâmbit. Ea îl cunoștea bine pe Bormann. Dar era firesc, după ce fuseseră șase ani împreună.

– Nu mă interesează aventurile lui.

Ea a chicotit.

– Vai, Gerhard. Chiar că ești un servitor credincios. Martin a făcut o alegere bună când te-a angajat. Nu-și dă seama de asta, dar a ales bine.

– Fac ce-mi cere el, nimic mai mult.

– Ți-a cerut să te culci cu mine?

– Asta a fost alegerea mea.

– El nu mă consideră demnă de sex. Vine în patul meu doar rareori. Când are chef.

Acel gând l-a făcut să i se întoarcă stomacul pe dos, dar nu a spus nimic. Nu putea. Era rău ce făcea. Știa asta încă din anul precedent, iar, de atunci încolo, de fiecare dată își spunea că va înceta.

Dar se întorcea mereu.

Probabil că Bormann știa. Sau poate nu.

Era fanatic în privința lucrurilor lui, iar Eva Braun era cea mai prețioasă posesiune a lui. Ei erau foarte precauți, și făceau amor doar când Bormann era departe. Din fericire, la fermă locuiau doar ei trei, iar celor care lucrau acolo nu li se permitea să rămână după căderea întinericului.

Încă una dintre numeroasele reguli stabilite de Bormann.

Au rămas nemișcați. Lui Schüb îi plăcea să stea gol în pat când ploua. De multe ori stătuse întins în propriul pat ascultând sunetele nopții, întrebându-se dacă ea era cu Bormann.

– Fii recunoscătoare că el e plecat.

– Sunt.

– Nu trebuie să îl înfurăm. În el arde un foc mare.

– E un prost care nu ar fi fost nimic dacă nu ar fi existat Adolf al meu.

Ea se referea întotdeauna la Hitler pe numele mic. Probabil că așa se obișnuise cât timp führerul a existat în viața ei, dar nu o întrebase asta. Nu voia să știe nimic despre ceilalți amanți ai ei.

– Bormann e un om hotărât. Să nu-l desconsideri.

– Îl disprețuiesc, a spus ea. Sunt aici pentru că nu am unde să plec.

– Suntem toți în aceeași situație.

– Tu nu te poți întoarce în Chile, a spus ea, de parcă i-ar fi citit gândurile. Așa cum eu nu mă pot întoarce în Germania. Suntem amândoi prizonieri, istoria este temnicerul nostru, într-un mod straniu și pervers.

Ea s-a strâns și mai mult lângă el și și-a încolăcit picioarele în jurul picioarelor lui.

– Sunt fericită că te am.

Și el simțea același lucru. Deși Braun era cu unsprezece ani mai în vârstă decât el, ea îl lăsa întotdeauna să preia inițiativa. De așa ceva avea ea nevoie. Din punct de vedere fizic, era o femeie matură, dar emoțional era încă o adolescentă. Dependența era marele ei defect, dar asta îi făcuse să se apropie unul de celălalt.

Ploaia își continua asaltul asupra acoperișului de tablă.

Împotriva voinței lui, a început să reacționeze la prezența ei.

Ea a părut să perceapă așteptările lui.

– O, Doamne, Gerhard, și eu te vreau.

Cotton a ascultat până la sfârșit povestea relației lui Schüb cu Iva Braun și și-a amintit cum vocea bătrânului tremurase în urmă cu câteva zile când îi povestise despre moartea ei, spunând că Bormann nu i-a acordat nicio atenție decedatei, concentrându-se în schimb asupra celor doi nou-născuți și încercând să decidă pe care din ei să îl păstreze.

– De aceea ați înmormântat-o cu atâta fast.

– A fost felul meu de a o onora. Pentru mine a fost un *häshen*. Iepurașul lui.

– Aveam nevoie unul de celălalt.

– Cât timp a durat relația?

– Ultimii doi ani din viața ei.

– Și Bormann nu a știut?

– Chiar dacă a știut, nu mi-a spus niciodată nimic. De fapt, după ce a murit, nu a mai vorbit niciodată despre ea. Nu însemna nimic pentru el. Era doar o unealtă. Folosită, apoi aruncată. Adevărul era ceva greu pentru el. Spunea de multe ori că adevărul este necesar doar când *suficiente motive îl fac necesar*. Schüb a făcut o pauză, apoi pe buze i-a apărut un zâmbet. Ei îi plăcea să-l ia peste picior. Era un bărbat scund, și era conștient de asta. Ea era mai

întă, de aceea el nu stătea niciodată alături de ea. Însă ea se apropia de el, mai ales când de față erau și alți oameni. Era o diavoliță. Îi plăcea să danseze. Fuma cu patimă. Și pantofii cu toc înalt îi aduceau bucurie. Odată, i-am cumpărat o pereche de pantofi de la Johannesburg.

– De aceea ne aflăm aici?

Schüb a părut că revine din trecut și, drept răspuns la întrebare, a trecut pe lângă Cotton și a început să coboare pe scară. La parter, Cotton l-a urmat pe bătrân în bucătărie, unde erau un dulap din lemn de pin, pe ale cărui rafturi se aflau cupe din cositor și farfurii.

– Am gătit puțin aici, dar câteodată făceam pâine, a spus Schüb. Apoi a băgat mâna în dulap.

Un clic a spart tăcerea, iar rafturile au început să se rotească, părând să fie montate pe un stâlp central.

– Fostul proprietar a adăugat această modificare. Mi s-a spus că a ascuns bunurile de valoare când s-a apropiat războiul. Din nefericire, au fost găsite.

Schüb a băgat mâna în spațiul întunecat și a tras de un lănișor pentru a aprinde un bec simplu. Încăperea-ascunzătoare era cât o debara, având lățimea dulapului și adâncimea de un metru și douăzeci de centimetri. Pe perete erau rafturi din lemn de la podea până în tavan. Toate rafturile erau goale.

– Vai, Doamne, a spus Schüb.

Cotton a așteptat o explicație.

– Am depozitat aici jurnalele Văduvei. Doream să le împărtășesc cu Theodor. Mă gândisem că va dori să-și cunoască mama. Ea a scris mult. Gânduri de iubire. Sentimentele ei. Un băiat trebuie să știe aceste lucruri despre mama lui.

– Când ați venit aici ultima oară?

– Acum patru ani.

– Cine mai știa de această ascunzătoare?

– Doar Theodor.

– Se pare că acum știe totul despre mama lui.

– Nu știe chiar totul.

Schüb a stins lumina și a închis acea debara.

– Domnule Malone, n-am fost într-unul sincer.

– Vreți să-mi spuneți ceea ce cred că deja știu.

– Eu sunt tatăl lui Theodor.

– Nu aveți îndoieli?

– Niciuna.

– Braun a știut?

Schüb a confirmat printr-o mișcare din cap.

– E singurul motiv pentru care a dus sarcina până la termen.

Nu ar fi vrut cu niciun chip să aibă vreun copil cu Bormann. Desigur, nu știa că va naște gemeni, pentru că pe vremea aceea nu exista posibilitatea de a afla asta. Iar în familia mea s-au născut mereu gemeni.

– Cred că ați suferit foarte mult când ați dat acel nou-născut spre adopție familiei Pohl.

– Mai mult decât mi-aș fi închipuit. Am văzut o femeie pe care o iubeam murind în chinuri, iar apoi am fost silit să îndur ordinele lui Bormann. Și să-mi văd fiul dat unor străini. Și mai târziu am văzut cruzimea cu care s-a purtat cu celălalt fiu al meu. Și, în cele din urmă, eu l-am îngropat pe acel băiat.

– Dar ce altă soluție aveți?

– Asta este partea cea mai dureroasă. Nu am avut niciuna. Pe care să o aleg eu. Și am trăit toată viața regretând asta.

– Pohl nu știe?

– N-am găsit niciodată momentul potrivit.

Cotton și-a dat seama că acum situația se schimbă radical.

– Cred că a sosit momentul să îi spuneți.

– De acord.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI NOUĂ

HILDESHEIM, GERMANIA

6.30 P.M.

Pe Cassiopeia nu a încântat-o deloc acea situație. Mulțimea din fața catedralei sporea numeric, iar toți oamenii așteptau să o vadă pe Marie Eisenhuth, care avea să își facă apariția peste mai mult de jumătate de oră. Situația nu era nicidecum mai bună nici în interiorul catedralei, deoarece persoanele de serviciu, preoții și măicuțele se agitau pentru a pregăti totul. Această campanie fusese programată cu câteva săptămâni înainte, pentru una dintre puținele ei apariții în centrul Germaniei, zonă preponderent conservatoare, ce făcuse parte din Germania de Est. În timp ce a examinat expresiile de pe fețele celor care o înconjurau, a perceput concentrarea și așteptările, ceea ce a făcut să o îngrijoreze și mai mult.

Înainte de a-și ține discursul, Eisenhuth și jurnaliștii aveau să facă un tur al interiorului impresionant al catedralei. Cassiopeia aflate că aceasta era o modalitate ca primarul, de altfel foarte apreciat de oameni, să fie văzut alături de Eisenhuth, deoarece el fusese de acord ca mai apoi să îi sprijine în mod public candidatura, în timpul festivităților din acea seară. Un mare spectacol media, socotise Cassiopeia, dar și prima oportunitate ispititoare pentru Theodor Pohl.

Una pe care el avea să o accepte.

Aruncaseră în mod intenționat acea nadă.

Îl încolțiseră.

Sperând să îi forțeze mâna.

Aceea era prima vizită a lui Marie Eisenhuth în Hildesheim. Ceva mai devreme, Cassiopeia privise cercetător spre străzile înguste și a ajuns la concluzia că acel oraș din Saxonia Inferioară era doar un soi de muzeu în aer liber în care erau expuse clădiri medievale. În drumul făcut pe jos de la hotel, rămăsese fermecată de fațadele pictate, cu frize sculptate cu finețe și incrustații ciudate, care purtau inscripții cu date foarte vechi privind construcția. Și catedrala era impresionantă, deși nu se ridica la același nivel de măreție ca Biserica Sfântul Mihai, unde Eisenhuth urma să apară în următoarea zi.

Oficialitățile locale susținuseră cu îndărătnicie că biserica trebuia să rămână deschisă atât în timpul turneului, cât și al discursului, pentru că nu dorea să îi priveze pe oameni de accesul la biserică și nici să alerteze presa în legătură cu vreo problemă de securitate. Cassiopeia o avertizase că situația putea scăpa foarte repede de sub control, fără să exprime ceea ce era ușor de înțeles: faptul că Theodor Pohl era, probabil, pregătit să lovească. De aceea Eisenhuth fusese de acord să facă o concesie – o vestă antiglonț, pe care acum o purta pe sub taiorul castaniu închis.

Ar fi fost preferabil să se instaleze un punct de verificare la intrarea principală, pentru ca toate persoanele care doreau să intre să fie percheziționate, însă Eisenhuth se opusese cu hotărâre. De aceea Cassiopeia reușise să stabilească o supraveghere discretă a unui grup de polițiști locali în civil, oameni care acum se aflau în interiorul catedralei.

S-a deplasat aproape nepăsătoare printre oamenii care ocupau băncile și umpleau transepturile laterale ale naosului lung. Catedrala era plină de nișe și umbre, cu coloane înalte, care puteau asigura o acoperire excelentă pentru un atacator. Eisenhuth și reporterii au rămas în mica abație, pentru a li se arăta un trandafir vechi

de o mie de ani, o ciudățenie locală, care se bucura de renume. Cassiopeia era în contact radio cu alți polițiști, având o cască în urechea stângă și un microfon prins în interiorul bluzei. Le ceruse tuturor să reducă discuțiile la minimum. Fiecare dintre oameni era înarmat și pregătit de acțiune. Ea era persoana care umbla printre oameni, evaluând amenințările și luând decizii. Prezența ei nu fusese apreciată de forțele de securitate. Însă Eisenhower dăduse ordin ca fiecare să coopereze cu Cassiopeia, care putea veni și pleca după cum credea de cuviință.

Agitația de la celălalt capăt al naosului i-a atras atenția.

Luminile sclipitoare și prezența camerelor de luat vederi au anunțat faptul că Eisenhower intra în naos. Câteva sute de oameni au început să murmure, în timp ce jurnaliștii s-au îndreptat spre altar, urmați de candidată.

Cassiopeia și-a îndreptat ochii spre intrare, pe unde pătrundeau tot mai mulți oameni. Mulți dintre ei s-au oprit la vasul cu apă sfințită pentru a-și face cruce. Încercarea de a stabili dacă exista vreo amenințare părea imposibilă. Și ar fi atât de evidentă o provocare?

Nu, era imposibil.

Eisenhower s-a îndreptat spre altarul ceva mai înălțat față de podeaua catedralei. Oamenii din presă au îngenuncheat în fața primelor bănci, astfel ca persoanele care se aflau acolo să îi poată vedea. Cineva a prins un microfon fără fir pe jacheta cancelarului. Era evident că avea să spună câteva cuvinte. Nu acesta era itinerarul stabilit inițial, ceea ce era lucrul cel mai bun, deoarece impredictibilitatea reprezenta cea mai bună apărare.

– Vă rețin puțin atenția, a spus Eisenhower.

Vocea ei a răsunat cu ecou în biserică, transmisă prin difuzoarele montate pe tavan.

Discuțiile dintre oameni s-au stins.

– Vă mulțumesc tuturor că ați venit aici în această seară. Voi ține discursul afară, dar am dorit să le adresez câteva cuvinte și celor din biserică.

Ocolind oamenii care o ascultau, Cassiopeia și-a schimbat poziția, deplasându-se pe intervalul central spre altar. Din fericire, intervalul nu era foarte aglomerat, astfel că i-a fost ușor să se miște. S-a blestemat în gând pentru că permisesese să se întâmple așa ceva. Era o nerozie să creadă că se puteau institui măsuri de securitate într-un loc atât de permeabil. Și chiar va încerca Pohl să o ucidă pe cea care era cancelarul Germaniei? Conspirațiile de o asemenea magnitudine nu reușeau niciodată. Iar acțiunea ar fi nesăbuită. De fapt, un exces. Însă după doar o întâlnire față în față, Cassiopeia considera că Pohl părea capabil de orice, mai ales dacă ținea seama că tatăl lui fusese Martin Bormann.

– Catedrala aceasta mă inspiră, a spus Eisenhuth. La fel ca și orașul dumneavoastră. Primarul mi-a vorbit despre bombardamentele și distrugerile suferite de oraș în timpul războiului. Însă renașterea acestei comunități este o dovadă a tăriei dumneavoastră, iar asta ne face să fim germani.

Au răsunat aplauzele ascultătorilor care își arătau astfel aprobarea față de acea observație patriotică.

O parte din preoți și călugărițe și-au încetat activitatea, concentrându-și atenția asupra cancelarului. Cassiopeia se uita când la acoliți, când la mulțime. A trecut pe lângă alți câțiva credincioși și a ajuns la cordonul din catifea care era ca o barieră între oameni și altar. Nu exista niciun polițist în apropiere, de aceea s-a aplecat și a trecut pe sub cordonul gros din catifea, întins de-a curmezișul intervalului central, și s-a îndreptat spre o latură a bisericii. Doi agenți în uniforme stăteau de o parte și de alta a altarului și au observat-o, dar nu s-au mișcat de la posturile lor.

Eisenhuth încă vorbea.

Oamenii au continuat să se miște de colo colo în partea din spate a catedralei. Zgomotele făcute de pașii lor răsunau ca fundal al vocii cancelarului. Cassiopeia a zărit un bărbat care a trecut rapid pe lângă cristelnița cu apă sfințită. Era scund, cu pielea albă și părul blond spre roșcat. Avea pe față o expresie înghețată de solemnitate

care, preț de o clipă, a deranjat-o pe Cassiopeia, care s-a apropiat și mai mult de altar, ocolind ascultătorii. L-a văzut pe bărbatul cu părul roșcat în dreapta ei. Și el își croia drum spre naos, unde era mai puțină lume.

Apoi s-a oprit.

A rămas pe loc, la fel ca și ceilalți oameni.

Asculta.

Nu făcea nimic.

Curiozitatea i-a fost stârnită și de alt bărbat. Sigur era din Orientul Mijlociu, probabil turc. Oamenii au aplaudat din nou, ceva mai încet. Cassiopeia și-a concentrat atenția asupra turcului, care ținea mâna dreaptă în buzunarul pantalonilor și stânga pe lângă corp. Ei nu i-a plăcut expresia de neliniște din ochii lui. S-a gândit să îi anunțe pe ceilalți, dar a hotărât să mai aștepte câteva momente.

– Am o țință, a auzit ea vocea unui bărbat în urechea stângă. O femeie. E agitată. Și face comentarii.

– Unde? a spus ea în șoaptă.

– Naos, la nord, în față, aproape de altar.

Cassiopeia s-a întors și a privit concentrată, văzându-i întâi pe agent, apoi pe femeie. Era trecută de treizeci de ani. Părul negru. O față aspră care părea furioasă.

Femeia a început să strige:

– Tu ne vei aduce ruina.

Vorbele ei erau adresate lui Marie Eisenhuth, care și-a îndreptat atenția spre cea care o apostrofase.

– Ne arunci în anarhie.

Doi agenți de securitate au blocat imediat calea femeii. Păreau să aibă situația sub control, de aceea Cassiopeia s-a întors și a constatat că turcul dispăruse. A măturat mulțimea cu privirea, dar nu l-a descoperit. Femeia continua să răcnească. Agenții au imobilizat-o, prinzând-o de brațe, și au dus-o spre ieșirea din catedrală. Cassiopeia l-a descoperit pe turc ieșind dintr-un grup din apropierea altarului.

A pornit spre el.

– Un bărbat. În dreapta altarului. E turc. Nu-mi place cum arată, a spus ea în microfon.

Cassiopeia a sperat că exista cineva mai aproape de turc, pentru că ea se găsea la cincisprezece metri de el și trebuia să-și croiască drum printre oameni. Mulțimea era mai rarefiată în naos și tocmai de aceea turcul reușise să ajungă atât de repede în față.

Făcându-și loc printre oameni, a ajuns la cordoanele din catifea care blocau accesul către altar. Turcul rămăsese în dreapta ei, dar se opri. Cassiopeia nu a zărit niciun agent de securitate în apropierea lui. A prins între degetele mâinii drepte patul pistolului automat aflat în tocul de sub haină. Când a ajuns la trei metri de turc, de el s-a apropiat o femeie care l-a prins de mână. L-a sărutat pe obraz, iar el a rămas vădit surprins, apoi a recunoscut-o, a zâmbit, după care, fericiți să se întâlnească, au început să discute. Apoi s-au întors și, braț la braț, au pornit spre ieșirea din biserică.

– Alarmă falsă, a spus ea în microfon.

Eisenhuth continua să vorbească.

Apoi atenția i-a fost atrasă de unul dintre preoți. Era blond. Cu pielea albă. Proaspăt bărbierit. Își croia drum printre oameni. Încet. Precaut. Cu privirea ațintită spre podiumul pe care stătea Eisenhuth. Niciun alt preot nu ținea să ocupe o poziție mai bună. Stăteau nemișcați, uitându-se la vorbitor. Dar nu și acel preot. El se apropia de podium. Fără să se oprească. Hotărât.

Brusc, a împins deoparte câțiva oameni, pe alții i-a doborât la podea și s-a repezit în spațiul deschis dintre altar și bănci. A sărit peste cordoanele din catifea, ajungând la zona care trebuia protejată cu orice preț. Era singurul loc din catedrală pe care Cassiopeia îl considera sigur, deoarece mulțimea ocupa trei laturi, iar Eisenhuth se afla pe a patra latură.

Falsul preot s-a repezit în față, și-a desfăcut sutana, expunându-și pieptul dezgolit, de care avea prinse pachete cu explozivi plastici, capabili să ucidă pe oricine pe o rază de treizeci de metri sau chiar

mai mult. A continuat să înainteze și a ridicat o mână spre o bucată de sârmă care atârna de pachetele cu explozivi.

Acela era detonatorul.

Cassiopeia a vârât brusc mâna sub haină ca să scoată pistolul. Individul se afla acum la mai puțin de zece metri de Eisenhuth, care tăcuse și își ațintise ochii spre atacator. Unul dintre agenții de protecție a pornit spre om, iar celălalt s-a repezit spre cancelar.

Însă niciunul dintre ei nu va reuși să facă ce își propusese, a socotit ea.

Și-a scos pistolul din toc și s-a pregătit să tragă. Falsul preot a prins sârma detonatorului. Ea a țintit, dar și-a dat seama că glonțul va pleca prea târziu. Ea, Eisenhuth și o mulțime de oameni din catedrală vor muri înainte ca sinucigașul cu bombă să fie eliminat.

Apoi fața omul a explodat, transformându-se într-o masă de gelatină roșiatică. Dacă înainte cu o clipă avea capul intact, acum, pielea scalpului plesnise precum coaja unui pepene și se dezintegrase într-o erupție de sânge, oase și creier. Inerția a făcut cadavrul să se prăbușească în față, cu brațele întinse în mod instinctiv, dar corpul i s-a înmuiat, după care s-a așternut pe podea ca o foaie de hârtie suflată de vânt. A urmat un moment de tăcere absolută, după care catedrala s-a cutremurat de țipete și răcnete. S-a repezit în față și a îndreptat arma spre cadavru.

– Scoateți-o de aici, a strigat ea către agenții de protecție, care au luat-o aproape pe sus pe Eisenhuth din altar, în timp ce panica s-a propagat în rândul mulțimii, pentru că oamenii s-au năpustit spre ușa catedralei.

Cassiopeia a îngenucheat alături de cadavru și a scos un oftat de ușurare. Aparatele foto au explodat, azvârlind lumini orbitoare. Ea s-a tras într-o parte și a privit atentă spre partea din spate a bisericii, la vreo cincisprezece metri înălțime. Aflat lângă balustrada din piatră și având în spate tuburile sclipitoare ale orgii, Jan Bruin avea o pușcă în mână.

– Bine țintit, a spus ea în microfon.

Masivul sud-african a îndreptat țeava puștii spre ea, ceea ce semnaliza că aproba acel compliment.

– Păcat totuși că nu vom afla nimic de la acel nenorocit, a spus Bruin.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI

ALPII AUSTRIECI

7.00 P.M.

Cotton asculta sunetele scoase de vânt și de ploaie. Soarele apusese, iar valea se cufundase într-un întuneric aproape total. Era în afara casei, sub intrarea acoperită, și contempla pădurea de cealaltă parte a văii, întrebându-se ce îi scăpase. Și-a amintit că de multe ori, aflat în vreun loc, avusese presentimente cu mult timp înainte de a se întâmpla ceva. Mintea lui era capabilă să se confunde cu ceea ce se găsea în jur și, de cele mai multe ori, stabilea că lucrurile nu erau așa cum păreau.

Cum se întâmpla acum.

A ascultat cum furtuna mângâia valea. Vântul vuia slab, iar picăturile de ploaie biciuiau solul. Nu cu sălbăticie sau distructiv, ci doar ca o ploaie normală, dar tulburată de câte o rafală de vânt. Copacii se legănau când și când în toate direcțiile. Doar lumina de culoarea ambrei care se răsfrângea pe ușa deschisă a casei străpungea întunericul. Schüb îi spusese că el era proprietarul celei mai mari părți din acea vale și că pe o rază de câțiva kilometri nu exista nicio altă casă, acesta fiind un alt motiv pentru care Bormann o alesese.

– Ar trebui să plecăm, i-a spus Cotton lui Schüb când a intrat în casă.

Bătrânul tocmai stinge luminile.

Cotton a considerat că trebuia să îi telefoneze Cassiopei ca să îi spună de confesiunea lui Schüb privind paternitatea și ceea ce mai aflate în Lugano. Însă asta trebuia să mai aștepte până când se vor întâlni, pentru a discuta față în față.

– Ați hotărât unde mergem?

– La Hesse. Acolo locuiește Theodor. Ieri mi s-a spus că rămâne acolo până mâine.

– Cum credeți că va reacționa când va afla că dumneavoastră îi sunteți tată?

Schüb a clătinat din cap.

– L-a adorat pe Bormann. De aceea va nega asta, dar, din fericire, în prezent există modalități de a dovedi paternitatea. Nu am nicio îndoială în această privință. Evi a fost convinsă. Presupun că nimănui nu îi pasă că eu sunt tatăl lui. Însă Evi, ca mamă a lui, ar putea reprezenta o problemă pentru el.

Cotton auzea din nou numele de alint. *Evi*.

Lui Schüb părea să îi placă să îl folosească.

– O să îndrept ceea ce a fost anapoda atât de multă vreme.

Cotton și-a dat seama că bătrânul neamț vorbea serios. O viață întreagă de alegeri dificile părea să se limpezească în următoarele douăzeci și patru de ore.

– Ai copii? l-a întrebat Schüb.

– Un fiu.

– Te mândrești cu el?

– Mai mult decât aș putea exprima prin cuvinte. Este echilibrat. Câteodată, mai mult decât mine. Eu nu mi-am cunoscut tatăl prea bine. A murit când eu aveam zece ani. Și nu vreau ca și fiul meu să treacă printr-o experiență asemănătoare.

Nu și-a dat seama de ce exprimase acea îngrijorare. Probabil că asta se datora faptului că acea senzație tulburătoare încă persista în mintea lui.

– Fiii buni trebuie prețuiți, a spus Schüb. Jan al meu este o bucurie pentru mine. Însă Theodor... Acela e un diavol. Pare să fie pedeapsa pentru mine după ce am avut o viață în care am făcut ceea ce am vrut.

– Ce s-ar fi întâmplat dacă Eva Braun ar fi trăit după ce a născut? a întrebat Cotton.

– Ne-am fi continuat viața ca și până atunci. Amândoi, prinși în capcană, fără a avea însă curajul de a pleca de acolo. Este ciudat cum tinerețea ne dă energie, dar ne refuză înțelepciunea de a alege corect. Herr Malone, eu nu am reușit să fac alegerea potrivită. Sunt convins că ai făcut multe alegeri în viață. Unele bune, unele rele.

Era adevărat, însă Cotton nu putea decide dacă cele bune fuseseră mai multe decât cele greșite. Acum măcar era în viață, trăia în Europa și făcea ceva ce îi plăcuse dintotdeauna. Și era îndrăgostit. Asta conta mult. Apoi și-a dat seama că se afla într-o vale izolată din Alpi și avea alături un om imprevizibil și periculos, care putea da peste cap întregul proces electoral din Germania. Ceea ce putea afecta chiar Uniunea Europeană. Și asta i-a readus în minte acel sentiment tulburător.

– Trebuie să plecăm de aici, a repetat Cotton.

Schüb a întins o mână pentru a stinge ultimul bec, dar, prin ușa deschisă, a văzut două faruri aflate în depărtare, semn că un vehicul se îndrepta în viteză spre casă.

– Stingeți lumina, a spus Cotton, și a închis ușa.

A auzit motorul mașinii, care era ambalat mai tare.

Apoi s-a uitat pe fereastră.

Mașina nu încetinea.

Se îndrepta spre casă.

S-a aruncat asupra lui Schüb, dărâmându-l de pe picioare, și au ajuns amândoi în camera următoare. S-au prăbușit pe podea, în timp ce peretele din fața casei a explodat după ce a fost lovit de vehicul. Pereții fermei erau bine construiți, astfel că despărțiturile dintre camere au împiedicat etajele să se prăbușească.

– Sunteți bine? a întrebat Cotton în șoaptă.

Aflat sub el, Schüb s-a foit sub greutatea lui.

– Oasele mele bătrâne sunt foarte tari.

Cotton a făcut semn spre partea din spate a casei și spre bucătărie.

– Mergeți înainte. Stați aplecat. Și păstrați tăcerea.

Schüb era extrem de agil pentru cineva care trecuse de optzeci de ani. Bătrânul a reușit să se ridice în picioare, să se ghemuiască și să meargă aplecat până în bucătărie. Partea din față a casei era demolată. De afară s-au auzit zgomote. Cotton a rămas nemișcat și a ascultat, ca să deosebească zgomotele oamenilor de cele ale ploii.

Voci.

Doi oameni.

Și-a scos arma și i-a făcut semn lui Schüb să se retragă mai adânc în bucătărie. Atacatorii nu au mai scos nicio vorbă. Iar asta îi făcea greu de localizat, iar vântul care vuia le masca prezența. Printr-o crăpătură a peretelui, l-a văzut unul pe dintre atacatori care avea în mâini o pușcă automată. Cei doi crezuseră probabil că atacul frontal cu mașina rezolvase problema. La o adică, era o concluzie firească.

A tras câteva focuri.

Umbra s-a răsucit, dar nu a mai revenit.

L-a împușcat într-un picior.

Individul s-a prăbușit pe pământul ud. Nu ar fi fost potrivit să îl împuște în piept, deoarece acei oameni veniseră pregătiți, iar vestele din kevlar ar fi făcut parte din echipamentul lor. Omul s-a zvârcolit de durere, dar a reușit să își recupereze pușca și s-a pregătit să declanșeze o rafală de gloanțe.

Dar nu în acea seară.

Cotton l-a împușcat direct în cap.

Asta a rezolvat problema.

Însă sigur îl alertase pe celălalt intrus.

S-a retras spre casa distrusă și a strigat în limba germană:

– L-am doborât. A sperat că stratagema va da roade.

A auzit sunete de mișcare de după un colț și s-a pregătit să tragă. Însă ceva s-a lipit de ceafa lui. Ceva dur. Care l-a înspăimântat.

Era țeava unui pistol.

Deci erau trei oameni?

– Aruncă arma! i-a spus atacatorul în limba engleză.

Dinspre cealaltă latură a casei, în fața lui a apărut încă un atacator.

– Ți-am spus să arunci arma.

Însă el nu a făcut asta. Țeava armei intrusului a rămas lipită de capul lui, iar celălalt individ, înarmat cu o pușcă automată, a continuat să se apropie.

Situația era tot mai complicată.

Ploaia continua să cadă, iar vântul vuia printre munți.

Cotton a rămas calm și nemișcat.

Răbdător, până când...

S-a aplecat pentru a scăpa de apăsarea armei peste ceafă și a lovit cu cotul mâinii stângi în coastele atacatorului. În același timp, având pistolul în mână dreaptă, a tras în omul din fața lui, nimerindu-l în piept, făcându-l să se prăbușească pe spate. Atacatorul din spatele lui și-a revenit după lovitura primită, dar poziția lui dezechilibrată și respirația chinuită l-au făcut să rămână vulnerabil câteva momente.

În noapte s-a auzit un pocnet puternic de armă.

Iar atacatorul s-a prăbușit pe solul ud.

Din întuneric și ploaie a apărut o siluetă întunecată.

Schüb.

Care avea în mâini o pușcă.

Pe care a ridicat-o din nou și a tras.

Bărbatul din spatele lui a încercat să se ridice, dar Schüb i-a zădărnicit efortul.

Bătrânul a coborât țeava puștii.

– Am păstrat multă vreme aici tot felul de arme. Din fericire, cel care mi-a furat jurnalele personale le-a lăsat la locul lor. Se pare că Theodor și-a dat seama că nu am murit și că voi veni aici. În afară de mine, el este singurul care știe de acest loc.

S-a uitat pe rând la cei trei indivizi morți. Bărbați albi. De vârstă medie. Fără documente de identificare asupra lor. Morți. Schüb și Malone s-au retras în casă.

Schüb a pus arma deoparte.

Cotton și-a scos telefonul mobil.

– Trebuie să plecăm de aici. Și încă repede.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI UNU

HILDESHEIM, GERMANIA

10.40 P.M.

Marie stătea calmă pe un scaun. Vâlva stârnită de cele petrecute în catedrală în urmă cu câteva ore încă nu se stinsese. Niciodată nu mai fusese filmat un terorist sinucigaș în timpul acțiunii, însă încercarea de asasinat fusese filmată în întregime. Fiecare post de televiziune din Germania, împreună cu toate emisiunile de știri prin cablu din întreaga lume transmiseseră în mod repetat filmul în ultimele ore. Toți comentatorii lansaseră o sumedenie de păreri privind cine, ce și de ce se întâmplase așa ceva. Un țintaș din poliție fusese creditat cu lichidarea teroristului, însă ea știa cui trebuia să îi mulțumească.

Acum era singură în camera de hotel.

Cassiopeia Vitt ceruse ca ea să fie instalată acolo și să i se asigure securitatea până când se putea evalua pe deplin amploarea amenințării. Secretara ei de presă ținea cu tot dinadinsul ca ea să stea de vorbă cu reporterii. Existau întrebări, iar răspunsurile ei vor convinge națiunea că Marie nu pățise nimic. Toți asistenții ei erau agitați. Nimic nu era mai folositor pentru a apropia un candidat de popor decât faptul că viața sa fusese amenințată în mod clar. Iar acest lucru trebuia exploatat.

În cele din urmă se declarase de acord.

Dar din alt motiv.

Îl văzuse pe atacator în timp ce se repezea spre ea.

Avea pielea albă și părul blond – deci, arian.

Era convinsă că investigația privind trecutul acelui om va dezvălui că nu era preot. Probabil că avea legături cu noua dreaptă și politica radicală. Ar fi ușor să se facă legătura între el și conservatorii radicali, apoi cu Pohl, iar apoi între Pohl și Bormann și, în cele din urmă, între Bormann și Hitler. Probabil că încercarea de asasinat va fi suficientă pentru a trezi la realitate majoritatea adormită din Germania privind răul persistent care îi înconjură. La urma urmelor, presupusul asasin nu era un străin. Oamenii nu se debarasaseră de fanatism. De fapt, acea boală exista încă, iar ea se manifesta cel mai clar prin Theodor Pohl. Însă încă exista problema banilor pe care îi acceptaseră tatăl și soțul ei. Ce spusese Kurt mai devreme în sala oglinzilor? *„Tatăl tău a fost nazist. Poți nega acest fapt, poți ignora ceea ce este evident, dar tatăl tău l-a adorat pe Hitler.”*

Avusese dreptate.

Tatăl și soțul ei profitaseră cu bună știință de al Treilea Reich. Nu putea nega acest lucru și nimeni nu va crede că ea nu avusese cunoștință despre asta până în această zi.

Iar acest trist adevăr clocotea în sinele ei.

Ca un virus, moștenirea lui Hitler și Reichul de O Mie de Ani promis de el încă persista în venele Germaniei. Părea imposibilă lecuirea națiunii de acea infecție. Eforturile pe care le făcuse vreme de șaisprezece ani pentru găsirea unui tratament s-ar putea încheia în următoarele câteva zile. Presa o va considera o ipocrită, iar după aceea mesajul ei nu va mai fi luat în seamă.

Fie blestemat. Fie blestemat Hitler.

Să fie toți blestemați.

S-a ridicat de la masa pe care asistenții așezaseră o hartă a Germaniei. Ei planificaseră evenimentele din următoarele zile, hotărând care era ruta cea mai convenabilă dintr-un oraș în altul.

S-a uitat la patria ei.

Hildesheim se afla la doar câțiva kilometri de colțul de nord-est al landului învecinat, Hesse. Löwenberg, fortăreața lui Pohl, era situat chiar la graniță. A trasat cu degetul ruta pe autostradă și a apreciat că deplasarea va dura mai puțin de o oră.

Nu avea de ales. Trebuia să acționeze.

Pe de altă parte, ce mai avea de pierdut?

Cariera ei era terminată.

S-a dus la ușă și i-a spus agentului de securitate să i se aducă imediat o mașină în spatele hotelului. Nu voia să îi alerteze pe jurnaliști sau pe membrii personalului ei.

– Plecați? a întrebat-o omul.

– Nu e treaba ta. Du-te și adu mașina, te rog.

Cassiopeia a urcat pe scară până la etajul doi sărind câte două trepte odată. Unul dintre agenții de pază de la parter o anunțase că Eisenhuth dorea să i se aducă o mașină la intrarea din spatele hotelului. Cei doi agenți de pază postați în fața ușii camerei cancelarului i-au spus că ea era încă înăuntru, pregătindu-se de plecare.

Cassiopeia a intrat în cameră fără să bată la ușă.

– Te miști încet, a spus Eisenhuth, imediat ce a ieșit din camera de baie. Le-am spus să nu te anunțe, dar presupun că ordinul meu a fost ignorat.

Eisenhuth purta pantaloni comozi și un pulover cu guler pe gât.

– Unde plecați?

– Să discut cu Theodor Pohl.

– Asta este o nebunie.

– Tot ce se poate. Dar cum peste câteva zile nu voi mai fi în funcție în țara asta, o să mă duc oricum la el.

– Dar ce-aveți de câștigat din asta? Individul tocmai a încercat să vă asasineze.

– Și ce va face? O să mă ucidă în casa lui? Nu cred. Și el are o problemă politică gravă.

– Dar faceți o greșală. Nu vor exista repercusiuni politice dacă cei din presă află de o asemenea vizită?

Trăsăturile de pe fața cancelarului s-au înăsprit.

– Transferurile acelea de bani către compania tatălui meu vor pune capăt carierei mele indiferent de genealogia lui Pohl. M-am săturat până la greață de repercusiunile politice. Fac asta pentru mine.

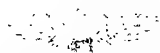
– Merg cu dumneavoastră.

– Nu e bătălia ta, a spus Eisenhuth.

– Probabil că nu, dar am îndoieli că agenții vă vor lăsa să plecați singură.

Eisenhuth a ridicat din umeri.

– Știu. Dar când ajungem acolo, te rog să nu-mi stai în cale.

Pohl a oprit televizorul. În ultimele două ore, urmărise cu febrilitate știrile transmise. Marie Eisenhuth era în siguranță în Hildesheim, teroristul sinucigaș murise și se desfășura o amplă investigație a cazului.

S-a uitat la ceas. Era aproape unsprezece seara.

În urmă cu o oră făcuse o declarație de presă prin care condamna atacul și își exprima satisfacția că Eisenhuth nu fusese vătămată. Deplânsese trista stare de lucruri ce se instala când violența părea să fie răspunsul la orice și lansase o chemare către poporul german pentru a acționa în mod hotărât în cadrul viitoarelor alegeri pentru a transmite un mesaj clar împotriva terorismului. Una peste alta, o povestioară eficientă într-o situație jalnică.

Dar ce se întâmplase?

Engle îl asigurase spre chinezii care doreau să dea o mână de ajutor, repetând în particular către ei că noul lui guvern va aplica o politică mai cooperantă. Însă asasinul ales nu fusese din Orientul Mijlociu și nici măcar un străin, așa cum se așteptase. Omul ales fusese german, iar asta crea o problemă îngrozitoare. Era evident că ancheta va stabili o legătură cu noua dreaptă. Metropolele, orașele și satele erau înșesate de mii de astfel de tineri furioși. Pentru unii oameni, ideile lor radicale erau cunoscute, dar ele îi speriau pe mulți alții. L-a îngrijorat gândul că ar putea fi implicat prin asociere, deoarece încă nu denunțase în mod clar vreuna dintre organizațiile extremiste. Nu putea face asta, deoarece acei oameni alcătuiau o mare parte a electoratului care îl sprijinea. Practic, putea fi silit să adopte o poziție care îi va îndepărta pe cei care constituiau baza lui politică și, indiferent ce eforturi ar fi făcut consultantii lui, acest lucru nu ar fi putut fi îndreptat.

A clătinat din cap.

O situație cu adevărat oribilă.

Cum de se deteriorase poziția lui până într-un asemenea hal? În urmă cu două luni, era pe cai mari. Cu câteva zile, după fiascul înregistrat de Eisenhuth la Dachau, cifrele lui în sondaje sporiseră. Iar acum, totul era în pericol.

Ușa s-a deschis și Josef Engle a intrat în cameră.

– Pentru numele Domnului, ce s-a întâmplat? și-a întrebat asociatul, străduindu-se să își păstreze calmul.

Engle s-a așezat pe un scaun, față în față cu el.

– Din câte se pare, chinezii au folosit acest prilej pe care li l-am oferit pentru a vă distruge și pe tine, și pe Eisenhuth. Pot presupune doar că, din cauza rezervelor arătate de noi în a obține sprijinul lor, ei au încheiat o înțelegere mai bună cu o persoană care participă la alegeri. Cum tu și cancelarul ați fi afectați, o a treia opțiune ar părea mai atractivă pentru electorat. Tocmai am aflat că asasinul era membru al Partidului Conservator Arian.

Pohl s-a crispat când a auzit acel nume de partid. Evident, o persoană de origine germană. Și asta crea o problemă. Acel grup avusese legături cu alte câteva cazuri nesoluționate de atacuri cu bombe.

– Eu credeam că chinezii doreau un prieten în guvernul german, nu?

– Da, și încă vor. Dar nu pe tine sau pe ea. Din câte se pare, au hotărât să apeleze la altcineva.

Pohl a scuturat din cap.

– Și nu ai bănuț nimic din toate astea când ai încheiat înțelegerea cu ei?

– Au părut chiar entuziasmați să ne ajute. Cum puteam să-mi dau seama că mințeau?

– Se pare că nu înțelegi, așa e? Nenorocitul acela mort la poalele altarului din biserica de la Hildesheim nu e un imigrant. E german.

– Tu ai ordonat o acțiune imediată. Eu aș fi preferat să aștept. Precipitarea duce la lipsa gândirii atente și creează prea multe riscuri. Nu am avut timp să depistez vreo înșelătorie din partea chinezilor.

– Trebuia să te împușc ieri.

Engle nu a spus nimic, iar tăcerea lui era supărătoare.

– Măine o voi ataca în legătură cu banii din Comoara lui Hitler, dar asta nu va fi de ajuns pentru a contracara simpatia de care se bucură acum. Atacarea ei în continuare ar putea stârni sentimente favorabile față de ea. Ar putea să afirme că transferurile de bani au reprezentat un complot declanșat din partea dreptei. Alte atacuri ale celor de dreapta, în combinație cu încercarea de asasinat. Chinezii probabil că nu au vrut ca ea să rămână cancelar, dar poate că prin acțiunea lor tocmai i-au oferit funcția. Ce se întâmplă în Austria? Schüb și americanul au ajuns acolo? Au murit?

– N-am primit nicio veste.

S-a aplecat în față de pe scaunul pe care era așezat.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu am primit nicio știre.

Pohl s-a silit să inspire adânc, pentru a-și ține sub control furia. Iar furia nu avea cum să fie productivă.

Tăcerea dintre ei a fost întreruptă de interfonul din casă.

Engle s-a dus lângă telefon și a răspuns, vorbind pe un ton controlat. După aceea a așezat receptorul în furcă și a spus:

– A venit Kurt Eisenhuth.

Pohl a clătinat din cap.

– Asta-mi mai lipsea.

– Ce vrei să fac?

În minte i-a venit o idee. A apărut repede și i s-a părut că era logică.

S-a întors cu fața spre Engle.

– Adu-l aici pe dobitoc.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI DOI

Cotton s-a foit pe scaun și l-a bătut pe umăr pe pilotul elicopterului. Se aflau undeva în sudul Germaniei, îndreptându-se spre castelul lui Theodor Pohl din landul Hesse.

– Fă-mi legătura cu el, a spus el prin cască.

Danny Daniels vorbea prin radio în direct.

Cotton a aruncat o privire la ceasul de la mână. Era 11.20 noaptea.

Printr-un apel făcut cu aproximativ două ore în urmă, Danny aranjase ca Forțele Aeriene Austriece să pună la dispoziție un elicopter care să îi transporte oriunde doreau să ajungă. Avuseseră la dispoziție foarte puțin timp pentru a discuta, astfel că stabiliseră doar elementele principale, ia Cotton știa că Daniels nu voia să cunoască amănuntele.

– Cotton, spune-mi de ce a fost nevoie să îi irit pe mulți oameni de la NATO pentru a vă ajuta să faceți acest zbor cu elicopterul, a spus Danny prin difuzorul din urechea lui Cotton.

– Filiația aceea de care știam nu mai e valabilă. Tatăl lui Pohl este Schüb, nu celălalt bărbat.

Trebuia să aibă grijă ce vorbește, chiar dacă discutau pe un canal codificat. În compartiment, în afară de Schüb, erau și doi ofițeri austrieci de zbor și, cu toate că rotoarele vuiau puternic, ofițerii nu aveau căști, astfel că îl puteau auzi vorbind spre microfonul prins de gât.

– E grozav, dar celălalt aspect, pe care l-ai anunțat mai devreme, rămâne valabil?

– Da.

– În Germania se întâmplă multe lucruri, a spus Danny. În seara asta, la catedrala din Hildesheim a avut loc o încercare de asasinare a doamnei Eisenhuth. Să-i spui domnului Schüb că fiul lui este un țințaș excelent.

– Ea e bine?

– Bineînțeles. Însă în aceste momente se îndreaptă spre castelul lui Pohl.

Asta l-a șocat pe Cotton.

– De ce?

– Vrea să îl înfrunte.

– Asta e o prostie.

– Din mai multe puncte de vedere. Du-te acolo. Cassiopeia o însoțește. Probabil că vor ajunge acolo peste jumătate de oră.

– Noi mai avem cam trei sferturi de oră până acolo. Lucrurile ne cam scapă de sub control.

– Mie-mi spui asta? Dar tu ești omul de pe scena evenimentelor, așa că rezolvă situația.

– Dar eu m-am pensionat.

– Nu suntem amândoi în aceeași situație?

După care Danny a încheiat convorbirea.

Pohl și-a concentrat privirea spre ușă când Kurt Eisenhuth a intrat în birou. A observat imediat o expresie ciudată în ochii lui. Acesta era un lucru neobișnuit pentru o persoană care nu părea să aibă coloană vertebrală.

– Tu ai pus asta la cale, așa e? a spus Kurt cu glas ridicat. Tu ești cel care a încercat să o ucidă pe Marie.

El nu a văzut niciun motiv să nege.

– Din păcate, încercarea a dat greș.

Kurt a scos mâna din buzunarul hainei ținând în ea un mic pistol automat Sig Sauer.

A îndreptat țeava scurtă spre Pohl.

– Vrei să mă ucizi? a întrebat Pohl, fără să-și trădeze teama.

– I-aș face o mare favoare acestei națiuni dacă ți-aș pune capăt zilelor chiar acum.

În urmă cu două ore, Pohl refuzase oferta de securitate sporită. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să aibă în jur agenți de securitate care să îi supravegheze fiecare mișcare. De aceea refuzase politicos, asigurându-l pe ministrul de justiție că își va asigura singur măsurile de securitate. Desigur, nici nu era nevoie de așa ceva, însă acum, privind arma îndreptată spre el, a regretat că nu mai adăugase un om la grupul care îi asigura securitatea pentru a-i percheziționa pe vizitatori. Însă ceva îi spunea că prostăna-cul inofensiv din fața lui nu reprezenta o amenințare reală. Kurt semăna mai curând cu un câine mare, care dădea să se repeadă de pe verandă, mârâind și arătându-și colții, dar fără să aibă curajul de a ieși în stradă, unde posibilitatea de a da greș era foarte reală.

– Atunci, a spus el, apasă pe trăgaci, ca soția ta cea tâmpită să fie realeasă ca lider al Germaniei.

– Eu nu am spus nicio clipă că vreau să o văd moartă.

– Nu, dar, pur și simplu, mi-ai permis să o ruinez. Cu condiția ca tu să nu fii implicat, desigur. Îl lua în derâdere pe bărbatul mai vârstnic decât el, dar a considerat că îl cunoștea îndeajuns de bine ca să îi știe slăbiciunile. Când o să fii dispus să accepți realitatea? Eu sunt tot ce ne-a mai rămas. Ucide-mă, și totul moare a doua oară.

Mâna în care Kurt ținea pistolul a început să-i tremure, iar el aproape că a zâmbit.

Pohl nimerise punctul cel mai sensibil.

– Câteodată sunt necesare victimele, a spus el.

– Dar nu ea, a spus Kurt.

Pohl a simțit asta imediat. După ani și ani în care citise expresiile de pe fețele prietenilor și dușmanilor, cunoștea toate semnalele. Era vorba mai curând de o senzație decât de o privire. Chiar și cei învățați să își ascundă emoțiile evidențiau acele semne. Vibrația unei pleoape. O ușoară încrețitură a frunții. O vagă vibrație a buzelor. Semnele erau deosebite de la o persoană la alta, însă întotdeauna apărea unul care să trădeze sentimentele.

Ca în cazul de față.

Ceea ce însemna că, acum, Kurt Eisenhuth știa mai multe lucruri decât era dispus să recunoască.

S-a blestemat în sinea lui pentru că îl subestimase pe acest om. Ar fi trebuit să își dea seama mult mai devreme, dar, la urma urmelor, nu îl luase prea în serios pe acest nătărău.

A pășit spre Kurt. Arma a rămas îndreptată spre el. S-a oprit când țeava i-a ajuns la câțiva centimetri de piept.

– Deci, știi, adevărat?

Ochii lui Kurt s-au aburit, arătând ca luciul pe care marțipanul îl dă produselor de patiserie, iar ceața sporită i-a dat răspuns la întrebarea pe care și-o pusese.

Kurt a dat aprobator din cap.

– Asta e bine, a spus Pohl. Mă bucur.

A întins o mână și a prins arma foarte ușor, luând-o din strânsoarea lui Kurt.

Lacrimile apărute în ochii lui Kurt au exprimat înfrângerea.

Pohl a pus pistolul în buzunarul de la spate al pantalonilor.

– Kurt, vino cu mine. Am ceva ce sigur ar trebui să vezi, așa cred.

L-a condus pe scara în spirală care ducea spre camerele de la subsol. Kurt l-a urmat. Ajunși la ultimul nivel, Pohl a aprins luminile.

– Dumnezeule, a exclamat oaspetele lui, când a văzut primele obiecte din colecție.

În partea dreaptă era un Sturmbann Fahne¹. Acesta avea fondul roșu, cu o svastică mare, neagră, plasată pe un câmp rotund, alb. În colțul din dreapta sus, brodat cu fir argintiu, apărea numărul 14, ceea ce reprezenta Batalionul de informații SS numărul 14 din Viena.

Pohl a remarcat interesul manifestat de Kurt.

– L-am cumpărat de la un veteran austriac, care a avut bunul-simț de a împacheta cu grijă drapelul.

– Arată perfect, ca și cum ar fi fost cusut ieri.

– Tocmai de aceea este expus aici, chiar la începutul expoziției. Am multe asemenea drapele, dar puține sunt într-o stare atât de bună. A făcut un semn. Hai, vino. Mai am ceva ce vreau să-ți arăt.

L-a condus pe oaspete pe lângă o serie de obiecte. Uniforme, căști, chipie, insigne, arme, afișe, ecusoane, medalii, jucării, obiecte din porțelan și din sticlă. Toate provenind din așa-zisul al Treilea Reich. Mai existau și alte lucruri. Unul dintre ele i-a reținut atenția lui Kurt, care s-a oprit pentru a examina masa acoperită de o pânză și scaunele vopsite în alb.

– Sunt din Berchtesgaden. Ceva original dintr-o cabană care îi găzduia pe generali și pe oficialii partidului când Hitler se afla într-un asemenea loc. Terasele era înțesate de astfel de mese. Unul dintre localnici a reușit să fure una înainte ca americanii să ardă tot ce exista acolo.

Pe fața de masă albă exista un aranjament pentru patru persoane, printre care se aflau cupe din cristal, tacâmuri din argint, pe care era imprimată o svastică minusculă, și cești și boluri, toate din porțelan alb, având imprimat un trandafir pe ele.

– Ți imaginezi generalii care stăteau la masă, beau vin și mâncău supă, și poate niște produse de patiserie, pâine, și discutau despre război, așteptând să fie chemați de führer, da?

L-a urmărit pe Kurt care continua să admire masa și scaunele.

¹ Drapel.

– Nu mi-am dat seama până acum cât de devotat ești, a spus Kurt într-un târziu.

Pohl a râs.

– Devotament? Nici vorbă.

– Bine, dar toate astea? De ce să deții asemenea lucruri dacă nu din devotament?

– Dragul meu Kurt. Oamenii colecționează lucruri din diverse motive. Unii, pentru valoarea lor. Alții, pentru că sunt obsedați. Iar alții, pur și simplu, pentru bucuria pe care o simt. Eu nu intru în niciuna dintre categoriile astea. În realitate, eu detest cel de-al Treilea Reich. Este o lecție privind eșecul. Un eșec pe care mi-am propus să nu-l repet.

S-a apropiat de un pedestal pe care se afla o tunică de instrucție din material de camuflaj, verzui. Pe epoleți erau trese care arătau că tunica aparținuse unui *obersturmführer*¹. Pe buzunarul de la piept erau prinse câteva merite. În jurul gâtului era prinsă Crucea de Cavaler, albă cu negru.

– Cred că omul care a purtat uniforma asta arăta foarte ciudat. Uită-te la ea. Uniformă de camuflaj împodobită cu panglici și medalii. Doar un nazist arogant s-ar mândri cu asemenea podoabe. Au fost cu adevărat oameni ciudați. Nu e loc pentru astfel de oameni în noua Germanie.

– Și totuși colecționezi simbolurile lor.

– Ca să nu uit de absurditatea lor. De aceea am colecționat toate astea. A făcut un semn cu mâna. Să mergem mai departe.

A pornit pe coridorul pardosit cu dale, iar Kurt l-a urmat. A întors capul și l-a văzut pe oaspetele lui oprindu-se și privind alte exponate, pipăind stofa aspră a uniformelor, atingând ușor cozeroacele cerate ale chipielor sau piesele din porțelan. Era impresionat.

Au ajuns în fața unei uși din lemn.

¹ Căpitan din trupele de asalt naziste.

Kurt s-a oprit.

– Ce e înăuntru?

– Deschide și vei vedea.

Kurt s-a apropiat și a apăsat clanța ușii.

Încăperea era spațioasă și iluminată de lămpi plasate în nișe din pereți. De-a lungul pereților erau înșirate dulapuri cu uși din sticlă, fiecare dintre ele fiind iluminate de reflectoare montate pe tavan. Toate rafturile din lemn de stejar gemeau de volume cu forme ciudate, așezate strâns în șiruri lungi. Cotoarele lor sclipeau în diferite culori. Însă încăperea era dominată de trei sarcofage aflate în centrul ei, fiecare dintre ele inundate de o lumină alb-albăstruie. Exteriorul lor era din marmură, unul cenușiu, altul roz, ambele de aceeași dimensiune, iar ultimul, mult mai mic, într-o combinație de maroniu și cenușiu.

Kurt a intrat în cameră și s-a îndreptat imediat spre sarcofage.

– Cine sunt?

– Mama, tata și fratele meu.

Kurt s-a întors spre el.

– De ce îi ții aici?

– Pentru că în alt loc nu ar fi în siguranță.

– Mama și tatăl tău nu au fost oameni cu o reputație proastă. Ce anume le-ar pune în pericol mormintele?

– Tatăl meu a fost Martin Bormann. Iar mama mea a fost Eva Braun.

A rostit cuvintele cu mândrie în glas, pentru că i se oferise foarte rar ocazia de a declara asta.

Kurt Eisenhuth s-a uitat uimit la el.

– Vorbești prostii.

– Așa crezi? S-a apropiat de rafturi. Jurnalele astea nu conțin prostii. Au fost scrise de mama și tatăl meu, cu mâna lor. S-a oprit lângă rafturi. Ele spun povestea vieții lor de după război. Și am învățat multe din asta.

Kurt a rămas tăcut.

– Sunt pe punctul de a realiza ceea ce tatăl meu și contemporanii lui nu au putut. Liderii din toată Europa sunt pregătiți să iasă la lumină. Electoratul are nevoie doar de o scânteie, iar Germania va deveni acea scânteie. Alegerea mea va declanșa schimbarea. Va fi o revoluție a noii drepte. Europa se va descotorosi de toți cei care au încercat să ne slăbească. Când vom face acest efort, liberalii și moderații vor dispărea, iar noua Europă va fi puternică și glorioasă.

S-a apropiat de Kurt.

– Acum, te rog ceva. Spune-mi tot ce știi.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI TREI

MIERCURI, 19 Iunie

12.10 A.M.

Cassiopeia a zărit castelul, ale cărui ziduri de un cenușiu murdar erau scăldate într-o lumină ca a lămpilor cu vapori de sodiu, spectacolul fiind atenuat de cerul catifelat. Löwenberg era impresionant. Citadela se înălța parcă sfidând terenul din jur. Castelul fusese sigur căminul baronilor din regiune, iar acum devenise bastionul unui om care era legat de un trecut incalificabil.

Marie rămăsese tăcută în timpul călătoriei de la Hildesheim. Cassiopeia a lăsat-o cu gândurile ei, întrebându-se însă ce se va întâmpla când vor ajunge față în față cu Pohl. Era limpede că nu va recunoaște că el era autorul încercării de asasinat. De fapt, venirea lor acolo avea să ridice mai mult întrebări, fără a se obține și răspunsuri. Dar Eisenhuth nu s-a lăsat convinsă să renunțe, ținând cu orice preț să discute cu Pohl în acea noapte, astfel că exact asta urmau să facă.

Cassiopeia a intrat cu mașina pe drumul care ducea spre o poartă în zidul curții exterioare. În fața intrării stătea un paznic.

A ajuns cu mașina lângă el și a oprit.

- Am venit să-l vizităm pe domnul Pohl, i-a spus ea paznicului.
- E trecut de miezul nopții.

- El ne-a chemat. Doamna este cancelarul Germaniei. Sunt convins că o vei recunoaște.

Omul s-a uitat prin geamul șoferului, care era coborât și a recunoscut imediat fața ei.

- Herr Pohl a telefonat mai devreme și ne-a cerut să venim aici. Ne așteaptă, a spus Marie pe un ton politic.

Omul a ezitat o clipă, după care le-a făcut semn că pot intra.

Stratagama aceea funcționa de fiecare dată. Trebuia să vorbească limpede, să acționeze cu autoritate, să nu accepte refuzuri și cei mai mulți oameni cedau. Mai ales când o aveai cu tine în mașină pe șefa statului.

A trecut de poartă și a pătruns într-o curte interioară spațioasă, care părea să slujească drept parcare. Perimetrul era înconjurat de pereții din piatră ai diferitelor anexe. Unele dintre ferestrele cu menouri erau luminate, dar cele mai multe rămăseseră întunecate. Cassiopeia a examinat curtea în amănunțime, pentru a descoperi ceea ce se afla în jur, fiind pregătită pentru orice, apoi a parcat mașina pe o latură a curții, între un Volvo cu două uși și o furgonetă Mercedes.

Au coborât. Aerul nopții era cald.

- Arcada aceea iluminată, de acolo, pare să fie intrarea, a spus Cassiopeia, făcând semn în față.

Au pornit pe terenul presărat cu pietriș, trecând pe lângă alte mașini cufundate în întuneric. Când a ajuns aproape de arcadă, Marie s-a oprit brusc.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Cassiopeia.

Eisenhuth a rămas cu ochii ațintiți spre un automobil BMW, a cărui caroserie reflecta lumina din dreptul intrării. Apoi s-a apropiat de mașină. A trecut pe lângă portbagaj și s-a apropiat de portiera șoferului. A aruncat o privire pe geam și a examinat un abțibild lipit de parbriz.

- Asta e mașina soțului meu. Abțibildul este al companiei. E vehiculul lui personal.

A spus acestea pe un ton care îi trăda uimirea.

– Ce caută aici? a întrebat Cassiopeia.

– Nu de mașină e vorba, a spus Marie. Ce caută *el* aici?

Pe fața ei a apărut o expresie care îi trăda șocul, dar și sentimentul că era trădată. Cassiopeia își pusese deja aceeași întrebare.

Ce căuta Kurt Eisenhuth acolo?

În ochii lui Marie s-a citit hotărârea. După aceea a pornit cu pași apăsați spre ușă, pe care a deschis-o fără să bată sau să își anunțe în altfel prezența acolo.

Au pătruns amândouă în castel.

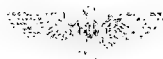

Engle stătea la fereastră, la etajul întâi. Văzuse că Marie Eisenhuth și Cassiopeia Vitt pătrunseseră în curte, după care se apropiaseră de singura ușă iluminată. Observase că Eisenhuth cercetase BMW-ul și că își dăduse seama că soțul ei se afla în castel. Mai devreme, văzuse că Pohl îl condusese pe Kurt Eisenhuth în camera subterană. Acel lucru era neobișnuit, deoarece patronul lui păstra cu mare grijă acel loc secret.

Iar prezența cancelarului era misterioasă.

Indiferent ce își pusese Pohl în gând, evenimentele erau în plină desfășurare.

S-a dus spre pat, a ridicat receptorul interfonului de pe noptieră și a format un număr.

Sunetul strident al interfonului aflat la celălalt capăt al camerei subterane s-a auzit într-un moment în care se concentrase.

– Așteaptă, a spus el, ridicând o mână spre Kurt.

S-a dus spre perete și a smuls receptorul din furcă.

– Ai niște oaspeți, i-a spus Engle.

A ascultat ce i-a spus acolitul lui în legătură cu ce se petrecea sus. Incredibil. Sosise chiar cancelarul. A aruncat o privire spre silueta lui Kurt Eisenhuth. Probabil că mai avea o șansă de a-și scoate adversara din cursă și să își păstreze șansele proprii. S-a întors cu spatele la Kurt și a rămas cu fața spre perete.

– Trimite-o jos, a spus el în șoaptă.

– Și ce fac cu Cassiopeia Vitt?

– Dă-i puțin de lucru.

A pus receptorul în furcă, s-a întors din nou către oaspetele lui și i-a spus:

– Te rog să continui.

Engle a ieșit din dormitor și a mers discret pe coridoarele de la etaj. S-a oprit aproape de balustrada etajului și s-a uitat precaut spre foaierea de la parter. Cassiopeia Vitt și Marie Eisenhuth priveau în jur, admirând opulența evidențiată de lucrurile de acolo. Servitorii pleaseră. Pohl își planificase să se retragă devreme, în ideea că trebuia să se arate tulburat de presupusa moarte a lui Marie Eisenhuth. Angajații lui puteau depune mărturie că asistaseră la scena de mai devreme, care arătase tristețea, îngrijorarea, șocul și consternarea lui față de cele întâmplate.

Dar nu se întâmplase asta.

Engle s-a apropiat mai mult de balustradă și a spus:

– *Guten nacht.*

Cele două femei au ridicat capetele.

– Tu cine ești? a întrebat cancelarul.

– Josef Engle, a spus Cassiopeia.

– La dispoziția dumneavoastră, a spus el.

– Unde este herr Pohl? a întrebat Eisenhuth.

– Mergeți pe coridor spre dormitorul principal. Acolo există o ușă deschisă care dă spre o scară. El este jos.

– Acolo e și soțul meu?

– Da.

Eisenhuth a arătat cu degetul spre Engle și s-a întors cu fața spre Vitt.

– Acel om este un ucigaș. Să-l prinzi.

Apoi a plecat cu pași hotărâți.

Cassiopeia a ridicat ochii spre Engle.

– Ada mi-a spus să te ucid.

Engle a chicotit.

– Sunt convins. La urma urmei, după cum a remarcat și cancelarul, i-am ucis prietena.

Cassiopeia a dus mâna spre pistolul aflat pe coapsa ei. Engle a ridicat mâna dreaptă, ținută până atunci sub balustradă, rămasă nevăzută, și Cassiopeia a văzut că în ea avea un pistol. Și-a eliberat arma din toc și s-a rotit spre dreapta, aruncându-se în același timp la podea, ajungând pentru moment în afara liniei de foc. Ținând pistolul în ambele mâini, s-a rostogolit, după care a țintit spre etaj.

Însă Engle dispăruse.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI PATRU

Cotton a măsurat din aer castelul Löwenberg în timp ce elicopterul se apropia de sol. A văzut o serie de clădiri, câteva dintre ele fiind cândva reședințe, turnuri fortificate, capela, locuințele administratorilor, ziduri de apărare, un adăpost pentru vehicule și o bucătărie, ridicate probabil de proprietarii care se succedaseră acolo și care avuseseră timp și bani pentru a le construi. Ferestrele menou, lucarnele și nișele grațioase erau din belșug. Arcele de lumină dădeau zidurilor din piatră o frumusețe medievală, plăcută și provocatoare.

A observat câteva mașini parcate în curtea spațioasă, pavată cu piatră, care fusese cândva un adevărat sat de servitori care se lipise de castel ca o excrescență coralieră, fiindcă locuitorii se simțeau în siguranță în apropierea și protecția oferită de zidurile groase. Nu a observat decât un paznic la intrarea în acea curte.

A făcut semn către sol.

– Aterizează pe drum, în afara castelului, a spus el în microfonul căștii pe care o avea pe cap.

Pilotul a început să coboare. Schüb stătea alături de el, dar nu avea echipament de comunicație.

– Cancelarul și Cassiopeia sigur sunt deja în castel, i-a sus Cotton cu voce tare, ca să acopere zgomotul motorului.

– Trebuie să mă ocup de Theodor în felul meu.

– Ce v-ați propus? a vrut Cotton să știe.

– Asta rămâne între mine și el.

Cotton a hotărât să nu insiste. Deceniile de decizii nefericite îl făcuseră pe bătrânul războinic aflat alături de el să ajungă în acel loc oneros din centrul Germaniei. Acțiuni pe care dementul Martin Bormann le concepusese pentru a-și salva pielea duseseră la nașterea unui fiu și la o mișcare ce nu se putea împăca nicidecum cu raționalitatea. Probabil că Schüb avea dreptate. Era cel mai bine ca Pohl să se înfrunte cu tatăl lui.

Elicopterul a atins solul.

Cotton a coborât primul și a pornit înainte, ferindu-și ochii de curentul de aer stârnit de rotoare în timp ce elicopterul s-a înălțat, lăsându-i pe amândoi în tăcere când s-a îndepărtat, îndreptându-se spre est.

S-au apropiat de paznicul care stătea alături de o poartă.

– Am venit să discutăm cu herr Pohl, a spus Cotton în limba germană. Facem parte din personalul cancelarului.

Omul era înarmat cu un pistol, prins la centură, la fel ca și Cotton și Schüb.

– Nu mi s-a spus nimic despre alți oameni care vor sosi pe calea aerului.

– A fost o scăpare. După cum ai văzut, am sosit cu un elicopter militar. Am zburat până aici din ordinul direct dat de cancelar.

– Trebuie să verific.

Cotton nu dorea să își anunțe prezența, de aceea, când paznicul s-a întors spre mica gheretă în care avea telefonul, l-a tras pe individ înapoi și i-a dat un pumn puternic în partea stângă a fălcii.

Paznicul s-a prăbușit imediat pe pavajul rece.

– A fost cam dur, a spus Schüb.

– Da, dar necesar.

A făcut semn spre înainte.

– Mergem?

Cassiopeia a alergat pe coridor spre intrarea de la celălalt capăt al acestuia. Spațiul din fața ei era slab luminat. Josef Engle o conduce. Nu încăpea nicio îndoială. Însă ea nu avea altă soluție.

Trebuia să se lase dirijată.

S-a oprit după ce a trecut de o ușă.

Dincolo de ea nu era nicio lumină.

Ea își propusese ca niciodată să nu se năpustească într-o cameră cufundată în întuneric. De aceea s-a strecurat pe lângă ușă și a pătruns în ceea ce fusese cândva sala marilor cavaleri, împodobită cu colonade care se înălțau pe cele patru laturi. De deasupra atârnavă o mulțime de stindarde colorate. Cel mai mare, luminat de una dintre lămpile cu becuri incandescente, era simbolul fostului imperiu german – unul cu negru, roșu și auriu, pe care se afla un vultur. Dulapuri cu uși din sticlă erau înșirate de-a lungul a două laturi ale camerei, fiecare etalând câte o armură. Încăperea era un loc splendid, în care baronii de altă dată își impresiona vizitatorii și își etalau autoritatea imperială. Se vedea că Pohl era îndrăgostit de asemenea exponate.

Însă nu trebuia să se arate surprinsă.

A sondat întunericul cu privirea, în sus și în jos, apoi spre lateral.

Stătea sub o rază de lumină ce venea dinspre coridor, la capătul uneia dintre arcade. Să fi ajuns Engle acolo, la parter? Ori rămăsese la etaj, în vreuna dintre galerii, privind în jos? Se afla în dreapta? Sau în stânga? Ori la capătul celălalt al acelei încăperi.

A auzit un bubuit, iar un glonț s-a izbit de podeaua din piatră aflată în dreapta ei. S-a aplecat spre stânga, căutând să se adăpostească înapoia unuia dintre dulapurile înalte.

– S-ar putea să constăți că misiunea de a mă captura va fi mai dificilă decât ți-ai închipuit, a spus Engle.

Cotton a observat că singura ușă care dădea din curte era întredeschisă. Deja atinsese capota unui Mercedes cu două uși și remarcase că era caldă. Probabil era mașina cu care veniseră acolo Casiopeia și Eisenhuth. Schüb a pornit înaintea lui, îndreptându-se spre ușă. Bătrânul a mers spre portic și a intrat în castel.

Cotton l-a urmat.

Dinăuntru a răsunat o împușcătură.

De undeva din stânga, de la etaj. Și-a îndreptat ochii spre balconul de la etajul întâi, care avea o balustradă groasă din piatră.

– Eu merg într-acolo, a spus Schüb, și a pornit încet pe coridorul larg.

– Eu mă duc la etaj, a spus Cotton, arătând spre scară.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI CINCI

Marie a găsit dormitorul lui Pohl. În mod normal, nu s-ar fi aventurat într-un loc privat, dar soțul ei era acolo și ea voia cu disperare să afle motivul.

A intrat în cameră și a observat imediat patul enorm, cu picioare în stil iacobin. Deasupra lui era agățat un tablou masiv, în ulei, înfățișându-l pe arhanghelul Mihai, cu sabia ridicată, îndrumându-i pe călătorii neliniștiți spre rai. A priceput semnificația. Era evident că lui Pohl îi plăceau îngerii, deoarece două nimfe zburătoare, sculptate în lemn, susțineau lămpi care luminau încăperea.

Apoi a observat panoul.

Era în partea cealaltă a dormitorului, într-o nișă.

O lespede din piatră.

Ce îi spusese Engle?

Mergeți pe coridor spre dormitorul principal. Acolo există o ușă deschisă care dă spre o scară.

S-a dus spre ușă, a intrat și a văzut trepte din piatră acoperite cu mochetă, care mergeau în spirală.

El este jos.

A coborât încet și a ajuns pe o podea din gresie lustruită și a văzut un drapel nazist. Și-a îndreptat atenția în față și a observat multe alte obiecte de colecție, fiecare fiind expus cu grijă, ca într-un

muzeu. A pătruns în acea lume macabră și a simțit că i se învânte mintea în fața celui spectacol. În gând i-au revenit imagini vii din copilărie. Fotografii ale tatălui ei purtând brasarde cu svastică, un veston pe care îl văzuse cândva într-un dulap, similar cu cele expuse în acea încăpere. O apărătoare de gât, o bandulieră și mănuși, toate familiare, și, cel mai tulburător dintre toate, un pui de baset din porțelan, la fel ca acela pe care și-l amintea că stătuse mulți ani pe un raft din biroul tatălui ei. Mai târziu aflase că acele lucruri erau produse la Allach, o localitate din apropierea Münchenului, de prizonierii de la Dachau.

S-a oprit ca să se uite la câinele lucios, alb.

În ochi i-au apărut lacrimi.

Tatăl ei. Acel sărman neghiob care urmase o cale greșită. Îl iubise pentru tandrețea lui, însă îl detestase pentru orientarea lui politică. Din fericire, nu încercase să îi impună credințele lui, și vorbea rareori pe acel subiect, dar cuvintele pe care le rostise când și-a dat seama că i se apropia ceasul morții – *Heil Hitler* – confirmau tot ce bănuise ea despre valorile prețuite de el.

A auzit voci.

Șoapte.

Ca foșnetul unor hârtii.

S-a furișat înainte, simțindu-și pașii ca și cum ar fi călcat pe cioburi de sticlă. Stomacul i-a tresărit de anxietate, apoi și-a șters lacrimile din ochi. A dat un colț, și la capătul coridorului a văzut o ușă deschisă.

Voci.

Ale lui Kurt și Pohl.

Și-a simțit picioarele amorțite și mâinile lipicioase. O teamă tulburătoare s-a răspândit în tot corpul, o senzație pe care o trăise în ziua când și-a îngropat părinții.

A continuat să înainteze spre ușă fără să scoată niciun sunet, apoi s-a oprit brusc.

L-a auzit pe Kurt vorbind.

Bormann se uita la Eva Braun care se zvârcolea și țipa de durere. Căteaua se zbătea să nască deși moașa îi spusese să se relaxeze. Picioarele ei au înțepenit când o nouă contracție i-a făcut abdomenul să tresară. În ultimele luni, nu se putuse înțelege cu ea. Părea să nu suporte starea de gravidie. Însă și deplasările lor constante complicasera lucrurile.

În cele din urmă, se reuniseră la Barcelona.

El venise dinspre nord, prin Danemarca și Țările de Jos. Ea sosise din sud, pornind din Elveția și călătorind cu trenul prin Italia, apoi traversând Franța. Casa din Barcelona fusese folosită în timpul războiului și rămăsese un loc sigur. Fără să își asume riscuri, se mutaseră în Spania, într-un loc anonim pe care îl alesese el. Führerul era mort. Acum, el trecuse la cârmă.

Și lucrurile aveau să fie diferite.

Braun a țipat din nou.

Se săturase să asculte strigătele ei de slăbiciune. Femeile erau foarte proaste. Motiv pentru care nicio armată din lume nu le folosea decât pentru slugăreală. Erau bune doar la un lucru, și asta încerca să facă acum Eva Braun.

Să aibă copii.

Braun a mai scos un țipăt.

– Când se va încheia totul? a întrebat-o pe moașă, o spanioloaică. Din fericire, ea vorbea germană.

– Iese copilul.

El stătea în spatele femeii care își ținea capul între picioarele desfăcute larg ale Evei Braun, care avea gleznele legate de câte un stâlp al patului. Ea trăgea de legături, dar stâlpii groși rezistau.

– Grăbește-te, a spus el.

– Vorbiți cu Dumnezeu în legătură cu asta, a spus moașă, fără a întoarce capul, pentru că era atentă la pelvisul Evei Braun.

În cameră a răsunat încă un țipăt sfredelitor. Din fericire, ferma era izolată.

Moașa a întins mâinile în față, iar Braun a scrâșnit din dinți.

– Acum. Împinge cu toată puterea.

Braun a ridicat capul de pe pat. Preț de un moment, privirea lui Bormann s-a întâlnit cu a ei. Interesant. Nu se temea. În schimb, a simțit hotărârea ei. Atunci de ce să tempereze acea virtute cu o supunere în fața durerii? Voia să îi spună să încheie, dar se părea că lucrurile se apropiau de sfârșit. Braun și-a încleștat strâns dinții și fața i s-a contorsionat de efort, pentru că se concentra din răputeri să expulzeze fătul din pântec.

– Da, da, a spus moașa.

Braun a împins și mai tare. Respira superficial și scurt. Fruntea îi era scăldată de sudoare. Femeia a băgat mâinile între picioarele Evei Braun, iar Bormann a văzut un cap, apoi umerii, brațele, pieptul și, în cele din urmă, fătul a ieșit complet.

– Ce sex are, a întrebat el.

Moașa l-a ignorat. Își îndreptase toată atenția asupra copilului care era acum cuibărit în brațele ei, având cordonul ombilical netăiat, și mergând până în pântecul Evei Braun, care se relaxase pe pat și părea să-și fi pierdut cunoștința.

Bormann nu putea vedea copilul prea bine, de aceea s-a apropiat mai mult.

– Sexul, a repetat el cu glas poruncitor. Ce sex are?

– E fată.

Auzise bine?

– Sigur?

– Păreți uimit.

El și-a recăpătat stăpânirea de sine. Nimeni nu trebuia să știe ce gândea în acele momente.

– Mă refer doar la bucuria pe care i-o va aduce mamei.

– E bine să ai o fiică.

Moașa și-a îndreptat atenția spre Braun, în timp ce era expulzată placenta.

Bormann s-a retras și a analizat situația.

Fiica lui Hitler.

Și-a amintit ce îi spusese Conducătorul Suprem după ce Braun îi spusese în buncăr că era însărcinată. Nu se înfuriase, dar nici nu se bucurase. Doar o acceptare a altei dezamăgiri. Însă Hitler voise ca Braun să nască acel copil, visând că acesta va resuscita mișcarea într-o bună zi. De aceea l-a scutit pe Bormann de obligația de a muri și i-a dat ordin să aibă grijă ca Braun și copilul să supraviețuiască. Acceptase acea misiune doar ca o cale de a scăpa de jugul morții pe care îl presupunea rămânerea în Berlin. Nu voise nicidecum să rămână acolo și îl îndemnase pe Hitler să fugă în Alpi, la Redută.

Însă idiotul fanatic refuzase.

Demență.

Hitler chiar crezuse că va putea mobiliza o forță militară capabilă să înfrângă armatele americane și rusești care avansaseră în Germania.

A coborât privirea și a observat că moașa tăiase cordonul ombilical. Copilul a început să plângă, iar femeia i-a șters fața minusculă cu o cârpă umedă.

– E o frumusețe, a spus moașa.

– Nu are defecte?

– Niciunul vizibil. E perfectă.

Nu asta voia să audă, dar măcar copilul era fată.

Femeia i-a pus în brațe copilul care urla. Avea câteva fire de păr negru pe cap. Avea gura căscată și își anunța prezența pe lume răcnind. Bormann s-a întrebat ce ar fi gândit Adolf Hitler dacă ar fi fost acolo, ținându-și flica în brațe, admirând ceea ce concepuseră el și Eva Braun. Cel mai probabil, neghiobul placid nu ar fi avut niciun simțământ și ar fi felicitat-o pe Eva pentru că dăduse naștere încă unui cetățean loial al Reichului. Ar fi avut vreo importanță dacă acest copil ar fi fost băiat? Cu siguranță, dar Bormann se îndoia că ar mai fi făcut și alte încercări. Hitler fusese mereu atras de copii, dar numai deoarece ei reprezentau cadrul perfect pentru a-și crea o

imagine favorabilă în societate. Era greu de discutat în contradictoriu cu un lider care se înconjură cu nevinovați. Acum, privind spre fiica pe care Hitler nu o va vedea, Bormann era mai convins ca niciodată de ceea ce trebuia să facă.

A așezat copila pe marginea patului, alături de Eva Braun, care era încă lipsită de cunoștință. A scos pistolul Luger pe care îl purtase asupra lui încă de când plecase din buncărul fűhrerului și a tras un glonț în capul moașei.

Femeia s-a prăbușit la podea.

Eva Braun nu s-a clintit.

Era epuizată după efortul făcut.

Îi va spune că pruncul a murit după naștere și că a ucis-o pe moașă pentru incompetență. Și ea nu va încerca să îl contrazică. De ce să facă asta? Acum erau strâns legați laolaltă. Viețile lor erau îngemănate.

Și asta era bine.

Ea nu era chiar o femeie de respins, iar capacitatea lui de a găsi parteneri în afara fermei în anii viitori era, în cel mai bun caz, limitată. Trebuia să fie precaut. Doar văzuse cum femeile puteau distruge un bărbat. Lui nu trebuia să i se întâmple așa ceva. Eva Braun avea să facă ceea ce i se spunea, altfel îi va trage și ei un glonț în cap.

A ridicat nou-născuta de pe pat și a ieșit din încăpere. Afară, în umbra unei terase acoperite, care ieșea în afara fațadei fermei, îl aștepta un bărbat.

I-a întins copilul.

– Să o crești ca și cum ar fi a ta.

Ochii bărbatului erau aburiți de mândrie.

– E fiica lui?

– Bineînțeles.

– Am auzit o împușcătură.

– Misiunea moașei se încheiase.

Bărbatul a părut să înțeleagă.

– Da, nu trebuie să existe martori.

– Doar eu și tu, prietene.

– O voi crește bine.

– Pe mine nu mă mai interesează chestiunea asta. Am procedat așa cum trebuia, iar restul cade în sarcina ta.

Asta era o minciună. Trebuia să crească chiar el acel copil. Însă el avea alte idei, care nu erau legate de Adolf Hitler. Practic, el ar fi trebuit să ucidă acel copil. Asta ar fi pus capăt unor probleme ce puteau apărea în viitor. Însă nu ar fi câștigat nimic din asta. Era mai bine ca fata să rămână în viață. Nimeni nu va ști cine îi sunt părinții.

Bărbatul s-a ridicat de pe scaun.

– Viață lungă, prietene, i-a spus Bormann.

– Și ție la fel, a spus bărbatul.

În vreme ce vizitatorul s-a îndreptat spre o mașină parcată sub un ulm mare, Bormann a strigat:

– Cum o vei boteza?

Albert Herzog s-a întors spre el.

– Va fi Marie, după numele străbunicii mele.

[Ilustrare: un desen simplu, probabil al unui copil, care arată o figură umană cu brațe și picioare, posibil într-o poziție de dans sau mișcare.]

– Cine ți-a spus asta? l-a întrebat Pohl.

Îl ascultase pe Kurt Eisehuth care îi povestise ce știa și adăugase câteva fragmente lipsă pentru a alcătui o imagine completă privind ceea ce se întâmplase în Spania în ianuarie 1946.

– Albert mi s-a destăinuit înainte de a muri, a spus Kurt.

– Bătrânul a păstrat bine secretul.

– A considerat că era o onoare să o crească pe fiica lui Hitler.

– Și tu, tu te simți onorat că ești căsătorit cu ea?

– Da. A fost o soție bună. Trăsăturile de pe fața lui Kurt s-au înmuiat puțin. Pare să fi moștenit temperamentul mamei ei. Dar a devenit lider grație trăsăturilor tatălui ei natural.

– Nu dispera, i-a spus Pohl. Voi conduce această națiune cu toată tăria necesară.

Kurt a făcut un semn către sarcofage.

– Astea de ce se află aici?

– Ca să ne aducă aminte.

Pe fața lui Kurt a apărut o expresie care i-a trădat nedumerirea.

– În legătură cu ce?

Marie a rămas stană de piatră. Cuvintele rostite de soțul ei, combinate cu intervențiile verbale ale lui Pohl, o făcuseră să înțeleagă ceea era de neconceput.

Ceva de neînțeles.

Deci era fiica lui Adolf Hitler și a Evei Braun.

A coborât privirea spre mâinile și brațele ei, spre piept și picioare. Fiecare fibră a ființei ei era legată din punct de vedere genetic de un rău de neconceput. Își petrecuse toată viața de adultă repudiind ceea ce reprezenta cel de-al Treilea Reich. Vorbise numai de rău despre Hitler și despre fiecare dintre apropiații lui. Filosofia ei politică respingea tot ce avea atingere cu național-socialismul. Deși unii oameni din Germania predicau părțile bune ale nazismului, respingându-le pe cele rele, ea respinsese totul, și nu făcuse un secret din faptul că simțea o repulsie totală față de nazism. Tocmai de aceea îi fusese foarte ușor să apară la Dachau. Ce dacă adevărul îi înfuria pe alegători? Era necesar să îl afle și, lucru și mai important, trebuiau să nu uite.

Însă acum...

Prin urmare, Albert Herzog nu era tatăl ei natural. Fusese adoptată. Ori, mai curând, abandonată.

Data altora.

Și-a impus să se miște, străduindu-se să găsească suficient curaj pentru a înainta. Trebuia să îi înfrunte pe cei doi bărbați din

cealaltă încăpere. Își simțea mușchii atrofiați de îngrijorare după ce auzise mărturisirea năucitoare a soțului ei.

Încă un pas până la ușă.

Trebuia să se dovedească tare. Să nu dovedească nicio slăbiciune.

Alți câțiva pași.

A intrat.

Kurt se afla în mijlocul aceluia spațiu lipsit de ferestre, cu spatele la ea, alături de sarcofagele înalte din marmură. Pohl stătea de cealaltă parte a încăperii, cu fața spre ea, în fața rafturilor doldora de jurnale îmbrăcate în piele.

Pohl a văzut-o imediat ce a intrat.

Indiferent cât de mult s-ar fi străduit, expresia de pe fața ei arăta că auzise fiecare cuvânt.

– A, în sfârșit, a spus Pohl. Ați ajuns aici.

Kurt s-a răsucit pe călcâie și a exclamat:

– Vai, Doamne.

Pohl a părut mulțumit de sine.

– Vă rog să intrați, doamnă cancelar. La urma urmelor, noi doi suntem membri ai aceleiași familii și ar fi cazul să îi arătăm respect mamei noastre.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘASE

Cassiopeia s-a ghemuit pe podea, alături de un dulap cu expozate. Nu credea nicidecum că era în siguranță acolo. Se părea că Engle dorea ca ea să se afle exact în acel loc. Încă avea pistolul în mână, însă el nu îi prea era de folos, deoarece Engle ținea sub control totul de la înălțime. Pe întuneric, reușise să vadă flacăra de la gura țevii armei lui, ceea ce i-a confirmat că el se afla în galeria întunecată de deasupra ei și avea o imagine clară a întregului hol.

– Vino să mă prinzi, i-a strigat el.

Ticălosul părea să se afle în orice loc, și asta din cauza acusticii proaste din castel.

– Așa intenționez, a strigat ea.

– Hai, că-mi placi, domnișoară, a spus Engle, râzând.

Cotton a auzit zgomotul împușcăturii, de aceea și-a scos pistolul automat pe care îl luase de la atacatorul din Austria. Apoi s-a apropiat de o ușă deschisă și a auzit-o pe Cassiopeia vorbind cu un bărbat, iar vocile lor au sunat ciudat, din cauza spațiului care amintea de o peșteră. Coridorul pe care îl traversa era bine luminat, iar lumina gălbuie de acolo se revărsa spre semiîntunericul de dincolo

de intrare. Nu dorea să își anunțe prezența, de aceea s-a oprit și a folosit un dulap plin cu săbii drept adăpost, pentru a evalua situația.

Capătul celălalt al coridorului era cufundat în întuneric, pentru că cea mai apropiată lampă se găsea la vreo trei metri de locul în care se afla el. Două picturi pe pânză, una de Claude Lorain și cealaltă de Lucas Cranach, se aflau prinse pe peretele din piatră care ducea spre camera de dincolo, iar imaginile lor erau întunecate din cauza iluminării sărăcăcioase.

Cotton a mers spre capătul coridorului. Nimic nu i-a trădat deplasarea. A stat aproape lipit de zid și a trecut pe lângă picturi. Acum rămăsese ascuns într-un colț aproape de ușă. Prin întuneric, a văzut-o pe Cassiopeia stând ghemuită alături de unul dintre dulapurile cu uși de sticlă în care erau expuse armuri. Și ea l-a văzut, și i-a făcut semne cu o mână pentru a-l alerta față de pericolul care îl pândea de la etaj. El a aruncat o privire spre etaj și a surprins o mișcare acolo.

Josef Engle?

Păi, cine altcineva?

Cotton a hotărât să nu își facă cunoscută prezența și i-a făcut semn Cassiopeii că va urca la etaj. Ea a dat din cap în semn că a înțeles. Acesta era un lucru pe care îl aprecia la ea. Nu se juca. Rămânea calmă în situații critice. Era o parteneră de nădejde.

S-a furișat înăuntru și s-a deplasat spre scara din dreapta lui, care ducea spre primul etaj. A rămas lipit de perete și a făcut primul pas pe scară.

Peste tot erau nișe.

Goluri întunecate, de unde putea pândi moartea.

Engle era în avantaj. Stătea deasupra Cassiopeii Vitt și vedea perfect tot ce se întâmpla în hol. Doar galeriile de la parter rămâneau

apărate, însă oamenii din personalul de serviciu plecaseră acasă și nu aveau să se întoarcă decât a doua zi dimineață, astfel că nu putea fi deranjat de nimic. Cunoștea fiecare centimetru pătrat din holul de la parter, astfel că o putea manevra pe Vitt așa cum dorea.

Ceea ce era bine. Asta era ideea.

Să o pună la încercare.

Să îi dea de lucru, pentru ca patronul lui să realizeze ceea ce își pusese în minte. Însă cancelarul schimbase situația prin ordinul pe care îl dăduse: „*Prinde-l*” și, evident, Vitt luase în serios acel ordin. Iar el alesese sala cavalerilor special pentru că era întunecoasă și spațioasă. A rămas în ascunzișurile oferite de etaj, aproape de capătul îndepărtat al exponatelor de la parter, și s-a întrebat ce mai trebuia făcut.

Prezența lui Marie Eisenhuth, acolo, în Löwenberg, nu intrase nicidecum în plan.

Însă trebuia să aibă încredere și să creadă că Pohl știa ce face.

Și, având în vedere eșecurile lui din ultima vreme, a hotărât să-și joace rolul până la capăt.

S-a furișat de-a lungul galeriei, stând la vreo doi metri de balustradă, pentru a-și alege un nou punct avantajos de tragere.

De jos nu a auzit niciun sunet. Iar asta era bine.

Ideea era să câștige timp.

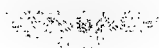
Cassiopeia știa că nemernicul era deasupra ei. Se simțea ca un șoarece într-un labirint, pentru că nu avea încotro să se ducă. Însă trebuia să-i ofere lui Cotton timp pentru a se poziționa cât mai bine. Cu toate acestea, nu avea intenția să se ghemuiască înăpoia unui dulap cu ușa din sticlă și să aștepte ca Engle să facă vreo mișcare greșită. Ce avea să facă el? O va împușca? Când cancelarul Germaniei se afla acolo? Greu de crezut. Cum ar putea Pohl să

explice moartea ei? Nu avea cum. Nu. Prin urmare, era vorba de un joc. Din câte se vedea, prezența ei nu era dorită în locul în care se aflau Pohl și Kurt Eiseinhuth.

Dar ea se pusese de acord cu cancelarul.

Trebuia să se ocupe de Engle.

Putea să îl provoace acum ca să vadă cât de departe mergea acel joc. De aceea, ținând pistolul într-o mână, s-a răsucit pe fund spre dreapta, trăgând un foc spre galeria de la etaj, ceea ce i-a oferit momentul necesar pentru a se rostogoli mai departe, spre următorul dulap cu exponate.

Engle a zărit-o pe Vitt mișcându-se în întuneric, apoi a văzut flacăra de la gura țevii pistolului când ea a tras spre etaj. Din fericire pentru el, nu se afla nicidecum aproape de locul spre care țintise ea.

De aceea a răspuns cu foc.

Și glonțul a spart geamul dulapului în spatele căruia se ascundea ea.

Cassiopeia și-a dat seama că va avea la dispoziție doar o clipă după deruta de moment pe care sigur i-o provocase lui Engle.

Și el nu a dezamăgit-o.

Geamul dulapului de lângă ea s-a făcut țândări.

Însă glonțul lovise prea aproape pentru ca ea să se simtă în siguranță.

De aceea a sărit în picioare și s-a lansat în întunericul care învăluia baza pereților înalți din hol. Se afla la aproximativ zece metri de cea mai apropiată arcadă ce dădea spre galeria de la primul etaj.

A cercetat întunericul de deasupra, străduindu-se să vadă unde putea fi Engle. Primul foc de pistol venise din partea cealaltă a holului. Dacă Engle mai era acolo, însemna că va avea un unghi favorabil pentru a trage.

Apoi și-a dat seama.

Engle se mișcase de acolo.

A ridicat privirea. Întunericul era deplin.

Engle era acolo.

Chiar deasupra ei.

În galerie.

Cotton a ajuns în capul scării și a privit înainte. A auzit împușcătura și zgomotul de sticlă spartă. În timp ce urca, a văzut-o pe Cassiopeia rostogolindu-se din spatele unui dulap și dispărând în beznă. Ea îi distrăgea atenția lui Engle. Îl ținea concentrat asupra ei. Și astfel îi permitea lui Cotton să se apropie.

În fața lui, peretele exterior al galeriei avea alte nișe, fiecare dintre ele semănând cu o gaură întunecată. În față era la fel de întuneric. Ochii nu i se adaptaseră complet, dar a reușit să surprindă o mișcare de partea cealaltă a holului. S-a slujit de întuneric pentru a se furișa înainte, întorcându-se la stânga și traversând latura scurtă pentru a ajunge spre latura lungă, unde era postat Engle. S-a oprit lângă una dintre arcadele de sprijin și și-a dat seama că Engle era acum exact deasupra locului în care o văzuse ultima oară pe Cassiopeia. Preț de un moment, a trăit senzația de déjà-vu, pentru că în urmă cu câțiva ani trecuse printr-o situație similară, în alt castel german. În acea zi beneficiase de ajutor. Dar nu și acum. Era singur, iar femeia pe care o iubea era în primejdie.

– Engle, a strigat Cassiopeia, iar vocea ei a căpătat ecou. S-a terminat.

– Eu nu văd lucrurile la fel.

– Alegerile sunt terminate pentru ambii candidați. Asta înseamnă că și tu ești terminat.

Dincolo de holul întunecat, în galeria îndepărtată, l-a zărit pe Engle, care stătea în umbră, înapoia uneia dintre arcade, ceea ce îl împiedica să tragă.

– Nu ieși viu de aici, a spus Cassiopeia.

– Dimpotrivă, domnișoară, tu ești aceea care nu va pleca vie de aici.

Engle a ieșit de după arcadă și s-a apropiat de balustradă, după care a îndreptat pistolul în jos, spre locul în care se afla Cassiopeia.

Cotton a tras.

Glonțul l-a nimerit pe Engle în piept. Germanul s-a îndepărtat de balustradă. Cotton a mai tras un foc. Engle s-a clătinat și s-a prăbușit la podea.

Cassiopeia a ieșit la vedere.

– Speram că vei trage.

El a coborât arma.

– Și eu.

– Cancelarul e undeva în castel, a spus ea.

– La fel și Gerhard Schüb.

– Trebuie să-i găsim pe amândoi.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

Marie s-a străduit să înțeleagă priveliștea uluitoare pe care o avea în fața ochilor. Dintr-un muzeu subteran, macabru, plin de obiecte naziste, pătrunsese în ceea ce părea a fi o cameră funerară. Și ce spusese Pohl? „*Vă rog să intrați, doamnă cancelar. La urma urmelor, noi doi suntem membri ai aceleiași familii și ar fi cazul să îi arătăm respect mamei noastre.*” Kurt se uita la ea și nevenindu-i să creadă – cu siguranță că era ultima persoană pe care se așteptase să o vadă acolo. Ea nu l-a luat în seamă, și a continuat să contemple cele trei sarcofage.

– În cel din stânga ta se află rămășițele pământești ale mamei tale, a spus Pohl. Eva Anna Paula Braun Hitler Bormann. Ea m-a născut și pe mine. Deși, după cum știi acum, am avut tați diferiți.

Ea s-a întors spre Kurt și l-a întrebat:

– Tata ți-a spus tot ce ai povestit mai devreme?

El a ezitat un moment, după care a dat afirmativ din cap.

– Ești fiica führerului. Copilul lui Hitler. Moștenirea lăsată de el. Nu încapе nicio îndoială.

În acea afirmație a răzbătut o mândrie care lui Marie i-a făcut greață. În minte i-au răsunat cuvintele rostite de tatăl ei pe patul de moarte: „*Lumea mea a murit cu mult timp în urmă. Tu ești tot ce a mai rămas din ea.*”

Acum și-a dat seama la ce se referise el.

– În testamentul lui, Hitler a scris: „*Mor fericit, pentru că sunt conștient că sămânța renașterii sclipitoare a mișcării național-socialiste va da roade*“, a spus Pohl. Tu ești sămânța despre care a vorbit el.

Gândul acesta i-a întors stomacul pe dos.

– Te pregăteai să mă ataci în legătură cu părinții mei, a spus Pohl. Vei fi la fel de fermă și în ceea ce te privește? Oamenii merită să afle cine îți sunt părinții?

– Nu știu, Theodor, probabil că trebuie să analizăm subiectul mai atent.

Vocea aceea a venit din spatele lui Marie.

Ea s-a întors și a văzut un bătrân ofilit, care se opriese în pragul ușii. Avea pe față o expresie tristă, care îi trăda remușcarea, însă ochii lui radiau viață. Și-a dat imediat seama cine era.

Gerhard Schüb.

Bătrânul a intrat.

Marie Eisenhuth s-a întors și a observat că Pohl îl măsura pe nou-sosit cu o privire în care se citea curiozitatea și îngrijorarea.

– S-ar părea că avem un oaspete întors din morți, a spus Pohl în cele din urmă. Știam că ai murit acum doi ani.

– O tactică necesară ca să scap de supravegherea ta. Mi-am dat seama de multă vreme că puneai ceva la cale. De aceea am hotărât să dispar, ca să te pot studia fără a fi urmărit de tine.

– Mă cunoști bine.

– Mult prea bine, din păcate.

Marie i-a urmărit pe cei doi bărbați care păreau să ignore orice exista în jurul lor, concentrându-se doar unul asupra celuilalt. Încordarea era evidentă, lucruri înțelese doar ei, ca în cazul ei și al lui Kurt.

– Ce cauți aici? l-a întrebat Pohl.

– Am venit să te văd. În vizită. Așa cum am făcut-o și în trecut.

Schüb s-a uitat la decorațiunile din încăpere și, în cele din urmă, la sarcofage.

– Deci aici i-ai adus. În ce scop?

– Nu meritau morminte anonime în Africa. Fac parte din familia mea.

Schüb s-a apropiat de cel mai mic dintre sarcofagele mari. Cel al Evei Braun.

– Ea ar fi îngrozită.

– Asta e părerea ta.

– Ai cunoscut-o? Ai vorbit vreodată cu ea? De unde ai putea ști ce i-ar fi făcut plăcere? a întrebat bătrânul, arătând cu degetul spre Pohl. Theodor, nu știi nimic.

Pohl a descris un arc de cerc cu brațul, arătând spre rafturile cu uși de sticlă din spatele lui.

– Știu ce scrie în ele. Cuvintele ei. Gândurile ei. Sunt limpezi. O cunosc.

– Nu, nu reprezintă cu adevărat gândurile ei.

Pohl a lăsat impresia că nu a auzit vorbele lui Schüb.

– Mi-a povestit totul despre ea, în scris. Și despre tatăl meu.

– Nu ți-a povestit nimic, l-a contrazis Schüb. Ți-a spus doar ce voia ea să știi. Și te asigur, ți-a comunicat extrem de puține lucruri.

Pohl nu a reacționat la acea punere la punct și a zis:

– Țin minte discuțiile dintre noi. Mi-ai vorbit despre ea cu mândrie. Și tu mi-ai spus multe lucruri despre ea, dar și despre el.

– Și eu ți-am spus doar ce voiam eu să știi.

Pohl a traversat camera, apropiindu-se amenințător de Schüb. Bătrânul și-a păstrat calmul și nu s-a retras.

– Te întreb încă o dată: ce cauți aici?

– Am venit să-ți spun ceva.

– Atunci spune și pleacă.

– Te-am urmărit îndeaproape de-a lungul anilor. În ultimele zile am aflat chiar mai multe. Ai conceput o adevărată rețea. Schüb s-a întors spre cancelar. Theodor a fost cel care ți-a trimis acele informații în numele meu. A crezut că am murit și asta i s-a părut o tactică sigură. Știa că moralitatea și valorile tale te vor sili să faci

o investigație. Exact ceea ce a vrut el. Sigur, ideea era să descoperi banii, nu să afli cine au fost părinții lui sau ai tăi. Ada, sora mea, l-a făcut să-și schimbe planul și i-a trimis pe domnișoara Vitt și pe domnul Malone în Africa, la mine. Schüb i-a aruncat o privire lui Pohl. Mi s-a spus că ai primit știrea despre moartea mea cu mare bucurie.

Pohl a chicotit.

– Să nu crezi tot ce auzi.

– Aici suntem de acord amândoi. Ți-am urmărit ascensiunea politică și m-am întrebat când vei ieși, în cele din urmă, la suprafață. Am știut de transferurile de bani către conecții Eisenhuth și Herzog. Cât a fost în viață, Bormann le-a aprobat. Și eu am autorizat multe după ce el a murit. Schüb și-a prins mâinile la spate. Frau Bundeskanzlerin, totul a fost un truc. Totul trebuia să fie scos din context. Nu au existat fotografii în care Eva Braun să apară cu copiii ei. Și nici imagini ale lui Bormann cu copii. Ministrul adjunct din Chile, cel care a început investigația în ce te privește, a fost în solda lui Theodor. Însă el a devenit o problemă și nu a trăit ca să apuce să se bucure de roadele care i se promisese. Lui Martin Bormann îi plăcea să spună că pentru a câștiga un război, nu e nevoie să ataci armata sau orașele inamicului, sau căile de aprovizionare ori să folosești armament. Pentru a câștiga cu adevărat războiul, trebuie să ataci planurile inamicului. Exact asta a făcut Theodor. Pentru a câștiga alegerile, te-a împins să pornești într-o vânătoare care să ducă la prăbușirea ta. Însă a făcut două greșeli. Prima a fost că a ucis o prietenă dragă de-a surorii mele. A doua a fost că a uitat de mine.

Marie a ascultat cuvintele rostite cu glas gutural și sacadat. Colțurile gurii bătrânului s-au arcuit în jos în semn de dispreț.

– Moartea Isabellei a fost o greșeală mare. De neiertat, a adăugat el arătând cu degetul spre Pohl.

Acesta nu a spus nimic, dar se vedea că e îngrijorat. Lui Marie i s-a părut interesant să vadă cum și lumea *lui* se prăbușea.

– Și ar mai fi ceva, a spus Schüb. Eu sunt tatăl tău.

Pohl s-a holbat la bătrân cu o expresie care a părut să îl prindă ca într-un cârlig. Apoi printre buzele strânse i-a scăpat un râs nervos.

– Eu sper că nu.

Schüba lăsat impresia că ignoră insulta.

– Eva Braun îl disprețuia pe Bormann. A rămas cu el, pur și simplu, de nevoie. Mi-a spus imediat ce a rămas însărcinată. Căuta alinare, și a găsit-o, chiar dacă de la alte persoane decât el. Spre sfârșitul vieții, a căutat acea alinare de la mine.

Ascultând, Pohl a pălit la față.

– A dus sarcina la termen doar pentru că știa că eu eram tatăl. Nu încăpea nicio îndoială. După moartea ei, eu am rămas cu acel ticălos doar din cauza fratelui tău. Era fiul meu și aveam datoria de a-l proteja de acel monstru. Din păcate, nu am reușit, și el a murit. Apoi am fost silit să mă ocup de tine.

Schüb a arătat spre sarcofagul cel mai mic.

– Acel copil a fost adorabil. Nu merita să moară la o vârstă atât de fragedă. Dar mai vreau să-ți spun ceva ce nu știi. La naștere, când a văzut că e vorba de gemeni, Bormann a luat o hotărâre. Ți-am spus mereu că asta s-a întâmplat din cauza acelor vremuri și ar fi fost greu de crescut doi copii în Africa. Chiar el ți-a spus asta. Însă a omis să menționeze că a *păstrat* unul. De celălalt s-a *debarasat*.

– Am fost trimis în Germania ca să fiu crescut ca un german. Așa mi-ați spus amândoi.

– O altă minciună spusă unui copil ca să nu sufere. Tu ai fost cel pe care nu l-a vrut. Asta până a murit fratele tău, desigur.

– Ești un mincinos! a strigat Pohl. Un mincinos desăvârșit.

– Aș vrea eu. Dar în prezent există teste care pot confirma fără niciun dubiu legătura dintre noi prin ADN. La început, când erai mai tânăr, ajunsesem să țin la tine. Dar pe măsură ce ai devenit ca Bormann, am ajuns să detest până și faptul de a te vedea. Aveai treizeci de ani când a murit el, nu? Un adult care era o copie a lui.

Cu tristețe o spun, ești zămislit de mine, nu de el, dar mi-aș dori din tot sufletul să nu fie așa.

Pohl a lăsat senzația că își căuta cuvintele pentru a riposta. Schüb nu i-a oferit șansa de a răspunde, pentru că s-a întors spre Marie.

– Tu, draga mea, ai avut probabil cea mai rea soartă dintre toți. Dacă acest suflet nenorocit – și a făcut semn spre Pohl – va ieși din politică din cauza părinților, te afli în situația, deloc de invidiat, de a fi fiica celei mai oribile ființe umane care a trăit pe acest pământ.

Auzind aceste cuvinte, Marie Eisenhuth s-a simțit cuprinsă de un val de amețeală, iar realitatea a părut să devină neclară.

– Paternitatea în cazul tău se poate dovedi prin teste ADN. Îmi pare sincer rău, pentru că, din câte am citit, pari o persoană de bun-simț, cu suflet bun, și ai condus această națiune în mod admirabil. Emoția s-a strecurat în glasul lui. Din nefericire, asta nu va conta. Genele te vor condamna la o persecuție eternă.

Ea și-a simțit mintea invadată de o suferință paralizantă. Știa că spusele lui Gerhard Schüb reflectau realitatea. Omul pe care ea îl considerase tatăl ei o înșelase. Omul pe care crezuse că îl iubea, cel puțin cu multă vreme în urmă, o înșelase. Până și soarta părea să o fi părăsit.

Era fiica lui Adolf Hitler.

Pohl devenise ciudat de tăcut. Stătea lângă sarcofagul cel mai mare, cel în care se aflau rămășițele pământești ale lui Bormann.

– Bătrâne, nu trebuia să mă minți, a spus Pohl într-un târziu, aproape în șoptă.

– De ce nu? Întreaga ta viață a fost o minciună. Nimic legat de ea nu este adevărat. Ești o pură ficțiune.

Marie Eisenhuth a auzit zgomot de pași și, întorcându-se, i-a văzut pe Cassiopeia Vitt și pe Cotton Malone intrând în cameră. Amândoi aveau pistoale în mână.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Marie pe Cassiopeia.

– Engle e mort.

– Foarte bine, a spus Schüb. El a ucis-o pe Isabel. Ada va fi încântată. Apoi a arătat spre Pohl. Priviți-l pe cel care v-a plimbat în jurul lumii. Din fericire, ați reușit să i-o luați cu un pas înainte și ați descoperit adevărul fără ca el să-și dea seama.

Marie a observat în ochii lui Malone ceva ce învățase de-a lungul anilor privind reacțiile oamenilor.

– Știi despre mine, da?

Malone a confirmat printr-o mișcare din cap.

– Într-un seif din Elveția, am citit o notiță dintr-un jurnal scris de Bormann care confirmă că Eva Braun a plecat din Germania în Spania. Iar apoi scrie că i-ai fost dată lui Albert Herzog după ce te-ai născut. Luând în calcul și cunoștințele nemijlocite ale lui Schüb, aș zice că nu încapе nicio îndoială. Ești fiica lui Hitler.

Cassiopeia s-a uitat uimită la Marie.

– Despre asta a fost vorba?

– Se pare că toată lumea știa, a spus Marie. Numai eu nu am știut.

Malone s-a apropiat de ea.

– Întrebarea care se pune acum este: ce e de făcut?

– E foarte simplu, a spus Schüb, băgând o mână sub haină și scoțând un pistol. L-a ațintit spre Pohl, care stătea la trei metri de el și a tras de trei ori. Gloanțele l-au făcut pe Pohl să se clatine pe picioare și să se retragă spre jurnale. Gloanțele au trecut prin corpul lui și au lovit ușile din sticlă ale dulapurilor. Schüb a îndreptat din nou pistolul spre el și l-a împușcat de două ori în cap pe fiul lui. Pohl nu apucase să reacționeze, deoarece atacul venise pe neașteptate. Ochii i s-au încetșat și a murit. S-a prăbușit la podea, peste cioburile însângerate de sticlă.

Nimeni nu a făcut nicio mișcare.

Schüb a aruncat pistolul pe podea.

– Am pus capăt problemei pe care am creat-o tot eu. Nu vor mai exista renașteri.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI OPT

Cotton s-a uitat fix la Schüb. Tocmai asistase la comiterea unei crime care, în mod obișnuit, i-ar fi provocat repulsie, însă acum s-a bucurat.

Nu vor mai exista renașteri.

Schüb avea dreptate.

Totul trebuia să se termine, iar moartea era singura cale de rezolvare a situației. Deși nu erau legat genetic, Pohl, ca și Bormann, posedase un instinct de supraviețuire care, mai presus de orice, îi caracterizase fiecare gând. Adevărat, lumea se schimbase, însă în multe privințe rămăsese la fel ca în urmă cu optzeci și cinci de ani. Ura continua să existe. Bigotismul putea fi manipulat. Masele erau credule. Însă măcar un maestru al manipulării nu mai reprezenta o problemă.

– Trebuie să plecăm, i-a spus Cassiopeia lui Marie Eisenhuth.

Schüb a ieșit din încăpere, pătrunzând în galerie. Kurt Eisenhuth s-a apropiat de soție și a întins o mână pentru a o lua de braț.

Ea s-a smuls de lângă el.

– Nu te apropia de mine, i-a spus ea. Să nu mă mai atingi. Ți-e limpede? Kurt a dat să spună ceva, dar ea i-a făcut semn să se îndepărteze. Pleacă. Imediat.

Porunca ei a sunat mai curând a rugămintă.

Părând resemnat, Kurt Eisenhuth a plecat. În cameră au rămas doar Cotton, Cassiopeia și cancelarul.

– Doresc să rămân singură, a spus Marie.

– Trebuie să plecăm, a repetat Cassiopeia.

Marie a clătinat din cap

– Misiunea voastră s-a încheiat. Nu mai am nevoie de serviciile voastre. Vă rog să îi transmiteți mulțumirile mele lui Danny pentru ajutorul acordat.

– Vor apărea repercusiuni pentru cele întâmplate aici, a spus Cassiopeia.

– Sunt convinsă de asta. Dar ele nu mă privesc.

Vorbele ei au fost însoțite de tristețe și regret.

Cotton începea să înțeleagă.

– S-a terminat și pentru dumneavoastră.

Ea a prins între brațe sarcofagul din marmură al Evei Braun.

– Adevărat. Sunt fiica lui Adolf Hitler. Știți cât de mulți oameni vor fi încântați de acest lucru? Aș deveni idolul lor. Cei care cred prosteste că el a fost un mare om de stat. Și, credeți-mă, există un mare număr de germani care cred în sinea lor că este adevărat. S-a uitat la ei cu un aer insolent. Chiar și voi doi. Când mă priviți, vă gândiți la el, nu-i așa?

Cotton nu putea minți.

– Da. Dar vă văd pe dumneavoastră și mă gândesc ce reprezentați. Vă deosebiți foarte mult de el.

– Din păcate, puțini vor face o asemenea distincție. Voi rămâne fiica *lui* pentru totdeauna. Rodul lui și al Evei Braun, târfa aceea dezgustătoare, care se află aici sub o lespede din marmură. Și nu greșesc, asta a fost. Pur și simplu, o târfă. A profitat de sângele vărsat de milioane de oameni, prefăcându-se îndrăgostită de maniacul care a pus totul la cale. Nu vreau să moștenesc nici genele ei.

– Ce doriți să faceți? a întrebat-o Cassiopeia. Vă retrageți din cursă? Plecați?

Marie a traversat camera și a găsit pistolul pe care îl aruncase Gerhard Schüb. L-a ridicat de pe podea.

– Vreau să fac ceea ce a făcut herr Schüb pentru a pune capăt problemei.

Cassiopeia a împietrit.

– Nu puteți vorbi serios.

– Ba vorbesc foarte serios. Din păcate, tatăl meu a fost nazist. Am negat toată viața această realitate. Dar asta a fost. Pentru el a fost o onoare să o crească fiica lui Adolf Hitler. Și asta mă dezgustă.

Cotton a urmărit fața cancelarului, care devenise un caleidoscop de emoții puternice. Vine o vreme când totul trebuie să se încheie. Cariera lui militară. Serviciul în slujba guvernului. Căsătoria. Viața în Georgia. Trecuse prin toate acele momente. Acum, femeia aflată în fața lui, conducătorul a optzeci și trei de milioane de germani, făcea o alegere, una care avea o miză mult mai mare.

Cu toate acestea, o alegere.

Cotton s-a apropiat de ea și a întins mâna după armă. Ea i-a comunicat din ochi că nu o va putea opri. De fapt, el voia să o ajute. În cele din urmă, i-a predat arma. El a scos încărcătorul și a observat că era gol.

Schüb folosisese toate cartușele.

El i-a întins propriul pistol.

– *Bitte*, herr Malone. Să sperăm că istoria mă va judeca blând.

– N-am nicio îndoială.

Ea i-a aruncat un zâmbet firav.

– Ești prea bun. Apoi a expirat adânc și a părut că își face curaj, iar sfidarea de mai devreme a făcut loc hotărârii. Acum mă poți lăsa singură. Trebuie să fac asta în felul meu. Singură.

Cotton s-a întors și a pornit spre ușă, făcându-i semn Cassiopei să îl urmeze. Ea nu a obiectat. Nu avea niciun rost.

Au plecat, apoi au închis încet ușa din lemn.

Schüb și Kurt Eisenhuth așteptau la capătul celălalt al galeriei, de unde pornea scara în spirală. Fiecare s-a retras în propria singurătate.

– Unde e Marie? a întrebat Kurt.
 – Are ceva de rezolvat, i-a răspuns Cotton.
 – Ce treabă ar putea avea acolo?
 – Una care trebuia rezolvată cu mult timp în urmă, a spus Schüb.

Era limpede că bătrânul știa ce se întâmpla.

– Chiar că este ironic, a spus Schüb. Când am conceput un scenariu acum câțiva ani pentru a scăpa de ochi iscoditori, mi-am imaginat un sfârșit asemănător. Însă el nu s-a materializat atunci. Totul e un act. Un spectacol. Însă acum...

S-a auzit o împușcătură, un sunet ca un balon care explodează sub o pătură.

– Ce-a fost asta? a vrut Kurt să știe.

Cotton și-a imaginat scena din camera mortuară, iar disperarea provocată de confirmarea aceluia act a izbucnit în sufletul lui. Marie procedase exact la fel ca tatăl ei natural. Își pusese capăt zilelor cu mâna ei. Însă deosebirea dintre cei doi era șocantă. Dacă Hitler a murit ca un laș, pentru a evita repercusiunile pentru nenorocirile pe care le provocase, fiica lui și-a luat viața printr-un act de curaj. În mod normal, sinuciderea este considerată o slăbiciune, declanșată de o minte bolnavă sau de o inimă abandonată. În cazul de față, era singurul mijloc logic prin care se pune capăt la ceva ce începuse cu multă vreme în urmă.

Toate au un sfârșit.

Național-socialismul. Politica fanatizată. Campaniile. Carierele. Chiar și viața.

De aceea a răspuns la întrebarea lui Kurt Eisenhuth, rostind adevărul:

– *Das ende*, a șoptit el.

Sfârșitul.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ

GARMISH, GERMANIA

MARȚI, 12 IULIE

11.05 A.M.

Cotton a coborât din mașină.

Trecuseră două săptămâni de la moartea lui Marie Eisenhuth. Spre sud, vizibil de la kilometri distanță, culmea zimțată a muntelui Zugstein împungea cerul azuriu. Müncher Haus, de pe vârful muntelui, nu se deosebea de văioagele din granit îmbrăcate în zăpadă. El se afla la capătul îndepărtat al văii, la nord de Garmish, în cimitirul aflat lângă abația Kloster Egern. Acolo nu erau multe morminte, ci doar cele ale unor călugări sihaștri care muriseră în slujba bisericii lor și câteva ale celor care fuseseră deosebit de generoși cu călugării benedictini.

Precum Albert Herzog.

Acum, Albert Herzog, soția lui și fiica adoptată erau împreună.

În adâncul solului Bavariei.

Și-a îndesat mâinile în buzunarele hainei și a pornit printre morminte, urmând o alee care șerpuia pe o pantă ușoară. Cassiopeia mergea alături de el. La funeraliile de stat participaseră demnitari din întreaga lume. Națiunea o plânsese pe *Oma*, simțind sincer acea pierdere. Înhumarea avusese loc acolo, în cadrul unei

ceremonii simple. Nu se putuse ascunde ce se petrecuse la castel, mai ales că ambii candidați la funcția de cancelar al Germaniei muriseră, unul asasinat, iar celălalt de propria mână.

De aceea lumii i se spusese adevărul.

Nu se omisese niciun amănunt.

Jurnalele ținute de Bormann și Braun fuseseră puse la dispoziție pentru a fi verificate, camera subterană de la Löwenburg fusese deschisă pentru fotografi, aurul din seiful din Elveția fusese confiscat. Testele ADN confirmaseră filiațiile tuturor. Schüb pusese la dispoziție toate fondurile pe care încă le controla, inclusiv aurul, a cărui valoare se ridicase la miliarde de euro. Danny Daniels apăruse în fața presei și prezentase toată povestea. Credibilitatea unui fost președinte al Statelor Unite nu a făcut decât să întărească alte declarații. Judecând după reacția inițială, probabil că istoria avea să fie blândă cu Marie Eisenhuth. Era socotită o victimă, neștiind ce gene purta. Și nici nu știuse că profitase de jafurile comise de naziști. Toți au regretat că ea alesese să moară, însă, date fiind circumstanțele, au înțeles gestul ei.

S-au apropiat de mormânt, o movilă de pământ negru, semn că era umed, și o placă simplă din granit pe care erau gravate numele complet al lui Marie Eisenhuth și un epitaf simplu în limba germană: OMA, CONDUCĂTORUL GERMANIEI TIMP DE 16 ANI.

Au rămas tăcuți și au respectat momentul de reculegere.

– Păcat, a spus Cassiopeia.

El a aprobat-o, dar s-a văzut nevoit să adauge:

– Din păcate, pata trecutului a fost greu de șters.

– Nu a meritat soarta asta.

Adevărat. O viață de rațiune, idealuri și hotărâre se transformase într-o clipită în răzbnare, fanatism și destin. Cotton și-a amintit de cuvintele lui Voltaire: *Deseori, imprudenții, în loc să își împlinească destinele, devin victimele lor. Destinul îi face să devină imprudenți*¹.

¹ Voltaire, *Dicționar filosofic*, 1674.

Gerhard Schüb dispăruse din nou. Nimeni nu a declarat că el îl ucisese pe Theodor Pohl. Toți socotiseră că era soluția cea mai bună, deoarece ar fi fost problematic ce s-ar fi întâmplat cu el. Nu era chiar criminal de război, dar nici spectator nu fusese. Și îl împușcase pe Pohl cu sânge-rece. Însă un proces nu ar fi făcut decât să deschidă o rană dureroasă. De aceea concepuseră o minciună: Josef Engle îl asasinase pe Pohl, Cotton îl ucisese pe Engle, iar Marie Eisenhuth se sinucisese. Era preferabil ca moartea ei să treacă drept sinucidere, întrucât acest lucru întărea sentimentul că ea nu avea nicio vină pentru ceva din cele întâmplate. Deși fusese martor la toate, Kurt Eisenhuth a păstrat tăcerea și a jurat că nu va declara adevărul. Și-a plâns soția și și-a regretat propriile greșeli, preferând să fie lăsat în pace.

Danny Daniels se arătase recunoscător, mulțumindu-le în mod repetat și asigurându-i că le rămăsese dator.

Mare lucru.

Și era adevărat.

Desigur, ei ar fi putut să se retragă în orice moment, dar niciunul dintre ei nu o făcuse. Nu le stătea în fire. Și, cu toate că detesta foarte mult riscurile, Cotton adora provocările și, în secret, fusese recunoscător că i se oferise posibilitatea să intre în joc încă o dată. Stephanie Nell îi spusese cândva: *Chiar când cazi, îți poți reveni, atâta vreme cât rămâi în joc.*

Avusese dreptate.

Însă un lucru era sigur. Totul se sfârșise cu moartea lui Marie Eisenhuth.

Timpul purificase, în cele din urmă, lumea de sufletele demente pe care le zămislise Germania în anii '30 și '40. Toți participanții de la început muriseră. Moștenirea fusese dezonorată. Ultimul vestigiu al unui plan grandios zăcea acum în mormântul din fața lui.

Și-a adus aminte de anul 1933.

O duminică de august, când poporul german a fost chemat să aleagă un nou lider. Ca în cazul fiecărei alegeri, inclusiv aceea

care acum trena, aceasta era precedată de o cacofonie de retorici, al căror ton de atunci îi îndemna pe toți alegătorii să îl voteze pe Adolf Hitler. Ceea ce a lipsit din victoria lui Hitler din acea duminică, și istoria consemnează doar în note de subsol, a fost faptul că patru milioane de germani au spus *nein*. S-a minunat de curajul celor patru milioane, care se îndoiau de viitorul lor și nu se temeau de pedeapsă, pentru a vota nu.

Dar o făcuseră.

– E timpul să plecăm, a spus el.

S-a întors și a pornit spre mașină.

Cassiopeia a mers alături de el.

Cu părul negru strâns la ceafă, arăta încântător. Cotton nu o agrease când o întâlnise prima oară, atitudinea ei semeată sugerând necazuri prea mari pentru un bărbat de vârsta lui. Dar ajunsese să descopere că era o femeie bună. Era plăcut să fie alături de ea. Din fericire, ea nu era genul de femeie care avea nevoie tot timpul de mângâieri.

De fapt, și el era la fel.

Au ajuns la mașină, iar Cotton a admirat peisajul de la înălțime. Munții mărgineau orizontul spre sud. Pădurile de pin încadrau câmpurile, iar apele unui lac sclipeau în soarele puternic. Aerul era curat și proaspăt, ca și cum natura ar fi anunțat că toate bolile din trecut se vindecaseră și că sosise o nouă zi. Peste câteva luni, iarna va acoperi totul cu zăpadă, după care primăvara va îndepărta pătura albă, permițând din nou soarelui să își demonstreze magia.

Un ciclu.

La fel de clar cum se întâmplă și în politică.

Bine, apoi rău, apoi iar bine, după care încă o dată rău, iar, în cele din urmă, mult mai bine.

Cotton și-a amintit că, atunci când s-a pensionat, i-a spus lui Stephanie că se săturase de absurd. O schimbare de obiceiuri trebuia să ducă sigur spre o schimbare a modului de a gândi. Trebuiau să existe și locuri mai calme. Ea zâmbise în fața naivității lui

și îi explicase imediat că atâta vreme cât pământul va fi locuit de oameni, nu va exista niciun loc liniștit. Jocul era același pretutindeni: se schimbau doar jucătorii, nu și regulile, și nici mizele sau riscurile – ci doar jucătorii.

Și avusese dreptate încă o dată.

A dus mâna spre mânerul portierei și a deschis-o pentru Cassiopeia.

Înainte ca ea să urce în mașină, el a tras-o aproape. Ea și-a așezat mâinile pe pieptul lui, făcându-le să alunece până în jurul gâtului lui, după care și-a lipit fața de umărul lui.

Lucru care l-a făcut pe Cotton să se simtă bine, de aceea i-a șoptit la ureche:

– Te iubesc.

NOTA AUTORULUI

Această carte folosește material cules de mine în numeroasele călătorii pe care eu și Elizabeth le-am făcut în Germania, Austria și Elveția. Nu am călătorit în Chile sau Africa. Într-o bună zi, voi ajunge și acolo, dar există oameni, cunoscuți de-ai mei, care au vizitat acele zone și am putut afla o mulțime de lucruri de la ei. În general însă, diferitele peisaje din roman – Köln, districtul lacurilor din Chile, Santiago, Hesse, Bremen, Statul Liber, Worms, München, Frankfurt și Lugano – sunt descrise cu precizie. Cititorii fideli vor descoperi o similitudine între acest roman și *Devil's Gold (Aurul diavolului)*, o nuvelă pe care am publicat-o în 2011. Acea poveste avea rolul de introducere la romanul meu intitulat *The Jefferson Key (Taina președintelui)*, în care îl introduceam ca personaj pe Jonathan Wyatt. Însă am plănuit mereu ca acea nuvelă să aibă o misiune dublă, devenind un preludiu pentru o cu totul altă poveste.

Acea poveste este cea pe care ați citit-o.

Acum e momentul să despărțim faptele de ficțiune.

Svastica pe care am descris-o în capitolul șase se bazează pe una care a existat într-o pădure de pini din nord-estul Germaniei, iar copacii au fost plantați în jurul anului 1938. În cele din urmă, ei s-au maturizat și în fiecare toamnă se evidențiau printr-o formă aparte, însă doar din aer. Au fost observați pentru prima oară în 1992 și distruși în anul 2000.

Toate amănuntele privind alegerile din Germania (capitolele 12 și 35) sunt precise. Sistemul politic german se deosebește foarte mult de cel din Statele Unite.

Prăbușirea avionului, descrisă în capitolul 38, s-a petrecut pe 8 septembrie, nu pe 14 iunie 1974, ca urmare directă a exploziei unei bombe declanșate de un terorist.

Cartea *Cele cinci limbaje ale iubirii există* (capitolul 13). Scrisă de Gary Chapman, a fost publicată în 1992 și a rămas un succes de locul 1 pentru ziarul *New York Times*. A rămas apreciată, apărând în noi ediții, pe listele de bestselleruri (eu și Elizabeth am răspuns la concursul de întrebări, cu rezultate asemănătoare realizate de Cotton și Cassiopeia).

Dachau se află la nord de München și a fost primul lagăr de concentrare creat de Hitler. Toate informațiile prezentate în amănunt în capitolul 21 sunt reale, inclusiv prezentări din ziare, sprijinul pe care germanii din zonă l-au arătat față de lagăr, disprețul pe care unii l-au manifestat față de deținuți și cărțile care au negat că Holocaustul a fost real.

Diferitele scrisori din Statul Liber, în care era descrisă viața de acolo în anii '40 și '50, au fost preluate din relatări reale (capitolele 29, 33 și 39).

Povestea despre ceea ce s-a întâmplat în fűhrebunker (capitolul 8) se bazează pe evidențe istorice. Este important de remarcat că nu vom ști niciodată cu exactitate ce s-a întâmplat acolo. Toți martorii existenți s-au contrazis între ei, iar alții și-au retractat ulterior declarațiile. Sursă incontestabilă, cartea *The Last Days of Hitler* (1947), de Hugh Trevor-Roper, este imperfectă. Roper s-a bazat masiv pe rapoarte prezentate de ofițeri de informații britanici, americani și canadieni. El nu a intervievat pe nimeni care a fost în buncăr, cu excepția câtorva prizonieri germani aflați în custodia americanilor, care aveau toate motivele să mintă. Pe de altă parte, el n-a avut acces la arhivele sovietice, care au fost făcute publice abia după 1991. Investigațiile ulterioare au arătat

că s-ar putea ca multe lucruri prezentate de Trevor-Roper să nu fie corecte.

A murit Hitler în buncăr?

Unii spun că nu.

În această carte am mers pe da. Însă adăugarea unei rochii albastre care era udă, apoi uscată este invenția mea (capitolul 9). Presupusa prezență a *das Leck*, un spion sovietic, în buncăr a fost postulată de istorici vreme de decenii (capitolul 64). Am decis să fiu de acord cu ei. Asta ar explica de ce Stalin a fost sigur că Hitler era mort.

Rușii au fost, într-adevăr, primii care au ocupat buncărul în mai 1945. Se afirmă că ei au găsit rămășițele carbonizate ale lui Hitler și ale Evei Braun îngropate în curtea cancelariei. Dentistul lui Hitler, Hugo Blaschke, asistenta acestuia, pe nume Käthe Heusermann, și un tehnician dentar, pe nume Fritz Echtmann, au confirmat că dinții le aparțineau lui Hitler și Evei Braun. Dar aceste afirmații sunt făcute de ruși. Nu există documente sau alte probe care să vină în sprijinul acestei concluzii. Sovieticii au înhumat rămășițele în secret la Magdeburg, Germania de Est, împreună cu cadavrele lui Joseph și Magda Goebbels și ale celor șase copii ai lor. Douăzeci și cinci de ani mai târziu, pe 4 aprilie 1970, o echipă KGB a exhumat cinci lăzi din lemn din acel cimitir. Acestea au fost arse și sfărâmate, după care cenușa a fost aruncată în râul Biederitz.

De ce a fost necesar acest lucru?

Nimeni nu știe.

Se știe că Stalin a indus Occidentul în eroare, afirmând că Hitler scăpase și era fugar. Mai știm că FBI-ul și serviciile de informații americane, la începutul existenței lor în acea perioadă, l-au căutat pe Hitler pe tot globul. În anul 2000, un fragment de craniu (capitolul 10), presupus a fi al lui Hitler, a apărut la Moscova. Însă testarea ADN-ului a demonstrat că el aparținea unei femei. Putea fi din craniul Evei Braun? Puțin probabil, deoarece nu există nicio dovadă că ea ar fi fost împușcată în cap, iar acel craniu prezenta o

gaură făcută de un glonț. Prin urmare, până în prezent nu există nicio probă că Hitler și Eva Braun au murit pe 30 aprilie 1945. O carte excelentă pe această temă este *Grey Wolf*, de Simon Dunstan și Gerrard Williams.

Prezența de suvenire naziste atât în America de Sud, cât și în castelul lui Theodor Pohl nu reprezintă ceva ieșit din comun (capitolele 27 și 72). Asemenea obiecte încă există. La fel și colecționarii lor. În iunie 2017 s-a descoperit un depozit secret de obiecte naziste într-o suburbie a orașului Buenos Aires (capitolul 19). Printre obiecte se numără un pumnal memorial, un medalion pe care apare chipul lui Hitler, statui comemorative, medalii, însemne, produse realizate în lagărele de concentrare, fotografii și un bust impresionant al fűhrerului. În aceeași colecție s-a găsit și un instrument de calibrare, având brațele împodobite cu o svastică neagră pe fond alb, folosit pentru stabilirea formelor ariene ale craniilor.

Martin Bormann rămâne un mister. Toate informațiile de bază prezentate în roman sunt corecte (capitolele 9, 10 și 64), la fel ca și apelativul de Eminență Cenușie (capitolul 25). El sigur a fugit din fűhrerbunker după sinuciderea lui Hitler. S-a afirmat că el a fost ucis în Berlin, iar cadavrul lui s-a pierdut printre ruine și a fost apoi dezgropat în 1972. (capitolul 10). A fost declarat mort în mod oficial în 1973, cu mențiunea că decesul lui *nu a fost stabilit în mod incontestabil* (capitolul 19). Testarea ADN a rămășițelor găsite s-a efectuat în 1998. S-a confirmat că rămășițele erau ale lui Bormann. Însă acest lucru s-a petrecut într-o perioadă în care analizele ADN erau la începuturi și, lucru straniu, oasele au fost incinerate în 1999, iar cenușa a fost împrăștiată în Marea Baltică (capitolul 10), ceea ce a împiedicat repetarea testării.

Fuga lui Bormann și a Evei Braun din fűhrerbunker (capitolele 20 și 54) este în întregime invenția mea. Semnalările prezenței lui Bormann, menționate în capitolul 19, se bazează pe relatări reale. De fapt, astfel de semnalări au devenit obișnuite în anii '50 și '60. Încă este neclar dacă Martin Bormann a supraviețuit războiului.

Însă este un adevăr incontestabil că el a deținut controlul asupra finanțelor naziste. Totodată, el a conceput Proiectul Țara de Foc și Proiectul Zborul Vulturului (capitolele 10, 26 și 54) și a gestionat Comoara lui Hitler, denumită în mod oficial Fondul German pentru Afaceri (capitolul 22). Contribuțiile la acel fond reprezentau prețul pe care îl plăteau corporațiile pentru faptul că profitau de pe urma celui de-al Treilea Reich. În acel fond se strânseseră atât de mulți bani încât, în 1945, Hitler era cel mai bogat om din Europa. Multe corporații germane au obținut profituri uriașe susținând efortul de război german. Unele au folosit chiar munca sclavilor, iar un număr uimitor de mare de astfel de corporații există și în prezent. În plus, multe firme din alte țări au întreținut relații comerciale cu al Treilea Reich. De exemplu, în timpul războiului, Suedia a vândut Germaniei minereu de fier și rulmenți, acestea fiind plătite în aur sau franci elvețieni. Elveția a devenit locul potrivit pentru spălarea banilor, iar legile privind păstrarea secretului au facilitat acest lucru pentru Hitler. Lucru incredibil, chiar și companii, și bănci americane au avut relații de afaceri cu Germania până în 1942, când Congresul a scos în afara legii astfel de activități.

Întâlnirea din Franța pe 10 august 1944 între reprezentantul lui Bormann și oameni de afaceri germani a avut loc (capitolul 26). Ulterior, sume mari de bani și cantități considerabile de metale și pietre prețioase, patente și alte valori au fost dirijate din Germania spre America de Sud. Bormann a înființat aproape o mie de companii străine, cele mai multe în țări neutre precum Portugalia, Spania, Suedia, Turcia și Elveția. Numai în Argentina au fost o sută de asemenea companii. Toate au fost folosite pentru spălarea de bani și pentru adăpostirea de valori. Mulți germani au fugit dincolo de Atlantic, în America de Sud, atât în timpul războiului, cât și după aceea, iar mulți s-au stabilit în Argentina și Chile (capitolul 27). În prezent, aproximativ patru milioane din cei patruzeci și cinci de milioane de locuitorii din Argentina sunt de origine germană.

Lago Girasol (capitolul 33) este o ficțiune creată de mine, dar există multe asemenea lacuri în sudul statului Chile. Casa descrisă în capitolul 34 este, de asemenea, inventată, dar se bazează pe reședința Inalco, aflată în apropierea orașului San Carlos de Bariloche din Argentina. Este vorba de un conac cu zece dormitoare din apropierea graniței cu Chile, lângă un lac și ascuns vederii de două insule pe care se află turnuri de pază.

Nu pare a fi o casă obișnuită de vacanță.

Patagonia a fost multă vreme o regiune în care s-au refugiat germanii. La începutul secolului XX, acolo au imigrat mii de germani. O dată și jumătate mai întinsă decât Texasul, mărginită într-o parte de Anzi și în cealaltă de Atlanticul de Sud, în 1939, acolo trăiau 60 000 de germani. Capturate după război, evidențele privind numărul de membri ai partidului nazist au arătat că în Argentina existau 100 000 de membri. În limba spaniolă, capătul sudic al Patagoniei se numește Tierra del Fuego, adică Țara de Foc. Așadar, nu este o coincidență că Bormann a denumit planul lui pentru spălarea banilor și scoaterea de valori din Germania drept Proiectul Țara de Foc. Ideea era de a se crea un adăpost secret într-un loc puțin vizitat. Bormann nu voia să se repete situația din 1929, când Germania a fost jefuită și decimată. A vrut să pună la adăpost toate bogățiile ei. L-a ajutat pe Juan Perón să ajungă la putere în Argentina la începutul anilor '40, întrucât acesta avea o atitudine prietenească față de germani. În 1942, toate țările din America de Nord și de Sud, mai puțin Chile și Argentina, rupseseră relațiile cu Japonia, Germania și Italia (deși Argentina a făcut acest lucru, cel puțin pe hârtie, în 1944).

Orașul San Carlos de Bariloche a devenit un loc sigur de refugiu. În prezent, acest loc evidențiază un aspect alpin. Știm că după 1945, mulți criminali de război au numit cămin acest oraș, iar un zvon persistent a susținut că Hitler și Eva Braun au fugit acolo, locuind o vreme în reședința Inalco.

E posibil așa ceva?

Nu vom afla niciodată.

Eva Braun este altă persoană misterioasă – amanta lui Hitler care, în cele din urmă, vreme de câteva ore, a devenit soția lui. Tot ce ține de trecutul ei, inclusiv porecla Evi, este real (capitolele 20 și 27). Ea a reprezentat doar o notă de subsol în cadrul istoriei ce s-a desfășurat în jurul ei, dar a fost totuși un pion-cheie într-un joc al răului. L-a detestat pe Bormann și i-a plăcut să îl ia în derâdere pe la spate (capitolul 54). Cu toate astea, nu a născut niciun copil. Însă chiar în situația în care armata sovietică se apropia, ea s-a întors de bunăvoie la Berlin pe data de 15 aprilie 1945. De ce? Nimeni nu știe. Și întrebarea dacă a supraviețuit războiului va rămâne fără răspuns.

Acest roman tratează problema creșterii forțelor de extremă dreapta în Europa. Este o chestiune supărătoare, deoarece tendința aceasta continuă să escaladeze (capitolul 64). Existența violențelor și faptul că tribunalele și forțele de ordine locale se fac că nu bagă în seamă aceste lucruri (capitolul 18) nu sunt ficțiuni. Ura față de evrei și imigranți sporește constant (capitolul 57). Partidele naționaliste de pe întregul continent câștigă tot mai mulți simpatizanți.

De ce se întâmplă asta?

Există o serie de factori care contribuie la acest fenomen.

Cea mai mare mișcare de masă după începutul secolului XX, care cuprinde refugiați din Europa de Est, Turcia, Africa și Orientul Mijlociu, a exercitat suprasolicitări enorme asupra resurselor. Un deceniu de creștere economică slabă sau chiar zero nu a făcut decât să se adauge stării de frustrare a oamenilor, după cum și vechiul stat care oferă ajutoare sociale este pe ducă. Generația de lideri puternici îmbătrânește și dispare treptat, iar locul lor este luat de populiști mai puțin competenți, care sunt din ce în ce mai deziluzionați de Uniunea Europeană. Ei susțin că UE nu mai este un loc al păcii, prosperității, cooperării și armoniei.

Și mulți oameni împărtășesc această părere.

Ceea ce contribuie la creșterea naționalismului.

Aspectul cel mai agravant este apatia sporită a electoratului și incapacitatea inerentă a guvernării de a contracara extremismul.

De aceea, în loc să dispară, fanaticii se înmulțesc.

Din păcate, amintirile din cel de-al Doilea Război Mondial, din perioada Holocaustului și a gulagurilor se sting treptat. Liderii din noua dreaptă promet o revenire la statul protector din trecut, dar avertizând că va fi orientat etnic și rasial. Ei lansează o serie de idei patriarhale, rasiale și ostile față de homosexuali, fiecare dintre ele făcute mai digerabile prin prezentarea acestor concepte în straie de puritate și onoare națională.

Și așa câștigă alegerile.

Și, lucru mult mai important, analizează problemele.

Și astfel vechea zicală este corectă.

Cel care analizează problema câștigă de cele mai multe ori.

Din păcate, ceea ce a spus Hitler cu multă vreme în urmă încă este valabil și astăzi.

Masele au prea puțin timp pentru a gândi.

Și predispoziția omului modern de a crede în ceva este incredibilă.

MULȚUMIRI

Încă o dată, mulțumirile mele sincere către John Sargent, șeful editurii Macmillan, doamnei Sally Richardson, care este președinte la St. Martin's Publishing, dar și doamnei Jen Enderlin, care conduce St. Martin's, și editorului meu de la Minotaur, Andrew Martin. De asemenea, le datorez în continuare recunoștință următorilor: Hector Dejean de la Publicitate, Jeff Dodes și tuturor celor de la Marketing și Vânzări, îndeosebi lui Paul Hochman și Danielle Prielipp, Anne Marie Tallberg, înțeleapta care se ocupă de cărți în format de buzunar, David Rotstein, care a realizat coperta, și și Mary Beth Roche și echipei ei inovatoare de la secțiunea Audio.

Ca întotdeauna, o plecăciune adâncă pentru Simon Lipskar, agentul și prietenul meu.

De asemenea, multe mulțumiri Madelinei Houpt, care face ca lucrurile să îmi meargă bine la Minotaur. Iar apoi mai sunt Meryl Moss și extraordinara ei echipă de publicitate (îndeosebi Deb Zipf), împreună cu Jessica Johns și Esther Garver, care continuă să facă Steve Berry Enterprises să funcționeze fără cusur.

Și, ca întotdeauna, mulțumiri soției mele, Elizabeth, care rămâne cea mai specială persoană dintre toate.

În ultimii șapte ani, Kelley Ragland mi-a fost editor. În 2014, când am trecut de la Random House la Macmillan, am făcut-o cu un sentiment de îngrijorare. După o colaborare de treisprezece ani

cu o editură, cu un editor și cu aceeași echipă, se instalase o rutină comodă. Mă speria gândul că lucrurile nu vor mai fi la fel.

Am avut dreptate, nu erau la fel.

În schimb au fost mai bune.

Și totul a început cu Kelley.

Este o doamnă încântătoare, cu un suflet cald, cu maniere elegante și cu un zâmbet molipsitor. Niciodată nu ridică glasul și nici nu se înfurie. Nu am auzit niciodată vreun cuvânt urât ori vreun comentariu insultător din partea ei.

Însă are păreri.

Iar când și le expune, le respect ca pe niște sfaturi. După șapte ani, am ajuns să descopăr ceea ce alții aflaseră înaintea mea. E inteligentă, pricepută și are clasă în toate celea.

Așadar, asta este pentru tine Kelley.

Mulțumiri.

Pentru tot.

STEVE BERRY este avocat și, deși nu mai practică avocatura, este implicat în politica locală din Georgia. Interesul său pentru istorie l-a îndemnat spre cariera de scriitor. A debutat în 2003 cu thrillerul *Camera de chihlimbar*, care a devenit imediat un bestseller în Statele Unite. Următoarele sale cărți – *Profeția familiei Romanov*, *Al treilea secret*, *Moștenirea templierilor*, *Conexiunea Alexandria* – au urcat rapid în topurile întocmite de *USA Today*, *Publisher's Weekly*, *The New York Times*.

În cea mai recentă aventură Cotton Malone a lui Steve Berry, autor de bestsellere *New York Times*, iese la iveală un dosar secret al unui spion sovietic din perioada celui de-al Doilea Război Mondial, cu informații care, dacă se dovedesc adevărate, nu doar ar rescrie istoria, ci ar putea afecta viitoarele alegeri naționale din Germania și ar modifica peisajul politic al Europei.

„Berry prezintă cu pricepere încă o altă situație istorică complexă.”

Publishers Weekly

„Berry continuă să găsească mistere atrăgătoare
din istoria alternativă pe care să le rezolve Malone...”

Booklist

„Cel mai ambițios și relevant thriller al lui Berry de până acum...”

Providence Journal

ISBN: 978-606-006-728-3

www.raobooks.com